

**കാലം കാലമാക വരുമ്
കൃപ്പയെ നുകർക്കൻ
വൻ്റുവർ പത്തേക്കുമ്
ക്രൈസ്തവർ സവാർക്കുമ്**

**காலம் காலமாக வரும்
கற்பனை நூகிர்கள்**

**வள்ளுவர் பதைக்ஞம்
வையாடுவர் சுவர்க்கம்**

டாக்டர் வா. செ. குழந்தைசாமி

என்னை வளர்த்தாரின்,
இரவு பகலாகத்
தன்னை அழித்தெனக்குத்
தடம் சமைத்த தந்தையரின்
அன்னை எனும் பெயரின்
அழியாத காவியத்தின்
பொன்னை நிகர்த்த பதம்
போற்றிப் படைக்கின்றேன்.

உள்ளடக்கம்

முன்னுரை

vii

அணிந்துரை

xxvi

I காலம் காலமாக வரும் கற்பணை நகர்கள்

1. காலந்தொறும் கற்பணை நாடுகள்	2
2 பிளேட்டோவின் குடியரசு	12
3 தாமஸ் மோர் படைக்கும் உட்டோப்பியா	34
4 ஃபிரன்சிஸ் பேகனின் புது அட்லான்டிஸ்	53
5 கேம்ப்பனெல்லாவின் ஞாயிறு நகர்	65
6 ஆந்த்ரியேவின் கிறிஸ்ட்டியானோபொலிஸ்	86

II வள்ளுவர் படைக்கும் வையத்துச் சுவர்க்கம்

7 வள்ளுவரின் அணுகுமுறை	101
8 மனிதர் தம்மை அமர்களாக்குவோம்	113

9 பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்	123
10 மதச் சார்பின்மைக்கு வழிவகுத்த துமிழ்ப் புலவன்	130
11 ஆட்சிமுறை பற்றி வள்ளுவர்	139
12 பொருளாதார அமைப்பு	151
13 செவ்வியறிந்து திறம்படச் சொல்லுதல்	154
14 அறிவியல் பார்வை:	
அறிவியல் அணுகுமுறை	160
15 ஆள்வினை உடையை	171
16 கருமஞ்சிதையாத கண்ணோட்டம்	177
17 தத்துவ உண்மை: நடைமுறை உண்மை	182
18 இசையிலா யாக்கை பொறுத்த நிலம்	193
19 குடிசெய்வார் மானம் கருதக் கெடும்	205
20 சமுதாயம்: குடும்ப வாழ்வு	208

குத்துக்காலி

பரிணாம வளர்ச்சிப் படியில் மனிதன் சிந்திக்கவும், சிந்தனையின் அடிப்படையில் செயல்படவும், புரிந்ததை உணரவும், புரியாததைப் பற்றிக் கேள்விகள் எழுப்பவும் தொடங்கிய பின் நாகரிக வாழ்வு இடம் பெற்றது, வளர்ந்தது.

மனித வாழ்வில் இரண்டு பெரும் அக்கறைகள் அறிஞர்களின், சிந்தனையாளர்களின் கவனத்தைத் தொடர்ந்து ஈர்த்து வந்துள்ளன. அவை பின்வருமாறு:

- முதலாவதாக, பிறப்பின் பின்னரும், இறப்பின் முன்னரும் அமைந்துள்ள வையக வாழ்வு; அதில் பிரச்சினைகள், தீர்வுகள். அடிப்படையில் மனித சமுதாய வாழ்வு நிறைவுள்ளதாக அமைவதற் கான வழிவகைகளைக் காணல். இயற்கை கொண்டுள்ள வளங்களை, வாய்ப்புகளை மானிடத்தின் முன்னேற்றத்திற் காகப் பயன் படுத்தும் உத்திகளை வகுத்தல்.
- இரண்டாவதாக, பிறப்பின் முன்னரும், இறப்பின் பின்னரும் மனிதனின் நிலை பற்றிய கேள்விகள்: இந்தப் பிரபஞ்சத்தின் ஆதி என்ன, அந்தம் என்ன, அதன் எல்லைகள் என்ன, அது

தூணாக உருவானதா, படைக்கப்பட்டதா, தூணாக உருவான தெனில் எதில் இருந்து: படைக்கப்பட்டது எனில் யாரால்: அது தூணாக இயங்குகிறதா, அல்லது இயக்கப்படுகிறதா; உடல், உயிர் அல்லது ஆண்மா, இறைவன் இவற்றைப் பற்றிய, இவற்றிற்குள் உள்ள தொடர்பு பற்றிய விசாரணைகள்.

மேலே நூட்டினர் இம்மை வாழ்வு பற்றிய கேள்விகளில், ஆய்வுகளில் பெரிதும் ஆர்வம் கூட்டினர்; ஆழந்து பயின்றனர்; பல உண்மைகளைக் கண்டனர்; வையக வாழ்வை வளப்படுத்தினர்.

கீழே நாடுகளை எடுத்துக் கொண்டால், தத்துவ ஆய்வுகளில், கணிதத்தில், வானவியலில் தலைசிறந்து விளங்கிய இந்தியா, பெரிய அளவில் ஆண்மிகம் தொடர்பான தேடல்களில் தனது ஆற்றலைச் செலவிட்டது. என்னற்ற தத்துவ நூல்கள் எழுதப்பட்டன; சித்தாந்தங்கள் உருவாயின. அரசு, ஆட்சி, சமுதாய நீதி பற்றிய இலக்கியங்களும் எழுந்தன, எனினும், பஞ்சபூதங்கள் பற்றிய ஆய்வும், அவற்றில் அடங்கியுள்ள ஆற்றலை, வளங்களைப் பயன்படுத்துவதில் அக்கறையும், அவ்வளவாக இடம் பெறவில்லை.

நாகரிகச் சின்னங்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தோன்றி, நிலை பெற்று, குடும்ப அமைப்பும் சமுதாய வாழ்வும் உருவம் பெற்று, நீதி, சட்டம், உடைமை போன்ற சிந்தனைகள் வளர்ந்த பின், மனித வாழ்வு அமைதியும், இன்பமும் நிறைந்ததாக அமைய எப்படிப்பட்ட சமுதாய அமைப்பு வேண்டும் என்பது பற்றிய கருத்துப் பரிமாற்றங்கள் இடம் பெற்றன. சமுதாய அமைப்பு அரசு, ஆட்சி பற்றிய அறிவார்ந்த நூல்கள் உருவாயின.

பிளேட்டோவின் ‘குடியரசு’ என்ற நூலை முதன் முதலான இலட்சிய சமுதாயப் படைப்பாகக் காணலாம். ஒர்

உன்னத சமுதாயத்தின் ஆட்சி, அமைப்பு ஆகியன எப்படி இருக்க வேண்டும் என்பது பற்றி சாக்ராசுடன் அவருடைய நண்பர்கள் நடத்தும் பகுத்தறிவு சார்ந்த வாதத்தில், ஒவ்வோர் உறுப்புப் பற்றியும் எடுக்கும் முடிவுகளின் தொகுப்பாக அமைந்திருப்பதுதான் பிளேட்டோவின் குடியரசு.

பிளேட்டோவிற்குப்பின் ஏறத்தாழ பத்தொன்பது நூற்றாண்டுகள் கடந்து, பிரித்தானிய நாட்டின் ஆண்மிக ஞானியும் அரசு வினைகளில் வல்லுநருமான சர் தாமஸ் மோர் [1478–1535], உட்டோப்பியா [Utopia] என்ற முற்றிலும் புதிய பெயரில், முழுதும் புதிய முயற்சியாக ஒரு நூலை எழுதினார்.

மறுமலர்ச்சிக்குப் பின் ஐரோப்பாவிலும் பிரித்தனிலும் ஒரு விழிப்புணர்வு ஏற்பட்டது. அன்றைய சமுதாய நடைமுறைகளின் மேல் அறிஞர் பெருமக்களிடையே ஓர் அதிருப்தி நிலவியது. நாகரிக வளர்ச்சியும், அதன் தாக்கமும் இயற்கை மனிதனின் புனிதத்தைச் சிதைத்துக் களங்கப்படுத்தி விட்டதாகச் சிலர் கருதினார். அந்தக் கால கட்டத்தில் தொலை தூரப் பகுதிகளில் புதிய நிலப்பகுதிகள் கண்டு பிடிக்கப்பட்டன. நவீன நாகரிகத்தின் மாசு பரவாத தொலைவில் உள்ள தீவுப்பகுதிகளில் இயற்கை மனிதர்கள், முழுமையான மனிதர்கள், நாகரிக வளர்ச்சியின் கறை படாதவர்கள் வாழும் ஒரு புதிய அரசமைப்பைக் கற்பனை செய்தார்கள். அந்தக் கற்பனையில் உருவானது தான் உட்டோப்பியா. இதன் படைப்பாளரான சர் தாமஸ் மோர் அன்றைய ஆட்சியின் கொடுமை, நிலச் சுவான்தார்களின் ஆதிக்கம், ஆகியவற்றைப் பார்த்து மனம் வெதும்பியவர். தனியார் உடைமை என்பது ஒழிந்தால் அன்றிச் சமுதாயத்தில் நீதியும், அமைதியும் நிலவாது என நம்பியவர். பொது உடைமைச் சமுதாயத்தை இலட்சிய சமுதாயமாக முன்வைத்தவர். மக்களின் முக்கியமான தேவைகளை நிறைவேற்றும் சக்திகட்கு முன்னுரிமை

கொடுத்தவர். எனவே அவரது அமைப்பில் வேளாண்மை முதல் இடம் பெறுகிறது.

பதினாறாவது நூற்றாண்டு வரை, உண்மையைக் காண்பதற்கு அரிஸ்டாட்டில் வகுத்தளித்த உய்த்தறிதர்க்க முறை [deductive logic] தான் பயன்படுத்தப்பட்டது. சோதனை முறையையும், [experimental method] அனுமான தர்க்க முறையையும் [inductive logic] உண்மை காணும் வழிகளாக முன் மொழிந்தவர்களில், பயன்படுத்தியவர்களில் கெலிலியோவும் [Galileo: 1564 – 1642], ஃபிரான்சிஸ் பேகனும் [Francis Bacon: 1561 – 1626] முதலிடம் வகிக்கிறார்கள். இவர்களுள் சோதனைகளில் பெரிதும் ஈடுபட்டவர் கெலிலியோ.

பேகன் சிறு வயதிலிருந்தே அரிஸ்டாட்டிலின் அனுகு முறையை எதிர்த்து வந்தவர். அரிஸ்டாட்டிலின் முறை வாதங் கட்கும், வாதத்தின் அடிப்படையில் சில தத்துவ ரீதியான முடிவுகள் காண்பதற்கும் பயன்படுமே தவிர, உற்பத்தி உலகில் சமுதாயத்திற்கு எந்தப் பயனும் விளைவிக்கும் வல்லமை யுடையதல்ல என்பது பேகனின் முடிவு. அரிஸ்டாட்டிலின் அனுகு முறையின் குறைபாடுகளையும், வலிமைக் குறைவையும் உறுதிப்படுத்தி, சோதனை முறையையும், அனுமானத் தர்க்க முறையையும், அதன் வழி உண்மை காணும் தத்துவ நெறியையும் உலகுக்கு வகுத்தளித்தவர் என்ற புகழை அடைய வேண்டும் என்ற ஆசை பேகனுக்கு இருந்தது.

கற்பனை நகர்கள் படைத்த கேம்ப்பனெல்லாவுடனும் [Tommaso Campanella: 1568 – 1639], ஆந்திரியோவுடனும் [Johann Valentin Andreae: 1586 – 1654] பேகன் தொடர்பு கொண்டதற்கான தடயங்கள் இருக்கின்றன. கெலிலியோவையும் அவர் அறிந்திருந்தார்.

பேகனின் கற்பனை நகரில் முக்கியமாகக் குறிப்பிடப்பட வேண்டியது கல்வி நிலையம். அது அறிஞர்களின், ஆய்வாளர்களின் குழுவைக் கொண்டது. அவர்கள் சோதனைகள் மூலம்

சமுதாய நன்மைக்காக ஆய்வு செய்கிறார்கள். காலங் காலமாக இயற்கையில் மறைந்திருக்கும் உண்மைகளை அறிய முயல்கிறார்கள். இதனடிப்படையில் இங்கிலாத்தில் பிற்காலத்தில் ஏற்பட்ட கல்லூரிகள், கல்விச் சங்கங்கள் [academies] ஆய்வுக் கழகங்கள் [societies] பேரவை தந்தை என்று சிலரால் கருதப்படுகிறது. ஆனால் சிலர், பேரவைகளின் சில கருத்துகள் நடைமுறைக்கு ஒவ்வாதவை என்றும், நடைமுறைக்கு ஏற்றவை எனப்படுபவை முன்பே சர்தாமஸ் மோர், ரோஜர் பேரவை போன்றவர்களால் கூறப்பட்டவை என்றும் குறிப்பிடுகிறார்கள். எது எப்படி இருப்பினும், அறிவியல் ஆய்வு, சோதனை முறைகள், அனுமானத் தர்க்கமுறை ஆகியவற்றை ஓர் அமைப்பு வழியாக அறிவு வளர்ச்சிக்குப் பயன்படுத்துவதற்கு பேரவை வித்திட்டார் என்பதில் ஜயமில்லை.

பேரவை தனது நூலை முடிக்கவில்லை. வேறு சில எழுத்துப் பணிகளை முக்கியமானவையாகக் கருதியதால் இதை இடையிலேயே விட்டுவிட்டார். எனவே முழுமையாக ஒரு நகர் ஆட்சி அமைப்பு அவர் நூலில் இடம் பெறவில்லை. குழந்தைகளின் கல்வி பற்றியோ, குடும்பங்களின் அன்றாட வாழ்க்கை பற்றியோ, தொழில்கள் பற்றியோ அவர் எதுவும் பேசவில்லை.

பேரவை மக்களுடைய உரிமை, சுதந்திரம் பற்றி அவ்வளவாகப் பேசவில்லை. அவர் காட்டும் அரசு மையப் படுத்தப்பட்ட மன்னர் ஆட்சி. அவர் வகித்த பதவிகளையும், அவருக்கும் அரசருக்கும் இருந்த நட்புணர்வுடன் கூடிய தொடர்பையும் எண்ணும் பொழுது, அரசருக்குப் பிடிக்காத கொள்கைகளையோ, அவரோடு தமக்குள் தொடர்புக்கு இழுக்கு நேரும் என்று ஊகிக்கத்தக்க கருத்துகளையோ அவர் சொல்வதென்பது எதிர்பார்க்கத் தக்கதன்று.

நாம் கேம்ப்பள்ளவின் ஞாயிறு நகருக்கு வருவோம். அவர் எப்படிப்பட்ட அமைப்பைத் தமக்கு முன்மாதிரியம் [model]

ஆக வைத்துச் செயல்படுகிறார் என்பது தெளிவாகத் தெரிய வில்லை. ஏற்தாழ கிறித்தவ மதத்தின் துறவியர் மாளிகை [monastery] அவருடைய இலட்சிய அமைப்பாகத் தெரிகிறது. ஒவ்வொரு ஞாயிறு நகரும் ஒரு துறவியர் மடம் போன்றது. உணவு அருந்தும் கூடத்தில் பெண்கள் ஒரு பக்கமும், ஆண்கள் ஒரு பக்கமும் அமர்ந்து உணவு அருந்துவதும், அங்கு நிலவும் அமைதியும் ஒரு மடத்தின் வாழ்க்கையை நினைவுறுத்துகிறது. கேம்ப்பனெல்லாவுக்கு இளம் வயதில் ஒரு யூத மதகுருவின் தொடர்பு ஏற்பட்டது. எப்படியோ கேம்ப்பனெல்லா அவரால் கவரப்பட்டார். அவரிடமிருந்து இரசவாதம், மாயவித்தைகள், தெய்விக இயல்கள் [occult sciences], சோதிடம் போன்றவற்றைக் கற்றார். கேம்ப்பனெல்லாவின் ஞாயிறு நகர் அமைப்பில் சோதிடம் முக்கியமான இடத்தை வகிக்கிறது. புதியன் காண்டலும், தீமைகள் அகற்றப்படுவதும், ஆபத்துகள் தவிர்க்கப் படுவதும், கிரக பலன்களின் ஆடிப்படையில்தான் இடம் பெறுகின்றன. ஆன், பெண் சேர்க்கை கூட, சில கிரகங்களின் கூட்டு இருக்கும்போது தான் நிகழ்கிறது. கேம்ப்பனெல்லாவின் கற்பனை நகரில் பொது உடைமையும் சோதிடமும் முக்கியமான இடத்தை வகிக்கின்றன.

ஆந்த்ரியே தாம் சொல்வது எதுவானாலும் கவிதை நடையிலும் பழங்கதையின் துணையடநும் சொல்வது பயன் தரும் என்று நம்பியவர். சில நூற்றாண்டுகள் முன்னேற்றத்திற்குப் பின்னும் நூம் சொல்லத் தயங்கும் சில உண்மைகளைத் துணிச்சலுடன் சொல்கிறார். சொல்வதை உண்மையடநும் சொல்வதில் பற்றுடனும் சொல்கிறார்.

பொதுவாக, மேர், பேகன், கேம்ப்பனெல்லா, ஆந்த்ரியே ஆகியோரின் கற்பனை நகர்கள், அவர்கள் சமுதாயத்திற்குச் சொல்ல விழைந்ததின் படப்பிடிப்பு எனக் கொள்ளலாம். தங்களுடைய கற்பனை நகரின் மாதிரியத்தில் [model] ஒரு

சமுதாய அமைப்பு உருவாக்கூடும் என்று நம்பினார்களா, உருவாகும் என்று எதிர்பார்த்தார்களா என்பது பற்றி எதுவும் கூறுவதற்கில்லை.

ஆந்த்ரியே கல்விக்கு உயர்ந்த இடத்தைக் கொடுக்கிறார். ஆசிரியர் பணி சமுதாயத்தில் மிகவும் மதிக்கப்படும் பொறுப்பாகவும், ஆசிரியர்கள் உயர் திறன் பெற்ற படிநிலைகளில் இருந்து மட்டுமே தேர்ந்தெடுக்கப் படுபவர்களாகவும் தோற்றம் பெறுகிறார்கள். தவறானவர்களிடம் இளம் வயதினரின் கல்விப் பொறுப்பை ஒப்படைக்கும் நாடு அழிந்து விடும் என்பது அவர் கருத்து. கல்விக்கு மூன்று நோக்கங்களை முன் வைக்கிறார்:

- i. கடவுள் பக்தி
- ii. விழுமியங்கள் நிறைந்த வாழ்க்கை முறை
- iii. அறிவு வளர்ச்சி

எல்லாத் துறைகளையும் கற்பதற்கான வசதிகள் பற்றிப் பேசுகிறார். இறுதியில் பிரம்ம ஞானத்திற்கு [theosophy] வருகிறார். தேடலின் உச்சநிலை பிரம்ம ஞானம். இயன்ற வரை எல்லா உண்மைகளையும் நமக்குத் தெரிந்தவழிகளில், முறைகளில் காண வேண்டும், நம்பத்தகுந்த சோதனைகளைப் பயன்படுத்த வேண்டும். அதற்கு மேல் இயலாதவற்றைப் பொருத்தவரை* இயற்கைக்கும், இறைவனுக்கும் விட்டுவிட வேண்டும். அனுபவம் நம்பிக்கையை வளர்க்கிறது; பகுத்தறிவு எப்பொழுதும் ஜயத்திலும் குழப்பத்திலும், மூழ்கி இருக்கிறது என்கிறார். மேலும் அவர் வானவியலுக்கும் சோதிடத்திற்கும் [astronomy and astrology] நெருங்கிய தொடர்பிருப்பதாக

* ஏதாவது ஒன்றைப் 'பொருத்து' என்று வரும்பொழுது பரவலாக வல்லின் 'ர' கரம் பயன்படுத்தப்படுகிறது. இந்த இடத்தில் 'பொருத்து' என்பது அங்கிலத்தில் as far as it is concerned என்ற பொருளில்தான் வருகிறது. அது 'தொடர்பாக' அது 'சம்பந்தப்பட்டவரை' என்பதுதான் பொருள். இங்கு Responsible என்ற பொருள் இல்லை. எனவே 'பொருத்து' என இடையின் 'ர' கரத்தைப் பயன்படுத்துவதுதான் முறை.

நம்பினார். மனிதர் வாழ்வில் கோள்களின் தாக்கம் இருப்பதாகவும் நம்பினார்.

சோதனை முறையையும், அனுமானத் தர்க்க முறையையும் உலகுக்கு அறிமுகப்படுத்திய பெருமையில் ஆந்தரியேவுக்கும் பங்கு உண்டு.

நாம் மேலே சூறிய ஐந்து சான்றோர்களுடைய படைப்பின் உள்ளடக்கத்தைச் சுருக்கமாக முன்வைப்பதே நமது நோக்கம். அவற்றைப் பற்றிய விமர்சனத்தில் இங்கு நாம் எடுப்பதில்லை. வையத்து வாழ்வாங்கு வாழும் வழிகளைக் காணுவதில், வள்ளுவரின் அணுகுமுறையோடு வாசகர்கள் ஒப்பிட்டுப் பார்க்க உதவும் வகையில்தான் மேலை நாட்டினர் படைத்த கற்பனை நகர்கள் பற்றிய தகவல்களைத் தந்திருக்கிறோம்.

நாம் இப்பொழுது குறளுக்கு வருவோம். தமிழ் இலக்கியப் படைப்புகளுள் தலையாய இடம் பெறுவன மூன்று. அவையாவன: i. தொல்காப்பியம், ii. சங்க நூல்கள், iii. திருக்குறள்

உலகின் மிகப்பழைய நாகரிகங்கள் எனக் கருதப்படும் கிரேக்க நாகரிகம், எகிப்து நாகரிகம். சுமேரிய நாகரிகம் போன்றவற்றை ஒப்பிட்டு எண்ணத்தக்க பழமை வாய்ந்தது திராவிட நாகரிகம். ஆனால் மேலே சூறப்பட்ட நாகரிகங்களின் தரவுகளைத் துரும்பும் விடாது தேடிப் பிடித்துத் துருவி ஆய்ந்த உலகத் தொல்லியல் துறையினர், ஏனோ அவ்வளவாகத் திராவிட நாகரிகத்தின் சுவடுகளைப் பின்பற்றிச் செல்லவில்லை. நமக்கு இருக்கும் வலிமையான ஆதாரங்கள் என்பன: நாம் முன்பு குறிப்பிட்ட இலக்கியங்கள், மற்றும் தமிழ் மொழியின் செவ்வியல் காலப் பகுதியைச் சேர்ந்த கல்வெட்டுகள், நாணயங்கள், ஒட்டுச் சில்லுகள் ஆகியவை தாம்.

மேலே சூறப்பட்டுள்ளவற்றின் துணை கொண்டுதான் நாம் அந்த மாபெரும் நாகரிகத்தை மனத்தளவில்

மீட்டுருவாக்கம் (reconstruct) செய்ய இயலும். மேலும் பண்டை இலக்கியங்கள் கிடைக்க வாய்ப்பில்லை. பல நூல்கள் ஏடுகளாகவே இருந்து இழந்தவையாகிவிட்டன. அவை மீள்வதில்லை. நில அகழ்வுகள், குறிப்பாகக் கடல் ஆய்வுகள், துணை செய்யலாம். ஆனால் தொன்மையை ஆய்வதில், தொன்மையின் சின்னங்களைப் பாதுகாப்பதில் ஈடுபாடு காட்டும் ஜக்கிய நாடுகள் நிறுவனம் சார்ந்த அமைப்புகள்கூட திராவிட நாகரிக ஆய்வில் நிறைவு தரும் அளவிற்கு அக்கறை காட்டினதாகத் தோன்றவில்லை.

தொல்காப்பியம் மொழித் துறையில் தமிழர் அடைந்திருந்த முன்னேற்றம் பற்றி மட்டுமன்று, மனித சமுதாயம் அடைந்திருந்த வளர்ச்சி நிலைக்கும் சான்று பகர்வதாக உள்ளது. அது ஒரு இலக்கண நூல் மட்டுமன்று. மனித சமுதாய வளர்ச்சியின் நீண்ட பாதையில் ஓர் சாதனைக்கல் (milestone): சாதனை நிலையின் ஆவணம்.

வரலாறு எழுதும் மாபில்லாத தமிழ் இனத்தின் வரலாற்றுச் செய்திகளை இலக்கியவடிவில் தாங்கி நிற்பவை சங்க நூல்கள்; மற்ற தொன்மையான நாகரிகங்களில் காண இயலாத, ஒப்பீடு இல்லாத (பார்பு) சில கூறுபாடுகளைக் கொண்டவை. நானுறு ஆண்டுகால இடைவெளியில், இரண்டாயிரம் ஆண்டுகள் தாண்டியும் இறவாமை பெற்ற கவிதைகளைப் பாடிய 473 கவிஞர்கள் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். அவர்களுள் அரசருளர்; அமைச்சருளர்; வணிகருளர்; சூயவருளர்; குறத்தியருமருளர். அன்றைய சமுதாயத்தின் தொழில் துறைகள் அனைத்திலும் இருந்து கவிஞர்கள் தோன்றியுள்ளனர். முப்பத்தைந்துக்கு மேற்பட்ட பெண்களும் உள்ளனர். இந்த வியத்தகு இயற்கூட்சியோடு (phenomenon), கிராமப்புறங்களில் கிடைத்த, மிகப் பழமை வாய்ந்த மட்பாண்டச் சில்லுகளில் கூட பெயர்கள் பொறிக்கப் பட்டிருப்பதை ஆய்ந்த அறிஞர் ஜாவதும் மகாதேவன் சங்க காலத் தமிழகம் பரவலாக

எழுத்தறிவு பெற்றதாக இருந்திருக்க வேண்டும் என அனுமானிக்கிறார். இது மனித வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளில் இமாலயப் பரிமாணம் கொண்ட ஒரு முடிவு. கவலையோடும், கவனத்தோடும் அறிஞர்கள் குழு ஆராய வேண்டிய ஒன்று.

திருக்குறளைப் பொருத்தவரை அதை எந்த இடத்தில் வைத்துப் பார்ப்பதென்பதே கேள்விக் குறியாக உள்ளது. பரவலாக அறிஞர் பெருமக்களாலும், கவிஞர்களாலும் மேற்கோள் கூட்டப்பட்ட நூல்: மாலையாகத் தொகுக்கப்படக் கூடிய அளவிற்குப் பாராட்டுப் பாடல்களைக் கொண்டது என்றாலும் மக்கள் மன்றத்தில் பரவவில்லை. இருபதாம் நூற்றாண்டின் இரண்டாம் பாதியில் கூட அதை ஒரு நீதி நூலாகவே தமிழ்நிஞர்கள் படம் பிடித்தனர். வள்ளுவரின் தத்துவம் [The Philosophy of Valluvar] என்ற தலைப்பில் போ. தெ. பொ. மீ. அவர்கள் ஆற்றிய சொற்பொழிவை நூலாக வெளியிட்ட சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் கூட, 1980-கள் வரை தத்துவப் பட்டப்படிப்பில் வள்ளுவர் இடம் பெறவில்லை. “வள்ளுவம் ஒரு நீதி நூல்; அதில் தத்துவ விசாரணை என்ன இருக்கிறது”, என்பதே தத்துவத் துறையின் அனுகுமுறையாக இருந்தது.

காலம் கடந்து நிற்கும் பனுவல் திருக்குறள் என்கிறோம். ஆனால் பொது விதியாக புரட்சிக் கவிஞர் பாரதி தாசனே

கூறுநூல் அந்தந்த நாளுக்கு நன்று

என்று பிரகடனப் படுத்தி இருக்கிறார். மகாகவி பாரதியார்

காலத்துக்கேற்ற வகைகள்: அவ்வக்

காலத்துக்கேற்ற ஒழுக்கமும் நூலும்

ஞாலம் முழுமைக்கும் ஒன்றாய், எந்த

நாளும் நிவைத்திடும் நூலொன்றும் இவ்வை

என்று உறுதிப்படுத்தி இருக்கிறார். கவிதை உலகில் கற்பனை இருக்கலாம். உயர்வு நவிற்சி இருக்கலாம், ஆனால் கவிஞர்கள் பொய் சொல்வதில்லை. பொய் சொல்லக்கூடாது. பாரதிதாசன்

கூற்றும், பாரதியின் பிரகடனமும் உண்மையானவேயே. அப்படியிருக்க இவற்றிற்கு விதிவிலக்காக வள்ளுவர் குறள் காலங் கடந்த அமரத்துவத்தையும், வெளி [space] எனும் பரிமாணத்தில் நாட்டு எல்லைகள் கடந்த வையப் பொதுமையையும் [Universality] பெற்றிருக்கிறது என்பது உண்மைதானா, அல்லது நமது ஆசையினாடப்படையில் அமைந்த கருத்தை ஓர் உண்மை போல நாம் கூறிக்கொண்டிருக்கிறோமா என்ற கேள்வி எழுகிறது. இந்தக் கேள்வியை நானே எழுப்பி, அதற்கு விடையாக வள்ளுவத்தின் அமரத்துவத்தின் அடிப்படைகள் என ஐந்து கூறுபாடுகளை ‘வாழும் வள்ளுவம்’ [The Immortal Kural] என்ற நூலில் முன்வைத்தேன். அவற்றுள் முக்கியமானவை:

- i. பொதுமை நோக்கு [generalisation]
- ii. அறிவியல் பார்வை.

சொல்லவந்த கருத்தைப் பொதுமைப் படுத்தும் அனுகு முறை குறள் முழுவதும் வள்ளுவர் கையாண்டிருக்கும் ஒப்பில்லாத ஓர் உத்தி ஆகும். இந்த அம்சத்தை வள்ளுவத்தின் அமரத்துவத்தின் முதுகெலும்பாக முன் கூறிய ‘வாழும் வள்ளுவம்’ என்ற எனது நூலில் முன் வைத்திருக்கிறேன். வள்ளுவத்தின் அனுகு முறையின் பொதுமையை அறிமுகப்படுத்தும் தொடக்கமாகக் கூறப் பட்டிருப்பது பின்வருமாறு:

வள்ளுவர், குறளில் சொல்லின் வன்மை பற்றிப் பேசவார். ஆனால் எந்த மொழியின் பெயரையும், தம் தாய் மொழியான தமிழ் உட்படக் குறிப்பிட மாட்டார். நாடு பற்றிப் பேசவார்; ஆனால் எந்த நாட்டின் பெயரையும் குறிப்பிடமாட்டார் எந்த இனத்தின் பெயரையும் குறிப்பிடமாட்டார். நீரைப் பற்றிப் பேசவார்; நதி வளத்தின் தேவை பற்றிப் பேசவார். ஆனால் எந்த நதியின் பெயரையும் குறிப்பிட மாட்டார். வான்

பொய்க்கினும் தான் பொய்யாக் காவிரியோ,
பொருநையோ, வைகையோ குறளில் இடம்
பெறவில்லை. அரசு, அமைச்சு, ஆட்சி பற்றிப் பேசுவார்.
ஆனால் அரசு பரம்பரையையோ, மூவேந்தரையோ
குறிப்பிட மாட்டார். நாடு பற்றிய பெயரோ, அரசு
பரம்பரை பற்றிய பெயரோ, மதம் பற்றிய பெயரோ,
இலக்கிய, இலக்கண நூல் ஆசிரியர் பற்றிய பெயரோ
குறளில் இடம் பெறாது. பேசுவது அனைத்தும்
பொதுயாகவே பேசப்படுகிறது. இது என்னி, என்னி
வியக்கத்தக்க கூறுபாடாகும். வள்ளுவர் தாம் கூற
எடுத்துக்கொண்ட எல்லாத் தலைப்புகளிலும் இந்தப்
பொதுமையைத் தொடர்ந்து கையாளுகிறார்.”

- வாழும் வள்ளுவம் அத். 4.

படை மாட்சி என்ற அதிகாரத்தில், அரசனது படையைப்
பற்றிப் பேசுகிறார். அக்காலத்தில் காலாப்படை, குதிரைப்படை,
யாணப்படை, தேர்ப்படை என்பவை ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட
உறுப்புகள். ஆனால் வள்ளுவர்:

**உறுப்பமெந்து ஊறு அஞ்சா வெல்படைவேந்தன்
வெறுக்கையுள் எல்லாம் தலை** [761]

என்கிறார். உறுப்புகள் நிறைந்து, போரின் துன்பத்திற்கு
அஞ்சாது நின்று வெல்லும் படை என்றாரே தவிர, என்னென்ன
உறுப்பு என்று, அதிகாரத்தின் எந்தக் குறளிலும்
வரிசைப்படுத்தவில்லை. அன்று, மேலே கூறப்பட்டது போல
ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட நான்கு உறுப்புகள் இருந்தன. எனினும்
அவர் அவற்றைக் குறிப்பிடவில்லை. குறிப் பிட்டிருந்தால் இன்று
அது பயனிறந்ததாகி (obsolete) இருக்கும். நாம் இன்று உறுப்பு
என்ற இடத்தில், தரைப்படை, கடற்படை, விமானப்படை (army,
navy, air force) என்று போட்டுக் கொள்ளலாம். அதற்கு
வள்ளுவர் வெளிப்படையாகவே இடம் வைத்திருக்கிறார்.

வாழும் வள்ளுவம் என்ற நூலில் [The Immortal Kural] வள்ளுவத்தின் பொதுமையை உயர்த்திப் பிடித்த பின்னர்தான் ஆங்காங்கு வள்ளுவம் பற்றிப் பேசும் அறிஞர்கள், வள்ளுவர் “மொழி பற்றிப் பேசுவார். ஆனால் தனது தாம்மொழியான தமிழைப் பற்றிக் கூடப் பேசுமாட்டார்: நாடு பற்றிப் பேசுவார், ஆனால் ஆண்ட பரம்பரை பற்றியோ ஆனும் பரம்பரை பற்றியோ, சேர, சோழ, பாண்டியர் பற்றிக்கூட எங்கும் குறிப்பிடமாட்டார்” என்று பாவலாகக் கூறி வருகின்றனர். ஆனால் இக்கருத்தின் ஊற்று எது என மேற் கோள் கூட்டுவது இன்றைய தமிழ் அறிவுலக மரபு அன்று.

இந்தியத் தத்துவ மரபு என இன்று நாம் காண்பது அதன் தொடக்க காலம் முதல் பிரபஞ்சம், ஆன்மா, பிரம்மம் என்பன பற்றிய ஆய்வாகவே, இன்னும் சற்றுக் குறிப்பாகப் பேசுவதானால் உடல், உயிர், இறைவன் பற்றிய கேள்விகளின் விசாரணையாகவே இருந்து வந்திருக்கிறது. இவற்றின் உண்மை, இன்மை, ஆதி, அந்தம், இயக்கம் பற்றிய எண்ணற்ற ஜயங்கட்கு விளக்கம் தேடுவதும், கேள்விகட்கு விடை காண்பதும் அறிஞர்களின் கவனத்தை ஈர்த்து வந்திருக்கிறது. அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்ற தளத்தில் அமைந்த வாழ்வியலில், இந்த உலகின் வாழ்வு பற்றிய கவலை எல்லாம் வருகிற உலகின் பேற்றினை உறுதி செய்வதற்கேற்றவாறு ஆற்றுப்படுத்தப்பட வேண்டும் என்பதே அன்றி, இந்த உலக வாழ்வு நிறைவு தருவதாகவும், மகிழ்ச்சிகா மானதாகவும், அனுபவிக்கத் தக்கதாகவும் அமைய வேண்டும் என்பதன்று. உலகாயதம் வேண்டுமானால் இதற்கு விதிவிலக்கு.

வள்ளுவர் காலத்தில் வேத மரபு தமிழ் நாட்டில் வேருண்றி இருந்தது. சமணமும், பெளத்தமும் நடைமுறையில் இடம் பெற்ற சமயங்களாக இருந்தன. ஜவகை தரிசனங்களும் அறிமுகமாகி இருந்தன. தமிழகத்திற்கும் யவனத்திற்கும்,

ரோமுக்கும் தொடர்பிருந்தது. கீழே நூடுகளும் வணிகத் தொடர்பு கொண்டிருந்தன.

வள்ளுவர் வாழ்ந்த காலப் பின்னணியில் முழுமையாக இந்தியத் தத்துவ மரபையும், கிரேக்க, ரோம நாகரிகங்களின் சிந்தனை மரபையும், கீழே நூடுகளின் தத்துவ வளர்ச்சியையும் குறைந்தது மேலெழுந்தவாரியாகவாவது அறிந்திருக்கும் தளத்தின் மீது நின்று இவ்வுலக வாழ்க்கையைப் பார்க்கும் வாய்ப்பு அவருக்கு இருந்திருக்கிறது. எனவே உடல், ஆண்மா, இறைவன், இவை தொடர்பான எண்ணற்ற கேள்விகள் பற்றி அவருக்கெனச் சில முடிவுகள், நம்பிக்கைகள் இருந்திருக்கலாம். ஆனால் குறள் அவற்றைப் பிரதிபலிக்கவில்லை.

அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்ற நான்கு சூறுபாடுகளும் ஒரு காப்பியத்தின் அங்கங்கள் என்பது நடைமுறையிலிருந்த கால கட்டத்தில், வள்ளுவர் அறம், பொருள், இன்பம் எனும் மூன்றோடு நின்றமையிலிருந்தே அவர் இம்மை வாழ்வின் ஏற்றத்தைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டு குறளைப் படைத்தாரேயன்றி இவ்வுலக வாழ்வை மறுமையின் உயர்வுக்கு அணியயாக்கும் ஒரு களமாக எண்ணவில்லை என்பது தெளிவு.

தமிழர் வாழ்க்கை முறையும் அடிப்படையில் இந்த உலக வாழ்க்கை செம்மையாக அமைவதற்கான சூறுபாடுகளில் அக்கறை கொண்டதேயன்றி, இதைப் புறக்கணித்து அடுத்த பிறவியில் உயர்வுக்கு உத்தரவாதும் தேடும் அனுகுழுமுறையைக் கொண்டதன்று. வள்ளுவர் குறளில் தமது குறிக்கோளாக முன்வைக்கப்படுவது வையத்தில் வாழ்வாங்கு வாழ்வதுதான். அதற்கான சில நெறிமுறைகளைத் தனி மனிதர்க்கு, அவரவர் பொறுப்பிற்கேற்பவும், பொதுவாகவும் வகுக்கிறார்.

வள்ளுவம் ஒரு நீதி நூல் என்ற அளவில் பார்த்து வந்தவர்கள் பின்னர் அது ஒரு சிறந்த இலக்கிய நூல் என்பதையும் முன்வைத்தனர். வள்ளுவம் வாழ்வியல் கூறும் தத்துவப் பனுவல் என்ற உண்மை சற்றுக் காலம் கடந்து உதயமாயிற்று.

**வள்ளுவன் வாழ்களன் போம் - திரு
மாமறை தந்தவன், வாழ்வியல் கண்டவன்
தெள்ளு தமிழ்ப் புலவன் - பழஞ்
செந்தமிழ்ப் பண்பில் தினைத்துதை வையகம்
கொள்ளக் குறன் கொடுத்தான்**

- குலோத்துங்கன் கவிதைகள்: பக்.341

என்பது நான் 1947-இல் எழுதிய கவிதை. வள்ளுவர்தம் திருக்குறள் தமிழினத்தின் வாழ்வியல் தத்துவம் பேசும் மாயறை. பண்டைய தமிழ் இனத்தின் தத்துவ மரபிற்கு வள்ளுவம் தான் கொள்கலன். இதை நான் நீண்ட காலமாகவே வலியுறுத்தி வந்திருக்கிறேன்.

பிளேட்போ ஓர் இலட்சிய சமுதாயத்தை உருவாக்க வேண்டும் என்ற குறிக்கோளை முன்வைத்து, வாதத்தின் மூலம் சாக்ரட்டைசின் வாய்மொழியாகப் படிப்படியாக அந்தச் சமுதாயத்தின் கூறுபாடுகளை வடிவமைக்கிறார். அவரைப் போலவே, ஆனால் நீண்ட கால இடைவெளிக்குப் பின், அவர் காலத்தினின்றும் பெரிதும் மாறுபட்ட சூழ்நிலையில், சர் தாமஸ் மோர், ஃபிரான்சிஸ் பேகன், கேம்ப்பனெல்லா, ஆந்த்ரியே போன்றவர்கள் ஓர் இலட்சிய நகரை உருவாக்குவதைத் தமது நோக்கமாக வெளிப்படையாகவே பதிவு செய்கின்றனர்.

வள்ளுவர், தாம் ஓர் இலட்சிய நாட்டை உருவாக்குவதாகக் கூறவில்லை. ஓர் இலட்சிய நாட்டிற்கான அமைப்புகளையும் உருவாக்குவதாகக் கூறவில்லை. அவருடைய குறிக்கோள் அதுவாக இருக்கவும் இயலாது. மனித சமுதாயத்தின் எந்த ஓர் அமைப்பும் நிரந்தரமானதன்று. அது

காலத்துக்குக் காலம் மாறக் கூடியது. வள்ளுவர் ஓரளவு நிலைத்திருக்கும் தன்மையில்லாதவற்றைப் பற்றிப் பேசுவதில்லை. குறளின் அமரத்துவத்தின் அடிப்படைக் காரணங்களில் இந்த அனுகுமுறை தலையான தாகும்.

வள்ளுவரின் குறள் நாலடியார் போன்ற ஒரு நீதி நூலன்று. சாணக்கியரின் அர்த்த சாத்திரம் போன்றதன்று. மாக்கியவல்லியின் Machiavelli [1469-1527] இளவரசர் [The Prince] போன்றது மன்று. நாம் முன்பு குறிப்பிட்டுள்ள கற்பணை நகர்கள் போன்று, அவர் ஓர் இலட்சிய நகரையோ, நூட்டையோ முழுமையாக உருவாக்கவில்லை. அப்படியானால் வள்ளுவரின் குறளை எந்த இடத்தில் வைத்துப் பார்ப்பது என்ற கேள்வி எழுகிறது.

வள்ளுவர் நாம் வாழும் உலகில் மனித சமுதாயத்தின் வாழ்க்கை பற்றி ஆழ்ந்து சிந்திக்கிறார். அதன் ஆழ, அகலங் களைக் கணக்கிடுகிறார். மனிதர்களின் நிறை, குறை, வலிமை, வலிமைக் குறைவு ஆகியவற்றை மனத்திற் கொண்டு, சிந்தனையில் செரிமானம் செய்து, தவிர்க்க முடியாத ஏற்ற இறக்கங்கட்கிடையே, மழைக்கும், வறட்சிக்கும் இடையே, இம்மை வாழ்வு நியாயமான அளவிற்கு நிறைவு தருவதாக அமைவதற்கு வேண்டிய, வையப் பொதுமையான [universal] இலக்கணம் வகுக்கிறார்.

எந்தக் காலமாயினும், எந்த நாடாயினும், மக்கள் சமுதாயத்தின் அமைதியைக் காக்க, நியாயத்தை நிலை நிறுத்த ஒரு நிர்வாக அமைப்பு வேண்டும். அது மன்னராட்சியா, மக்களாட்சியா, மேன்மக்கள் ஆட்சியா என்பது போன்ற கேள்விகட்குள் வள்ளுவர் செல்லவில்லை. இவற்றில் எதுவும், எல்லைகள் கடந்த பொதுமையோ, காலம் கடந்த அமரத்துவமோ உடையவையல்ல. காலந்தோறும் முன்னேறிக் கொண்டிருக்கும் மானிட சமுதாயத்தில் அனைத்தும் மாறக்கூடியவை; ஆனால், நிர்வாக அமைப்பு எதுவாயினும் அதற்கு ஒரு தலைவன் தேவை.

அது அரசனாக இருக்கலாம்; அரசியல் தலைவனாக இருக்கலாம், அல்லது ஒரு சுர்வாதிகாரியாகவும் இருக்கலாம். வள்ளுவர் ஒரு தலைவனுக்கு வேண்டிய பண்புகளைப் பற்றி மட்டும் பேசுவார். அதுவும் அசாதாரண அளவில் பொதுமைப்படுத்தி வரையறை செய்வார். வள்ளுவர் குறிப்பிடும் மன்னன் ஒரு தலைவனேயன்றி, வழி வழி வரும் வாரிசு அரசனல்லன். அரசர் குடும்பச் சூழ்நிலை, பட்டம் சூடுதல் போன்றன அறவே இல்லை.

எந்த நிர்வாகத் தலைவனுக்கும் உதவி வேண்டும்; ஆலோசனை கூறுவார் வேண்டும்; அறிவுரை கூறுவார் வேண்டும். எனவே அமைச்சர் பற்றிப் பேசுவார், தெரிந்த இனத்தொடு தேர்ந்து எண்ணிச் செய்வது பற்றிப் பேசுவார். வள்ளுவர் குறிப்பிடும் தெரிந்த இனம் அமைச்சரவையாக இருக்கலாம்; திட்டக் குழுவாக இருக்கலாம். இவ்வாறு நிர்வாக அமைப்பு எதுவானாலும் பொதுவாக அதற்கு இருக்க வேண்டிய உறுப்புகள் பற்றிப் பேசுகிறார்.

இரண்டாவதுாக, ஓர் இலட்சிய அமைப்பு என்றாலே, அது கருத்தளவில் நிற்கும் ஒன்று; கனவுலகில் காணும் ஒன்று; கற்பனையில் படைக்கப்படும் ஒன்று; நடைமுறைக்குச் சாத்திய மானதன்று என்ற எண்ணம் விதி விலக்கின்றி நிலவுகிறது.

பொய் பேசுக் கூடாது என்பது இலட்சிய ஒழுக்கம்; தத்துவ ஒழுக்கம். ஆனால் நேர்மையான ஒருவர், நீதித்துவாதவர் கூட தன்னலம் கருதாது, சமுதாய நலனுக்காக, சான்றோர்களும் ஏற்கத்தக்கதான் பொய் சொல்ல வேண்டிய சூழ்நிலை எழுகிறது. இங்கு இலட்சிய ஒழுக்கத்திற்கும் நடைமுறை ஒழுக்கத்திற்கும் இடையே ஒரு முரண் தோன்றுகிறது: அதே போல கண்ணோட்டத்திற்கும், நடுநிலைமைக்கும் இடையே ஒரு முரண் எழுகின்றது. ஆள்வினை, ஊழ் இவற்றினுள் ஒரு முரண் தோன்றுகிறது.

இலட்சிய சமுதாயம் படைத்தவர்கள் இலட்சியம் சிறந்ததாக இருப்பது மட்டுமன்றி அதை நடைமுறைப்படுத்த இயலுமா என்பதையும் கருத்திற் கொண்டு தீர்வு காணவில்லை. வள்ளுவர் தத்துவ ஒழுக்கத்திற்கும், நடைமுறை ஒழுக்கத்திற்கும், கேவைப்பட்ட இடங்கள் ஆணைத்தினும் பாலம் அமைப்பதன் மூலம், தாம் முன்வைக்கும் இலட்சியங்களை நடைமுறைப்படுத்தத் தக்கவையாக்குகிறார்.

நடைமுறைக்கு ஒவ்வாத, நடைமுறைக்கு இயலாத, மனித சமுதாயத்தின் வசதிக்கும், மேம்பாட்டிற்கும் பயன்படாத, அறிவுலக வானில் மிதந்து கொண்டு நடத்தும் தத்துவ விசாரணைகளில் ஈடுபாடு காட்டும் சாயல்கள் குறளில் இடம் பெறவில்லை.

கைப்பிடிப் பொருளாக [concrete object] நமக்கிருப்பது மன்னுலகம். நமக்கு உறுதியாக அமைந்திருப்பது இந்த உலக வாழ்வு. இது உயர்ந்த விழுமியங்களைக் கொண்டதாக அமைந்தால், இவ்வுலக வாழ்வே துறக்கம் எனக் கூறப்படும் அவ்வுலக வாழ்விற்கு நிகரானதாக அமையக் கூடும். மனித இயற்கையை உணர்ந்து, வையம் நாள்தொறும் மாறுவது, வளர்வது என்பதைக் கருத்திற் கொண்டு, நிலையா உலகில் நிலைத்த தன்மை உடையனவாகக் கருத்தக்க சில வாழ்வியல் கூறுகளை வகுத்திப்பதே வள்ளுவது.

இந்நாலுக்கு அணிந்துரை பெற வேண்டுமென நான் எண்ணிய பொழுது உடனடியாக என் நினைவில் நின்றவர் போ. சோ.ந. கந்தசாமி அவர்கள் தான். முதுபெரும் தமிழரினர்; மேலை நாட்டு அறிவுலகத்தொடு நெருக்கமான தொப்படையவர். தமிழ் இலக்கிய அறிவும், தத்துவப் பயிற்சியும் இணையப் பெற்றவர். என் வேண்டுகோளை ஏற்று, விருப்பத்தோடு புலமைத்துவம் பொருந்திய அணிந்துரை சேர்த்து இந்நாலின் பயனை உயர்த்தி உள்ளார். அவருக்கு ஆழந்த நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். இந்நாலைக்

கணிப்பொறி அச்சுச் செய்து உதவிய திரு. க. செல்லதுரை, திரு. ந. நாகராஜன் ஆகியோருக்குள்ளது பாராட்டுதல்கள். இப்பனுவலை நிறைவான முறையில் பதிப்பித்திருக்கும் பாவை அச்சகத்தார் என் நன்றிக்குரியவர்கள்.

அறிதொறும் அறியாமை காட்டும் குறளின் ஆழத்தையும், பரிமாணங்களையும் அறியும் முயற்சியின் முடிவற்ற பயணத்தில் ஒர் அடி எடுத்து வைக்க இந்நால் உதவுமாயின் அது எனக்கு நிறைவு தருவதாகும்.

20.04.2008

வா.செ. குழந்தைசாமி

அணைந்துலை

“காலம் காலமாக வரும் கற்பனை நகர்கள்: வள்ளுவர் படைக்கும் வையத்துச் சுவர்க்கம்” என்ற தலைப்பில் அறிவியல் அறிஞர் டாக்டர் வா.செ. குழந்தைசாமி அவர்கள் எழுதியுள்ள நூலினை முழுமையாகப் படித்தேன். திருக்குறள் பற்றி எண்ணேற்ற நூல்கள் எழுதப் பெற்றிருப்பினும் இந்நூல் ஒரு புது முயற்சியாகத் திகழ்கின்றது.

நடைமுறையில் காணப்படும் நாடு, நகர், சமுதாய அமைப்பு, வாழ்வியல், செயற்பாடுகள் முதலியவற்றில் காணப்படும் குறைபாடுகளைக் கணங்கு, வளமும் நலமும் வாய்ந்த இலட்சிய நாட்டினை உருவாக்கும் முயற்சிகள் காலம் காலமாக நடந்து வந்துள்ளன. சிந்தனைத் திறனும் கற்பனை ஆற்றலும் படைத்த தத்துவ ஞானிகள் இத்தகைய முயற்சிகளுக்கு வித்திட்டவர்கள். குறைபாடில்லாத கற்பனை நாட்டினை “இல்லது, இனியது, நல்லது” என்ற சொற்களினால் இந்நூலாசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளார் (ப.8). தூல்காப்பியர் சுட்டும் நாடக வழக்கிற்குப் பழைய உரையாசிரியர்கள் வழங்கியுள்ள விளக்கம் இங்கு நம் நினைவுக்கு வருகிறது.

தத்துவ ஞானிகள் பலதிறத்தினர், பல கொள்கையினர். எனினும், அவர்களில் சுட்டுதற்குரிய இருபெரும் பிரிவுகள்

காணப்படுகின்றன. ஒரு பிரிவினர் கருத்திலிருந்துதான் காட்சிப் பொருள்கள் தோன்றின; உள்ளத்தின் விரிவே உலகமாகத் தோன்றுவது என்னும் கொள்கையினர். இவர்கள் கொள்கையினைக் கருத்துப் பொருள் உண்மை நெறி அல்லது கருத்து முதல் வாதம் (idealism) என்றும், இவர்களைக் கருத்து முதல் வாதிகள் (idealists) என்றும் கூறுதல் மரபு. மற்றொரு சாரார் காட்சிப் பொருளிலிருந்துதான் கருத்து உதிக்கிறது என்னும் கொள்கையினர். இவர்கள் கொள்கையினைக் காட்சிப் பொருள் உண்மை நெறி அல்லது பொருள் முதல் வாதம் (realism) என்றும் இவர்களைப் பொருள் முதல் வாதிகள் (realists) என்றும் கூறுதல் மரபு. கருத்துக்கு அப்பால் புறத்தே காணப்படும் உலகு உண்மையினை இவர்கள் ஒப்புக் கொண்டவர்கள். இவ்விரு வகையினருமே மேலை நாடுகளிலும் கீழை நாடுகளிலும் தோன்றியுள்ளனர். சாக்ரட்ஸின் மாணவராகப் போற்றப்படும் பிளேட்டோ (கி.மு. 427 – 347) கருத்து முதல் வாதி (idealist) என்பதும் பிளேட்டோவின் மாணவராகிய அரிஸ்டாட்டில் (கி.மு. 384 – 322) பொருள் முதல் வாதி (realist) என்பதும் கூட்டுதற்குரியன. ஜோப்பாவில் தோன்றிய தத்துவ ஞானிகளில் இவ்விருவருமே சிந்தனை உலகில் கூடுதலான ஆதிக்கம் செலுத்தியவர்கள் என்பது பெர்ட்ரண்ட் ரஸ்ஸல் (Bertrand Russell) என்னும் அறிஞரின் கருத்து.

பிளேட்டோ உரையாடல் வடிவில் எழுதியுள்ள **குடியரசு (The Republic)** என்ற நூலில் படைத்துக் காட்டும் கற்பனை நூட்டினை இந்நூலாசிரியர் நூலின் தொடக்கத்தில் அறிமுகம் செய்துள்ளார் (ப.12–33). “குடியரசு” என்னும் நூல் மூன்று பிரிவுகளைக் கொண்டது. முதற்பிரிவு, இலட்சியப் பொதுவுடைமையாசினை (ideal commonwealth) விரிவாகப் பேசுகிறது. இதனையே காலத்தால் முற்பட்ட கற்பனை நாடாக (Utopia) பெர்ட்ரண்ட் ரஸ்ஸல் கருதுகிறார் (vide History of

Western Philosophy, London, 1996, p.125). தத்துவ ஞானிகளே நாட்டினை ஆஸ்பவர்களாக இருத்தல் வேண்டும் என்பது பிளேட்டோவின் திண்ணைமான எண்ணம். இரண்டாம் பிரிவு தத்துவ மேதைகளைப் பற்றிய விளக்கமாகத் திகழ்கிறது. மூன்றாம் பிரிவு ஒரு நாட்டின் உறுப்புகளையும் அவற்றின் நிறை குறைகளையும் விவாதிக்கிறது. ஒரு நாட்டின் குடிமக்களை 1. பொதுமக்கள் (*common people*), 2. படைவீரர்கள் (*soldiers*), 3. பாதுகாவலர் (*guardians*) என்று முப்பெரும் பிரிவினராகப் பிளேட்டோ பாகுபாடு செய்துள்ள பாங்கினையும், அவர்களுக்கு வரையறுக்கப்பட்ட தகுதிகளையும் இந்நாலாசிரியர் தெளிவாக எடுத்துக் கூறியுள்ளார். பொதுமக்களில் வினைஞர்களும் (*workers*) அடங்குவர். தாம் கானும் குடியாசில் நீதிக்குப் (*justice*) பிளேட்டோ முதன்மை தந்துள்ளார்.

கல்வி எல்லோர்க்கும் தேவை. எனினும் நாட்டின் பாதுகாவலராகிய ஆட்சியாளர்க்குக் கல்வித் தகுதி முதன்மையாக அமையவேண்டும். பிளேட்டோ கல்வியை 1. இசை (*music*), 2. உடற்பயிற்சி (*gymnastics*) என்று இருவகைப்படுத்தினார். கலைத் தெய்வத்தின் (*The Muses*) எல்லைக்குட்பட்டதெல்லாம் இசை என்னும் பரந்த பொருளில் பிளேட்டோ *music* என்ற சொல்லைப் பயின்றுள்ளார். கிரேக்கத் தொன்மத்தில் காலியக்கலை, வரலாற்றுக்கலை, உணர்ச்சிக் கலிதைக்கலை, இசைக்கலை, வீறு நூடகக் கலை, களி நூடகக் கலை, ஆடற்கலை, தெய்வப் பாடற்கலை, வானநூற் கலை என்ற ஒன்பது கலைகளையும் சுட்டுதற்குரிய கலைச்சொல்லாக *music* என்பதைப் பிளேட்டோ பயன்படுத்தியுள்ளார். உடற்பயிற்சிக் கலை உடல் தகுதியையும் மனவளத்தையும் தருவதாக அமைதல் வேண்டும்.

பிள்ளைகளை நன்னெறிப்படுத்தும் கதைகளை மட்டுமே அவர்களுக்குக் கற்பிக்க வேண்டும் என்பது பிளேட்டோவின்

இலட்சியக் கல்விமுறை ஆகும். கிரேக்க இலக்கியத்தின் ஆதி கவியாக மதிக்கப்பெறும் ஹோமர் (Homer), ஹெஸியாட் (Hesiod) என்பாரின் படைப்புக்களைக் கற்பிக்கக் கூடாது என்பதற்குப் பிளேட்டோ கூறும் காரணங்கள் நோக்கத்தக்கவை. இவர்களின் எழுத்துக்களில் தெய்வங்கள் சீர்கேடர்களாகவும், தீமை புரிபவர்களாகவும் படைக்கப்பட்டிருத்தலைப் பிளேட்டோ ஏற்கவில்லை. இறப்பிற்கு அஞ்சுதலைக் கற்பித்தவின், இக் காப்பியங்கள் பயிலத்தக்கன அல்ல. இளைஞர் போரில் வீரமாணம் அடைதலை விரும்புவதையும், இறப்பினைவிட அடிமை நிலையினை இழிவாகக் கருதுதலையும் கல்வி புகட்டுதல் வேண்டும் என்றார். நண்பர் இறப்பிற்குக் கூட நல்லவர்கள் அழுவதாக வரும் கதைகளைக் கற்பிக்கக் கூடாது என்றார். வாய்விட்டுச் சிரிப்பது கூட அவரால் கடியப்பட்டது (*vide, History of Western Philosophy, p.126*).

அறிவுடைமை, துணிவுடைமை, மிதத்தன்மை (temperance), நீதி அல்லது நடுவு நிலைமை என்ற நான்கினையும் ஒப்பற்ற விழுமியங்களாகப் பிளேட்டோ எண்ணினார். “குடியரசு” என்னும் தம் இலட்சியத் திருநாட்டில், நன்றாக வளர்க்கப் பெற்ற ஆண் பெண் ஆகிய இரு பாலினரும் தகுதிக்கு ஏற்பத் தொழில்களைப் பங்கிட்டுக் கொள்ளுதல், பாதுகாவலரின் ஆணைக்கு அடங்கி நடத்தல் என்பன பொதுமக்களின் தருமம் என்றார் பிளேட்டோ. அரசினைச் செம்மையற இயக்குதலும், கல்வி வளர்ச்சியைக் கவனித்தலும் ஆழ்ந்து தியானம் புரிதலும் தத்துவ ஞானிகளின் கடமை என்றும் இயம்பினார் (*vide, Royston Pike, Ethics of the Great Religions, pp.46-7*).

பொதுவுடைமைக் கொள்கையினை (communism) பிளேட்டோ பெரிதும் ஆதரித்தார். நாட்டின் பாதுகாவலர்கள் (guardians) சிறு வீடுகளில் வாழ்தல் வேண்டும்; எளிய உணவினைப் பலரோடு அமர்ந்து உண்ணவேண்டும். அடிப்படைத் தேவைக்குமேல் அவர்கள் சொத்து வைத்துக்

கொள்ளக் கூடாது. அவர்கள் பொன்னையும் வெள்ளியையும் புறக்கணித்தல் வேண்டும். எல்லோரும் இன்புற்றிருத்தலையே விரும்புதல் வேண்டும் என்பது பிளேட்டோவின் எண்ணம்.

பிளேட்டோ மேலும் சில விதிகளை வரையறுத்துள்ளார். ஒருவர் 18 வயது வரையும் மது அருந்தக்கூடாது. 35 வயதுக்கு மேல் பிரமசாரியாக இருந்தால் அபாதம் விதிக்கப்படும். கடவுளர் உண்மையினை மறுப்பதோ, வேள்விகளாலும் படையல்களாலும் அவர்களைத் திருப்தி செய்யலாம் என்பதை உறுதிப்படுத்துவதோ சட்ட விரோதமான செயலாகும் என்றார் (vide, *Ethics of the Great Religions*, p.48).

பொதுவடைமைக் கொள்கையினை நூட்டளவிலன்றிக் குடும்ப நிலையிலும் பொருத்திப் பார்க்கிறார் பிளேட்டோ. ஆண் பெண் சமத்துவத்தினை வலியுறுத்தினார். ஆண்களைப் போலவே பெண்களும் போர்க்கல்வி உள்ளிட்ட பல சூறைகளிலும் தேர்ச்சி பெறுதல் வேண்டும் என்றார். நூட்டை ஆட்சி செய்யும் பாதுகாவலரில் பெண்களும் இடம் பெறுதலை விரும்பினார். திருமணங்களை ஆட்சியரே செய்து வைத்தல் வேண்டும். எல்லார்க்கும் பொதுவான இல்லங்களில் உறைதலும், எல்லோருடனும் சமபந்தி உணவு கொள்ளுதலும் இருபாலார்க்கும் ஏற்புடையன என்றார். இனவிருத்திக்கு ஏற்ற ஆற்றல் மிக்கவர்களைத் தெரிவு செய்து கூடுதலான மக்களைப் பெற்றுக் கொள்ளுதலை ஆட்சியாளர்கள் நடைமுறைப்படுத்த வேண்டும் என்பது பிளேட்டோவின் எதிர்பார்ப்பு. பிள்ளைகள் பிறந்தவுடன் பெற்றோரிடமிருந்து அவர்களைப் பிரித்தெடுத்துச் சென்று வளர்க்கப் பெறுதலை விரும்பினார். பெற்றோர்க்குத் தம் பிள்ளைகள் யார் என்று தெரியாமையும் பிள்ளைகளுக்குத் தம் பெற்றோர் யார் என்று தெரியாமையும் குறித்துக் கூடுதல் அக்கறை செலுத்தப்படுதல் வேண்டும் என்றார். உறுப்புக் குறைபாடுடைய பிள்ளைகளையும், இழிந்த பெற்றோரின் பிள்ளைகளையும் கண்ணுக்குத் தெரியாத தேசத்தில்

கொண்டுபோய் விடவேண்டும் என்றார். இக்கருத்து மனித நேயத்திற்குப் புற்பானது என்பதைக் கூறுத்தான் வேண்டும். யார் ஒருவருக்கும் தன் பெற்றோர் இன்னார் எனத் தெரியாததால், வயது நிலைக்குத் தக்கபடி யாரொருவரையும் தந்தை, தாய், அண்ணன், தம்பி, தமக்கை, தங்கை என்று கூறக் கூடிய நிலை ஏற்படும்; இதனால் சமத்துவம் தழைக்க வாய்ப்பு உண்டு என்று பிளேட்டோ கருதினார்.

ஒரு குறிப்பிட்ட நிலையில் “குடியரசில்” பொய் பேசுதலைப் பிளேட்டோ வலியுறுத்தினார். மருத்துவர் மருந்தளிப்பது போல் அரசு பொய்யுரை கூறுதலைத் தனிச் சிறப்புரிமையாகக் (prerogative of the government) கொண்டது என்றார். மக்களை மூவகையாகக் கடவுள் படைத்துள்ளார் என்பதுவே அவர் கருதிய பொய்யுரை. இவ்வுரையின்படி நனிசிறந்தோரைப் பொன்னாலும், நடுத்தரமானவரை வெள்ளியாலும், சாமானியரைப் பித்தளை, இரும்பு ஆகிய உலோகத்தாலும் கடவுள் படைத்தார் என்பதாகும். இந்தியத் தத்துவ ஞானிகளில் சாங்கியர் மக்களை 1.சத்துவ குணம், 2. இராசத குணம், 3. தமோ குணம் படைத்தவர்கள் என்று குண அடிப்படையில் பாகுபடுத்தியிருத்தல் பிளேட்டோவின் மக்கட் பாகுபாட்டுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தற்கு உரியது. பொன்னுருவானோர் குடியரசின் பாதுகாவலராதற்குத் தகுதி படைத்தவர்கள்; வெள்ளியாலானவர் படை வீர்களாதற்குத் தகுதி வாய்ந்தவர்கள்; பித்தளை, இரும்பு ஆகிய உலோகங்களாலானவர்கள் பல்வேறு தொழில்களைப் புரிதற்குத் தகுதி உடையவர்கள் என்பது பிளேட்டோவின் கற்பணை (vide, *History of Western Philosophy*. p.129). இக்கருத்து பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும் என்ற திருவள்ளுவர் கருத்துக்கு ஒத்து வாதது என்பது சுட்டுதற்குரியது.

பிளேட்டோவின் கற்பணையில் மலர்ந்த குடியரசு கிரேக்கப் பண்பாட்டிற்குப் பொருந்தி வரலாம். தமிழ்

ஞானியாகிய திருவள்ளுவர் காணும் இலட்சிய நாட்டிற்கும், பிளேட்டோவின் குடியரசுக்கும் ஒத்து வரும் இடங்கள் ஒரு சிலவே. பிளேட்டோ கூறும் நீதி, கல்வி, அறிவுடையை, நடுவுநிலையை, துணிவுடையை முதலியவை திருக்குறளிலும் தெளிவுறுத்தப் பெற்றுள்ளன. ஒவ்வாப் பகுதிகள் வாசகர்களின் சிந்தனைக்கு விடப்பட்டன.

கற்பனை நாட்டினைக் குறிக்கும் *Utopia* என்ற சொல்லினை முதன்முதல் அறிமுகம் செய்தவர் சர் தாமஸ் மோர் (Sir Thomas More) ஆவர். இவர் கிபி.15ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் 16ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் வாழ்ந்த ஆங்கில நாட்டுச் சிந்தனையாளர். மனிதநேயம் மிக்க இவர் சிறந்த பக்திமான். அரசுப் பொறுப்புக்கள் பலவற்றைத் திறம்பட நிறைவேற்றிய இச்சான்றோர் எழுதிய *Utopia* என்னும் படைப்பு இவர்க்குப் பெரும்புகழினை ஈட்டித் தந்தது. இவர் காணும் கற்பனைத் தீவின் அமைப்பியல், சமுதாயநிலை, ஆட்சியியல், விழுமியங்கள் உள்ளிட்ட பல கூறுகளை அறிஞர் வா.செ. குழந்தைசாமி இந்நூலில் தெளிவுறுத்தியுள்ளார் (ப.34–52).

தாமஸ் மோர் உடோப்பியாவைக் கிபி.1518-இல் எழுதினார் என்பர் பெர்ட்ரன்ட் ரஸ்ஸல். இந்நூல் கிபி.1516-இல் இலத்தீன் மொழியில் எழுதப்பட்டது என்பர் வில்லியம் என்றி அட்சன். கிபி.1551-இல் ஆங்கிலத்தில் இந்நூலை ராஸ்ப் ராபின்ஸன் மொழிபெயர்த்தார். உடோப்பியா ஒரு தீவு. இது நிலவுருண்டையின் தென் அரைப் பகுதியில் (southern hemisphere) உள்ளது. பிளேட்டோவின் குடியரசு போல, தாமஸ் மோரின் உடோப்பியாவில் பொதுவுடையை நிலவியது. தனிச் சொத்துடையை இருக்கு மிடத்தில் பொதுநலம் தழைப்பதில்லை. பொதுவுடையை இல்லாத இடத்தில் சமத்துவம் வாய்ப்பதில்லை. பொதுவுடையை மனிதனைச் சோம்பராக்கும் என்ற கருத்தினையோ, குற்றவியல்

நீதிபதிகளுக்குரிய மரியாதையினை அழித்துவிடும் என்ற கருத்தினையோ தாமஸ் மோர் ஏற்கவில்லை.

உட்டோப்பியாத் தீவில் உள்ள 54 நகர்களும் ஒரே மாதிரியான கட்டமைப்புக் கொண்டவை. தலைநகர் மட்டும் விதிவிலக்கு. ஒவ்வொரு வீதியும் 24 ஆடி அகலம். வீடுகள் எல்லாம் ஒரே மாதிரி அமைப்பின. அவ்வளவு வீடுகளுக்கும் தெருப்பறக் கதவு ஒன்றும் புழைக்கடைக் கதவு ஒன்றும் உண்டு. அவை தாழிடப்படுவதில்லை. யார் வேண்டுமெனினும் யார் வீட்டிற் குள்ளும் நுழையலாம். வீட்டின் சூரைகள் யாவும் தட்டையானவை. பத்தாண்டுக்கு ஒரு முறை தாம் குடியிருக்கும் வீட்டினை விட்டு வேறொரு வீட்டிற்குக் குடி போகுதல் வேண்டும். இங்ஙனம் வீடு மாற்றம் நிகழ்தல் சொத்துடையை உணர்வினை மற்பதற்குத்தான் என்றார் தாமஸ் மோர்.

கற்பனை நூட்டில் வேளாண்மைப் பண்ணைகள் உண்டு. ஒவ்வொரு பண்ணையிலும் நாற்பதுக்கும் குறையாத மக்கள் இருப்பர். இவர்களில் இருவர் தொழும்பர்களாவர் (bondsmen). ஒவ்வொரு பண்ணையும் வயதிலும் அறிவிலும் முதிர்ந்த ஒரு தலைவன் ஒரு தலைவி ஆகியோரின் ஆட்சியின் கீழ் அமையும். கோழி தன்முட்டைகளை அடைகாத்துக் குஞ்சு பொரிப்பதில்லை. அப்பணியை அடைகாக்கும் கருவிகள் (incubators) செய்தன. இக்கருவிகள் தாமஸ் மோரின் காலத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட வில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஆண், பெண்; திருமணம் ஆனவர், ஆகாதவர் என்ற வேறுபாட்டை அவர்கள் அணியும் உடையே புலப்படுத்தும். கோடை, குளிர்கால ஆடைகளில் வேறுபாட்டில்லை. பணி செய்யும் பொழுது தோலுடை அணியப்படும். இவ்வடை ஏழாண்டுக்குப் பயன்படும். பணியாளர் வேலையினை முடித்தவுடன் கம்பளி அங்கியை மேலாடையாக அணிந்து கொள்ளுவர். ஒவ்வொரு குடும்பமும் தனக்கு உரிய அங்கிகளைத் தாமே தயாரித்துக் கொள்ளும்.

பால்வேறுபாடின்றி ஒவ்வொரு ஆணும் பெண்ணும் நாளொன்றுக்கு ஆறு மணி நேரம் வேலை செய்தல் வேண்டும். மதிய உணவிற்கு முன்னர் மூன்று மணி நோமும், பின்னர் மூன்று மணி நோமும் பணிபுரிதற்குரிய வேளையாகும். அதிகாலைப் பொழுதில் நிகழும் சொற்பொழிவுகளைக் கேட்கத் திரளாக மக்கள் செல்லுவர்; ஆனால் செல்லுதல் கட்டாயம் இல்லை. இரவு உணவுக்குப்பின் விளையாடுதற்கென்று ஒரு மணி நேரம் ஒதுக்கப்படும். மகளிர், பூசாரிகள், செல்வர், பணியாளர், பிச்சைக்காரர் ஆகியோர் பெரும்பான்மையும் பயனுடைய வேலை செய்யார் எனச் சொல்லப்படுகிறது. ஆனால், உட்டோப்பியாவில் இந்நிலை இல்லை. எல்லோருமே ஆறு மணிநேரம் வேலை செய்தாக வேண்டும்.

கல்வியாளராகத் தெரிவு செய்யப்பெறுவோர்க்கு வேலை புரிவதினின்றும் சலுகை உண்டு. அரசுப் பணியினை மேற்கொள்ளுவோர் கல்வியாளரிடமிருந்தே தேர்ந்தெடுக்கப் பெறுவர். பிரதிநிதித்துவக் குடியாட்சி முறை (representative democracy) நிலவியது. இத்தகைய ஆட்சியின் தலைமைப் பொறுப்பில் இளவரசர் ஒருவர் வாழ்நாள் முழுமைக்கும் உரியவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவார். அவர் கொடுங்கோன்மை புரியின் தூக்கி ஏறியப்படுவார்.

தந்தை வழிச் சமுதாயமே (patriarchal society) உட்டோப்பியாவில் உண்டு. திருமணம் ஆன மைந்தர் தம் தந்தையின் வீட்டில் அவருடைய கண்காணிப்பில் வாழ்ந்து வருவார். தந்தையின் முதுமைத் தளர்ச்சியினால் இந்நிலை மாறுதல் உண்டு. ஒரு குடும்பத்தில் மிகுதியான பிள்ளைகள் இருப்பின், கூடுதலான பிள்ளைகள் இன்னொரு குடும்பத்திற்குப் போதல் உண்டு. ஒரு நகரம் பெரிகும் வளர்ச்சி பெற்றால், அங்கு வாழ்வோரில் சிலர் பிறிதொரு நகரத்திற்குக் குடிபெயர்தல் உண்டு. நகரங்கள் அனைத்தும் மிகப் பெரியனவாக வளர்ச்சி பெற்றால், தரிசு நிலத்தில் (wasteland) புதுநகர் உருவாக்கப்படும்.

உணவுக்குத் தேவையான விலங்குகளைத் தொழும்பர்கள் (bondsmen) கொல்லுதல் உண்டு. ஏழை மக்கள் கூட விரும்பும் அளவுக்கு மருத்துவமனைகள் இருந்தன. வீட்டில் தனியே உண்பது அனுமதிக்கப்பட்டாலும் பொது அடிற் சாலைகளில் சமபந்தியில் உண்பதுவே நடைமுறையாகத் திகழ்ந்தது.

திருமணம் குறித்தும் தாமஸ் மோர் சில சுவையான கற்பணகளைப் படைத்துள்ளார். திருமணத்தின் பொழுது பிரமசரியமும் கன்னிமையும் காக்காத ஆணும் பெண்ணும் கடுமையாகத் தண்டிக்கப்படுவர். தக்க காரணத்தினால் திருமண நீக்கம் (divorce) ஏற்கப்பட்டது. திருமண முறிவு செய்வோர் ஆடியைகளாக்கப்படுவர்.

அயல்நாட்டு வாணிபமும் உட்டோப்பியாவில் நிகழ்ந்தது. இரும்பினைப் பெறும் பொருட்டு இவ்வாணிபம் மேற் கொள்ளப்பட்டது. போர் புரிதற்காகவும் வாணிபம் பயன் படுத்தப்பட்டது. ஆணும் பெண்ணும் போர்க்கலையில் தேர்ச்சி பெற்றவராயினும், போரினால் விளையும் புகழினைப் பற்றி உட்டோப்பியர்கள் என்னினாரிலர். மூன்று காரணங்களுக்காக அவர்கள் போரில் ஈடுபட்டனர்:

1. அயலார் படையெடுத்துவரின் தற்காத்துக் கொள்ளுதல்
2. படையெடுப்பாளரிடமிருந்து நேசநாட்டினை மீட்டுக் கொடுத்தல்
3. கொடுங் கோன்மையினின்றும் ஒரு நாட்டினை விடுவித்தல்.

இம்மூன்று காரணங்களும் உட்டோப்பியரின் உயர்ந்த இலட்சியத்தினைப் புலப்படுத்துகின்றன. தேவைப்படின் கூலிப் படைகளின் உதவியையும் அவர்கள் நாடினர். அவர்களுக்குக் கூலி கொடுக்கும் பொருட்டுப் பொன்னும் வெள்ளியும் திரட்டி வைத்திருந்தனர்.

குழந்தைகளுக்கு முத்துக்களாலும் வொமணிகளாலும் செய்யப் பெற்ற அணிகலங்களைச் சூட்டினர். பகைப்புலத்துத் தலைவனைக் கொன்றவனுக்குப் பரிசளித்தனர்; உயிருடன் கொணர்ந்தவருக்குக் கூடுதலான வெகுமதிகளைத் தந்தனர். பகைநிலத்துப் பொதுமக்களை உட்டோப்பியர் அருள்நோக்குடன் நடத்தினர். அவர்கள் தம்நாட்டு இளவரசரின் அல்லது தலைவரின் கடுஞ்சீற்றத்திற்குக் கட்டுப்பட்டுப் போர்க்களத்திற்குத் தூத்தி வரப்பட்டவர்கள் என்று எண்ணினர். போர்ப் பொறிகள் பல கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருந்தன.

உட்டோப்பியர்க்கு அறவியல் உணர்வுகள் உண்டு. மறுமையில் நல்லோர் சிறப்புறுவர் என்றும் தீயோர் தண்டிக் கப்படுவர் என்றும் அவர்கள் நம்பினர். அவர்களில் ஒருவர் கூட துறவி அல்லர். ஆதலின், பட்டினி கிடத்தலை அற்பமாகக் கருதினர். பொறையுடைமையினை வலியுறுத்தும் பல சமயங்கள் உட்டோப்பியாவில் உண்டு. இறை நம்பிக்கையும் அமாத்துவத்தில் நம்பிக்கையும் அவர்களுக்கு உண்டு. ஒரு சில புனிதர்கள் புலால் உண்ணுவதில்லை. அவர்கள் மணவாழ்வினைத் துறந்தவர்கள். அவர்கள் புனிதராகக் கருதப்பெறினும், புத்திசாலிகளாகப் போற்றப்படவில்லை. முதிர்ந்த பெண்கள் அல்லது கைம்பெண்கள் பூசாரிகளாகப் பணிபுரியலாம். பூசாரிகளுக்கு மதிப்பு உண்டு; ஆனால் அதிகாரம் இல்லை.

தொழும்பர்களாகிய அடிமைகள் கொடிய குற்றங்களினால் அந்நிலை அடைந்தவர்கள் ஆவர். அயல்நாடுகளில் மரண தண்டனை பெற்றவர்களையும் உடோப்பியர் அடிமைகளாக ஏற்க இசைந்தனர் (*History of Western Philosophy*, pp.505-507). மகிழ்ச்சியாக மக்கள் விளங்குவதற்கு வேற்றுமை (diversity) வேண்டப்படும். உடோப்பியாவில் வேற்றுமை இன்மையால் தாங்க ஒண்ணாத மந்தநிலையே (intolerably dull) உண்டு என்று கருதுகிறார் பெர்ட்ரண்ட் ரஸ்ஸல் (*History of Western Philosophy*, p.508).

ஆங்கில இலக்கிய வரலாற்றில் முற்கால மறுமலர்ச்சி காலத்தில் எழுந்த இலக்கியப் படைப்புக்களில் தாமஸ் மோரின் உடோப்பியாவுக்கு ஒரிடம் வழங்கப்பெற்றுள்ளது (William Henry Hudson, *An Outline History of English Literature*, B.J. Publications, Bombay, 1964, p.36).

உட்டோப்பியாவில் இடம்பெறும் மாந்தர், அவர்தம் பண்புகள், வாழ்வியல் முதலியன திருக்குறளில் வரையறுக்கப்படும் மக்களின் பண்புநலம், வாழ்வியல் முதலியவற்றுடன் ஓரளவுதான் ஒத்து வருவன என்பதும், ஒவ்வாத பகுதிகள் பல என்பதும் ஆழந்து நோக்குவோர்க்குப் புலப்படும்.

ஆங்கில இலக்கிய வரலாற்றில் தாமஸ் மோர்காலத்திற்குப் பின் தோன்றிய அறிஞர்களில் ஃபிரான்சிஸ் பேகன் (Francis Bacon) குறிப்பிடத்தக்கவர். இவர் 22.1.1561-இல் தோன்றியவர். இவர் தந்தை புகழ்பெற்ற வழக்கறிஞரும் அரசியல் மேதையுமாவர். பேகன் சிறந்த உரைநடை இலக்கியாக மதிக்கப் பெறுகிறார். இவருடைய கட்டுரைகள் (*Essays, or Counsels Civil and Moral*) செறிவும் பொருட் சிறப்பும் கொண்டவை; முது மொழிபோல் திகழ்பவை. இவற்றைப் பயில்வோர் திருக்குறளில் உள்ள அதிகாரத் தலைப்புக்களை எண்ணிப் பார்த்தல் இயல்பு. இவர் எழுதிய நூல்களில் *The Advancement of Learning* என்பது மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. “புத்தியே சகல சத்தியும்” என்ற பொருண்மையில் அமைந்த “*Knowledge is power*” என்ற தொடரினைப் படைத்தவர் பேகன் என்பர். அறிவியல் கண்டுபிடிப்புக்கள் வாயிலாக மனிதகுலம் இயற்கையின் ஆற்றல்களை வென்று ஆட்சி புரியவேண்டும் என்பது இவர்தம் தத்துவத்தின் அடித்தளம் என்பர் பெர்ட்ரண்ட் ரஸ்ஸல் (*History of Western Philosophy*, p.527).

பேகன் கற்பணையாகப் படைத்த தீவு புது அட்லாண்டிஸ் (New Atlantis) ஆகும். இத்தீவினை ஆண்ட அரசர் சலோமனா (Salomana) ஆவர். இத்தீவில் வாழ்ந்த சமுதாயத்தின் அமைப்பு, குடும்ப வாழ்க்கை, ஆய்வு வசதிகள், சாதனங்கள், சுற்றுப்பயணம் பற்றிய சுவையான கற்பணைச் செய்திகளை இந்நாலாசிரியர் தொகுத்துக் கூறியுள்ளார் (ப.53–64). வள்ளுவர் படைக்கும் இலட்சிய நாட்டிற்கும் பேகனின் கற்பணைத் தீவிற்கும் நெருங்கிய தொடர்பில்லை என்பது கட்டுதற்குரியது.

இத்தாலி நாட்டில் கி.பி.16 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் தோன்றியவர் தொமாசோ கேம்பனல்லா என்னும் அருளாளர். இவர் இறைமையியல், சோதிடக்கலை ஆகியவற்றில் தேர்ச்சி பெற்றவர். இவர் கற்பணையாகப் படைத்தது ஞாயிறுநகர் (City of the Sun) எனப்படும். இந்நகரின் தலைமை ஆட்சியாளர் மதகுருவாக இருப்பார். இவர்க்கு உதவியாக அதிகாரம், ஞானம், அன்பு என்ற இளவரசர் மூவர் பணிபுரிவர். அதிகார இளவரசர் நாட்டின் பாதுகாப்பிற்குப் பொறுப்புடையவர். அவர் பார்வையில் படைகள் இயங்கும். ஞானம் என்னும் இளவரசரின் மேற் பார்வையில் கலைகள், அறிவியல், கல்வி நிறுவனங்கள் அமைவன. அன்பு என்னும் இளவரசர் மக்கள் இனவளர்ச்சிக்குப் பொறுப்பேற்பவர். மருத்துவம், வேளாண்மை, உணவு, உடை, பாலுறவு என்பன இவர் கவனிக்க வேண்டிய துறைகள்.

ஞாயிறு நகரின் ஆட்சிமுறை, சமுதாயவியல், பதவிகள், பழக்கவழக்கங்கள் உள்ளிட்ட பல்வகைக் கூறுகள் பற்றிய செய்திகளையும் இந்நால் எடுத்துரைக்கிறது (ப.65–85). ஆயினும், திருக்குறள் புலப்படுத்தும் குறிக்கோள் நாடு, வாழ்வியல், கல்வி முறை, திருமண வாழ்க்கை முதலிய பல கூறுகள் தனித்தன்மை வாய்ந்தவை என்பது ஒப்பிட்டுப் பயில்வார்க்குப் புலப்படும் உண்மையாகும்.

கி.பி.16ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் ஜெர்மன் நாட்டில் தோன்றியவர் ஜோகான் வேலண்டின் ஆந்த்ரியே (Johann Valentin Andreae). இவர் பன்மொழிப் புலவர்; பல நாடுகட்கும் பயணம் செய்து வந்தவர். இவர் கற்பனையில் உருவாக்கிய கிறிஸ்தியானோபொலிஸ் (Christianopolis) என்னும் கற்பனை நகரின் அமைப்பியல், தொழில்முறை, சமுதாயவியல், கல்வியியல், ஆட்சிமுறை பற்றிய செய்திகளை இந்நால் தொகுத்துக் கூறுகிறது (ப.86-99). கிறித்துவச் சமயச் சார்படையதாக அமைந்த இக்கற்பனை நகரம் சமயப் பொதுநோக்குக் கொண்ட திருவள்ளுவரின் குறிக்கோள் நூட்டுடன் ஒத்துவருமா என்பது ஆழ்ந்து சிந்திக்கத்தக்கது.

இதுகாறும் நூலின் முற்பகுதியில் இடம்பெற்றுள்ள ஐந்து வகையான கற்பனை நாடு, நகர் பற்றிய கருத்துகளைக் கண்டோம். இந்நாலின் இரண்டாம் பகுதியில் வள்ளுவர் படைக்கும் வையத்துச் சுவர்க்கம் பதிநான்கு தலைப்புகளில் விளக்கப்படுதல் நோக்கத்தக்கது.

வள்ளுவரின் அனுகுமுறை என்ற தலைப்பில்
உலகத்தோடொட்ட ஒழுகுதல், பொருளியல், வாழ்வியல் பற்றிய சிந்தனைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. திருவள்ளுவர் சில சிக்கல்களுக்குத் தீர்வு காணும் முறையில் புத்தர் பிரானின் அனுகுமுறைக்கு ஒப்ப ஒன்றைப் பின்பற்றியிருப்பது போல் தோன்றுகிறது என்று நூலாசிரியர் குறித்துள்ளார் (ப.106). புத்தர்பிரான் தத்துவ விசாரங்களிலும் தருக்க முடிச்சுகளிலும் தலையிடவில்லை. பகுத்தறிவுக்குத் தான் முதலிடம் தந்துள்ளார். பழைய நூல்களில் கூறப்பட்டன என்பதற்காக எதையும் கண் மூடித்தனமாக ஏற்றுக் கொள்ளும் போக்கினைப் புத்தர் கண்டித்தார். அவர் கூறிய வசனமாக, ஒரு ஞானசார சமுச்சயப் பாடல் அமைந்துள்ளது. அதன் பொருள் பின்வருமாறு:

பிட்சுக்களே! நன்றாக உருக்கியும், நறுக்கியும், கட்டளைக் கல்லில் உரைத்துப் பார்த்தும் பொன்னின் மாற்றினைச் சோதிக்கும் அறிஞனைப்போல (பொற்கொல்லனைப் போல) என் சொற்களையும் நன்றாக ஆராய்ந்து பார்த்த பின்னரே ஏற்றுக் கொள்ளுதல் வேண்டும்; என்னிடம் வைத்திருக்கும் மரியாதை காரணமாக என் சொற்களை ஏற்கவேண்டாம்.

(தமிழிலக்கியத்தில் பெளத்தம், சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தத்துவத்துறை வெளியீடு, 1977, ப.189). இக்கருத்தின் மறுபதிப்பாக, எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு. (423)

எப்பொருள் எத்தன்மைத் தாயினும் அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு. (355)

என வரும் குறள்கள் அமைந்துள்ளன எனலாம். திருவள்ளுவர் தென்னாட்டுப் புத்தாகத் திகழ்கின்றார்.

பொருளின் உண்மைத் தன்மையினை ஆராய்ந்து காண்பதற்கு இந்தியத் தத்துவ ஞானிகள் பயன்படுத்திய அறிவு வாயில்கள் (*sources of knowledge*) எனப்படும் பிரமாணங்கள் பற்றியும் இந்நாலூசிரியர் குறித்துள்ளார் (ப.108–109). இவற்றைத் தமிழ் ஞானிகள் அளவை என்ற பெயரினால் கட்டினர். காட்சி, கருதல், ஆப்த வசனம் எனப்படும் நூலுரை, உவமை, அருத்தாபத்தி எனப்படும் ஊகம், அனுபஸ்தி என்ற ஆறினையும் குலோத்துங்கன் கவிதையிலிருந்து எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். இவற்றுடன் சுவபாவம் எனப்படும் இயல்பு, ஜதிகம் எனப்படும் உலகுரை, அபாவம் எனப்படும் இன்மை, பாரிசேடம் எனப்படும் மீட்சி, சம்பவம் எனப்படும் உள்ளநெறி என்ற பிரமாணங்களையும் பெளத்தக் காப்பியமாகிய மணிமேகலை கட்டுகின்றது. அபாவமும் அனுபஸ்தியும்

தம்முன் சிறுவேறுபாடு கொண்டவை. திருக்குறளில் அளவையியல் நோக்கில் பல சிந்தனைகள் முன்வைக்கப் பட்டுள்ளன (திருக்குறள் கூறும் உறுதிப்பொருள், மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை, 2002, ப.114–116).

வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழுச் செய்வதின் மூலம் மக்களை அமர்களாக்க இயலும் என்ற கருதுகோளினை இந்நால் புலப்படுத்துகிறது (ப.113–122). நூலாசிரியர் கூறும் கருத்தினை நோக்குவோம்:

“...இருக்கும் நிலையினும் ஒர் உயர்ந்த நிலையை அடைய வேண்டும் என்ற அவனது தணியாத தாகம்தான். ஆலின் விதைபோல, அந்த வளர்ச்சித் திறன் மனிதனுக்குள் இருக்கிறது. அவன் இறந்து தேவனாகப் பிறக்கவேண்டுவதில்லை. இவ் வுலகை நீத்துத் தேவலோகத்திற்குப் போக வேண்டுவதில்லை. இந்த வாழ்க்கையில், இந்த உலகிலேயே தேவனாக வாழலாம் என்று நமது சான்றோர் பஸர் நம்பினர்.”

..... இந்த உலகில், இல்லறத்தில் நின்று, இயற்கைக்கு மாறாக இன்றி, இயற்கையொட்டினைந்து வாழ்ந்து, தேவர்கட்குச் சமமான வாழ்வைக் காணலாம். தேவலோகம் என்று கூறப்படும் உலகுக்கு இணையான உலகை இந்த மண்ணிலேயே படைக்கலாம் என்று நம்பினார்கள், போதித்தார்கள் (ப.115).

இக்கருத்தினைத் தெளிவுறுத்தும் பாங்கில் நூலின் எஞ்சிய பகுதி அமைந்துள்ளது. சமுதாயச் சமத்துவத்தினை (social equality) திருக்குறள் கற்பிக்கிறது. ஒருவனைப் பிறப்பினால் வேறுபடுத்திக் காணும் சமுதாயத்தில் பிறப்பில் எல்லோரும் ஒரு நிகரானவர் என்ற கருத்தினை வள்ளுவர் புகட்டனார். “பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்” என்ற குறளினை நூலாசிரியர் தெளிவுறுத்தியுள்ளார். ஒருவரின்

உயர்வு தூம்வு ஆகியவற்றுக்கு அவர் புரியும் செயல்களே காரணம்; பிறப்பு அன்று என்ற குறள் கருத்தினைப் புத்தர் போதனையிலும் பார்க்கிறோம். பாலி மொழியில் எழுதப்பட்ட சுத்தபிடகத்தில் வசல சுத்தத்தில்,

ஒருவன் இழிசனனாதலும் அந்தனனாதலும் பிறப்பினாலன்று;
அவன் புரியும் செயல்களினாலே தான்
என்று புத்தரின் போதனை இடம்பெற்றுள்ளது. சுத்தபிடகத்தின் மற்றொரு பகுதியில் நான்கு வேறுபட்ட மரங்களின் விறகுகளை எரிப்பதால் வெளிப்படும் சுடர் ஒரே மாதிரியாக ஒளிவீசுதல் போல, நால்வகை மக்களும் நற்செயல்களினால் சரிநிகர் சமானராக எண்ணப்பெறுவர் என்று புத்தர் பிரான் சமத்துவத்தினைப் பேசியுள்ளார். வருணாசிரம தருமத்தினைப் புத்தர் வழி வந்த வள்ளுவப் பெருந்தகை ஏற்கவில்லை.

மதச்சார்பின்மை (secularism) ஒரு நல்ல நாட்டின் இலக்கணமாகக் கூறப்படுகிறது. திருவள்ளுவர் எந்த ஒரு மதத்தின் பெயரையும் தம் நூலில் கட்டவில்லை. பரிமேலழகர்,

எவ்வா நூல்களிலும் நவ்வன எடுத்து எவ்வார்க்கும் பொதுப்படக் கூறுதல் இவர்க்கு இயல்பு

(குறள்.322, உரை)

என்று வள்ளுவரின் நெஞ்சப் பாங்கினை நெருங்கிப் பார்த்து வெளிப்படுத்தும் கருத்து அறியத்தக்கது.

ஒரு நல்ல நாட்டின் (welfare state) உறுப்புகளாக அரசு, அமைச்சு, ஆரண், நாடு, படை, நடபு, குடி என்ற ஏழினையும் விளக்கிக் கூறும் பாங்கில் திருவள்ளுவர் பொருட்பாலினை அமைத்துள்ளார். குடிமக்களின் நல்வாழ்க்கைக்கும் நாட்டின் மேம்பாட்டிற்கும் இவ்வேழினையும் அடிப்படை உறுப்புகளாக (essential elements of an ideal state) திருவள்ளுவர் எண்ணியுள்ளார். இந்த ஏழுப்புகளிலும் குடிமக்களுக்குக் கூடுதலான கவனம் செலுத்தியுள்ளார். குடிமக்கள் தகவும் சால்பும் பண்பும் மிக்கவராகத் திகழின் அவரினின்றும் உருவாகும் அமைச்சரும், படைமறவரும், அரசியல்

அலுவலர்களும் அரச விசுவாசத்துடன் (Loyalty) தத்தம் கடமைகளைச் சரிவரப் புரிந்து இலட்சிய நாட்டின் மேம்பாட்டினைப் பேணிக்காப்பர். குடிமக்களே ஒரு நாட்டின் உயிர்நாடு. குடிமக்கள் இல்லாத நாடு திங்கள் இல்லாத வானத்தையும் நீரில்லாத பொய்கையினையும் போலப் பயனற்றது. குடிமை, மானம், பெருமை, சான்றாண்மை, பண்புடைமை, நானுடைமை, குடிசெயல் வகை, உழவு, இரவச்சம் என்ற ஓன்பது அதிகாரங்களில் இலட்சியக் குடிமக்களுக்கு இருக்கவேண்டிய குணநவலன்களையும் குறிக்கோள்களையும் வள்ளுவப் பெருந்தகை விரிவாகப் பேசியுள்ளார். அவர்களுக்கு ஆகாத இயல்புகளை நன்றியில் செல்வம், நல்குராவு, இரவு, கயமை என்ற நான்கு அதிகாரங்களில் வரையறுத்துச் சொல்லியுள்ளார். வள்ளுவர் கூறும் இலட்சியத் திருநாட்டில் பசி, பிணி, பகை ஆகிய மூன்றும் இல்லை. பசியைப் போக்குதற்கு உழவும், பிணியைப் போக்குதற்கு மருந்தும், பகையைக் களைவதற்குப் படைமாட்சி, படைச்செருக்கும் தமிழ் ஞானியால் வகுக்கப்பெற்றன. பல்குழு, உட்பகை, கொல்குறும்பு ஆகிய விரோத சக்திகளைக் களைந்து தள்ளா விளையுள், தக்கார், தாழ்விலாச் செல்வர் கூடியதாய் நல்லநாடு விளங்க வேண்டும் என்பது வள்ளுவரின் கற்பனை. இல்லறத்தார், துறவறத்தார் ஆகிய இருவகை அறத்தாரையும் சமுதாய மேம்பாட்டிற்குரியவராக வள்ளுவர் படைக்கும் இலட்சியத் திருநாட்டில் காண்கிறோம்.

ஒரு மனிதன் தன்செயல்களின் விளைவுகளினின்றும் விடுபட்டவனாதலை வள்ளுவரும் ஏனைய இந்தியச் சிந்தனை யாளர் பலரும் விரும்பவில்லை. ஒவ்வொருவரின் செயல்களின் விளைவுகளை அவர்வர் அறுவடை செய்தாக வேண்டும் என்ற அறவியல் கோட்பாட்டின் வாயிலாக ஒருவர் தம் செயல்களுக்குப் பதில் சொல்லும் பொறுப்பினை (accountability) வள்ளுவர் வலியுறுத்தினார். அதற்காகவே ஊழ்வினை என்னும்

அதிகாரத் தினை எழுதிச் சமுதாயச் சீர்மையினைக் காத்தார். ஆயினும், விதிப்படி எல்லாம் நடக்கும் என்று எண்ணி மனிதன் சோம்பித் திரிதலை அவர் வெறுத்தார். எனவேதான், இடுக்கண்மீயாமை, மடியின்மை, ஆள்வினையுடைமை, ஊக்கம் உடைமை, பொச்சாவாமை முதலிய அதிகாரங்களின் வழியே தன்னம்பிக்கை யினையும், உழைப்பின் ஆற்றலையும் விடாழியற்சியின் வெற்றியையும் மக்களுக்குப் புகட்டனார். குறிக்கோள் நாட்டில் வாழ்வார்க்கு இவை வேண்டப்படுவன.

இந்நாலாசிரியர் ஆள்வினையின் சிறப்பினையும், கருமம் சிதையாமல் கண்ணோட்டம் காட்டுதலையும் வள்ளுவர் வழி நின்று தெளிவுறுத்தியுள்ளார் (ப.177–181). வாய்மைக்கு வள்ளுவர்தரும் விளக்கம், புகழுடன் வாழ்தல், பெண்ணின் நிறைவழுவாத் தன்மையாகிய கற்பு, ஆணின் நிறைவழுவாத் தன்மையாகிய பேராண்மை பற்றிய நாலாசிரியரின் சிந்தனைகள் சிறப்பாகச் சுட்டத்தகுவன (ப.182–192).

“இல்லற அமைப்பினைப் பொறுத்த மட்டில் கற்பனை நகர்களைப் படைத்த மேனாட்டுச் சிந்தனையார் களினின்றும் வள்ளுவப் பெருந்தகை வேறுபட்டு நிற்கும் தனித்தன்மையினை இந்நால் இனம் கண்டு உரைத்தல் நோக்கத்தக்கது.

இல்வாழ்க்கை பற்றிய வள்ளுவர் பார்வை, கற்பனை நகர் படைத்த பல சிந்தனையாளர்களின் விழுமியங்களிலிருந்து பெரிதும் மாறுபட்டது. வள்ளுவர் அப்பழுக்கற்ற ஒருவன் ஒருத்தி எனும் ஆண் பெண் உறவினடிப்படையில் அமைந்த இல்லற வாழ்க்கையை வலியுறுத்துகிறார் (ப.208–215).”

... வள்ளுவருடைய சமுதாயம் ஒரு நல்ல குடும்பம் எனும் அடிப்படையின்மேல் அமைந்தது. ... வள்ளுவர் உருவாக்கும் குடும்பத்தை நம்கண்முன் நிறுத்திப் பார்ப்போமானால், ஓர் இன்பபுரி நம் கண்முன் தோன்றுகிறது (ப.215).

காலம் காலமாக மேலெழுத்டுச் சிந்தனையாளர்கள் உருவாக்கிக் காட்டிய கற்பணை நகர்களை விட, நூலறிவாலும் நுண்ணறிவாலும் அனுபவ அறிவாலும் வள்ளுவப் பெருந்தகை மனித நேயத்துடன் படைத்துக் காட்டும் நலம்சார் நாடும் இலட்சியச் சமுதாயமும் உலக அறிஞர்களால் என்றும் வரவேற்றுப் போற்றுதற்குரியன என்பது தெளிவு.

சீரிய சிந்தனைகளும் சிறந்த செய்திகளும் நிரம்பிய இந்நால் அறிவின் விளைச்சல். தனித்தன்மை வாய்ந்த கவிஞராகவும், பொறியியல் அறிவியல் அறிஞராகவும், விழுமியகல்வியாளராகவும் விளங்கும் இந்நாலாசிரியரின் அறிவுக்கொடை அணவராலும் பாராட்டத்தக்கது.

தஞ்சாவூர் – 613 007

29.3.2008

பேரா. சோ. ந. கந்தசாமி

|

காலம் காலமாக வரும் கற்பனை நகர்கள்

1

காலையாக வருகிற நகரம்

1.1 நுழைவாயில்

கால்கள் மண்ணிடை நின்றாலும் - மனிதன்
வாழுவது விடமோ

- குலோத்துங்கன் கவிதைகள். பக். 149

என்பது கவிஞர் குலோத்துங்கன் எழுப்பும் கேள்வி. மனிதன் வாழ்கின்ற சூழ்நிலை, வாழ்கின்ற சமுதாயம் என ஒன்று இருந்தாலும் அவனது மனம் விரும்பும், வேண்டும் ஒரு சமுதாயமும் இருக்கிறது. ஒவ்வொருவரும் அவரவர் கருத்து வளர்ச்சிக்கும் கற்பனை விரிவுக்கும், இலட்சியங்கட்கும் ஏற்ப, இருக்கின்ற வசதிகளை உயர்த்துவது பற்றியும், மாற்றுவது பற்றியும் கருதுகின்றனர். இன்னும் சிலர் அரசமைப்பையே முழுவதுமாக மாற்றுவது பற்றி எண்ணுகின்றனர். சமுதாயப் பழக்கவழக்கங்கள் அனைத்தையும் முழுமையாகத் திருத்தி அமைக்க விரும்புபவர்கள் உள்ளனர். ஒரு சமுதாயம் முழுவதையும் அடிமுதல் நுனி வரை மாற்றித் தாங்கள் விழையும் வடிவில் அமைக்க வேண்டுமெனக் கனவு காண்பவர்களும் உள்ளனர். இருப்பதில் நிறைவில்லாது, இல்லாத வசதிகளை, வாய்ப்புகளை எண்ணுவதும் அவற்றைப் பற்றிக் கனவு காண்பதும் சிறிய அளவிலோ, பெரிய அளவிலோ, சிந்திக்கும் திறன் படைத்த அனைவர் வாழ்விலும் இடம் பெறுகிறது.

என்ன வரம் வேண்டும்
 என்றிரண்ணை முன்னழுத்துச்
 சொன்னமோழி கேட்டேன்
 தொழுத்தேன்: எந்நாளும்
 சின்னவரம் கேட்கத்
 தெரியாத என்னினுஞ்சின்
 பண்ணடு நாள்கை
 பகர்கின்றேன்: பார் வணங்கும்
 இறைவனே! நீண்படைப்பில்
 இருக்கின்ற கோடி
 குறையலாம் நீக்கிக்
 குவலயத்தை யான்விழையும்
 வடிவில்லையக்கின்ற
 வாய்ப் பெணக்குத் தூராய்.

[குலோத்துங்கன் கவிதைகள் பக். 115]

என வேண்டும் கவிஞர் தாம் திட்டமிட்டுள்ள வரைவுப்படி, இத்தரணி வாழ்வையே மாற்றி அமைக்கும் விருப்பத்தை வெளிப் படுத்துகிறார். அதற்கான வாய்ப்புகளைத் தேடுகிறார்.

பூத உலகு பற்றிச் சிந்தித்தவர்கள் பல புதிய பொருள்களைப் படைத்தார்கள். பல அரும்பெரும் கருவிகளை உருவாக்கினார்கள். புற உலகை, அதன் இயக்கத்தை ஆங்காங்கு புரிந்து கொண்டார்கள். அதன் வழி சென்று, தங்களுடைய தேவைக்கேற்பச் சில மாற்றங்களைச் செய்து வாழ்க்கையின் வசதிகளைப் பெருக்கினார்கள். வாய்ப்புகளை விரிவாக்கினார்கள். மனிதன் பயணம் செய்யும் வேகம் தொடர்ந்து வளர்ந்தது, வளர்கிறது. பார்க்கும் பார்வை விரிந்தது, விரிவது தொடர்கிறது. கேட்கும் தூரம் மிகுந்தது, மிகுகிறது. சுருக்கமாகக் கவிஞர் குலோத்துங்கன் மொழியில் சொன்னால் ‘தூரம் மாண்டது’.

மேலே கூறியவை நூலறிவும், அறிவியலுக ஆய்வும் கண்ட வெற்றிகள். இவையனைத்தும் இருப்பதை உயர்த்தும்

விழைவினரின் கற்பனைகள்; அவற்றின் அடிப்படையில் அமைந்த கனவுகள்; கனவுகள் கைப்படச் செய்த மனித முயற்சிகளின் வெற்றிகள்; அந்த வெற்றிகளின் அடிப்படையில், பூத உலகில் நிகழ்ந்த முன்னேற்றங்கள், மாற்றங்கள்.

மனிதன் தனியாக வாழ்பவனல்லன். தனியாக வாழும் சக்தியற்றவன். சார்ந்தே வாழுவேண்டிய தேவையுடையவன். எனவே குடும்பம், குடும்பங்கள் சேர்ந்த சமுதாயம், சமுதாய அமைப்பு, சிற்றூர், நகரம், அவற்றின் நிர்வாகம் பற்றிய அமைப்புகள் ஆகியவற்றை உருவாக்கினான். இவை தொடர்பாகச் சிந்தித்த அறிஞர்கள், சமுதாய இயல், அரசியல் பற்றி எழுதினர், பேசினர், இயக்கங்கள் நடத்தினர். அவற்றின் அடிப்படையில் பல அமைப்புகள் உருவாகி வளர்ந்தன, வளர்கின்றன.

இந்தப் பிரபஞ்சம், அதன் தோற்றம், அதன் முடிவு, அதன் நோக்கம் பற்றிய ஆய்வுகள் தத்துவ விசாரணையாக வளர்ந்தன. மனிதன் சிந்திக்கத் தொடங்கிய நாள் முதல் என்னற்ற தத்துவ அறிஞர்கள் தோன்றியுள்ளனர்; தத்துவமரபுகள் தோன்றியுள்ளன.

பூத உலகும், அது சார்ந்தனவும் கொண்ட புற உலகம் ஒரு புறம் இருக்க, மனிதனின் அக உலகு பற்றி, உடல் பற்றி, உயிர் பற்றி, இவை தொடர்பாக ஆன்மா என்பது பற்றி, இவ்வுலகப் படைப்புப் பற்றி, அதன் இயக்கம் பற்றி வாழ்க்கையின் பொருள் பற்றிக் கற்பனை செய்தவர்கள், கனவு கண்டவர்கள், சிந்தித்தவர்கள், அவர்கட்டுப்பட்ட அளவில் உண்மைகளை முன் வைத்தார்கள். அவை என்னற்ற தத்துவங்களாக, பல வகைச் சமயங்களாக உருப்பெற்றன. அவை உலகை வழி நடத்துகின்றன. இவர்களில் சிலர் கண்டது தான் துறக்கம் அல்லது மோட்சம். இந்த உலகில் என்ன என்ன நாம் விரும்பும் அளவில் இல்லையோ, என்ன என்ன நமது மகிழ்ச்சிக்கும், இன்பத்துக்கும் தேவையோ அவற்றையெல்லாம் அங்கு உருவாக்கினார்கள். அதில் இடம் பெறும் தகுதியில்லாதவர்கட்டு நிறுத்தப் படுத்தார்கள்.

உடல், உயிர், ஆன்மா, கடவுள், கவர்க்கம், நூகம் பற்றி ஆய்ந்த சிந்தனையாளர்கள் ஞானிகள், மெய்யறிவாளர் என அழைக்கப் படுகின்றனர். கடவுள், கவர்க்கம், நூகம் பற்றிய நம்பிக்கைகளை முன்வைத்தவர்களில் ரிலர் இறைவனின் அருள் பெற்றோர், இறைவனின் அவதாரம், இறைவனின் தூதுவர், இறைவனின் அல்லது இந்தப் பிரபஞ்சத்தை இயக்கும் சக்தியின் தரிசனம் பெற்றவர்கள் எனக் கருதப்படுகின்றனர். அறிஞர் முதல் பாமரர் வரை இத்துறையில் எண்ணற்ற நம்பிக்கைகள் இடம் பெற்றுள்ளன. இவற்றை மக்கட்குப் போதித்தவர்களுடைய கருத்துகளின் அடிப்படையில் உலகில் பல சமயங்கள் உருவாகி உள்ளன. உலகம், ஆன்மா, இறைவன் இவற்றை அடிப்படையாக வைத்து உருவாகியிருக்கும் நம்பிக்கைகட்டு அளவேயில்லை.

அறிவியலில் வல்லுநர்கள், துறைகள் தோறும்
ஆய்ந்தறிந்து தெளிந்தவர்கள், வய்ய வாழ்வின்
நூற்றுமீண்டும் மேதையர்கள், நிலைத்து தன்மை
நிலையான கண்டவர்கள், சீரேக்க மண்ணில்
இயயுமன நீண்றவர்கள், உண்மை தேடும்
இலக்கணத்தைக் கண்டவர்கள், பழைய வாய்ந்த
சமயத்தின் தோட்டில் எனும் பாரதத்தின்
தந்துவுத்தின் தந்தையர்கள், விவிலியத்தின்
மரபுவழி வந்தவர்கள், அல்லா சொன்ன
மார்க்கத்தின் தூதுவர்கள், எண்ணீற்று
தரமுடைய சான்றோர்கள்

[குலோத்துங்கன்: உள்ளத்தில் ஏனியுளர்
உயர்வர். பக். 32]

ஆகிய அனைவரும் முயன்றுள்ளனர். அவர்களுள் காடு சென்று நோற்றுவர்கள் உளர்; கடுந்தவத்தை மேற்கொண்டவர் உளர்: வீடு, சுகம் விட்டவர்கள் பலர்; அனைவரும் மெய்யறிவைத் தேடியவர்கள். அவர்கள் மேற்கொண்ட விரதம், வேள்வி ஆகியன

இடைவிடாது அங்கிங்கு எணாதபடி உலகில் எங்கும் நிறைந்து இருந்து வந்திருக்கின்றன; இருந்தும் வருகின்றன. இருந்தாலும்,

தெளிவதையும் கணவிலை; தோடக்க நாளீன்
தேவெல் நிலை மாறவிலை; காலந் தோறும்
ரடசீக மானதலால், அருளாளர் தம்
எண்ணிக்கை மிக்கதலால். சமய வரழ்வில்
ஒளி எதுவும் கூடவிலை:

[குலோத்துங்கன்: உள்ளத்தில் ஏணியுளர் உயர்வர் பக். 32-33]

என்பது தான் இன்றைய நிலை. இந்த மாபெரும் முயற்சியில், மகத்தான தேவெல், அறிஞர் கூட்டத்தின் ஓர் அனுகுமுறை மனித முன்னேற்றத்திற்கு ஓரளவு உதவுவதாக அமைந்திருக்கிறது. அது தான் கற்பணை நகர் அல்லது நாடு [Utopia] பற்றிய சிந்தனை.

1.2 கற்பணை நகர்கள் உருவாக்கம்

மனிதன் தான் இன்றிருக்கும் நிலையே போதும் என்ற உள்ளம் கொண்டவன்னல்லன். இதனினும் ஓர் உயர்ந்த நிலையை எண்ணுபவன். அந்த நிலையை அடைய ஆசைப்படுபவன். இன்றிருக்கும் உலகமே நிறைவு தருவது எனத் திருப்தி யடைந்தவன் அல்லன்; இதனினும் உயர்ந்ததான், இன்பம் நிறைந்த, துன்பம் நீங்கிய உலகு பற்றிக் கணவு காண்பவன். எனவே தன்னினும் உயர்ந்த நிலையில் தேவர்களைப்படைத்தான். இந்த உலகினும் எல்லா வகையிலும் சிறந்ததான சுவர்க்கத்தைப் படைத்தான். தேவர்கள் இருக்கிறார்களோ, இல்லையோ, மனிதனுக்குத் தன்னினும் உயர்ந்த ஒரு நிலை, தான் அடைய ஆசைப்படும் ஓர் இலட்சிய நிலை இருப்பது அவனுடைய தன் முன்னேற்ற முயற்சிக்கு உதவுதேயாகும். அதைப் போலவே, சுவர்க்கம் எனும் வாழிடத்தை எண்ணுவதும், அந்த நிலையை அடையத் தரை வாழ்வை உயர்த்த முயல்வதும் வரவேற்கத்தக்க ஒன்றேயாகும்.

விண்ணுலக வாழ்வை நோக்கி - அதன் உண்மை எப்படியாயினும் - வேள்வி செய்தவர்கள் ஒரு புறம் இருக்க, இன்று நம் கையிலிருப்பது ஞாலத்து வாழ்வு. அதைத்திருத்தி அமைத்து இந்த வையத்திலேயே ஒரு சுவர்க்கத்திற்கிணையான வாழ்வை உருவாக்க வேண்டும். மனிதனே அமர நிலையை அடைய வேண்டும் என்று எண்ணிய சிந்தனையாளர் பலர் அவ்வப்பொழுது தோன்றியுள்ளனர். அவர்களுள் ஆன்மிகவாதிகளும் உளர். அறிவியல் அனுகு முறையாளரும் உளர்.

மன் பயனுற வேண்டும்

வானக மிங்கு தென்பட வேண்டும்

* * * *

மாற்ற வையம் புதுமை உறச் செய்து
மனிதர் தம்மை அமர்க ஸக்குவோம்
என்று பாரதி நம்பிக்கையோடு பிரகடனம் செய்கிறார்.

துறக்கம் என்பதேன்? சுவர்க்க மென்பதேன்?
இறக்கும் நான்வரை இன்னலேன்? புவி
நமக்கின்றுள்ளது. நாமதை மாண்புற
அமைப்பதல்லவோ அறிவின் பாலது

* * * *

**பெற்ற ஒன்றிறாடு பெருமை சேர்த்திடக்
கற்றல் நன்று**

[குலோத்துங்கன் கவிதைகள். பக். 127]

என்ற அனுகுமுறையோடு இந்த உலகிலேயே ஏற்றம் மிக்க ஓர் அமைப்பை உருவாக்க எண்ணிய அறிஞர்கள் பலர் அப்படிப்பட்ட படைப்பைக் கற்பனை செய்திருக்கிறார்கள். அந்தக் கற்பனை நகர்கள், நாடுகள் தான் இன்று 'Utopia' என்று குறிப்பிடப் படுகின்றன.

Utopia என்பது கிரேக்க மூலத்தைக் கொண்டது. அதன் பொருள் 'nowhere': அதாவது 'எங்கு மில்லாதது' என்பதாகும். நமது முன்னோர்கள் மொழியில் இது:

"இல்லது: ஆனால் இனியது: இருந்தால் நல்லது"

என்ற தத்துவ அணுகு முறையில்:

இல்லது: இனியது: நல்லது

என்ற வகையைச் சேர்ந்ததாகும்.

உட்டோப்பியா [Utopia] என்ற சொல்லை 16 - ஆவது நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த பிரித்தானியச் சிந்தனையாளர், தத்துவ அறிஞர் சர் தாமஸ் மோர் [Sir Thomas More 1478-1535] என்பவர் தான் பயன்படுத்தினார். அவருக்கு முன்னும் பின்னும் - சூறிப்பாக அவருடைய Utopia - விற்குப் பின்னர் - பல கற்பனை நாடுகள்/கற்பனை நகரங்கள் சிந்தனையாளர்களால் படைக்கப்பட்டன. நாம் அவற்றுள் முக்கியமான சிலவற்றை மட்டும் பார்ப்போம்.

இன்று உட்டோப்பியா என்ற சொல் நடைமுறையில் இயலாத ஒன்றைக் குறிப்பிடுவதாக அமைந்து விட்டது.

கற்பனை நகரப் படைப்பின் [Utopian City] தந்தை பிளேட்டோ ஆவர். அவருடைய படைப்பான Republic [குடியரசு] என்பதை கற்பனை நகர்கள் வரிசையில் முதலாவதாகக் கருதலாம்*. ஆனால் அவர் Utopia என்ற சொல்லையோ அதற்கு இணையான சொல்லையோ பயன் படுத்தவில்லை. உட்டோப்பியா என்பது அந்தச் சொல்லை முதலில் பயன்படுத்தியவரான சர் தாமஸ் மோர் உருவாக்கிய நகரம். அவருக்குப் பின்னர் புது அட்லான்டிஸ் [New Atlantis] என்ற பெயரில் :பிரான்சிஸ் பேகன் [Francis Bacon 1561 - 1626] உருவாக்கிய நகரம். ஞாயிறு நகர் [The City of the Sun] என்ற பெயரில் 1602 -இல் தொமாசோ

* கீரேக்கர்களின் வாழ்வு நகர்களில் தான் [city states] அமைந்திருந்தது. எனவே பிளேட்டோ ஓர் இலட்சிய நகரின் ஆட்சிமுறை பற்றித் தன் குடியரசு [Republic] என்ற நூலில் எழுதினார். அவரைப் பின்பற்றியோ என்னவோ, பின்னர் வந்தவர்கள் Utopia என்பதை ஒரு கற்பனை நகரை முன்வைத்தே படைத்திருக்கிறார்கள். H.G. Wells பேரன்றவர்கள் இதற்கு விதிவிலக்கு.

கேம்பபனெல்லா [Tommaso Campanella 1568 - 1639], கிரிஸ்டியானோ பொலிஸ் [Christianopolis] என்ற பெயரில் [1619] ஜோஹான் வாலன்டன் ஆந்த்ரியே [Johann Valentine Andreae 1586 - 1654] படைத்த நகரம்; மற்றும், ஒரு நவீன உட்டோப்பியா [A Modern Utopia] என்ற தலைப்பில் H.G. வெல்ஸ் [H.G. Wells 1866-1946] கண்ட கற்பனை உலகம் ஆகியன முக்கியமானவை. அவற்றுள் முதல் ஐந்தையும் பற்றி இந்நாலில் சுருக்கமாகக் குறிப்பிட்டுள்ளோம். இவையனைத்தும் கற்பனை நகரங்கள் அல்லது கற்பனை உலகம். இனியவை, ஆனால் இல்லாதவை என்பது மட்டுமன்றி இடம் பேற இயலாதவை [not feasible] என்ற வகையைச் சேர்ந்தவையாகும். அதனாலேயே இவை அனைத்துமே உட்டோப்பியா [Utopia] என்ற பொதுப் பெயராலேயே குறிப்பிடப்படுகின்றன.

1.3 திருவள்ளுவர் படைப்பு

திருவள்ளுவர் படைத்த திருக்குறள் நீண்ட காலம் தமிழறிஞர்களால் ஒரு நீதி நூலாக மட்டுமே பார்க்கப்பட்டது. பின்னர் அதன் இலக்கிய அழகு கருதி, அது ஒரு சிறந்த கவிதை இலக்கியமாகவும் பார்க்கப்பட்டது. இவையாவற்றினும் முக்கியமாக அது தமிழ்தம் சிந்தனை மரபை, தத்துவப் பாரம்பரியத்தைப் பிரதிபலிக்கும் தத்துவ நூல், ஒரு வாழ்வியல் நூல் என்ற கருத்தை, எப்படி வேத மரபிற்கு பகவத் கீதையோ, அதைப் போலத் தமிழர் வாழ்வு நெறிக்குத் திருக்குறள் என்ற கருத்து இப்பொழுது சற்றுப் பரவலாக முன்வைக்கப்படுகிறது. நான் பல கட்டுரைகளில், சொற்பொழிவுகளில் இக்கருத்தை உயர்த்திப் பிடித்திருக்கிறேன்.

வள்ளுவர் கட்டுக்கோப்பான ஒரு நாட்டுக்குள்ள அனைத்து உறுப்புகள் பற்றியும் பேசுகிறார். இல்வாழ்வு, விருந்தோம்பல், கல்வி, சான்றோர், நாடு, அரசு, அமைச்சு, தூது, படை, நிர்வாகம், குடிகள் போன்றன பற்றிப் பேசுகிறார். ஓவ்வொன்றுக்கும் இருக்க

வேண்டிய தரம் பற்றிப் பேசுகிறார். அவர் செய்ய வேண்டும் எனக் கூறுவன் அனைத்தும் செய்து, தவிர்க்க வேண்டும் எனக் கூறுவன் அனைத்தும் தவிர்த்துச் செயல்படும் நாடு அல்லது சமுதாயம் ஒன்று இன்று உலகில் இல்லாதிருக்கலாம். ஆனால் அப்படிப்பட்ட ஒரு சமுதாயத்தை உருவாக்க இயலும்: அது சாத்தியப்படக்கூடிய கற்பனை நாடு [Utopia] என்பதை நிலை நாட்டுவதே இந்நாலின் அடிப்படை நோக்கம்.

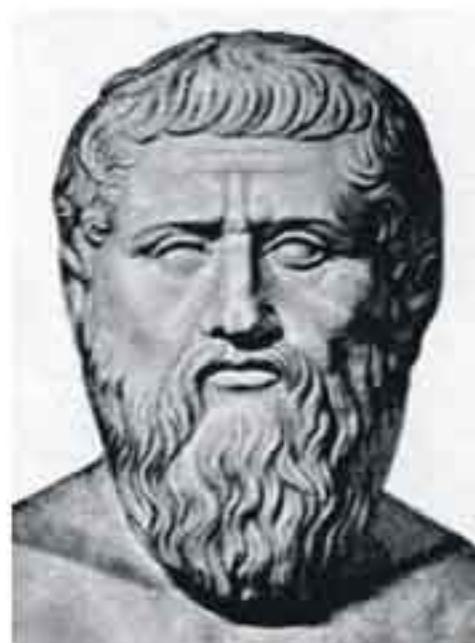
விதி பற்றி, மறுபிறவி பற்றி, கடவுள் பற்றி, ஆன்மா பற்றி வள்ளுவர் வாழ்ந்த காலச் சமுதாயம் சிந்தித்தது; விவாதித்தது. இவற்றில் சிலவற்றையோ, அனைத்தையுமோ, நம்பியவர்களும் இருந்தார்கள். நம்பாதவர்களும் இருந்தார்கள். அவர் காலத்தில் சமணம், பெளத்தம், சிவநெறி ஆகியன பரவியிருந்தன. வேதங்கள், உபநிடதங்கள் அறிமுகமாகியிருந்தன. உலோகாயத வாதிகள், சாங்கிய, நியாய, வைசேஷிகச் சிந்தனையாளர்கள் இருந்தனர். இவர்களுள் வாதத்துக்கு உரியவையாக அன்று இருந்த தத்துவங்கள், சித்தாந்தங்கள் இன்றும் வாதத்திற் குரியவையாகவே இருக்கின்றன, நாமறிந்த அளவில் என்றும் வாதப் பொருளாகவேதான் இருக்கும். கவிஞர் கூறுவது போல:

தேடிச் சலித்துடை மனீத சாதி
தீசை தெரீந்த பக்க மெலாம் பரதை ஒன்றை
நாடிச் சலித்துடை மனீதர் சிந்தை
நாகரீகம் கால்கொண்ட நாள்தோடங்கி
நூற்றாண்டு நூற்றாண்டு நூற்றாண்டாக
நேரன்பிருந்தும் நுண்ணியன நுழைந்தும், காண
ஆற்றாதேம்: தத்துவங்கட்டளை வொன்றில்லை
ஆய்ந்த பொருள் அனுவளவும் அறிந்தோழில்லை
[குலோத்துங்கன்: உள்ளத்தில் ஏனியுளர்
உயர்வர்: பக்.31]

என்பதுதான் இன்றைய நிலை. வள்ளுவர் இதை உணர்ந்திருக்கிறார். எந்த அரசியலமைப்பும் நிரந்தரமானதன்று.

எந்தச் சமயத்திற்கும் சர்வதேச ஏற்புக் கிடைக்காது. எனவே வள்ளுவர் அரசமைப்புப் பற்றிய வாதங்களிலோ, சமயங்களின் அடிப்படையில் அமைந்த பராலக விவகாரங்களிலோ ஈடுபடவில்லை. நம்புபவர்களையும், நம்பாதவர்களையும் அவரவர் போக்கில் விட்டு விட்டு, எதையும் இல்லை என்று மறுக்காது, உண்டு என்று விவாதித்து உறுதி கூறாது, இவற்றில் காலத்தையும், கவனத்தையும் திருப்பாது தமது தீர்ப்பு ஒன்றை முன் வைக்கிறார். தேவர் உலகம் என ஒன்றிருந்தால் அதை இந்த உலகிலேயே காண இயலும், காண வேண்டும். தேவர்கள் என ஒரு பிரிவினர் இருப்பர் ஆயின் அவர்கள் நிலையை நாம் இங்கேயே அடைய வேண்டும். அதற்கு உறுதி கூறுபவராக வையத்துன் வாழ்வாங்கு வாழ்வன் வானுறையும் தெய்வத்துன் வைக்கப் படும் [50]

என்கிறார். ஐயத்திற்கு இடமில்லாத பிரகடனம். அந்த உறுதியுடன் வையத்து வாழ்வாங்கு வாழ்வதற்கு வழிவகுக்கிறார். பிளேட்டோ, அவருக்குப் பின்னர் பதினாறாவது நூற்றாண்டில் சர் தாமஸ் மோர், அவரைப் பெரும்பாலும் பின்பற்றி மற்றவர்கள் படைத்த இலட்சியச் சமுதாயம் ஒவ்வொன்றும் நடைமுறைக்கு இயலாத கற்பணைப் படைப்பாகவே [Utopia] கருதப்படுகிறது. ஆனால் வள்ளுவர் பேரளவில் நடைமுறைக்கு இயலுவதான் ஒர் இலட்சிய உலகை [Realisable Utopia] முன்வைத்திருக்கிறார். அதற்கு அவர்களையாண்ட உத்திகள் அவருடைய மேதைமையில் உருப் பெற்றவை. ஆழந்த ஆய்வுக்கு உரியவை.

அரிஸ்டோ கிரி வழிமுறை

பிளேட்டோ, ஏதென்ஸ் நகரில் ஒரு புகழ் வாய்ந்த குடும்பத்தில் பிறந்தவர். அவருக்கு அரசியலில் ஈடுபடும் ஆசை இருந்தது. ஆனால் அவர் காலத்திலேயே, அரசியல் மனச்சாண்றுள்ளவர்கள்க்கு ஏற்ற இடம் அன்று என்ற நிலைமை இருந்ததால் அதைக் கைவிட்டார். தத்துவ ஆய்வில் ஈடுபட்டார். பிளேட்டோ, அவருடைய குருஙுதர் சாக்ரட்டீஸ், மாணவர் அரிஸ்பாட்டில் ஆகிய மூவரும் மேலை நாட்டுத் தத்துவ மரபை உருவாக்கிய மும்முர்த்திகள் என்று அழைக்கப்படுகின்றனர்.

சாக்ரட்டீஸின் மரண தண்டனைக்குப் பின் அவரும், மற்றும் சில சாக்ரட்டீஸ் வழிச் சிந்தனையாளர்களும் ஏதென்ஸ் நகரிலிருந்து வெளியேறி மொராவில் அடைக்கலம் புகுந்தனர். பின்னர் பிளேட்டோ கிரிஸ், எகிப்து, இத்தாலி, சிசிலி ஆகிய நாடுகளில் சில ஆண்டுகளைக் கழித்துவிட்டு ஏதென்ஸ் திரும்பினார். அங்கு தத்துவ ஆய்வுக்காகவும், அறிவியல்

ஆய்வுக்காகவும் ஐரோப்பாவில் முதன் முதலாக ஓர் உயர்கல்வி ஆய்வு நிறுவனத்தை [Academy] கிழு. 387 போல உருவாக்கி அவரது எஞ்சிய நாட்களில் அதன் தலைவராக விளங்கினார். வேறு சில போட்டு நிறுவனங்கள் இருந்ததாகவும் கூறப்படுகிறது. நான்காவது நூற்றாண்டில் கணிதத்தில் ஏற்பட்ட முன்னேற்றம் அனைத்தும் பிளேட்டோவின் மாணவர்களின் பங்களிப்பாகக் கருதப்படுகிறது. அவருடைய ஆய்வு நிறுவனம் அவருக்குப்பின் இரண்டாவது நூற்றாண்டுகள் உயர் ஆய்வின் மையமாக விளங்கியது. நுண்கலைகட்கும், அறிவியல் துறைகட்கும் ஒரு நிரந்தரமான கழகமாக உருவாக்கப்பட்ட அதுவே முதலாவதாகத் தொடங்கப்பட்ட பல்கலைக்கழகமாகக் கருதப்படுகிறது.

பிளேட்டோ தலை சிறந்த தத்துவ ஞானி, கணித மேதை. சாக்ரட்டஸ் எதையும் எழுதவில்லை. அவருடைய கருத்துகள் எல்லாம் பிளேட்டோவின் படைப்புகளான ‘உரையாடல்களில்’ இடம் பெற்றுள்ளன. பிளேட்டோவின் உரையாடல்களில் முதல் பகுதி பெரும்பாலும் சாக்ரட்டைசின் சிந்தனைகளைக் கொண்டதாகவும். இரண்டாவது பகுதி கணிசமாக பிளேட்டோவின் சிந்தனைகளைக் கொண்டதாகவும் கருதப்படுகின்றன.

பிளேட்டோவின் மாணவர்களில் தலை சிறந்தவர் அரிஸ்ட்டாட்டில். பிளேட்டோவின் சிந்தனைகளில் சாக்ரட்டஸ், ஹோமர், ஹீசியட் [Hesiod], அரிஸ்டோஃபேன் [Aristophanes], ஈசாப் [Aesop], பிதகோரஸ் [Pythagoras] போன்ற பல அறிஞர்களின் தூக்கம் உண்டு.

பிளேட்டோவின் காலத்திற்குப் பின்னர் அவருடைய எழுத்துகள் அரிஸ்டாட்டில், சிசரோ [Cicero], புளூடார்க் [Plutarch], டெகார்ட் [Descartes], ஹாபஸ் [Hobbes], லைப்னிட்ஸ் [Leibnitz], ஷோபன் ஹாவர் [Schopenhauer], நீட்சே [Nietzsche] போன்ற பலருடைய சிந்தனைகளில் தூக்கத்தை ஏற்படுத்தி உள்ளன.

பிளேட்டோ ஆங்காங்கு அனுமானங்களையும், கற்பணை கலந்த கதைகளையும், மனித சக்திக்கு மிஞ்சிய மெய்யுணர்வு கலந்த அனுகுமுறையையும் கொண்டவர் போலத் தோன்றினும், அடிப்படையில் அவர் ஒரு பகுத்தறிவுவாதியாகவே இருந்திருக்கிறார். அறிவு சார்ந்த ஆய்வின் முடிவுகளே ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்கவை என்பதே அவர் பார்வையாக இருந்திருக்கிறது. பிளேட்டோவின் சிந்தனைகள், குறிப்பாக அவருடைய தத்துவக் கருத்துகள், பகுத்தறிவுப் பார்வை, நீதி உணர்வு ஆகியன, சாக்ரட்சீன் தொடர்பால் உருவம் பெற்றிருக்கின்றன. பிளேட்டோ ஒரளவு ஹெரக்ளிடஸ் [Heraclitus] பிதகோரஸ் [Pythagoras] ஆகியவர்களின் கருத்துகளின் தூக்கங்கட்கும் ஆப்டிரூந்திருக்கிறார்.

பிளேட்டோவின் மாணவரான அரிஸ்டாட்டல் பிளேட்டோவின் பெருமை பற்றிக் குறிப்பிடும் பொழுது, தகுதியற்றவர்கள் அவரைப் புகழ்வது கூட அவருடைய தகுதியைக் களங்கம் படுத்துவதாகும் என பிளேட்டோவை உயர்த்திப் பிடிக்கிறார்.

2.1 அடிப்படைக் குறிக்கோள்

பிளேட்டோ உருவாக்கியிருக்கும் குடியரசு [Republic] எனும் நூலில் குடியரசு பற்றிய கருத்து எதையும் அவர் தமதாகச் சொல்லவில்லை.

பிளேட்டோவின் குடியரசு, சாக்ரட்சீஸ் ஒரு குழுவினருடன் நடத்தும் உரையாடலின் வழி உருவம் பெறுகிறது. நீதிதான் [Justice] ஒரு நாட்டில் இடம் பெற வேண்டிய தலையாய் பண்பு என்கிறார் சாக்ரட்சீஸ். அது ஒரு தனிமனிதன் பல சோதனை கட்கிடையே முயன்று கடைப்பிடிக்க வேண்டிய ஒன்றாக இல்லாமல், ஒரு நாட்டின் அரசமைப்பே நீதியைத் தனது

குறிப்பு: இப்பகுதியில் காட்டப்பட்டிருக்கும் மேற்கோள்கள் Classics Club என்ற நிறுவனத்திற்காக PLATO என்ற தலைப்பில் Walter J. Black, INC., Roslyn, N.Y. என்ற பதிப்பகம் 1942 - இல் வெளியிட்ட நூலில் Republic என்ற பிரிவில் இருந்து எடுக்கப்பட்டவை.

தர்மமாகக் கொண்டதாக அமைய வேண்டும். அதைப் பிரிதிபலிப்பதாக ஒரு குழிமகன் வாழ்க்கை அமைய வேண்டும் என்ற தத்துவத்தை முன் வைக்கிறார். அப்படியானால் அந்த அரசு, அந்த நாடு எப்படிப்பட்டதாக இருக்க வேண்டும் என்ற கேள்விக்குப் பதிலாக பிளேட்டோவின் குடியரசு உருவும் பெறுகிறது.

நூலில் பிளேட்டோவின் பெயர் எங்கும் இல்லை. சாக்ரட்டஸ் தான் பேசுகிறார்: அவர்தான் குடியரசை உருவாக்குகிறார். சாக்ரட்டஸ் கேள்வி கேட்டு, வாதம் புரிந்து, அதன் வழி எழுந்த சில கருத்துக்கட்டுக் கர்த்தாவாகக் கருதப்படலாமே தவிர, அவராக எதையும் எழுதவில்லை. சாக்ரட்டஸின் பெயர் சொல்லி, பிளேட்டோ பதிவு செய்திருக்கும் கருத்துகள், செய்திகள்தான் சாக்ரட்டஸ்க்கு அமரத்துவம் வழங்கியிருக்கின்றன. "குடியரசு" என்ற இந்த நூலில் உண்மையிலேயே சாக்ரட்டஸின் கருத்து எவ்வளவு, பிளேட்டோவின் கருத்து எவ்வளவு என்பதை அறுதியிட்டுக் கூறுவது கடினம்.

உட்டோப்பியா [Utopia] என்ற சொல் கிரேக்க மொழிச் சொல்லாக இருந்தாலும், பிளேட்டோ அந்தச் சொல்லைப் பயன்படுத்தவில்லை. பின்னால் வந்த விமர்சகர்கள் சர் தாமஸ் மோர் உருவாக்கிய உட்டோப்பியா போல பிளேட்டோவின் குடியரசும் ஒர் உட்டோப்பியா என்ற கருதத் தொடங்கினார்கள். பிளேட்டோ, தாம் உருவாக்கிய 'குடியரசு' நடைமுறையில் இயலாத ஒன்று; ஒர் இலட்சிய சமுதாயம் மட்டுமே எனக் கருதியிருக்கமாட்டார்.

என்ன காரணத்தாலோ 'உட்டோப்பியா'வை [Utopia] உருவாக்கியவர்கள் பெரும்பாலும் ஒரு கற்பனை நகரைத்தான் கையாண்டிருக்கிறார்கள்; கற்பனை நாடு பற்றிப் பேசவில்லை. H.G. வெல்ஸ் மட்டும் முழு உலகையே எடுத்துக் கொள்கிறார்.

பிளேட்டோவின் குடியாட்சி உருவாக்கப்பட்ட காலம் கிரேக்கர்கள் ஆங்காங்கு நகரங்களை அமைத்துக் கொண்டு வாழ்ந்த காலம். அது தான் அவர்களுடைய சமுதாய வாழ்க்கை மற்று, ஆட்சிமற்று. எனவே பிளேட்டோ இந்தக் குடியாட்சி முறையைக் கொண்ட நகரை உருவாக்குகிறார். இதுவே பின்னர் வந்தவர்கள் தங்கள் படைப்பிற்கு ஒரு கற்பனை நகரை எடுத்துக் கொண்டதற்கு முன்னோடியாக இருந்திருக்கலாம்.

2.2 சமுதாயத்தின் முக்கியத்துவம்

பிளேட்டோவின் இலட்சியக் குடியரசு என்பது ஒரு நகரம். நகரத்துக்குத் தேவையான உணவுப் பொருட்களை வழங்கும் அளவிற்கு அதைச் சுற்றி விரிவான நாட்டுப்புறம், விளை நிலம் இருந்தன. பிளேட்டோ வாழ்ந்தது வேளாண்மை நாகரிகத்தில். எனவே ஒரு வேளாண்மை நாகரிகத்தைத்தான் அவர் சித்தரிக்கிறார்.

மனிதன் தனியாக வாழக் கூடியவன் அல்லன். மற்றவர்களைச் சார்ந்தே வாழ வேண்டியவன். தனக்கு வேண்டியன் அனைத்தையும் தானே உற்பத்தி செய்து கொள்வதும் அவனுக்கு இயலாது. எனவே பல தொழில்களையும் செய்பவர்கள் இருக்கிறார்கள். பல தொழில்களையும் செய்பவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் உதவுகின்றார்கள். உண்டு, உடுத்து, குடும்பத்துடன் மகிழ்கிறார்கள். இவை அனைத்தும் முறையாக இடம் பெறுவதற்கு ஒரு சமுதாய அமைப்பு, அல்லது ஒரு நாடு, ஒரு அரசு தேவைப்படுகிறது*. அங்கு, முன்பே குறிப்பிட்டவாறு, மனித சமுதாயத்திற்குத் தேவைப்படும் அடிப்படைத் தொழில்கள் அனைத்தும் செய்பவர்கள் இருக்கிறார்கள்.

* Then, as we have many wants, and many persons are needed to supply them, one takes a helper for one purpose and another for another; and when these partners and helpers are gathered together in one habitation the body of inhabitants is termed a State. (p.268)

2.3 நல்ல சமுதாயத்தின் கூறுபாடுகள்

ஒவ்வொருவரும் ஒரு தொழிலை மட்டும் செய்கிறார்கள். அதைச் சிறப்பாகச் செய்கிறார்கள். ஒரு நல்ல சமுதாயத்திற்கு ஏற்றதான், போதுமான வாழ்க்கைக்கத்தரம் இருக்கிறது. அவர்கள் தங்கள் தேவைகள், தங்கள் சக்தியை மீறாது பார்த்துக் கொள்கிறார்கள். அதுவே ஒரு நல்ல நாட்டின், நியாயமான நாட்டின் இலக்கணம். அவர்கள் தங்கள் தேவையைத் தாங்களே பூர்த்தி செய்து கொள்பவர்கள். அவர்களுடைய தேவை வரம்பு கடந்ததாக இருக்காது. அவர்கள் செல்வத்தில் மிதக்க மாட்டார்கள். ஏழ்மையை அறிய மாட்டார்கள். அவர்கள் தாங்களாக எந்தப் போருக்கும் செல்லமாட்டார்கள்.

தேவைகள் பெருகுவதனால்தான் போர் ஏற்படுகிறது. தேவைகள் மிகும் பொழுது ஒரு நாட்டின் எல்லைகட்டுள் முழுமையாக அவற்றைப் பூர்த்தி செய்ய முடியாது. எனவே நமது எல்லைகளை விரிவாக்க வேண்டும். அப்பொழுது போர் ஏற்படுகிறது. **பிளேட்டோவின் கருத்துப்படி ஏழ்மையும் ஒரு சமுதாயத்திற்குத் தீங்கு செய்யும்.** தேவைக்கு மிஞ்சிய செல்வழும் கேடு செய்யும். ஒரு வினாக்கரின் [workman] படைப்பின் தரம் ஏழ்மையின் கீழும் தாழும்; செல்வக் குவியலின் கீழும் தாழும். ஒன்று களிப்பின் மிதப்பையும், சோம்பலையும் உருவாக்குகிறது: மற்றொன்று சிறுமையையும், தீச்செயலில் தேட்டத்தையும் உருவாக்குகிறது.

2.4 கல்வி

ஒரு நாடு போரைச் சந்திக்க வேண்டி நேர்ந்தால் அப்பொழுது செயல்படுவதற்குப் போர் வீரர்கள் தேவைப்படுகிறார்கள். பிளேட்டோ அவர்களைத் தயார் செய்வது பற்றிப் பேசுகிறார். அவர்களுடைய கல்வியிலும் பயிற்சியிலும் உடற்பயிற்சியும் [gymnastics] இசையும் [music] இடம் பெற வேண்டும் என்கிறார்.

And what be their education? Can we find a better than the traditional sort? And this has two divisions, gymnastics for the body and music for the soul (p.278).

அவர் கருத்துப்படி இசை இலக்கியத்தையும் உள்ளடக்கியது. பண்டைய, பெரிய எழுத்தாளர்களின் இலக்கியம் கற்பனை கலந்தது. அதில் பொய்மை கலந்து இருக்கிறது. பிளேட்டோ அப்படிப்பட்ட இலக்கியங்கள் தவிர்க்கப்பட வேண்டும் என்கிறார். சான்றாக, கடவுள்கள் தங்கட்குள் சண்டையிட்டுக் கொள்வதாகவும், அவர்கள் நல்லவர்கட்கு நன்மை செய்வதாகவும், தீயவர்கட்குத் தீமை செய்வதாகவும், உலகில் நல்லவை, தீயவை அனைத்தும் கடவுளாலேயே படைக்கப் பட்டவை என்றும் கதைகள் கூறுகின்றன. கடவுள்கள் தங்கட்குள் சண்டையிட மாட்டார்கள். கடவுள் யாருக்கும் தீங்கு செய்ய மாட்டார். கடவுள் நல்லவற்றை மட்டும் தான் படைப்பார். தீயவற்றைப் படைக்க மாட்டார்.

உலகில் எல்லாம் கடவுள் படைத்தவை அல்ல. நல்லவை மட்டுமே கடவுள் படைத்தவை. குறையுடைய ஒன்று கடவுளாகாது. இப்படிக் கடவுள்களைக் குறையுடையவர்களாகக் காட்டும் கதைகளை இளம் வயதில் கற்பிக்கக் கூடாது என்கிறார். ஹோமர் போன்ற மகாகவிகளின் கதைகளையே கூட நாட்டில் அனுமதிக்கக் கூடாது என்கிறார். அவை இளைஞர்கட்கு ஏற்படையவை அல்ல என்கிறார்.*

இசைக் கல்வி இயைபையும் [rhythm] ஓத்திசைவையும் [harmony] பெற உதவ வேண்டும். அழகை [beauty] ரசிக்கும் ஆற்றலைத் தர வேண்டும். அதே சமயத்தில் மிதமிஞ்சிய

* But the narrative of Hephaestus binding Hera his mother, or how on another occasion Zeus sent him flying for taking her part when she was being beaten, and all the battles of the gods in Homer- these tales must not be admitted into our State, whether they are supposed to have an allegorical meaning or not (pp. 280-281).

களிப்புக்கு [pleasure] இடம் தராததாக இருக்க வேண்டும். மிஞ்சிய களிப்பும். வருத்தும் வலியும், மனிதன் தனது அறிவு நலனைப் பயன்படுத்துவதற்குத் தடையாக அமைகின்றன.

2.5 படைவீரர்கள்: பாதுகாவலர்கள்: ஆட்சியாளர்கள்

மக்களைப் பாதுகாக்கும் பணியை ஏற்க வேண்டிய படை வீரனாகிய குடிமகனின் [soldier citizen] கல்வியைப் பற்றி விரிவாக பிளேட்டோ பேசுகிறார். இவர்கள் இளமையிலேயே இந்தப் பணிக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு, முறையான கல்வி, பயிற்சி மூலம் உருவாக்கப்படுகிறார்கள். அவர்களுடைய பயிற்சியும் கல்வியும் அவர்களைப் பயிற்சியில் போர் வீரர்களாகவும். பண்பில் தத்துவ அறிஞர்களாவும் உருவாக்கவேண்டும். இது சற்றுக் கடினமான, ஆனால் நிறைவேற்றக்கூடிய தேவை என்பது பிளேட்டோவின் கருத்து. பிளேட்டோ படைவீரர்கள்க்கு [soldiers] அடுத்ததாகப் பாதுகாவலர் [guardians] பற்றிப் பேசுகிறார். இங்கு ஒரு கருத்தைப் பதிவு செய்ய வேண்டும். படை வீரர்களையும், பாதுகாவலர்களையும் இடையே பிரிப்பது ஒரு மௌலிய கோடுதான். பல அம்சங்கள் பொதுவாகவே இருக்கின்றன. அதைப் போலவே பாதுகாவலர்களும், ஆட்சியர்களும் [rulers] இடையே இருக்கும் இடைவெளியை அடையாளம் காண்பது அரிது. காவலர்களில் இருந்துதான் ஆட்சியாளர்களே உருவாக்கப் படுகிறார்கள். இவர்களைப் பற்றி நாம் மேலும் பின்னர் பேசுவோம். போர் வீரர்கள், காவலர்கள், ஆட்சி செய்பவர்கள் [soldiers, guardians, rulers] ஆகிய இக்குழுவினர் கல்வித்தரத்திலும், வாழ்க்கை முறையிலும் மற்றவர்களிலிருந்து வேறுபட்டவர்கள். இவர்கள் அடிப்படையில் குடிமக்களில் இருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்கள் என்றாலும் இவர்கள் தனிப்பிரிவினர். குடிமக்களில் இவர்களைத் தவிர மற்றவர்கள் எல்லாம் வினாக்கள் [workers] பிரிவைச் சேர்ந்தவர்கள். முதலில் கூறிய பிரிவினரில் காவலர்களிலும் [guardians] சற்று மாற்றுக்

குறைந்தவர்களை உதவியாளர்கள் [auxiliaries] என்கிறார். காவலர்களில் சிறந்தவர்களில் இருந்து ஆட்சியாளர்கள் [rulers] வருகிறார்கள்.

2.6 காவலர்கள் கல்வி

போர் வீரர்களின் கல்வி நாம் முன்பு கூறியது போல இசையும், உடற் பயிற்சியும் கொண்டது. காவலர்களின் கல்வியும் அடிப்படையில் இசையும், உடற்பயிற்சியும் கொண்டது எனினும் அவர்கள் பல நற்குணங்கட்கும், திறமைகட்கும் சோதனை செய்யப்பட்டுத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள். பின்டோ அவர்களைத் தயார் செய்வது பற்றிப் பேசுகிறார்.

- இசையும் பயிற்சியும் [music; gymnastics] அவர்கள் கல்வியில் அமைய வேண்டும். ஒன்று மென்மையை வளர்ப்பது: மற்றொன்று வலிமையையும், வன்மையையும் வளர்ப்பது. இந்த இரண்டும், வீணையில் இரண்டு நரம்புகளில் எழும் ஒலி இணைந்து, இன்பமான இசையாவது போல், தன்னடக்கமும், ஆற்றலும், அறிவுத்திறனும் கொண்டவர்களாக அவர்களை உருவாக்க வேண்டும்.
- காவலர்கட்கு, தமது நாட்டிற்கு நல்லதைச் செய்வதில் அளவு கடந்த ஆர்வம் இருக்க வேண்டும்.
- அவர்கள் தங்கள் முடிவுகளைக் கடைப்பிடிப்பதில் அச்சுறுத்தல் காரணமாகவோ, கவர்ச்சி காரணமாகவோ வழுவாத விழுமியம் உள்ளவர்களா என்பதைச் சோதிக்க வேண்டும்.
- கடும் உழைப்பு, துன்பங்கள், மனப்போராட்டங்கள் ஏற்படும் சூழ்நிலைகளில் உறுதி தளராது இருக்கிறார்களா என்பதைக் கணிக்க வேண்டும்.

- சண்டையும், சச்சரவும் நிறைந்த கூட்டத்தில் செலுத்தப்படும் குதிரை மிரளாது இருக்கிறதா என்று பார்ப்பது போல ஆபத்தான சூழ்நிலைகளில் துணிவும், மிதமிஞ்சிய சில களிப்புச் சூழ்நிலைகளில் கட்டுப்பாடும் உள்ளவர்களா என்பதைப் பார்க்க வேண்டும்.

2.7 காவலர், ஆட்சியாளர் வாழ்க்கை

மேலே கூறப்பட்டவை போன்ற பல சோதனைகளில் நிறைவு தரும் வகையில் செயல்பட்டவர்களில் இருந்து தான் ஆட்சியாளர்கள் [rulers], காவலர்கள் [guardians] வரவேண்டும். மற்றவர்கள் உதவியாளர்களாக* [auxiliaries] கருதப்படலாம். இவர்கள் பொதுமக்களில் இருந்து பிரிக்கப்பட்டுத் தனியான சூழியிருப்புகளில் வாழ்வார்கள். அவர்கள் வாழுமிடமும், அவர்கள் கல்வியும், பயிற்சியும் போல, அவர்களை உயர்ந்த விழுமியங்களில் இருந்து நழுவவிடாத அம்சங்களைக் கொண்டதாக இருக்க வேண்டும். அவர்களில் யாருக்கும், இன்றியமையாத தேவைக்கு மிஞ்சிய உடைமை எதுவும் இருக்கக் கூடாது. சொந்த வீடென எதுவும் இருக்கக் கூடாது. அவர்கள் பொது மக்களிடமிருந்து நிர்ணயிக்கப்பட்ட ஊதியம் பெறலாம். அவர்கட்டுப் பொதுக் குடியிருப்பு, பொது உணவுக் கூடங்கள் இருக்கும். அவர்கள் தங்கம், வெள்ளி எதையும் தொடக்கூடாது. நிதானமான வாழ்வே நீதியான வாழ்வு, நெறியான வாழ்வு என்பது பிளேட்டோவின் கொள்கை.

2.8 வாழ்க்கை நெறி

பிளேட்டோ கணித்த நகரத்தின் மக்கட் தொகை 5040 தான். அதாவது ஒரு சொற்பொழிவாளர் பேசினால், ஒவ்வொரு குடும்பத்தில், அவருடைய பேச்சைக் கேட்கும் அளவு

* உதவியாளர்கள் [Auxiliaries] என்பவர்கள் காவலர்களில் [Guardians] சுற்று மாற்றுக் குறைந்த பிரிவினராகக் கருதப் படலாம்.

என்னிக்கையுள்ள மக்கள். என்னிக்கை குறைவாய் இருந்தால் எல்லா நிலைகளிலும் எல்லாவற்றிலும் அனைவரும் பங்கு கொள்வதும் தங்கட்டுள் வசதிகளை நியாயமாகப் பங்கிட்டுக் கொள்வதும் சாத்தியமாகும்.

ஒரு சமுதாயத்தில் என்னிக்கை அதிகரிக்கும் பொழுது அவர்கள் தங்கட்டுள், ஒருமித்த சீர்மையுடன் வசதிகளை, வாய்ப்புகளை, பொதுவாகப் பங்கிட்டும் கொள்ளும் நலன் குறைகிறது. ஒர் எல்லைக்குள் வாழ்வதாலேயோ அல்லது ஒர் அரசமைப்பின் கீழ் வாழ்வதாலேயோ, மக்கள் ஒரு சமுதாயத்தின் உறுப்பினர்களாக, குடுமக்களாக ஆகிவிடுவதில்லை. ஒரளவு ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து கொண்டு, பொதுவான விருப்பங்களைப் பகிர்ந்து கொண்டு, கூட்டாக வாழ்வதுதான் உண்மையான சமுதாயத்தின் அடையாளம்.

மனிதனின் திருப்தியான வாழ்வுக்கு, பிளேட்டோ ஒரு கருத்தை முன் வைக்கிறார். மனிதர்களின் திறமை, ஈடுபாடு ஆகியன ஒருவருக்கொருவர் வேறுபடுகின்றன. அவரவர் தமக்கு ஈடுபாடுள்ள தொழிலைச் செய்ய வேண்டும்: மேலும் அதை நன்றாகச் செய்வதற்குப் பயிற்சி பெற வேண்டும். ஒவ்வொருவரும் தமது திறமைக்கு ஏற்ப, தமக்கு இயல்பாகவே திறனுள்ள தொழிலைத்தான் செய்ய வேண்டும்: அதை நன்றாகச் செய்ய வேண்டும். காலனி செய்வதை ஒரு நெசவுத் தொழிலாளி மேற் கொள்ளக் கூடாது. ஒருவர் திறமைக்கும் விருப்பத்திற்கும் ஏற்ப, ஒருவர் ஒரு தொழிலைச் செய்வதே, செய்ய வாய்ப்பளிப்பதே சமுதாயம் செய்யும் நீதி: அது அவரவர் அவரவர்க் கேற்ற இடத்தில் என்பதுதான். பிளேட்டோவின் குடியாட்சிக்கு நீதிதான் அடிப்படை.

எல்லோரும் இன்புற்றிருக்க நினைப்பதுவே பிளேட்டோவின் குறிக்கோள். ஒருவர் மற்றொருவரை விட அதிக மகிழ்ச்சியுடன் வாழும் அமைப்பை அவர் தமது குடியாட்சியில் ஏற்படுத்த

விரும்பவில்லை. மேலும், இன்பம் விளைப்பது செயலே; செயலற்ற சோம்பர் வாழ்வில் இன்பம் இல்லை.

2.9 ஆட்சியாளர் தேர்வு

ஒரு சமுதாயத்தில் மக்களின் கடமைகளை வகுப்பது ஓர் அரசின் தலையாய் பணியாகும். ஒருவர் பிறக்கும் பொழுதே, உடல் சார்ந்த திறனிலும், மூனைத் திறனிலும் சில குறிப்பிட்ட பணிகளுக்கே ஏற்றவர்களாகப் பிறப்பதாகப் பினேட்டோ நம்பினார். பினேட்டோ மேன் மக்கள் ஆட்சியை அல்லது மன்னராட்சியை விரும்பினார்*. ஆனால் செல்வந்தர் பெயரில் பரம்பரை பணக்காரர்கள் ஆள்வதையோ, மக்கள் ஆட்சி என்ற பெயரில் தகுதியற்றவர் ஆள்வதையோ அவர் விரும்பவில்லை. தலை சிறந்த பெருமக்கள்தான் ஆள வேண்டுமென்று அவர் விரும்பினார். ஆனால் அந்தத் திறமை, வாழையாட வாழையெனப் பரம்பரையாக, அதே குடும்பத்தில் வருவதாக அவர் நம்பவில்லை.

பினேட்டோ குடுமக்களை முன்று வகையினராகப் பிரித்தார்:

1. காவலர்கள்: ஆட்சி செய்பவர்கள் [guardians, ** rulers]
2. போர் வீரர்கள் [auxiliaries]
3. வினாக்கள் [workers]

ஆட்சியாளர்கள், போர் வீரர்கள் ஆகியோரின் திருமணம், குடியிருப்பு, கல்வி பற்றி விரிவாகப் பேசுகிறார். மிகுந்த கவனம் செலுத்துகிறார். ஆனால் வினாக்கள் பற்றி அவ்வளவாக அவர் பேசவில்லை. அவர் ஆட்சியாளர்களுக்கும் போர் வீரர்களுக்கும் வகுக்கும் திருமணம், வாழ்க்கை முறை, ஆகியன வினாக்களுக்கும் பொருந்துமா என்பது தெரியவில்லை. இந்த

* "The first" I said "is that which we have been describing and which may be said to have two names, monarchy and aristocracy accordingly as rule is exercised by one distinguished man or by many" - p.331

** Guardians என்ற பிரிவினரில் இருந்துதான் காவலர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள்.

அம்சம் தெளிவாகப் பேசப்படவில்லை. வினைஞர்களைப் பொருத்தவரை, அன்றைய கிரேக்க சமுதாயத்தில் இருந்த அமைப்புத் தொடரலாம் என அவர் கருதுவதாகவே தெரிகிறது. அவர்கட்கெனக் குடும்பம். அவர்கட்கென வீடு இருக்கலாம் என அவர் எண்ணுவதாகவே தோன்றுகிறது. வினைஞர்களின் கல்வி என்று வரும்பொழுது கூட, அவரவர் தொழிலில் பயிற்சி பெறவேண்டும். அவரவர் தொழிலை நன்றாகக் கற்க வேண்டும் என்றுதான் குறிப்பிடுகிறார். அவர் காவலர், காவலர்கட்கு அடுத்தவர்களான போர் வீரர்கள் ஆகியோரின் கல்விக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுப்பதற்கும் அந்த அளவுக்கு வினைஞர்கள் கல்வியில் அக்கறை காட்டாததற்கும் காரணம் உண்டு. ஒரு செருப்புத் தைக்கும் தொழிலாளியின் பணி தரம் குறைந்ததாக இருக்க நேர்ந்தால் சமுதாயத்திற்கு ஏற்படும் தீமை மிகக் குறைவு. ஆனால் காவலர் பணி, தரம் குறைந்ததாக அமைந்துவிட்டால் சமுதாயம் பெரிதும் பாதிக்கப்படும். அவர்கள் கல்வியும், பயிற்சியும் தரமானதாக இருக்க வேண்டும். இது பிளேட்டோவின் அனுகுமுறை.

வினைஞர்கட்கு அடுத்தபடி போர் வீரர்கள் [auxiliaries]; அவர்கள் காவலர்களிடம் [guardian] இருந்து சற்று வெறுப்பட்டவர்கள்: அதாவது ஒரு மாற்றுக் குறைந்தவர்கள். ஆனால் பிளேட்டோ பல இடங்களில் இவர்கள் இருவரைப் பற்றியும் ஒன்றாகவே பேசுகிறார். ஒன்றுமட்டும் தெளிவு. போர் வீரர்களும், எல்லோருக்கும் பொதுவான குடியிருப்பில் வாழ்ந்தார்கள். பொதுவாக உணவு அருந்தினார்கள்: பொதுவான கோயிலில் தொழுதார்கள். அவர்களுடைய வாழ்க்கை காவலர்களின் [guardians] வாழ்க்கையை ஒத்ததாக இருக்குமென உனகிக்கலாம். ஆனால் அறிவு வளர்ச்சியில், பயிற்சியில் அந்தத் தரத்திற்கு உயர்நிலையை எட்டியதாக இராது.

அடுத்து, காவலர்களில் இருந்து ஆட்சி செய்பவர்கள் எப்படி உருவாகிறார்கள் என்பதை அவர் அவ்வளவாக விளக்கவில்லை.

இளைஞர்களின் கல்வி முடிந்தபின் அவர்களில் காவலர், ஆட்சியாளர் யார், போர் வீரர் யார், வினைஞர்கள் யார் யார் என நிரணயிக்க வேண்டும். பிறவியிலேயே சிலர் தத்துவஞானி, காவலர் போன்ற பொறுப்புகட்குத் தகுதியுள்ளவர்களாகப் பிறக்கிறார்கள். சிலர் போர் வீரர்கட்குத் தகுதியுள்ளவர்களாகப் பிறக்கிறார்கள். இவர்களைத் தகுதிக் கேற்பப் பிரிப்பதற்கு ஒர் உத்தியைக் கையாள வேண்டும். அதாவது ஒரு சமுதாய நன்மை கலந்த பொய்யைச் சொல்ல வேண்டும் என்கிறார். அது பின்வருமாறு:

ஸ்ரீ வா.ஏ.ச. குழந்தைசாமி

குழமக்களே, நாம் எல்லோரும் சகோதரர்கள்: ஆனால் கடவுள் உங்களை வெவ்வேறு வகையினராகப் படைத் திருக்கிறார். உங்களில் சிலருக்கு ஆணை செலுத்தும் ஆற்றல் இருக்கிறது. அவர்களை உருவாக்குவதில் இறைவன் தங்கத்தைக் கலந்திருக்கிறார். எனவே அவர்கள் உச்சநிலைமரியாதைக்குத் தகுதியானவர்கள். மற்றவர்களை அவர் வெள்ளியால் உருவாக்கி யிருக்கிறார். அவர்கள் உதவியாளர்களாக இருக்கத் தகுதி வாய்ந்தவர்கள். மேலும் வேளாண்மை செய்பவர்களையும் கைத்தொழில் செய்பவர்களையும் அவர் பித்தனையினாலும். இரும்பினாலும் உருவாக்கி யிருக்கிறார். இந்த வேறுபாடு பொதுவாக அவர்களுடைய மக்கட்குள்ளும் தொடரும். ஆனால் அடிப்படையில் எல்லோரும் ஓரினத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் ஆதலின் தங்கப் பெற்றோருக்குச் சில சமயங்கள் வெள்ளி மகன் பிறக்கலாம்: அல்லது ஒரு வெள்ளிப் பெற்றோருக்குத் தங்க மகன் பிறக்கலாம். கடவுளின் ஆணைப்படி, காவலர்கள் பாதுகாக்க வேண்டியதும், அவர்கள் உண்மையான காவலர்களாக இருக்க வேண்டுவதும் இதைக்கிடைத்தான். பிறக்கும் வாரிசுகளில் என்ன கூறுபாடுகள் கலந்திருக்கின்றன எப்பதை அவர்கள்

ஆராய வேண்டும். தங்கம் அல்லது வெள்ளிப் பிரிவின் பெற்றோர் மக்களில் பித்தனை அல்லது இரும்புக் கலப்பு இருக்குமாயின் அவர்கள் தரம் மாற்றப்பட வேண்டும். ஆட்சியாளர்கள், தங்கம் அல்லது வெள்ளிப் பிரிவில் பிறந்த ஒரு குழந்தை தர அனைவயில் இறக்கப்பட்டு வேளாண்மைக்கோ, கைத் தொழிலுக்கோ செல்ல வேண்டி இருப்பதற்காகக் கருணை காட்டக் கூடாது. அதைப் போலவே கைத் தொழிலாளரின் குழந்தைகளில் தங்கம், அல்லது வெள்ளிக் கலப்பு இருப்பின் அவர்கள் உதவியாளர் அல்லது காவலர் நிலைக்கு உயர்த்தப்பட வேண்டும். பித்தனை அல்லது இரும்புரகத்தினர் நாட்டை ஆண்டால் அந்த நாடு அழிந்து விடும் என்று அசர்ரி [Oracle] சொல்கிறது.

இந்த ஏற்பாட்டின் அடிப்படை, ஒருவருக்கு இயற்கை எந்தத் திறமையைக் கொடுத்திருக்கிறதோ அதற்கேற்ப ஒருவர் பயன்பட வேண்டும் என்பதுதான்.

இவ்வாறு கூறிவிட்டு, மக்கள் இதை நம்புவார்களா என்ற கேள்வியை எழுப்புகிறார். "இந்தத் தலைமுறை நம்பாது: ஆணால் அவர்களுடைய மக்கள், மேலும் மக்களின் மக்கள் இதை நம்பவைக்கலாம்" என்ற பதில் வருகிறது. இப்படிப்பட்ட திட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்துவது கடினம் என உணர்ந்தாலும் நாட்டின் நன்மை கருதி அதை நடைமுறைப்படுத்த வேண்டும் எனக் கருதுகிறார்.

2.10 காவலர்கள் வாழ்க்கை முறை

போர்வீரர்கள், காவலர்கள் ஆகியோர் மற்ற குழுமக்களிடமிருந்து பிரிக்கப்பட்டு ஒரு வகையான பொது உடைமை அமைப்பின் கீழ் வாழ வேண்டும் என்பது அவர்களுக்குத்து. காவலர்களின் மனைவிகள் பொதுவானவர்கள். அவர்களுடைய குழந்தைகளும் பொதுவானவர்கள். எந்தப் பெற்றோருக்கும் தமது

குழந்தையைத் தெரியாது. எந்தக் குழந்தைக்கும் தனது பெற்றோர்களைத் தெரியாது.* திருமணம் நடந்து ஏழு முதல் பத்து மாதத்திற்குள் பிறக்கும் குழந்தைகள் அனைவரும் சகோதர, சகோதரிகளாகக் கருதப்படுவார்கள். அவர்கள் தங்கட்குள் திருமணம் செய்து கொள்ளக் கூடாது. ஆண்கள், பெண்கள் அழகிலும், வலிமையிலும், மதிவளத்திலும் சிறந்தவர்கள் தங்கட்குள் கூடி, குழந்தைகளைப் பெற்றெடுக்க ஊக்குவிக்கப்படுவார்கள். காவலர்கட்குள் பாலியல் உறவில் முழுச் சுதந்திரம் இருக்கும். அவர்கட்குள் தகுதியில் சிறந்து விளங்கியவர்கட்கு அதிகமான பெண்களுடன் பாலியல் உறவு கொள்ளும் வாய்ப்பு இருக்கும். ஆனால் இது எவ்வாறு சாத்தியப்படும், இது எப்படிப்பட்ட சிக்கல்களை உண்டாக்கும் என்பது பற்றி விரிவாக பிளேட்டோ எண்ணவில்லை; அல்லது ஏழுதவில்லை. பிளேட்டோ காவலர், போர் வீரர், வினாக்கரி இவர்களிடையே கலப்பு உறவைப் பற்றிக் கருதவில்லை.

நல்ல பெற்றோரிடமிருந்து தரம் குறைந்த குழந்தைகள் பிறக்கலாம். அவ்வளவாக மாற்று உயர்வில்லாத பெற்றோர்களிடமிருந்து உயர்ந்த குழந்தைகள் பிறக்கலாம். அந்த சாத்தியக் கூறுகளை பிளேட்டோ ஏற்றுக் கொண்டார். இனத்தின் தரத்தைக் குறைக்கும் அளவிற்குத் தரம் தாழ்ந்த குழந்தைகள் பிறந்தால் அவற்றைப் பராமரிக்காது மரணமடையவிட்டுவிடலாம் அல்லது கொன்று விடலாம் என்பது அவர் தத்துவம். பிளேட்டோவைப் பொருத்தவரை நோயைக் குணப்படுத்த வேண்டும் அல்லது குணப்படுத்த இயலாத நோயாளியைச் சாகவிட்டுவிட வேண்டும். ஏதன்ஸ் மக்களுள் நோயாளிகள் இருக்கக் கூடாது. பிளேட்டோவைப் பொருத்தவரை குழுமக்களிடையே கணள்

* That the wives of the guardians are to be common, and their children are to be common, and no parent is to know his own child, nor any child his parent. p.343

போன்றவர்கள் கண்ணயப்பட வேண்டும். உள்ளம், உடல் ஊனமுற்றவர்கள் வாழத் தகுதியற்றவர்கள்.*

பிளேட்டோ தனது குடியரசில் மக்களின் தரத்தைக் காப்பாற்றுவதில் ஆழந்த கவனம் செலுத்துகிறார். பிறப்பு மூலம் இனத்தின் தரத்தைக் காப்பாற்றுவது ஒரு வழி. அடுத்தவை கல்வி, வாழ்வில் கட்டுப்பாடு ஆகியவற்றின் வழி தரத்தை உயர்த்துவது; பாதுகாப்பது.

காவலர்களின் கல்வி இரண்டு முக்கிய அம்சங்களைக் கொண்டது. ஒன்று உடற்பயிற்சி (gymnastics); இரண்டாவது இசை (music). ஒன்று உடல் வளத்திற்காக: மற்றொன்று மனவளத்திற்காக.

காவலர்கள் பொது மக்களின் நலனைப் பேணுபவர்கள்; அவர்கட்கெனத் தனி உடைமையோ தனிப்பட்டதெனும் வாழ்க்கையோ, தனிப்பட்டதெனும் கடமைகளோ, ஈடுபாடுகளோ இருக்கக் கூடாது. இதை முன்பே குறிப்பிட்டோம்.

அவர்கள் பொதுவான குடியிருப்புகளில் வாழ்வார்கள். அவர்கட்கெனச் சொந்தமான எந்த இடமும் இருக்காது. பொது இடத்தில் உணவு உண்பார்கள். தங்கம், வெள்ளி எதையும் பயன்படுத்தமாட்டார்கள். அவர்கள் திருமண வயது, பெண்கட்கு 20 - ஆண்கட்கு 25. பெண்கள் 20 முதல் 40 வரை தாய்மார் ஆகலாம். ஆண்கள் 25 முதல் 55 வரை தந்தையர் ஆகலாம்.

காவலர்கள் கைத்தொழில், வணிகம் தொடர்பான எந்தத் தொழிலிலும் ஈடுபடமாட்டார்கள். உடற்பயிற்சி, போர்ப் பயிற்சி, அறிவு நலம் வளர்க்கும் கல்விப் பயிற்சி ஆகியன அவர்கள்

* but bodies which disease had penetrated through and through he [the doctor] would not have attempted to cure by gradual processes of evaluation and infusion; he did not want to lengthen out good-for-nothing lives, or to have weak fathers begetting weaker sons; if a man was not able to live in the ordinary way he had no business to cure him; for such a cure would have been of no use either to himself, or to the State. (p.297)

செய்தொழில். பெண்களும் ஆண்களோடு எல்லாப் பணிகளிலும், பயிற்சியிலும் பங்கு கொள்ளலாம். ஆனால் அவர்கள் திறமையில் ஆண்களை விடக் குறைந்தவர்கள்தான் என்பது பிளேட்டோவின் கருத்து.*

2.11 காவலர்களின் பணி

காவலர்கள் 35 வயது முதல் 50 வரை படைகளை நடத்துதல், போர்ப்பயிற்சி போன்ற அனுபவங்களைப் பெற்றனர்: ஐம்பதுக்கு மேற்பட்டவர்கள் அவரவர் மதி நலத்துக்கேற்பப் பொருத்தமான தொழில்களில் ஈடுபட்டார்கள். அவர்களில் சிலர் தெய்வம் தொடர்பான தத்துவ விளக்கங்களைச் சிறிது காலம் விட்டுவிட்டுச் சமுதாயம் பற்றிய பொறுப்புக்கு வருகிறார்கள். தங்களுடைய வாரிசுகளாக வரக்கூடியவர்கள்க்கும் பயிற்சி கொடுக்கிறார்கள்.

காவலர்களின் முதற் பொறுப்பு மக்களின் உரிமைகளை உயர்த்துவது தான். சாதாரண அரசியல்வாதிகள் போல அற்பமான சட்டங்கள் அமைத்தல், கட்டுப்பாடுகள் விதித்தல், சீர்திருத்தங்கள் மேற்கொள்ளுதல் அவர்கள் பணி அன்று. சட்டங்களின் மூலம் நாணயமின்மையையும், கயமையையும் திருத்தலாம் என்பவர்கள் கனவு காண்கிறார்கள். அவை வெட்ட வெட்டத் துளிர்க்கும் தலைகள் கொண்ட பாம்பு போன்றவை.

காவலரின் முக்கியமான பணி அரசமைப்பை முழுமைப்படுத்துவதுதான் [perfection]. இனப்பெருக்க வழியை உயர்வுப் பாதையில் ஆற்றுப்படுத்துதல், தகுதிக்கேற்பப் பணிகளை ஒதுக்குதல், கல்வி போன்றவை முறைப்படுத்தப்பட்டால்

* "And if so my dear friend", I said "there is no special faculty of administration in a state which a woman has because she is a woman, or which a man has by virtue of his sex, but the gifts of nature are alike diffused in both; all the pursuits of men are the pursuits of women also, but in all of them a woman is inferior to a man" (p.340).

சமுதாய அமைப்புத்தானாகவே சீர்ப்பட்டுவிடும் என்பது பிளேட்டோவின் தத்துவம். கல்வியும், வளர்ப்பும் நல்ல முறையில் அமைந்தால் மேதைகள் உருவாவார்கள். அவர்கள் தங்களினும் சிறந்தவர்களை உருவாக்குவார்கள். இவ்வழி மூலம் நல்ல இனவிருத்தி தொடரும்.

2.12 நல்ல நாடு: நல்ல ஆட்சி

ஆட்சி என்று வரும்பொழுது முதியவர்கள் இளைஞர்கள் மீது ஆட்சி செலுத்த வேண்டும். மொத்தத்தில் தகுதியில் உயர்ந்தவர்கள் ஆள வேண்டும்.

பிளேட்டோ முடியாட்சி [monarchy] அல்லது மேன் மக்கள் ஆட்சி [aristocracy], அதாவது தகுதி வாய்ந்த ஒருவரின் ஆட்சி, அல்லது தகுதி வாய்ந்த ஒரு குழுவின் ஆட்சி விரும்பத் தக்கது எனக் கருதுகிறார்.

"ஒரு முழு நிறைவு பெற்ற நாட்டில் [perfect state] மனைவிகளும் குழந்தைகளும் பொதுவானவர்கள். எல்லாக் கல்வியும் பொது. போர், அமைதி தொடர்பான முயற்சிகள் அனைத்தும் பொது. தலைசிறந்த தத்துவ அறிஞர்களும், துணிவின் சிகரம் போன்ற போர் வீரர்களும், அவர்களுடைய அரசர்கள்" என்கிறார் பிளேட்டோ.

ஒரு நல்ல நாட்டில் உயர்த்திப் பிடிக்கப்பட வேண்டிய விழுமியங்கள் நான்கு: அவை ஞானம் [wisdom]; துணிவு [courage]; சுயகட்டுப்பாடு [temperance]; நீதி [justice]

ஒரு நகரம் அல்லது மனித சாதி தீமையினின்று விடுபட்டு, அமைதி காண வேண்டுமோயின், தத்துவ ஞானிகள் அரசர்கள் ஆக வேண்டும், அல்லது அரசர்கள் தத்துவ ஞானம் கொண்டவர்களாக இருக்க வேண்டும்.

பிளேட்டோ பின்வருமாறு கூறுகிறார்: தத்துவ அறிஞர்கள் அரசர்கள் ஆகும்வரை, அல்லது இவ்வுலகில் அரசர்களும், இளவரசர்களும் தத்துவ ஆற்றல் பெறும்வரை, தத்துவ

அனுகுமுறையும், திறமை கொண்டவர் ஞானமும் ஓரிடத்தில் சங்கமிக்கும் வரை, இவற்றில் எதையும் புறக்கணிக்கும் சாமான்யர்கள் ஒதுங்கி நிற்கும் வரை, நமது நகரங்கட்டுத் தீயவைகளினின்று விடுதலை கிடைக்காது; மனித இனத்திற்கும் அமைதி கிடைக்காது என நம்புகிறேன்.*

உண்மையான தத்துவ ஞானிகள் என்பவர்கள், உண்மையின் தரிசனத்தை நாடுபொவர்கள். தத்துவ அறிஞர்கள் விரும்பிப் பொய்மையை ஏற்கமாட்டார்கள். அவர்கள் ஆன்மாவின் இன்பத்தில் திளைப்பவர்களேயன்றி உடல் இன்பத்தில் ஈடுபெடுபவர்கள் அல்லர். சிறுமைக்கும் கோழைத்தன்மைக்கும் தத்துவ உள்ளத்தில் இடமில்லை. ஆன்மா நிரந்தரமானது, அழிவில்லாதது என பிளேட்டோ நம்பினார். அதைப் பதிவு செய்திருக்கிறார்.

அரசியல்வாதிகள் நாண்யமானவர்கள் அல்லர். அவர்கள் நீதியின் பக்கம் ஆதரவு தந்து நிற்கவும் மாட்டார்கள். ஆட்சிப் பொறுப்பேற்கும் தத்துவ அறிஞர்களின் கல்வி பற்றி விரிவாகப் பேசுகிறார். அவர்கள் கணிதம், வடிவ கணிதம் போன்றவை பயில வேண்டும். என்களின் இயற்கையை, முக்கியத்துவத்தை அறிந்திருக்க வேண்டும். அறிவியல் கற்க வேண்டும். கணிதப் பயிற்சி பெற்றவர்கள் மற்ற துறைகளை எளிதில், விரைவில் கற்கும் திறமை பெறுவார்கள். அளவை நூல் கற்று, வாதத் திறமை பெற்றிருக்க வேண்டும். முறையாகக் கேள்விகள் கேட்கவும், பதில்

* I said: “Until philosophers are kings, or the kings and princes of this world have the spirit and power of philosophy, and political greatness and wisdom meet in one, and those commoner natures who pursue either to the exclusion of the other are compelled to stand aside, cities will never have rest from their evils,- no, nor the human race, as I believe,-and then only will this our State have a possibility of life and behold the light of day(p.362).

கூறவும் பயிற்சி பெற்றிருக்க வேண்டும். இந்தப் பின்னணி யுள்ளவர்கள் இருபது வயதில் மதிப்புமிக்க நிலைக்கு உயர்த்தப்படுவார்கள். அவர்கள் மேலும் கல்வி பெறுவார்கள். முப்பது வயதில், அவர்களில் சிலர் மேலும் உயர்த்தப்படுவார்கள்.

இப்பொழுது உடற்பயிற்சிக்குப் பதிலாகத் தத்துவ அறிவு பெறுகிறார்கள். ஏறத்தாழ ஐந்து ஆண்டுகள் இம்முயற்சிக்குத் தேவைப்படும். அதற்குப் பிறகு அவர்கள் போர்ப் பயிற்சிக்கோ, இத்தகைய இளைஞர்கள் ஈடுபடும் மற்ற பணிகட்கோ அனுப்பப்படுவார்கள். இங்கு அவர்கள் வாழ்க்கை அனுபவம் பெறுவார்கள். அது மட்டுமின்றி, அவர்கள் எந்தவிதமான கவர்ச்சியினாலும் ஈர்க்கப்படாது, அசைவின்றி நிற்கிறார்களா என்பதைச் சோதிக்கவும் வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது. இவ்வாறு பதினைந்து ஆண்டுகள் கழிந்து, எல்லாச் சோதனைகளிலும் சிறப்பாக வெற்றி பெற்று 50 ஆண்டில் இவர்கள் நாட்டின் பொறுப்பை ஏற்கத் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் தகுதி பெறுகிறார்கள். இந்த நிலையில் தத்துவத் தேடல் அவர்களுடைய முக்கியமான பணியாக இருந்தாலும் அவர்கள் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்க வேண்டும். அரசியலிலும் ஈடுபடவேண்டும். அவர்கள் அடுத்த தலைமுறையைத் தயார் செய்து, தங்கள் இடத்தில் அமர்த்திவிட்டு விடை பெறுவார்கள். நகரம் அவர்கட்குப் பொதுமக்கள் மத்தியில் நினைவுச் சின்னம் வழங்கிக் கொரவிக்கும்.

காவலர்கட்கு பிளேட்டோ வகுத்திருக்கும் இலக்கியக் கல்வியும், இசைப் பயிற்சியும் மிகுந்த கட்டுப்பாட்டுக் குள்ளடங்கியது. கவிஞர்கள், நாடகாசிரியர்கள், ஓவியர்கள் போன்றவர்களைப் பிளேட்டோ அனுமதிக்கவில்லை. பொதுவாக அவர் உணர்வு பூர்வமான அனுகுழுமுறைகளை, கயிற்றின் மேல் நடப்பவன் காற்றைத் தவிர்க்க நினைப்பது போல், தவிர்த்தார்.*

* The great Homer whom he admits he has always loved, and the tragic poets must be banished from the ideal state, for they are but imitators of the life of visible nature and so paint an inferior view of truth. They “feed and water” the emotions and passions of men instead of restraining them by reason. (p.477 Socrates.)

காதல் என்பது ஒரு பிணி: அது குடும்பத்துறை என்று கருதினார்.

பிளேட்டோவின் குடியாட்சியில் உழவர்கள் நிலத்தில் உழுகிறார்கள். குயவர்கள் வணக்கிறார்கள். தச்சர்கள் மரவேலை செய்கிறார்கள். படை வீரர்கள். ஈடுபயை ஏறிந்து பயிற்சி பெறுகிறார்கள். காவலர்கள் விளையாட்டரங்கில் உடற்பயிற்சி செய்கிறார்கள். நிர்வாகத்தில் கவனம் செலுத்துகிறார்கள். தத்துவ அறிஞர்கள் ஆட்சியை நடத்துகிறார்கள். ஓவ்வொருவரும் அவரவர் தகுதிக்கேற்பட்டு பணிபுரிய, சமுதாய ஆறு கரைப்புரளாது அமைதியாக ஒடுக்கிறது. இது அவருடைய படப்பிழப்பு.

3

இங்கூட்டுக்கல்லூரியா

வழக்கறிஞர் குடும்பத்தில் வண்டனில் பிறந்தவர். சிறந்த கல்வி நிலையங்களிலும், பல்கலைக்கழகத்திலும் பயின்று. வழக்கறிஞர் தொழிலுக்கு முயுத்தகுதி பெற்றவர். 1505-இல் திருமணம் செய்து கொண்டார். அவருடைய நெருங்கிய நண்பரும், டச்சு நாட்டைச் சேர்ந்த மனித நேரச் சிற்றனையாளருமான எராஸ்மஸ் [Erasmus] இருபதுண்டு காலம்

அவருடன் தங்கியிருந்தார்.

நேரத்தில் எழுந்து, நீண்ட நேரம் தொழுது, உண்ணா நோன்பிருந்து, கடவுள் பக்தராக வாழ்ந்தார். சிறந்த வழக்கறிஞராகவும், தொழில் நிறுவனங்களின் சார்பில் வாதாடுபவராகவும், திறமையோடு கலந்து பேசி ஒப்பந்தங்களை முடிப்பவராகவும் விளங்கினார். பின்னார் முழு நேரமாக அரசுப் பொறுப்பேற்று வண்டனின் மாநகர் மணியகாரராகப் [undersheriff] பணி புரிந்தார். நீதியாணாகவும், சிறந்த நடு நிலையாளராகவும், ஏழைகளின் நண்பராகவும் வண்டன் மாநகர் மக்களின் ஆதாவைப் பெற்றார்.

அவருடைய மணவி 1511 – இல் இறந்தார். குறுகிய காலத்தில் மறுமணம் செய்து கொண்டார். அவருடைய இல்லற வாழ்க்கை அமைதியானதாகவே இருந்தது. 1513–18 இல் மூன்றாவது ரிச்சர்ட் அரசரின் [King Richard III] வரலாற்றை எழுதினார். 1516–இல் “உட்போப்பியா” என்ற நூலை எழுதினார். அதற்கு மிகச் சிறப்பான வரவேற்பு இருந்தது.

அரசின் சார்பில் அயல்நாட்டு அரசுகளோடும் வணிக நிறுவனங்களோடும் நடந்த உண்பாட்டு உரையாடல்களில் வெற்றி கண்டு பெருமை பெற்றார். 1521–இல் நிதித்துறையில் பொறுப்பான பதவிக்கு நியமிக்கப்பட்டார். ‘சர்’ பட்டம் வழங்கப்பட்டது. நிதித்துறைப் பொறுப்புகளுடன் எட்டாவது ஹென்றி அரசரின் [Henry VIII] அரசவை அறிஞர் பெருமகணாகவும், பலவகைகளில் அரசருக்கு உதவுபவராகவும் செயல்பட்டார். 1524–இல் ஆக்ஸ்ஃபோர்ட் பஸ்கலைக்கழகமும், 1525–இல் கேம்பிரிட்ன் பஸ்கலைக்கழகமும் அவரைப் பெருந்தகை முகவர் [High Steward] பதவிக்கு நியமனம் செய்தன. 1523–இல் நாடாளுமன்ற மக்கள்கைவத் [House of Commons] தலைவராக நியமிக்கப்பட்டார். அரசின் நலனைப் பாதுகாப்பதுடன் பேச்சுச் சுதந்திரம் விரிவடையவும் துணை புரிந்தார்.

தூமஸ் மோர் பதவி ஏணியில் தொடர்ந்து உயர்ந்து மேல் மன்றத் தலைவராகவும், நீதித்துறையின் முதன்மை நடுவராகவும் நியமனம் பெற்றார். போப்பாண்டவருக்கு அடுத்த நிலையிலுள்ள மதகுருமார்களில் ஒருவராகவும் வுல்சிக்குப்பின் [Wolsey] பொறுப்பேற்றார்.

எட்டாவது ஹென்றி அரசர் தனது முதல் மணவி கேதரினை [Catherine] மணமுறிவு செய்து, இரண்டாவது தாரமாக ஆண் பொலெய்ன் [Anne Boleyn] என்பவரை மணந்தது வாதத்திற்குரியதாக இருந்தது. இரண்டாவது மணவியின் முடி சூட்டு விழாவிற்கு மோர் செல்ல மறுத்துவிட்டார். இதுவே அரசரின் பகையுணர்வுக்குக் [vengeance] காரணமாக அமைந்தது.

1534-இல் அரசு ஆணையர் முன் வந்து சத்தியப் பிரமாணம் செய்து, கேதரின் மணமுறிவையும் ஆன் போலெய்யின் திருமணத்தையும் ஏற்குமாறு பணிக்கப்பட்டார். மோர் மணமுறிவையும், திருமணத்தையும் ஏற்க ஒப்புக்கொண்டார். ஆனால் சத்தியம் செய்யவும், அரசனை இங்கிலாந்தின் கிறித்தவத் திருச்சபையின் தலைவராக ஏற்கவும் மறுத்துவிட்டார். இதன் விளைவாக அவர் மீது துரோகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டுச் சிறையிடப்பட்டார். விசாரணை நடந்தது, மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. தூக்குத் தண்டனை என்று இருந்ததை அரசர் சிரச் சேதும் என்று மாற்றினார். இறக்கும் தருவாயில் கத்தோலிக்க சமயத்தில் நம்பிக்கையோடும், அந்த நம்பிக்கைக்காகவும், அரசரின் நல்ல பணியாளனாகவும், கடவுளின் முதல் தொண்டனாகவும் இறப்பதாக அங்கு சூழிருந்தவர்கள் முன் பிரகடனம் செய்தார்.

1935 மே மாதம் போப்பாண்டவர் பயஸ் XI [Pius XI], தாமஸ் மோர் புனிதர் [Saint] எனப் பிரகடனம் செய்தார்: தூய்மையர் வரிசையில் சேர்த்தார்.

3.1 அறிமுகம்

சர் தாமஸ் மோர் படைக்கும் கற்பனை உலகின் மேடையில் முக்கிய நடிகர்கள் போர்ச்சுகல் நாட்டைச் சேர்ந்த வைத்லோடே [Hylithlodae] எனும் குடும்பப் பெயருடைய ராஃபேல் [Raphael] எனும் ஒரு மாலுமி, தாமஸ் மோர் அவர்களின் நண்பர் பீட்டர் கைல்ஸ் [Peter Giles]. வைத்லோடே பல நாடுகள் பார்த்தவர். சிறந்த அறிஞர்; அன்றைய சமுதாயத்தின் நிலை கண்டு மிகவும் அதிருப்தி அடைந்தவர். அரசர்கள் என்போர் போர் செய்வதையே நோக்கமாகக் கொண்டவர்கள் என்று கருதுபவர். அன்றைய அரசியல், ஆட்சி முறை பற்றிச் சிறிதும் நல்ல எண்ணம் இல்லாதவர். தனியார் சொத்துரிமையும், செல்வமும் ஒரு முக்கியமான சமுதாய அளவுகோலாக இருக்கும் வரை நியாயமும் மன நிறைவும் இராது என நம்புபவர். அன்று அவர்

பார்த்த அளவில் உட்டோப்பியா [Utopia] என்ற தீவுதான் நிறைவு தருவதாக இருக்கிறது. அதைப் பற்றிப் பேசுகிறார்.

3.2 அமராட் நகரம்

உட்டோப்பியா தீவு 200 மைல் அகலம் உள்ளது. பிறை வடிவம் கொண்டது. மொத்தம் 54 நகரங்கள் உள்ளன. பக்கத்தில் இருக்கும் நகரங்களின் ஒன்றுக்கொன்றின் இடைவெளி 24 மைல்கள். தூரத்தில் இருப்பனவற்றின் இடைவெளி ஒரு நாள் கால்நடை பயணத்திற்கு மேல் இருக்காது. இவற்றில் முக்கியமான நகரின் பெயர் அமராட் [Amaurot]. ஏறத்தாழ மையத்தில் அமைந்துள்ளது.

அமராட் நகரத்தை விவரித்தால் அது மற்ற நகரங்களை விவரித்ததாகும். இங்குதான் அவர்களுடைய உச்ச ஆட்சிமன்றம் [Supreme Council] இருக்கிறது. இந்த நகரம் அனிடர் [Anider] என்ற ஆற்றின் கரையில் இருக்கிறது. நகர அமைப்பு சதுர வடிவமானது. ஒவ்வொரு தெருவும் 20 அடி அகலம். ஒவ்வொரு வீட்டின் பின்னும் தோட்டம் இருக்கிறது. நகரைச் சுற்றி மூன்று புறத்தில் முட்புதர்கள் நிறைந்த வறண்ட அகழியும், ஒரு புறத்தில் ஆறும் இருக்கின்றன. தனிச் சொத்துரிமை இல்லாததால் ஒவ்வொருவரும் தடையின்றி ஒரு வீட்டிற்குள் நுழையலாம். பத்து ஆண்டுக்கு ஒரு முறை வீட்டை மாற்றிக் கொள்கிறார்கள்.

ஒவ்வொரு நகரத்தின் அதிகார எல்லை 24 மைல் தூரம் வரை விரியும்.

3.3 வேளாண்மைப் பொருளாதாரம்

இந்த நகரக் குடியரசின் பொருளாதாரம் வேளாண்மையை நம்பியே இருக்கிறது. நாட்டுப்புறத்தில் பண்ணை வீடுகள் இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு பண்ணை வீட்டிலும் குறைந்தது நாற்பது ஆண்களும், பெண்களும் வசிக்கிறார்கள். அவர்களுடன் இரண்டு அடிமைகள் உள்ளனர். ஒவ்வொரு பண்ணை வீட்டிற்கும் ஒரு தலைவன், தலைவி உளர். முப்பது குடும்பங்கள்க்கு ஒரு நிர்வாக அதிகாரி [magistrate] இருக்கிறார். நாட்டுப்புற

வாழ்க்கைக்கு நன்கு பழகிப் போனவர்கள் அங்கேயே வசிக்கிறார்கள். வேளாண்மைத் தொழிலுக்கு உதவும் பலர் நகரத்தில் இருந்து முறை வைத்து அனுப்பப்படுகிறார்கள். ஒவ்வொரு பண்ணை வீட்டில் இருந்தும் 20 பேர், ஒவ்வொரு ஆண்டும், இரண்டாண்டுகள் கழிந்த யின் நகரத்திற்கு வந்து விடுகிறார்கள். அவர்கட்குப் பதிலாக வேறு 20 பேர் அனுப்பப்படுகிறார்கள். அங்கு வேளாண்மைத் தொழில் தெரியாதவர்கள் இல்லை.

வேளாண்மை செய்பவர்கள் தங்கள் தேவைக்கு மேல், பக்கத்து நகரத்திற்குத் தேவைப்பட்டால் கூட கொடுக்கும் வகையில், விளைவிக்கிறார்கள். தாங்கள் உற்பத்தி செய்யாத, ஆனால் தங்கட்குத் தேவைப்படும் பொருட்களை மற்ற நகரங்களில் இருந்து பெறுகிறார்கள். இவர்கள் கொடுக்கும் பொருட்கட்குப் பணம் பெறுவதில்லை. வாங்கும் பொருட்கட்கும் பணம் கொடுப்பதில்லை.

அறுவடை காலத்தில் நகரத்தில் இருந்து தேவையான நபர்களை நிர்வாக அதிகாரி பண்ணைகட்கு அனுப்பி வைக்கிறார்.

அவர்கள் ஈடுபட்டிருக்கும் இன்னொரு தொழில் கோழிப் பண்ணை வளர்ப்பது. அங்கு முட்டைகளைக் கோழிகள் அடைகாப்பது இல்லை. முட்டைகள் இளம் வெப்பத்தில் வைத்துக் காக்கப்படுகின்றன.* குஞ்சுகள் நகர ஆரம்பித்ததும் அங்குள்ள கோழிகளோடு தங்கள் தாய்க்கோழிகள் என்பது போலச் சேர்ந்து கொள்கின்றன.

அவர்கள் குதிரைகள் வளர்க்கிறார்கள். அவை இளைஞர்களின் சவாரிக்கு மட்டுமே பயன்படுத்தப்படுகின்றன. வேலைக்கு அவர்கள் ஏருதுகளைப் பயன்படுத்துகிறார்கள்.

* இது ஒரு புதுக்கருத்து. Incubator கண்டுபிடிக்கப்படாத காலம்.

3.4 சமுதாய அமைப்பு

வேளாண்மை பொதுவாக எல்லோருக்கும் தெரிந்த. தொழில். அத்துடன் ஒவ்வொருவரும் நெசவு நெய்தல், தச்சு வேலை, கம்மாளர் வேலை போன்று சமுதாயத்திற்குத் தேவையான இன்னொரு தொழிலும் செய்ய வேண்டும், இது குடும்பத் தொழிலாகக் கற்றுக் கொள்ளப்படுகிறது. விருப்பப்பட்டால் ஒருவர் தொழிலை மாற்றிக் கொள்ளலாம். எல்லாத் தொழிலும் சமமாகக் கருதப்படும். எந்தத் தொழிலும் உயர்ந்ததோ, தாழ்ந்ததோ அல்ல. தீவு முழுவதிலும் ஒரே மாதிரி உடையை அணிகிறார்கள். ஆனாக்கும், பெண்ணுக்கும் உடையில் வேறுபாடு உண்டு. திருமணமானவர்கட்கும், ஆகாதவர்கட்கும் உடையில் வேறுபாடு உண்டு. வருடம் முழுவதும் ஒரே மாதிரி உடைதான். பெண்கள் அவர்களுடைய மென்மையான இயற்கைக்கு உகந்த தொழிலையும் ஆண்கள் அவர்களுடைய வன்மைக்கு ஏற்ற தொழிலையும், மேற்கொள்கிறார்கள். ஒவ்வொருவரும் அவரவர் குலத் தொழிலையே செய்கிறார்கள். ஆனால் விருப்பத்திற்கும். அவரவர் இயற்கைக்கும் ஏற்பமாற்றிக் கொள்ளலாம். நிர்வாக அதிகாரியின் [syphogrants] முக்கியமான பணி ஒவ்வொருவரும் சோம் பராயில்லாது, கறுகறுப்பாகத் தங்கள் பணிகளைச் செய்கிறார்களா என்பதைக் கண்காணிப்பதுதான். அதே சமயத்தில் அந்த மக்கள் கடுமையாக உழைத்துத் தேய்வதில்லை.

தாமஸ் மோர் உருவாக்கிய உட்டோப்பியாவில் வேலை செய்யாத சோம்பேறிக் கூட்டமே இல்லை. எல்லோரும் பணிபுரிய வேண்டும். எனினும் அவர்கள் ஆறு மணி நேரம் மட்டும் பணி புரிகிறார்கள். எட்டு மணி நேரம் உறங்குவதற்கு ஒதுக்குகிறார்கள். மீதிநேரத்தை விருப்பம் போல செலவு செய்யலாம்: ஆனால் வீண் ஆக்கக் கூடாது. சோம்பலுக்கு இடமில்லை. பெரும்பாலும் படிப்பதற்குச் செலவு செய்கிறார்கள். இதிலிருந்து விதிவிலக்குப் பெற்றவர்கள் நகர் நிர்வாக அதிகாரிகள்; நாட்டுப்புற நிர்வாக அதிகாரிகள் [magistrates], மற்றும் மாணவர்கள் மட்டுமே.

காலையில் விடுவதற்கு முன் ஒவ்வொரு நாளும் பொதுச் சொற்பொழிவுகள் நடத்தப்படுகின்றன: இலக்கிய ஈடுபாடு உள்ளவர்கள் சென்று கேட்கின்றனர். அறிவுத் தேடலில் ஆழந்த ஆர்வமுடையவர்களும், ஏதாவது ஒரு தொழிலில் புதியன புணியும் திறன் படைத்தவர்களும் முழு நேரம் கல்விப் பணியில் செலவிட அனுமதிக்கப்படுகிறார்கள். இவர்களில் இருந்துதான் தூதுவர், மதகுருமார், நிர்வாகிகள், இளவரசர் உட்படத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள்.

ஆறு மணி நேரம் மட்டுமே பணிபுரிவதால் உற்பத்திக் குறைவு ஏற்படும் என்றோ இன்றியமையாத பொருள்கட்குத் தட்டுப்பாடு வரும் என்றோ அச்சமில்லை. உட்டோப்பியாவில் ஆண்கள், பெண்கள் அனைவரும் உற்பத்தித் தொழிலில் இருக்கிறார்கள். மற்ற நாடுகளில் மக்கள் தொகையில் பாதியான பெண்கள் அவ்வளவாக உழைப்பதில்லை: சோம் பேறிகளான புரோகிதர்கள், மத குருமார்கள், செல்வந்தர்கள், கண்ணிய வான்கள், அவர்கள் குடும்பத்தினர்; இவர்களுடன் உழைக்கும் உடல் வலிமையுள்ள ஆனால் ஏதாவது ஒரு கோயில் பெயரைச் சொல்லிப் பிச்சை எடுப்பவர்கள் என உழைக்காத பெரும் கூட்டம் மற்ற நாடுகளில் இருக்கிறது. ஆனால் உட்டோப்பியாவில் அனைவரும் உழைக்கிறார்கள். பல காரணங்களால் உழைக்காதவர்கள் மொத்தமாக 500 - பேர் இருக்கலாம்.

3.5 ஆட்சி அமைப்பு

உட்டோப்பியாவின் ஆட்சி அமைப்பைப் பற்றிக் கூற வேண்டும். ஒவ்வொரு நகரமும் ஒரு தன்னாட்சி கொண்ட அரசியல் பகுதி. அதன் மூலக் கூறு [Molecule] குடும்பம்தான். ஒவ்வொரு முப்பது குடும்பங்களும் ஒரு நிர்வாக அதிகாரியைத் [Magistrate] தேர்வு செய்கிறார்கள். பத்து நிர்வாக அதிகாரிகள் ஒரு மேலதிகாரியைத் தேர்ந்தெடுக்கிறார்கள். இவருடைய பதவிப் பெயர் ஆர்சு.பிலார்ச் [Archphilarch]. நிர்வாக அதிகாரிகள் 200 பேர் சேர்ந்து, நகரின் நான்கு பகுதிகளிலிருந்தும் பகுதிக்கு

ஒருவராக நால்வர் கொண்ட ஒரு பட்டியலில் இருந்து ஒர் இளவரசரைத் தேர்ந்தெடுக்கிறார்கள். தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட இளவரசர் ஆயுள் முழுவதும் செயல்படுவார். மேலதிகாரியின் பதவிக் காலம் ஓராண்டு. ஆனால் மீண்டும் தேர்ந்தெடுக்கப் படலாம். தீவு முழுவதற்குமாக ஒர் ஆட்சிப் பேரவை [Council] இருக்கிறது. அது ஆண்டுக்கு ஒரு முறை கூடும். மக்கள் தொடர்பான எந்தச் சட்டமும் ஆட்சிப் பேரவையில் மூன்று நாட்கள் விவாதிக்கப்படாது செயல்படுத்தப்படக் கூடாது. ஒரு கூட்டத்தில் கொண்டு வரப்பட்ட தீர்மானம் அடுத்த கூட்டத்தில் தான் விவாதிக்கப்படும். இடையில் அது நிர்வாக அதிகாரிகள் மூலம் எல்லாப் பண்ணைகட்கும், குடும்பங்கட்கும் அறிவிக்கப்படும்.

ஒவ்வொரு நகரும் நான்கு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப் பட்டுள்ளது. அவற்றின் மையத்தில் ஒரு சந்தைப் பகுதி இருக்கிறது. மாதத்திற்கு ஒரு முறை நாட்டுப்புறத்தினரும், நகரவாசிகளும் தாங்கள் உற்பத்தி செய்த பொருள்களை அங்கு கொண்டு வந்து குவிப்பார்கள். அவை பொறுக்கி எடுக்கப்பட்டு. அவற்றிற்கென அமைந்த இடங்களில் சேர்த்து வைக்கப்படும். அங்கிருந்து ஒவ்வொருவரும் தங்கள் குடும்பத்திற்கு வேண்டிய பொருள்களைப் பொறுக்கி எடுத்துச் செல்வார்கள். எதற்கும் யாரும் விலை கொடுக்க வேண்டியதில்லை. எல்லோருக்கும் எல்லாம் என்றிருப்பதான் நாடு.

3.6 குடும்ப அமைப்பு

நகரத்தின் மூலக்கூறு [molecule] குடும்பம்தான். அவர்கள் கூட்டுக் குடும்ப முறையைக் கையாள்கிறார்கள். ஒரு குடும்பத்தில் திருமணம் செய்து கொண்டு வெளியே போகும் பெண்கள் தவிர, பல தலைமுறையினர் ஒரே கூரையின் கீழ் வாழ்கிறார்கள். எல்லோருக்கும் முத்தவர்தான் தலைவர். அவர்தான் ஆளுநர். அவர் வைத்ததுதான் சட்டம். ஒரு நகரத்தில் ஏறத்தாழ 6000 குடும்பங்கள் இருக்கின்றன. பெண்கள் கணவர்கட்குச் சேவை செய்கிறார்கள். மக்கள் பெற்றோருக்குச்

சேவை செய்கிறார்கள். எப்பொழுதும் வயதில் இளையவர்கள் முத்தவர்கட்டுச் சேவை செய்கிறார்கள்.

மிருகங்களைக் கொல்வதற்கு நகருக்கு வெளியே நீரோட்டமுள்ள இடங்களை அமைத்திருக்கிறார்கள். கொல்வதற்கும், தொடர்புள்ள இடங்களைக் கழுவுவதற்கும் அடிமைகளைப் பயன்படுத்துகிறார்கள். உட்டோப்பியாவின் மக்கள் தாங்களாக உயிர்களைக் கொல்வதில்லை. அசுத்தமானவற்றைத் தொடுவதோ அவை நகருக்குள் வர அனுமதிப்பதோ இல்லை. ஓர் இலட்சிய நகரம் கண்ட தாமஸ் மோர் அடிமைகளில்லாத நகரைக் கற்பனை செய்யாதது விந்தைதான்.

நகரின் நான்கு பகுதிகளில் ஒவ்வொரு பகுதிக்கும் ஒரு பொதுச் சாவடி இருக்கிறது. மதிய உணவு, இரவு உணவு நேரங்களைப் பொதுவான பறையறைதல் மூலம் அறிவிப்பார்கள். அந்தப் பகுதி மக்கள் அனைவரும் வந்து உணவு அருந்துவார்கள். பகல் உணவு சாதாரணமாக நடைபெறும். இரவு உணவின் பொழுது இசை நிகழ்ச்சி இருக்கும். உணவு தயாரிப்பில் கடினமான பணிகளை அடிமைகள் செய்கிறார்கள். ஆணால் பெண்கள் தான் சமையல் செய்கிறார்கள். மேசைகளில் முன் கூட்டியே உணவு பரிமாறி வைக்கும் பணியையும் பெண்கள் மேற்கொள்வார்கள்.

ஜந்து வயதிற்குக் குறைவான குழந்தைகள் செவிலியர்களுடன் அமர்கிறார்கள். நிர்வாக அதிகாரி, மதகுரு, விருந்தினர் போன்றவர்கட்டும், வயதில் முத்தவர்கட்டும் சிறப்பிடம் உண்டு. உட்டோப்பியாவில் வயது பெரிதும் மதிக்கப்படுகிறது. பொது உணவு அமைப்பு நகரங்களில் மட்டுமே. கிராமங்களில் இருப்பவர்கள் தொலைவில் இருப்பதால் அவரவர் வீட்டிலேயே உணவு உண்கிறார்கள்.

அவர்கள் பிணியுள்ளவர்களை மற்ற எல்லோரையும் விட மிகக் கருத்துடன் கவனிக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு நகருக்கும் நான்கு மருத்துவ மனைகள் இருக்கின்றன. அவை பெரியவை.

ஒவ்வொன்றும் ஒரு சிறு நகரம் போன்று காட்சியளிக்கும். அங்கு சிறந்த மருத்துவர்களால் பார்க்கப்படுகிறார்கள்.

3.7 பயணங்கள்

உட்டோப்பியா தீவுக்குள் பயணம் மேற்கொள்ள விரும்புவர்கள் இளவரசரிடமிருந்து கடவுச் சீட்டு [passport] பெற வேண்டும். ஒர் இரவுக்கு மேல் தங்கினால் அங்கும் தனது தொழிலை மேற்கொள்ள வேண்டும். கடவுச் சீட்டு இல்லாத பயணம் மேற்கொண்டாலோ, விடுமுறை இல்லாத பயணம் மேற்கொண்டாலோ அவர் ஒடி ஒளிந்தவராகக் கருதப்படுவார். அதே குற்றத்தை மீண்டும் புரிந்தால் அடிமைத் தொழில் செய்யத் தண்டிக்கப்படுவார். அதைப் போலவே கொடிய குற்றங்கட்டு ஆளானவர்களும் அடிமைகளாகத் தண்டிக்கப் படுவார்கள். நகரின் எல்லைக்குள் பயணம் செய்வதானால் பெற்றோரின் அனுமதியும், மனைவியின் சம்மதமும் பெற வேண்டும்.

3.8 வாழ்க்கை விழுமியம்

அவர்கள் செல்வச் செழிப்பை மதிப்பதில்லை. வெள்ளி, தங்கம் போன்றவற்றின் அணிகலன்களை அணிவதில்லை. பயனற்ற உலோகமாகிய தங்கத்திற்கு மற்ற நாட்டினர் கொடுக்கும் மதிப்பைப் பார்த்து வியக்கிறார்கள்.

அவர்கள் இரும்பை மதிக்கிறார்கள்; ஏன் எனில் அது பயனுள்ள உலோகம். மனிதனுக்கு நீரும், காற்றும் எப்படித் தேவையோ, அப்படி இரும்பும் தேவை. ஆனால் தங்கமும், வெள்ளியும் வாழ்க்கைக்குப் பயன்படாத உலோகங்கள். மனிதனின் அறியாமைதான் அவற்றின் மதிப்பை உயர்த்துகின்றது. அவர்கள் உண்ணுவதும், குடிப்பதும் மண்ணால் அல்லது கண்ணாடியால் ஆன பாத்திரங்களினால் தான். தங்கத்தில் அடிமைகளைப் பினிக்கும் சங்கிலிகளைச் செய்கிறார்கள். இதன் மூலம் அவற்றின் மதிப்பைக் குறைக்கிறார்கள்.

மற்ற நாட்டினர் அணிகட்கும் ஆடைகட்கும் கொடுக்கும் முக்கியத்துவத்தைப் பார்த்து உட்டோப்பிய மக்கள்

நகைக்கிறார்கள். சற்றுத் தூரமான அயல் நாடுகளில் இருந்து முன்று தூதுவர்கள் ஒரு முறை வந்திருந்தனர். அவர்கள் ஒவ்வொருவரோடும் 100 உதவியாளர்கள் வந்திருந்தனர். அந்த உதவியாளர்களே ஆடம்பரம் மிக்க ஆடைகளை அணிந்திருந்தனர். தூதுவர்களைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டுவதில்லை. அவர்கள், தங்கத்தால் ஆன உடைகளுடன் உடல் முழுவதும் தங்கத்தாலும் பவளங்களாலும் ஆன அணிகளில் தலை முதல் கால் வரை அலங்கரித்துக் காட்சி தந்தனர். உட்டோப்பியர்கள் வசதி இல்லாததால் எளிமையாக இருப்பதாக எண்ணிக் கொண்டனர். இந்தத் தூதுவர்களையும், உதவியாளர்களையும், அவர்கள் ஆடம்பரத்தையும் பார்த்து உட்டோப்பியர்கள் தங்கட்குள் நகைத்தனர். அவர்கட்கு இவையெல்லாம் அடிமைத் தனத்தின் சின்னங்கள். குழந்தைகள் இவர்களை விளையாடும் பொம்மைகள் போலப் பார்த்தனர்.

ஒரு செல்வந்தனைப் பார்த்தால், அவனுக்கு எதற்கும் கடன் பட்டிருக்க வில்லையாயினும், அவனால் அடையப் போகும் நன்மை எதுவும் இல்லை எனினும், அவனைக் கடவுள் போல மதிக்கும் வழக்கத்தை வெறுக்கிறார்கள்.

3.9 கல்வி

அவர்களுடைய விழுமியங்கள் எல்லாம் அவர்களுடைய கல்வியால் வந்தது. அவர்கள் ஓய்வு நேரங்களைக் கற்பதற்குச் செலவிடுகிறார்கள். அவர்கள் தங்கள் தாய் மொழியிலேயே கல்வி பெறுகிறார்கள். அவர்கள் எல்லாத் துறைகளிலும் பெரிய அளவில் முன்னேற்றம் கண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் நாம் பெரிதும் போற்றும் எந்தத் தத்துவ அறிஞர்கள் பற்றியும் கேள்விப்பட்டதில்லை. எந்த கிரேக்கத் தத்துவ அறிஞர்கள் பற்றியும் கேள்விப்படாமலேயே இசை, தர்க்கவியல், கணக்கு, வடிவ கணிதம் போன்றவற்றில் கிரேக்கர்கள் கண்ட முன்னேற்றங்களை அவர்களே கண்டறிந்திருக்கின்றனர்.

வாழ்க்கையின் தத்துவம் என்று வரும்பொழுது, அவர்கள் வானவியலில் நல்ல முன்னேற்றம் கண்டிருந்தனர். சந்திரன், ஞாயிறு, தாரகைகள் இவற்றின் சலனம், இடம் பற்றி அறிய உதவும் கருவிகளும் கொண்டிருந்தனர். இயற்கையின் நிகழ்வுகள், கடலின் உப்புத் தன்மை போன்றவற்றிற்கான காரணங்கள் போன்றவை பற்றி அவர்கள் விவாதித்தனர். ஒற்றுமை கண்டதில்லை. பெரும்பாலும் அவர்கட்கும் மனிதனின் மகிழ்ச்சி [happiness] எங்கிருந்து வருகிறது என்ற கேள்வி நிலவுகிறது. மகிழ்ச்சி பெரும்பாலும் இன்பங்களில் [pleasure] இருந்து வருவதாகவே கருதினர். சமயம் என்று வரும்பொழுது மனிதனின் ஆத்மாவை நம்புகிறார்கள். அது அழிவில்லாதது என்பது அவர்கள் கொள்கை. இறைவன் நல்ல செயல்கள் புரிந்த ஆன்மாவுக்கு வெகுமதியையும், தீய செயல்கள் புரிந்த ஆத்மாவுக்குத் தண்டனையையும் படைத்திருக்கிறார். அவர்கள் இன்பத்தைப் பெரிதும் மதிக்கிறார்கள், என்றாலும் பின்னர் மிகுந்த துன்பத்திற்குக் காரணமாகிவிடக்கூடியதாக உள்ள இன்பத்தை மதிப்பதில்லை.

3.10 அடிமைகள்

உட்டோப்பியாவில் அடிமைகள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் சங்கிலியால் பிணைக்கப்பட்டவர்கள். தொடர்ந்து உழைக்கக் கடமைப்பட்டவர்கள். அடிமைகள் பல வகைகளில் உருவாகிறார்கள். பெரிய குற்றங்கட்குத் தண்டனையாகச் சிலர் அடிமைகளாக விதிக்கப்படுகிறார்கள். உட்டோப்பியாவின் வணிகர்கள் அயல் நாடுகட்குச் செல்லும்பொழுது அங்கு மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டவர்களை ஒரு குறைந்த கட்டணம் கொடுத்தோ, இனாமாகவோ உட்டோப்பியாவிற்கு அடிமைகளாகக் கொண்டு வருகிறார்கள். இவர்கள் மட்டுமின்றி அண்டை நாடுகளில் வாழும் ஏழைகள் தாங்களாகவே அடிமைகளாகப் பணிபுரிய முன் வருகிறார்கள்.

3.11 பிணியாளர்கள்

உடல் நலம் குன்றியவர்களை மிகுந்த அக்கறையுடன் பாதுகாக்கிறார்கள். இயன்ற அளவில் எல்லா உதவியும் செய்கிறார்கள். ஆனால் தீர்க்க முடியாத நோயில் பெருந்துண்பம் அனுபவிப்பவர்களைப் பார்த்து, அவர்கள் பிழைக்க இயலா தவர்கள் என்றும், தங்கள் துன்பத்திற்கு முடிவு காணும் வகையில் பட்டினிகிடந்து, கஞ்சா அருந்தி, துன்பம் தெரியாது இறந்து போகலாம் என்றும், அல்லது மற்றவர்கள் மூலம் அவர்கள் உயிருக்கு முடிவுகாண அனுமதிக்கலாம் எனவும் மதகுருக்களும், நிர்வாகிகளும் அறிவுரை கூறுகிறார்கள். அவர்கள் மத குருமார்களின் அறிவுரையைப் பின்பற்றி நடப்பதால் அது சமய நம்பிக்கைட்கும், பக்திக்கும் உகந்ததென்றும், இறப்பிற்குப் பின் மகிழ்ச்சியாக இருப்பார்கள் என்றும் கூறப்படுகிறது. அவர்களைக் கட்டாயப்படுத்துவதில்லை, அறிவுரையைக் கேட்காதவர்கள் புறக்கணிக்கப்படுவதில்லை. இறக்கும்வரை இயன்ற வகையில் பாதுகாக்கப்படுகிறார்கள்.

3.12 திருமணம்

பெண்கள் 18 வயதின் பின், ஆண்கள் 22 வயதின் பின் திருமணம் செய்து கொள்கிறார்கள். திருமணத்திற்கு முன்பு எந்த விதமான உடல் தொடர்பும் அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. தழுவுதல் போன்ற உடல் தொடர்பு கடுமையாகத் தண்டிக்கப்பட்டது. இளவரசனிடமிருந்து பிரத்தியேக அனுமதி பெற்றாலோழிய, அவர்கட்டுத் திருமணம் செய்து கொள்ளும் வாய்ப்பே கூட மறுக்கப்படலாம். பல இன்ப, துன்பங்கட்கிடையே கணவனும் மனைவியும் தொடர்ந்து ஒருவன், ஒருத்தி என்ற குடும்ப வாழ்வை நடத்துவதை உறுதிப்படுத்த இப்படிப்பட்ட கடுமையான சட்டங்கள் தேவை என்று கருதப்படுகிறது.

திருமண ஏற்பாட்டில் ஒரு வினோதமான பழக்கம் காணப்படுகிறது. மணம் செய்து கொள்ள இருக்கும் தம்பதியர், ஒருவரை ஒருவர் அம்மண நிலையில் பார்த்துக் கொள்ள

வேண்டும். அதற்கு முறையான வழியில் ஏற்பாடு செய்யப்படுகிறது. ஆண், பெண் இருவரும் நல்ல உடல் நிலையில் இருக்கிறோம். மறைத்து வைக்கப்பட்ட ஊனம் எதுவும் இல்லை என்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளவே இந்த ஏற்பாடு. ஏனெனில் திருமணத்திற்குப் பின் உடற்குறை தென்பட்டால் அதை ஏற்று வாழ்வதைத் தவிர வேறு வழி இல்லை. பலதார மனம் அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. திருமண முறிவு சாதாரணமாக அனுமதிக்கப்படுவதில்லை.

கள்ளத்தொடர்பு [adultery] நிருபிக்கப்பட்டால் மக்கள் மன்றம் திருமணத்தை ரத்துச் செய்கிறது. கணவன் மனைவி இருவரில் குற்றமில்லாதவர் மறுமணம் செய்ய அனுமதிக்கப் படுவார்.

விவாகரத்து அனுமதிக்கப்படுகிறது. திருமணமானவர் தனது துணை [spouse] அல்லாத ஒருவரிடம் பாலுறவு கொள்வது கடுமையான குற்றமாகக் கருதப்பட்டது. அவர்கள் அடிமைகளாகத் தண்டிக்கப்படுவார். மறுமணம் செய்து கொள்ள அனுமதிக்கப்படுவதில்லை.

கள்ளக்காதல் போன்ற பெரும் குற்றங்களை அவர்கள் எவ்வாறு மக்கள் மன்றத்தால் [Senate] தண்டனை மூலம் தவிர்த்தார்களோ, அதே போல நல்ல விழுமியங்களை ஊக்குவிக்கும் நடைமுறைகளையும் மேற்கொண்டார்கள். பெருமைக்குரியவர்கட்டுச் சிலை எழுப்பிக் கௌரவிக்கிறார்.

3.13 சட்ட அமைப்பு

அங்கு சட்டங்கள் குறைவு. அதிகமான சட்டங்கட்டு அங்கு தேவை இல்லை. வழக்கறிஞர்கள் கிடையாது. ஒவ்வொருவரும் அவரவர் வழக்கை அவரவரே நடத்துகின்றனர். வழக்கறிஞர்கள் உண்மையை மறைத்துச் சட்டத்தைத் திசை திருப்புபவர்களாகக் கருதப்படுகின்றனர். ஒவ்வொருவரும் தங்கள் கட்சியை எடுத்துக் கூறி முடிவை நீதிபதிக்கு விட்டுவிடுவதால் வழக்குகள் விரைவில் முடிகின்றன. உண்மையைத் திருத்திச் சொல்லிக் குழப்பும்

வழக்கறிஞர்கள் இல்லாததால் நீதி கிடைக்கிறது. சட்டங்கள் குறைவாக, எனிய மொழியில் இருப்பதால் மக்கள் அனைவரும் சட்டங்களை அறிந்திருப்பார்கள். ஏராளமான சட்டங்களையும், சட்ட நுணுக்கங்களையும், விளக்கங்களையும் உருவாக்கி, மக்களை அவர்கட்டுத் தெரியாத சட்டங்கட்டுப்படுத்துவது அறிவுக்குப் பொருந்தாத செயலாகக் கருதப்படுகிறது.

3.14 போரும் சமாதானமும்

பக்கத்தில் இருக்கும் நாடுகளுடன் உடன்படிக்கை செய்து கொள்வதில் அவர்கட்டு நம்பிக்கையில்லை. ஏன்னில் அவை உள்ளத் தூய்மையொடு கடைப்பிடிக்கப் படுவதில்லை. மனித சமுதாயத்தின் பொதுப்பினைப்பில் [common ties of humanity] அவர்கள் நம்பிக்கை வைத்திருக்கின்றனர். தங்கட்டுத் தீங்கு செய்யாத யாரையும் அவர்கள் விரோதிகளாக நினைப்பதில்லை. அன்பும், நல்லியல்பும் மக்களை, ஒர் ஒப்பந்தத்தைவிட, அதிகமாக இனைக்கும் என்று நம்புகிறார்கள்.

தாமஸ்மோர் படைத்த கற்பனை உலகம் போர் இல்லாத அமைதியான உலகமன்று. உட்டோப்பிய மக்கள் போரை மிருகத்தன மானதும் மனித இயற்கைக்குக் களங்கம் விளைவிக்கும் ஒன்றானதுமாகக் கருதுகிறார்கள். எந்த மிருக இனமும் மானிடர் மாதிரி போர் நிகழ்த்துவதில்லை. போரின் வெற்றியில் வரும் பெருமை போல தாழ்வானது, இழிவானது வேறொன்றுமில்லை என்று கருதுகிறார்கள். அங்கு ஆண்கள் மட்டுமன்றி, பெண்களும் படைப் பயிற்சி செய்கிறார்கள். தங்களைக் காப்பாற்றவோ, அல்லது நியாயமான போரில் நண்பர்கட்டு உதவவோ அவர்கள் தங்களைத் தயார் நிலையில் வைத்திருக்கிறார்கள்.

அவர்கள் தங்கள் படைக்கு வீரர்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதில் ஒரு விந்தையான முறையைக் கையாள்கிறார்கள். நாட்டின் சிறந்த மனிதர்களைப் பாதுகாத்து வைத்துக்கொண்டு, கீழ் மக்களைப் போருக்குப் பயன்படுத்துகின்றனர். போர் செய்வதன் மூலம் இரு

பயன்களை அவர்கள் மனத்திற் கொண்டது போல் தோன்றுகிறது. ஒன்று போரில் வெல்லுதல். இரண்டாவது சமுதாயத்திற்கு நன்மை பயவாத மனிதர்களை ஒழித்துக் கட்டுவது.

மிகுந்த உயிரிழப்பில் போரில் பெறும் வெற்றியை என்னி வருத்தப்படுகிறார்கள், வெட்கப்படுகிறார்கள். ராஜதந்திர நடவடிக்கை மூலம் வெற்றிகாண உதவுபவர்களைப் பெரிய அளவில் கொரவப்படுத்துகிறார்கள். சமாதானம், பேச்சுவார்த்தை என்பன மனிதன் மட்டுமே அறிந்தது. விலங்குகள் அறியாதது.

விரோதிகளின் நாட்டில் துரோகிகளை உருவாக்கியோ உள் நாட்டுக் குழப்பத்தை உருவாக்கியோ வெற்றி பெறுவதை ஆதரிக்கிறார்கள். அதற்கு ஏராளமான பணம் செலவு செய்கிறார்கள். இது அவ்வளவு மரியாதைக்குரிய அனுகுமுறை அன்று என்றாலும் இரண்டு பக்கங்களிலும் அப்பாவி மக்களின் உயிர்ச் சேதம் தடுக்கப்படுகிறது. இயன்ற வரை கூலிப்படைகளைப் பயன்படுத்துவதற்கு முன்னுரிமை கொடுக்கிறார்கள். தங்கள் மக்களின் உயிரைக் காப்பாற்றுவதில் மிகுந்த கவனம் செலுத்துகிறார்கள். படை அமைக்கும் பொழுது விரும்பி வருபவர்களை மட்டும் சேர்த்துக் கொள்கிறார்கள். யாரையும் கட்டாயப்படுத்துவதில்லை.

முடிந்தவரைக்கும் தங்கள் குடிமக்களில் தரம் குறைந்தவர்களைப் போருக்குப் பயன்படுத்துகிறார்கள். அவர்கள் இறந்தாலும் சமுதாயத்திற்குப் பெரிய நட்டமில்லை.

வெற்றி பெறும் சூழ்நிலைகளிலும் குறைந்தபட்சமாகவே எதிரிகளைக் கொல்கிறார்கள். அவர்களுடைய நாட்டை அழிப்பதில்லை. பயிர்களைச் சேதம் செய்வதில்லை. எதிரிகள் நாட்டைக் கொள்ளையடிப்பதில்லை. சமாதான உடன்படிக்கை ஏற்பட்டால் முழுமனத்துடன் பாதுகாக்கிறார்கள்.

3.15 சமய நம்பிக்கை: ஆண்மிகம்

உட்டோப்பிய நாட்டுவாசிகளின் குறிக்கோள் இன்பத்தை அடைவது தான். அந்த இன்பம் இயற்கையொடு இணைந்த தாகவும், உண்மையானதாகவும் இருக்க வேண்டும். அவர்கள்

இன்பத்தை இரு வகையாகப் பிரிக்கிறார்கள். ஒன்று உடல் தொடர்பானது, மற்றொன்று மனம் தொடர்பானது. மனம் தொடர்பான இன்பத்தில் கல்வியறிவைத் தேடுதல், உண்மை தேடும் ஆழந்த சிந்தனை, மகிழ்ச்சிகரமான நினைவுகள் போன்றவை அடங்கும். உடல் தொடர்பான இன்பத்தில் முதல் இடம் வகிப்பது ஆரோக்கியமான வாழ்வு. அது தான் அனைத்திற்கும் அடிப்படை. புலன்கட்டு இன்பம் பயப்பனவற்றில், நல்ல உணவு, நல்ல இசை, இனப்பெருக்கத்திற்காக இயற்கை படைத்துள்ள பாலுறவு, ஏதாவது ஒரு காரணத்தினால் ஏற்பட்ட வலி நீங்குதல் போன்றன அடங்கும்.

உட்டோப்பியாவில் பல சமயங்கள், பல நம்பிக்கைகள் இருக்கின்றன. சிலர் சூரியனைக் தொழுகிறார்கள். சிலர் சந்திரனை, இன்னும் சிலர் மற்ற கோள்களை; அல்லது தங்கள் நாட்டின் முன்னோர்களில் சிறந்து விளங்கியவர்களைக் கடவுளாகத் தொழுகிறார்கள். ஆனால் பெரும்பாலானவர்கள், கற்றுத்தெளிவுள்ளவர்கள், எல்லையற்ற, முடிவில்லாத, நம் அறிவுத் திறனுக்கு அப்பாற்பட்ட எங்கும் நிறைந்த ஒரு கடவுள் இருப்பதாக நம்புகிறார்கள். ஆனால் ஒவ்வொருவரும் தாங்கள் வணங்கும் கடவுள்தான் அந்த எல்லாம் வல்ல கடவுள் என எண்ணுகிறார்கள்.

நாங்கள் அவர்களிடம் கிறித்துவைப் பற்றிச் சொன்னோம். நாங்கள் ஏசு செய்த அற்புதங்களைப் பற்றிச் சொன்னோம். பலர் செய்த உயிர்த்தியாகங்களைப் பற்றிச் சொன்னோம். மிகுந்த விருப்புடன் கேட்டார்கள். பலர் கிறித்துவமதத்திற்கு வருவதற்குச் சம்மதம் தெரிவித்தார்கள். எங்கட்டுள் மதகுரு [Priest] இல்லாததால், நாங்கள் அங்கு மதமாற்றச் சடங்குகளை முழுமையாகச் செய்ய இயலவில்லை. மதம் மாறியவர்களை அவர்கள் குறை கூறவில்லை. மாறியவர்களில் ஒருவர் மற்ற மத நம்பிக்கையாளர்களைக் கடுமையாகத் தாக்கியதாலும் கேவலப்படுத்தியதாலும் தேசவிரோதக் குற்றம் எனக்கருதப்பட்டுத்

தண்டிக்கப்பட்டார். மற்றபடி உட்டோப்பியாவில் மத சுதந்திரம் முழுமையாக இருக்கிறது. முறையான வாதங்கள் மூலம் ஒருவரை மதம் மாற்றுவதும் அனுமதிக்கப்படுகிறது.

இந்தத் தீவை முதலில் வென்ற உட்டோபஸ் [Utopus] எல்லோருக்கும் மத சுதந்திரம் இருக்க வேண்டும் என்று கருதினார். ஆனால் ஆன்மா உடலோடு அழிந்து விடுகிறது என்றும், எல்லாவற்றையும் எல்லையற்ற ஞானத்தோடு கண்காணிக்கும் சக்தி இல்லையென்றும் என்னுபவர்கட்டு எதிராகக் கடுமையான சட்டம் இருக்கிறது. அப்படி என்னுவது மனித இனத்தின் கண்ணியத்துக்கே களங்கம் ஏற்படுத்துவதாகக் கருதப்படுகிறது. இந்த வாழ்க்கைக்குப்பின், தாம் வாழ்ந்ததற்கேற்ப நல்ல பலனை அடைகிறார்கள்: அல்லது தண்டனை பெறுகிறார்கள் என நம்புகிறார்கள். அவர்கள் பின்பற்றும் சமயம் எதுவாயினும் இந்த நம்பிக்கை எல்லோருக்கும் பொதுவானது.

இறந்தவர்கள், நமது குறைபாடுகள் காரணமாக நமது கண்கட்டுத் தெரிவதில்லை என்றாலும் அவர்கள் நம்மோடு வாழ்கிறார்கள்: நாம் செய்வதைப் பார்க்கிறார்கள். பேசுவதைக் கேட்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட நம்பிக்கை அவர்களைத் தவறான நடவடிக்கைகளில் இருந்து தவிர்க்கிறது.

இருவகைப்பட்ட குடிமக்கள் அங்கு இருக்கின்றனர். ஒரு சாரார், திருமணம் செய்து கொள்ளாது, கற்பு வழுவாது பிரம்மசாரிகளாக வாழ்கிறார்கள். வரும்பிறவியில் இன்பம் காணுவதற்காக இந்தப் பிறவியில் கடுமையான கட்டுப்பாடுகளைக் கொண்ட வாழ்க்கை முறையை அனுபவிக்கிறார்கள். இன்னொரு சாரார் இப்படிப்பட்ட சோதனைகட்டுத் தங்களை ஆளாக்கிக் கொள்ள விரும்புவதில்லை. அவர்கள் திருமணம் செய்து கொண்டு குடும்ப வாழ்க்கை நடத்துகிறார்கள். குழந்தைகள் பெறுவதும், வளர்ப்பதும் தாங்கள் நாட்டிற்குச் செய்யும் கடமை எனக் கருதுகிறார்கள்.

மதகுருமார்கள் மிகுந்த பக்திமார்கள், ஒவ்வொரு கோவிலுக்கும் ஒருவர் என்ற வகையில் ஒவ்வொரு நகரிலும் 13 மதகுருமார்கள் இருக்கிறார்கள். குழந்தைகளின் படிப்பு அவர்கள் பொறுப்பில் விடப்பட்டிருக்கிறது. அவர்கள் குழந்தைகளுக்கு எழுதப் படிக்கக் கற்றுக் கொடுப்பதைவிட முக்கியமாக அவர்களுடைய பழக்க வழக்கங்களையும், பண்பாட்டு அம்சங்களையும் போதிப்பதில் அதிக கவனம் செலுத்துகிறார்கள்.

மதகுருமார்கள் தவறு செய்தால் அவர்கள் தண்டிக்கப்படுவதில்லை. அவர்கள் தண்டனை கடவுளிடம் விட்டு விடப்படுகிறது.

உட்டோப்பியர்கள் போருக்குச் செல்ல நேர்ந்தால் மதகுருக்களும் உடன் செல்கிறார்கள். அவர்கள் முதலில் அமைதிக்காகவும், பின்னர் தங்கள் நகரின் அதிகமாக ரத்தம் சிந்தாத வெற்றிக்காகவும் பிரார்த்திக்கிறார்கள்.

ஒரு மாதத்தில் முதல் நாள், கடைசி நாள், வருடக் கடைசி நாள் மட்டும் விழாவாகக் கொண்டாடுகிறார்கள். அவர்கள் உயிர் உள்ள எதையும் பலியிடுவதில்லை.

3.16. உட்டோப்பியாவின் சிறப்புகள்

தனிப்பட்ட சொத்துரிமை இல்லாத, எல்லோர்க்கும் எல்லாம் என்றிருப்பதுமான, ஒரு சமுதாயத்தை சர் தாமஸ் மோர் படைத்தனிக்கிறார். உழவுத் தொழிலுக்கு முக்கியமான இடம் வகுக்கிறார். எல்லாத் தொழிலும் சமமான தென்பதை வலியுறுத்தித் தொழில் காரணமான உயர்வு தாழ்வை மறுக்கிறார். இந்த உயர்ந்த தத்துவத்திற்குக் களங்கமாக அமைந்திருப்பது அவர் உருவாக்கியுள்ள அடிமைகள்.

மனிதனுடைய முயற்சிகளும் ஆசைகளும் இயற்கையின் விதிகளொடு இயைந்தவையாக, மனித சமுதாய நலனுக்கு உதவுவதாக அமைய வேண்டும் என்பது அடிப்படைத் தத்துவமாக இருக்கிறது.

தாமஸ் மோர் படைத்துள்ளது எல்லோர்க்கும் எல்லாம் என்றிருப்பதான் சமுதாயம். மதச் சுதந்திரமுள்ள சமுதாயம், ஆன்மா அழிவில்லாதது என நம்பும் சமுதாயம், குடும்ப வாழ்க்கையை உயர்த்திப் பிடிக்கும் சமுதாயம்.

:: குத்தில் போன்ற அல் அப்பான்ட்ஸ் ::

பேகன் அரசு முத்திரைக் காப்பாளர் [Lord Keeper] மகணாகப் பிறந்தார். கேம்பிரிட்ன் பல்கலைக் கழகத்தில், ட்ரினிடி கல்லூரியில் [Trinity College] படித்தார். பின்னர் சட்டம் படித்து வழக்கறிஞரானார். அத்துறையில் உயர்வு பெற்று அரசின் தலைமை வழக்கறிஞராக நியமிக்கப்பட்டார். அவருடைய ஆசைகளை எந்த உயர் பதவியும் நிறைவு செய்யவில்லை. அவருக்கு அரசியலில் ஆர்வம் இருந்தது. 1584-இல் நாடாளுமன்ற உறுப்பினரானார். அரசுக்கு

ஆலோசனை கூறிக் கடிதங்கள் எழுதினார். கட்டுரைகள் எழுதினார். 1593-இல் ஸ்பெயின் நாட்டுக்கு எதிரான போரை நடத்துவதற்காக விதித்த ‘தனிவரியை’ எதிர்த்து அவர் எழுதிய கட்டுரை, எலிசபெத் அரசியின் அதிருப்திக்கு ஆளாகியது. அது பல ஆண்டுகள் தொடர்ந்தது.

பேகன் பொதுவாகப் பெரிய இடத்து நட்பைப் பெறுவதிலும், நட்பின் வழி தன் முன்னேற்றத்திற்கு வழி வசூப்பதிலும், அதன் வழி நாட்டுக்கு நன்மை செய்வதிலும் நம்பிக்கையுடையவர்.

எலிசபெத் அரசியின் மரணத்திற்குப் பின் முதலாவது ஜேம்ஸ் அரசர் [James I] பொறுப்பேற்றார். அவருக்குத் தூண் பெரிய அளவில் உதவக்கூடும் என்பதை நிரூபிக்கும் வழியில் பல கடிதங்கள், கட்டுரைகள் அனுப்பினார். 1603-இல் சர் பட்டம் பெற்றார். 1605 - இல் கல்வி முன்னேற்றம் [Advancement of Learning] என்ற நூலை எழுதினார். அடுத்த ஆண்டு திருமணம் செய்து கொண்டார். அரசியல் விவகாரங்களில் பயனுள்ள பல கருத்துகளை முன் வைத்து வந்தார். 1607-இல் அரசின் தலைமை வழக்கறிஞராக நியமிக்கப்பட்டார். புது அட்லான்டிஸ் என்ற அவருடைய உட்டோப்பியா 1614 போல எழுதப்பட்டு, 1626-இல் அச்சிடப்பட்டது.

1613-இல் முதன்மை வழக்கறிஞராக நியமனம் பெற்றார். 1617-இல் நீதித் துறையின் முதன்மை நடுவராகவும், மேல்மன்றத் தலைவராகவும் நியமனம் பெற்றார். 1621-இல் ஆல்பன்சின் [St. Albans] இளங் கோமகனாக்கப்பட்டார். அவருடைய சலிப்பில்லாத நாடாளுமன்றப் பணியும், நீதிமன்றப் பணியும், தனது திறமை பயன்படுத்திக் கொள்ளப்பட வேண்டுவது பற்றி, தன் சார்பில் அவரே கூடர்ந்து எழுதிய பரிந்துரைக் கடிதங்களும் அப்பொழுது அரசருக்கு வேண்டியவராயிருந்த பக்கிங்காம் கோமகனான [Duke of Buckingham] ஜார்ஜ் வில்லர்ஸ் என்பவரின் நட்பும் பேகனுடைய முன்னேற்றத்திற்குக் காரணமாக இருந்தன.

பேகன் செய்வன திருந்தச் செய்பவர். அவருடைய Novum Organum என்ற நூலை 1608-1620 காலப் பகுதியில் பன்னிரண்டு முறை திருத்தி எழுதினார்.

1621 போல அவர் தமது புகழின், அதிகாரத்தின் உச்சியில் இருந்தார். அவருக்குப் பகைவர்களும் இருந்தனர்.

1621 – இல் அவர் மீது கையூட்டுக் குற்றம் சுமத்தப் பெற்றது. அவர் தமது வரவு செலவுகளில் கவனம் செலுத்தாதவராக இருந்து விட்டார். நீதிபதியாக இருந்த அவருக்கு, சிலர் விலையுயர்ந்த பரிசுப் பொருள்கள் வழங்கியதை அவர் கொடுத்தவர்களின் நோக்கம் அறியாது பெற்றுக் கொண்டார். அவர்களுடைய வழக்குகளில் தீர்ப்பு அவர்கட்கு எதிராகப் போனதால் பேகன் மீது ஸஞ்சக் குற்றம் சுமத்தினார். பேகன் அரசரின் நம்பிக்கையை இழுந்தார். தன் தவறுக்குக் கழுவாய் போலத் தனது பதவியிலிருந்து விலகினார். பிரச்சினை அத்துடன் முடிந்துவிடும் என்று நம்பினார். ஆணால் ₹40,000- அபராதம் விதிக்கப்பட்டு, ஸண்டன் கோட்டையில் சிறை வைக்கப்பட்டார். அவர் அதிக நாட்கள் சிறையில் இருக்கவில்லை.

அவருடைய துணிவும் பொறுமையும் அவருக்குத் துணை நின்றன. இறுதி நாட்களில் அவர் முன்பு செய்தவற்றினும் உயர்ந்ததூன, அமரத்துவம் கொண்ட எழுத்துப் பணிகளைச் செய்தார். மாண்பொடு, மதிக்கப்பட்ட நிலையை இழுந்ததுதான் அவரை மிகவும் காயப்படுத்தியது.

4.1 அறிமுகம்

பெரு[Peru] நாட்டில் இருந்து ஜப்பானுக்கும் சைனாவுக்கும் செல்வதற்காகப் புறப்பட்ட 51 பேர்களைக் கொண்ட குழு, அவர்கள் பயணித்த கப்பல் திசை மாறிய காற்றினால் அலைக் கழிக்கப்பட்டு, உணவுப் பொருள் தட்டுப்பாட்டால் உயிருக்கு ஆபத்து ஏற்பட்ட நிலையில் தெய்வாதீனமாக ஒரு தீவை நெருங்குகிறது. அதுயாரும் முன்பின் அறிந்திராத ஒரு தீவு அதன் பெயர் புது அட்லான்டிஸ் [New Atlantis]. நல்ல வேளையாக அத்தீவினரால் வரவேற்கப்பட்டு, உபசரிக்கப்பட்டு, அங்கு தங்கவும் அக்குழவினர் அனுமதி பெறுகிறார்கள். ஏததாழ 1900 ஆண்டுக்கு முன்பு அத்தீவை ஆண்ட சலோமனா [Salomana] என்ற அரசர் ஓர் அரிய நிறுவனம் அல்லது கூட்டுறவுச் சங்கத்தை [Society] உருவாக்கினார். அது சலோமன் இல்லம்

[Saloman's House] என்று அழைக்கப்படுகிறது. சில சமயங்களில் இது 'ஆறு நாள் பணிகளின் கல்லூரி' [College of Six Days' Works] என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. இது கடவுள் ஆறு நாட்களில் இந்த உலகையும் அதனுள் உள்ளவற்றையும் படைத்தார் என்று எபிரேயர்கள் [Hebrews] கூறுவதை அறிந்திருந்தார்கள் என்றும், அதன் காரணமாகக் கடவுள் படைத்த உலகு பற்றிய இயற்கையை ஆராயவும், அதன் வழி மனிதர்கள் பயன் பெறவும் இந்த நிறுவனத்தை உருவாக்கியிருக்கிறார்கள் என்றும் கொள்ளலாம். ∴ பிரேரன்சிஸ் பேகனின் புது அட்லான்டின் என்னும் கற்பனை நகரம் "சலோமன் இல்லம்" என்னும் சமுதாயத்தைப் பற்றியதாகும்.

4.2. ஆய்வுப் பயணம்

சலோமனா [Salomana] எனும் அரசர் தனது குடிமக்கள் தனது ஆட்சிக்குப் புறம்பான பகுதிக்குக் கப்பல் பயணம் மேற்கொள்வதைத் தடை செய்திருந்தார். அதே சமயம் 12 ஆண்டுக்கு ஒரு முறை இரண்டு கப்பல்கள் பல பயணங்களை மேற்கொள்ளும் மரபை உருவாக்கியிருந்தார். அதில் ஒவ்வொரு கப்பலிலும் ஒவ்வொரு பணிக்கு சலோமன் இல்லத்தில் இருந்து முன்று ஆய்வாளர்கள் இருப்பார்கள். அவர்கட்டு ஒதுக்கப்பட்டிருந்த நாடுகளைப் பற்றிய விபரங்கள் சேகரித்தல், குறிப்பாக அந்தந்த நாடுகளின்:

1. கலைகள்
2. அறிவியல்கள்
3. உற்பத்திகள்
4. காண்புகள் [inventions]

உலக அளவில் இவற்றின் முன்னேற்றம் பற்றிய தகவல்கள் சேகரித்தல், நூல்கள், கருவிகள் சேகரித்தல் தான் அவர்களுடைய பணி.

இவற்றைப் பெறுவதற்காகவும், அந்தந்த நாடுகளில் இப்பணியில் உதவுபவர்கள்க்கு வெகுமதியளிக்கவும் தேவையான வசதிகள் அவர்களிடம் இருக்கும். இது அவர்கள் வணிகம், தங்கம், வெள்ளிக்காகவோ, நகைக்காகவோ அல்லது வாசனைப் பொருள்காகவோ [spices] அல்ல. இது இறைவனின் முதல் படைப்பான வெளிச்சத்தைப் பெறுவதற்காக, உலகின் எல்லாப் பாகங்களும் பற்றிய வெளிச்சத்தை, அறிவைப் பெறுவதற்காக.

4.3 சமுதாய மரபு

அந்தச் சமுதாயத்தில் ஒரு சுவையான பழக்கம் இருக்கிறது. ஒரு குடும்பத்தில் ஒருவருக்கு அவர் வாழ்நாளில் முன்று வயதுக்கு மேற்பட்டவராக 30 சந்ததியினர் இருந்தால் அவர் விசேட புருட்ராகக் கருதப்படுகிறார். அவரைத் தந்தை என்று அழைக்கிறார்கள். அவருக்கு அரசின் சார்பில் பெரிய விருந்து கொடுக்கப்படுகிறது. விருந்துக்கு இரண்டு நாட்கள் முன்னதாக அவருக்கு வேண்டிய மூன்று நண்பர்கள் அழைக்கப்படுகிறார்கள். அவர்களுடைய குடும்பத்தினர், கலைஞர்கள் அழைக்கப் படுகிறார்கள். அவர்கள் குடும்ப சம்பந்தமான பிரச்சினைகள் அனைத்தும் விசாரிக்கப்பட்டுத் தீர்க்கப்படுகின்றன. ஏதாவது ஒரு குடும்பம் நலிந்திருந்தால் அதற்கு அனைவரும் உதவுகிறார்கள். இங்கு தந்தை என்ற நிலையில் இருப்பவர் தீர்ப்புத்தான் சட்டம். இது ஒரு திருவிழா போல நடக்கிறது. பல சடங்குகள் இடம் பெறுகின்றன. மன்னனின் தூதுவர் [herald] போன்ற ஒருவர் வந்து அரசன் பிறப்பித்த ஆணை ஒன்றைப்படிக்கிறார். அதில் விழாவின் தந்தைக்கு, நன்கொடை, சலுகைகள், பல விதி விலக்குகள் அறிவிக்கப்படுகின்றன. விழாவின் இறுதியில் குடும்ப உறுப்பினர்கள் ஒவ்வொருவராக வந்து மன்றயிட்டுப் பணிகிறார்கள். அவர் ஒவ்வொருவரையும் அவர்கள் தலையின் மீது கைவைத்து வாழ்த்துகிறார்.

4.4 குடும்பம்: திருமணம்

இந்த விருந்துக்குப் பயணிகளில் ஒருவர் போயிருந்தார். அவருக்குப் பல நண்பர்கள் உருவாயினர். அவர்களில் ஒருவர் யூதர். அவர் சிறந்த அறிஞர்: அந்த நாட்டுச் சட்டங்களையும், பழக்க வழக்கங்களையும் நன்கு அறிந்தவர். அவரிடம் இந்த நாட்டு மக்களின் திருமணம், குடும்ப வாழ்க்கை பற்றி விசாரிக்கிறார். இவர்கள் மக்கள் பெருக்கத்தை மிகவும் விரும்பிப் பாராட்டுவதால், பலதார மணம் இவர்களிடம் இருக்குமோ என்பது அவருடைய ஜியம். இந்த நாட்டு மக்களைப் போல் கற்புடையவர்களை எங்கும் காண இயலாது. இதை உலகின் கண்ணி என்று கூறலாம். இங்கு வீணாகக் காலத்தைக் கழிப்பவர்கள் இல்லை.

இந்த நாட்டில் திருமணம் தொடர்பாகப் பல சிறந்த சட்டங்கள் இருக்கின்றன. பலதார மணம் அனுமதிக்கப் படுவதில்லை. பெற்றோர்கள் அனுமதி இல்லாத திருமணம் செல்லுபடியாகும். ஆனால் அவர்கட்குப் பிறக்கும் குழந்தைகள் அவர்கள் பெற்றோர் வாரிகவழி பெறும் [*inherit*] சொத்தில் முன்றில் ஒரு பகுதியைத்தான் பெற முடியும். உங்கள் நாட்டில் ஒருவர் எழுதியுள்ள கற்பனை நாட்டில் திருமணத்திற்கு முன் மணமக்கள் ஒருவரை ஒருவர் அம்மணமாகப் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும் எனக் குறிப்பிட்டிருப்பதாகப் படித்தேன். அதை இந்த நாட்டினர் அனுமதிப்பதில்லை. அவ்வளவு நெருக்கமாக ஒருவரை ஒருவர் பார்த்தபின் அத்திருமணம் நடக்கவில்லையாயின் அதுவெறுக்கத் தக்க, கேவலமானதாக ஆகிவிடும் என்று கூறினார்.

சீரழிந்த வீடுகள் இல்லை. வைப்பாட்டிகள் இல்லை. இந்த நாட்டில், கற்ப நெறியிலிருந்து வழுவும் திருமணமானவர்கள், பிரம்மச்சாரிகளை விடக் கடுமையாகத் தண்டிக்கப்படுகின்றனர். இவற்றைக் கேட்ட பயணியாகிய நான் ஜோப்பியர்களின் ஒழுக்கத்தைவிட பென்சாலெம் [Bensalem] நகரின் ஒழுக்கம் சிறந்தது என்பதில் ஜயமில்லை என்று கூறினேன்.

4.5. சலாமன் இல்ல நோக்கம்

சில நாட்கள் கழித்து ஒரு நாள் இந்த யூதர் என்னிடம் வந்து சலாமன் இல்லத்தின் தந்தைகளில் ஒருவர் வந்திருப்பதை அறிவீர். அவர் உங்களையும் உங்களுடன் வந்தவர்களையும் தம்மைத் தரிசிக்க அனுமதிப்பார் என்று கூறினார். என்னுடன் வந்தவர்களின் சார்பில் நான் அவரைத் தரிசித்தேன். அனைவரையும் அனுப்பிவிட்டு என்னிடம் பேசத் தொடங்கினார்.

அன்புள்ள மகனே, சலாமன் இல்லம் பற்றி நான்கு தகவல்களை உனக்குச் சொல்கிறேன்:

- முதலாவதாக அதன் அடிப்படை நோக்கம்
- இரண்டாவதாக எங்களது ஆயத்தப் பணிகள், அப்பணிகட்கான கருவிகள்
- மூன்றாவதாக எங்களுடைய ஆய்வாளர்கள், அந்த ஆய்வாளர்கட்கு ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும் பணிகள்
- நான்காவதாக எங்கள் விதிமுறைகள், நாங்கள் நடத்தும் சடங்குகள்.

இந்த நிறுவனத்தின் அடிப்படை நோக்கம் காரண காரியங்களை ஆராய்தல்; பொருள்களின் ரகசியமான சலனங்கள் பற்றிய ஆய்வு. மனித சாதியின் அறிவு எல்லைகளை விரிவு செய்தல்.

4.6 ஆய்வு வசதிகள்: தளவாடங்கள்

ஆயுதங்களும் கருவிகளும் பின் வருமாறு: ஆழமான, பெரிய குகைகளை உருவாக்கியிருக்கிறோம். அவை 3600 அடி ஆழம் வரை இருக்கும். சில மலைகளுக்குக் கீழ் உருவாக்கப் பட்டிருக்கின்றன. மலையின் ஆழத்தையும், குகையின் ஆழத்தையும் கருதி இந்தக் குகைகளைத் தட்ப வெப்பப் பதனப் பெட்டியாகவும், பாதுகாப்புச் சூழ்நிலையுள்ள பதனப் பணிக்காகவும், சில பிணிகளைத் தீர்க்கவும், செயற்கைச் சுரங்கமாகவும் பயன்படுத்துகிறோம்.

உயரமான கோபுரங்களை உருவாக்கியிருக்கிறோம். அதிக அளவு உயரம் 1/2 மைல். அவற்றில் சில, உயர்ந்த மலைகளின் மீது எழுப்பப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றையும் குளிர்சாதனமாகவும், பதனப்படுத்தவும் பயன்படுத்துகிறோம். கற்கோளங்களைப் பார்க்கவும், காற்று, மழை, பனி, பனிக்கட்டி மழை, போன்றவற்றைப் பார்க்கவும் பயன்படுத்துகிறோம். இந்தக் கோபுரங்களில் சில சன்னியாசிகளும் வசிக்கிறார்கள். நாங்கள் அவர்களிடம் அறிவுரை பெறுகிறோம்.

அங்கு உப்புநீர், நல்ல நீர் குளங்கள் இருக்கின்றன. உப்புநீரிலிருந்து நல்ல நீரும், நல்ல நீரிலிருந்து உப்பு நீரும் உருவாக்கும் குளங்கள் இருக்கின்றன. செயற்கையாக உருவாக்கப்பட்ட கிணறுகளும், ஊற்றுகளும் இருக்கின்றன.

பெரிய வீடுகள் இருக்கின்றன. அங்கு கற்கோளங்களின் சலனங்கள் திருப்தி அளிக்குமாறு செய்து காட்டப்படுகின்றது.

ஆரோக்கிய அறைகள் உள்ளன. அங்கு செயற்கை முறையில் காற்று நமது தேவைக்கு ஏற்ப மாற்றப்படுகின்றது.

பிணிகளைப் போக்கும் குண நலன்கள் வாய்ந்த ஊற்று நீர் நிலைகள் உள்ளன. பெரிய தோட்டங்கள் உள்ளன.

பல்வகையான செடி கொடிகளைச் விரைந்து வளரச் செய்யவும், விதைகளின்றி அவற்றை உருவாக்கவும் வழிவகைகள் உள்ளன.

மீன் இனங்களில் சோதனை செய்யும் குளங்கள் உள்ளன.

சிறந்த மருத்துவச் சாலைகள், மருந்து வகைகள், பலவகை மருந்துகள் தயாரிக்கும் சாதனங்கள் உள்ளன.

காகிதம், பட்டு, கம்பளி போன்றவற்றையும், பலவித வண்ணக் கலவைகளையும் செய்யும் இயந்திரங்கள் உள்ளன.

ஒளிகளில் சோதனை செய்ய வசதியான பல கருவிகளைக் கொண்ட சோதனைச் சாலைகள் உள்ளன. தூரத்தில் உள்ள பொருள்களைக் காணும் வசதிகளை உருவாக்கியுள்ளோம். தூரத்தில் இருப்பவை பக்கத்தில் இருப்பது போலவும், பக்கத்தில்

இருப்பவை தூரத்தில் இருப்பது போலவும் தோன்றச் செய்யும் வசதிகள் உள்ளன.

இங்கு இயந்திரச் சாலைகள் உள்ளன. இயந்திரங்கள், சலனக் கருவிகள் ஆகியன செய்ய வசதிகள் உள்ளன. பறவைகள் போலச் சிறிது பறக்கும் சாதனைகள் படைத்துள்ளோம். தண்ணீருக்கு அடியில் செல்லும் கப்பல்கள், படகுகள் எங்களிடம் உள்ளன.

இங்கு கணித இல்லம் இருக்கிறது. கணிதம் தொடர்பான கருவிகள் அனைத்தும் உள்ளன. வழவு கணிதம், வானவியல் போன்றவை பற்றிய தெளிவும் பெற்றுள்ளோம்.

மந்திரவாதிகள் போல இருப்பதை இல்லாதது போல் செய்யவும், இல்லாததை இருப்பது போல் காட்டவும் தந்திரக் காட்சிகள் அமைக்கக் கற்றுள்ளோம்.

4.7 ஆய்வுப் பயணம்

எங்கள் ஆய்வாளர்கள் 12 பேர் மற்ற நாட்டினர் என்ற போர்வையில் வெளிநாடு செல்கிறார்கள். எங்களுடைய அடையாளத்தை நாங்கள் காட்டுவதில்லை. இவர்கள் மற்ற நாட்டில் இருந்து நூல்கள், தகவல் சுருக்கங்கள், வழவுமைப்புகள், சோதனைகள் பற்றிய விபரங்கள் கொண்டுவருகிறார்கள். இவர்களை ‘வெளிச்சத்தின் வியாபாரிகள்’ என்கிறோம்.

மூவர் எல்லா நூல்களிலுமுள்ள பரிசோதனைகள் தொடர்பான விபரங்களைச் சேகரிக்கிறார்கள். மூவர் இயந்திரவியல் தொடர்பான சோதனைகள், பொது அறிவியல் தொடர்பான தகவல்கள் ஆகியவற்றைச் சேகரிக்கிறார்கள். இவர்களை நாங்கள் மாயை மனிதர்கள் [mysterymen] என்கிறோம்.

மூவர் தாங்களாகவே புதிய சோதனைகளை மேற் கொள்கிறார்கள். இவர்களை நாங்கள் முன்னோடிகள் என்கிறோம்.

முன்பு விவரித்த நான்கு குழுக்களின் தகவல்களைத் திரட்டி, அவற்றிற்கு அட்டவணைகள் தயாரித்து, தலைப்புகள் கொடுத்து அவற்றிலிருந்து சில அடிப்படை உண்மைகளை வகுக்க மூவர் உதவுகிறார்கள். இவர்களைத் தொகுப்பாளர்கள் என்கிறோம்.

அடுத்ததாக மூவரைக் கொண்ட குழு இந்தச் சோதனைகளில் இருந்து மக்கட்குப் பயன்படும் உத்திகளையோ, பொருள்களையோ தேடிக் காண உதவுகிறது. இவர்களை நாங்கள் புரவலர்கள் என்கிறோம்.

இவர்கள் அனைவருடனும் கலந்து விவாதித்து, இவர்கள் கண்டதினும், செய்ததினும் மேலான, உயர்ந்த உண்மைகளைக் கண்டறிய உதவக்கூடிய சோதனைகளை உருவாக்க மூவர் இருக்கிறார்கள். இவர்களை நாங்கள் தீபங்கள் என்கிறோம்.

மேலே குறிப்பிட்டவர்களின் வழி நடத்தலின் கீழ் சோதனைகளைச் செய்வதற்கான வழிவகை கண்டு செய்யவர்கள் மூவர் இருக்கிறார்கள். இவர்களைச் செயல்படுத்துவோர் என்கிறோம்.

இறுதியாக இதுவரை கண்ட தேற்றங்களை மேலும் உயர்நிலைக்கு எடுத்துச் செல்பவர்கள், உயர்நிலைத் தெளிவு காண்பவர்கள், இயற்கையின் விதிகளை அறிந்து கொள்ள முயல்பவர்கள் மூவர் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் இயற்கையின் விதிகளை விளக்குபவர்களாகக் கருதப்படுகிறார்கள்.

இதுவரை கூறிய வல்லுநர்கட்கு எதிர் காலத்தில் புதிய தலைமுறை வேண்டும். நாங்கள் கண்டுபிடித்தலைகளில், எங்கள் அனுபவங்களில் எவ்வ வெளியிடப்பட வேண்டும், எவ்வ வெளியிடப்படக் கூடாது என்பது பற்றி ஆலோசனைகள் நடத்துகிறோம். இரகசியமாக வைத்திருக்க வேண்டியவற்றின் இரகசியத்தைக் காப்பதாகச் சுத்தியப் பிரமாணம் செய்து கொள்கிறோம். அதற்காகப் பயிற்சியாளர்களை நியமித் திருக்கிறோம்.

4.8 சாதனையாளர்கட்டுச் சரிதையில் இடம்

இரண்டு நீளமான காட்சி அரங்குகள் [galleries] இருக்கின்றன. அவற்றுள் ஒன்றில் நாங்கள் கண்டு பிடித்தவை எல்லாம் வைப்போம். இன்னொன்றில் இதுவரை புதியனவற்றைக் கண்டு பிடித்த அறிஞர்களின் சிலைகள் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவர்களில் உங்களுடைய கண்டு பிடிப்பாளர்கள் பலர் இருக்கின்றனர். மேற்கிந்தியத் தீவுகளைக் கண்டு பிடித்தவர், துப்பாக்கி, ரவுவைகளைக் கண்டுபிடித்தவர், வானியல் ஆய்வறிஞர், இசையைக் கண்டுபிடித்தவர், அச்சியந்திரம் கண்டவர், எழுத்துகளை உருவாக்கியவர், கண்ணாடியைக் கண்டவர், உலோகங்களைப் பயன்படுத்திப் பணி செய்தவர்கள். பட்டுப் புழுவினின்று பட்டுடையைக் கண்டவர், திராட்சை மதுவைக் கண்டவர், தானியம், ரொட்டி வகையறாக்களைப் படைத்தவர், சர்க்கரையைக் கண்டு பிடித்தவர் அனைவருக்கும் அங்கு சிலைகள் இருக்கின்றன. மேலும் நமது சமுதாயத்தைச் சேர்ந்த பல துறைகளைச் சார்ந்த கண்டு பிடிப்பாளர்கள், இவ்வாறு விவரிக்க வொண்ணாத துறை வல்லுநர்கள் ஆகியோருக்குச் சிலைகள் இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு கண்டு பிடிப்பாளருக்கும் ஒரு சிலை வைத்து விருது கொடுக்கிறோம். இந்தச் சிலைகள், சில பித்தளையாலானவை, சில தந்தக்கல்லால் ஆனவை, சில 'செடார்' என்னும் மரத்தாலானவை. இன்னும் சில இரும்பாலும், வெள்ளியாலும், தங்கத்தாலும் ஆனவை.

4.9 இறைவணக்கம்: சுற்றுப் பயணம்

நாங்கள் தினமும் சில பாடல்களைப் பாடிப் பிரார்த்தனை செய்கிறோம். இறைவனுடைய அதிசயிக்கத்தக்க படைப்புகட்டு நன்றி கூறி அவருடைய வாழ்த்துகளை வேண்டுகிறோம்.

இறுதியாக, நாங்கள் சுற்றுப் பயணம் மேற்கொள்கிறோம். அரசின் முக்கிய நகரங்களைப் பார்வையிடுகிறோம். நாங்கள் கண்ட முக்கியமான புனைவுகளைப் பிரபலப்படுத்துகிறோம். தொற்று நோய்கள், பஞ்சம், புயல், பூகம்பம், வெள்ளம் பற்றிய

செய்திகளையும் அவற்றை எதிர்கொள்ளும் வழிகளையும் பற்றி அறிவுரை கூறுகிறோம்.

இவற்றைச் சொன்ன பிறகு அவர் எழுந்து நின்றார். நான் எனது மரபுப்படி மண்டியிட்டு வணங்கினேன். அவர் என் தலைமேல் கைவைத்து "மகனே கடவுள் உன்னை வாழ்த்துவாராக! நான் ஏற்படுத்திய இந்த உறவைக் காப்பாராக! நீ இவற்றையெல்லாம் வெளியிட உனக்கு அனுமதி கொடுக்கிறேன். நாம் யாருமறியாத ஒரு நாட்டில் இப்பொழுது இருக்கிறோம். இது மற்ற நாடுகளின் நன்மைக்கு உதவட்டும்" என்று கூறிவிட்டு, எனக்கு அவர்கள் வழக்கப்படி 2000 டக்கட்டுகள் கொடுத்து விட்டுச் சென்றார்.

[இதற்கு மேல் பேகன் எதையும் நிறைவு செய்யவில்லை]

கோம்பனேல்லா கோம்பனேல்

தத்துவம் பயின்றார்.

கேம்ப்பனேல்லா [Tommaso Campanella] தெற்கு இத்தாலியில் ஸ்டிலோ [Stilo] மாவட்டத்தில் ஓர் எழுதப் படிக்கத் தெரியாத ஏழையான செருப்புத் தைக்கும் தொழிலாளியின் குடும்பத்தில் பிறந்தவர். இளமையிலேயே அருந்திறன் படைத்தவராக [prodigy] விளங்கினார். பதினெண்ண்கு வயதுக்கு முன்பே அருட் பெரியார்டாமினிக் துறவியர் குழுவில் சேர்ந்தார். பல குருமார்களிடம் இறைமை இயல் [theology],

இளமையிலேயே அரிஸ்ட்டாட்டிலின் தத்துவத்தை எதிர்த்தவரும், பயனீட்டுவாதத்தை, புண்களால் உணரத்தக்க பட்டறிவை அடிப்படையாக முன்வைத்தவருமான பெர்ணார்டினோடெலசியா [Bernardino Telesio 1509-1588] என்பவரின் தத்துவத்தால் ஈர்க்கப்பட்டு அதை ஆதரித்து 1592-இல் *Philosophia Sensibus Demonstrate* [Philosophy Demonstrated by Senses] என்ற நூலை எழுதினார்.

சோதிடம் கற்றார். அவருடைய எழுத்துகளில் கணித நூல், சோதிடம் முக்கிய இடம் பெற்றுவந்தன.

கோட்பாடுகட்குப் புறம்பான அவருடைய கொள்கைகள், குறிப்பாக அரிஸ்ட்டாட்டிலின் தத்துவத்திற்கு எதிரான கருத்துகள் குற்றமாகக் கருதப்பட்டு, தண்டனை மன்றத்தால் [inquisition] விசாரிக்கப்பட்டு, 1597 வரை துறவியர் மடத்தில் சிறை வைக்கப்பட்டார். ஆனால் சில மாதங்களில் அவர் கெலப்ரியா [calabria] மாகாணத்திற்குத் திரும்ப வேண்டும் என்ற நிபந்தனையுடன் விடுவிக்கப்பட்டார். அப்படித் திரும்பாது அவர் பாதுவா சென்று கெலிலியோவைச் சந்தித்தார். அங்கும் சில சூற்றங்கள் சாட்டப்பட்டு விசாரணைக்காக ரோம் நகருக்கு 1596-இல் அனுப்பப்பட்டார். அங்கு தன் மீது சுமத்தப்பட்ட இறை அவதூருக் குற்றங்களைக் கடுமையாகக் கண்டனம் செய்து வாதாடினார்.

1598 – இல் ஸ்டீலோ திரும்பினார். அங்கு கண்ட மக்களின் ஏழ்மையும், பரிதாபத்திற்குரிய நிலைமையும் அவனை மிகவும் பாதித்தது. 1599–இல் ஸ்பெயின் ஆட்சிக்கு எதிரான ஒரு சதித் திட்டத்திற்கு ஆண்மிகத் தலைவரானார். அவருடைய கூட்டாளிகள் இருவரால் காட்டிக் கொடுக்கப்பட்டுப் பிடிப்படார். நேப்பில்ஸ் நகரில் சிறைப்படுத்தப்பட்டார். கொடுமையான துண்புறுத்தலின் கீழ் தமது குற்றத்தை ஒப்புக் கொண்டார். ஆனால் அவர் பைத்தியம் பிடித்தவர் போல பாசாங்கு செய்தார். அதனால் மரண தண்டனைக்குத் தப்பி, ஆயுள் தண்டனை பெற்றார்.

கேம்ப்பனெல்லா 27 ஆண்டுகள் சிறையில் இருந்தார். சிறை வாழ்க்கையின்போது தூண் சூரிய நகர் [La citta del sole] என்ற உட்டோப்பியாவை எழுதினார். இந்நூல் அவருடைய அரசியல், சமுதாய, பொருளாதாரக் கொள்கையை விளக்குகிறது. சிறையில் இருந்த காலத்தில் இத்தாலிய இலக்கியத்தில், மூலமான கவிதைகளாகக் கருதப்படும் தன்னுணர்ச்சிப் பாடல்களை எழுதினார். அவர் சிறையில் 1634–இல் எழுதிய *Metafisica* என்னும் நூல் அவருடைய

பொருண்மை சாராத நுண் பொருளியல் சிந்தனைகளை விவரிக்கிறது. அவர் அதிகாரம், மெய்யறிவு, அன்பு என்ற முத்தளத்தின் மீது தமது அமைப்பை உருவாக்குகிறார். கத்தோலிக்கக் கோட்பாடுகள் பற்றி 30 பிரிவுகள் [books] கொண்ட *Theologia* [1613-14] என்ற நூலை எழுதினார்.

1626-இல் தம்முடைய கருத்துகளை ரோம் அதிகார பீடம் ஏற்பதற்குச் செய்த முயற்சி வீணாயிற்று. 1634-இல் ஸ்பெயின் ஆட்சிக்கு எதிராக அவருடைய தொண்டர்களில் ஒருவர் தீட்டிய சதித் திட்டம் கண்டு பிடிக்கப்பட்டது. அதன் விளைவுகளைத் தவிர்க்க அவர் அங்கிருந்து தப்பி ஃபிரான்சுக்கு ஓடினார். அங்கு அவர் லூயி XIII - இன் அவையில் அன்போடு வரவேற்கப்பட்டார். தூராளமான ஓய்வுதியம் வழங்கப் பெற்றார். இறுதி நாட்கள் வரை பாரிசில் வாழ்ந்தார்.

5.1 அறிமுகம்

இது விரிவாகப் பயணம் செய்த ஒரு கடல் பயணத் தலைவன் [கப்பல் தலைவன்] ஒரு விருந்தினனாகத் தங்கியிருந்த பொழுது தன் பயணத்தின் போது கண்ட ஒரு நகரைப் பற்றி விருந்தளிப்பவரிடம் கறுவதாக அமைந்திருக்கிறது. இக்கட்டுரையைப் பொருத்தவரை, பேசுபவரைக் கப்பல் தலைவன் [க.த.] என்றும் கேட்பவரை விருந்து ஒம்புநர் (வி.ஓ.) என்றும் நாம் குறிப்பிடுவோம்.

பூமத்திய ரேகைக்குக் கீழ் ஒரு நகரம். ஞாயிறு நகரம் [City of the Sun] என்பது அதன் பெயர். உயர்ந்த மலையின் மீது கட்டப்பட்டது. வட்டமாக அமைந்தது. முதல் வட்டம் இரண்டு மைல்கட்டு மேலான விட்டமுடையது. மொத்தம் ஏழு வட்டங்களாக அமைந்தது. ஒவ்வொரு வட்டத்தின் வரம்பும் அகலமான சுவர்களால் ஆனது. அகலமான அகழிகளையும் கோபுர வாயில்களையும் [towers] கொண்டது. ஏழு வட்டங்கட்குள்ள நகரங்கள் ஏழு கோள்களின் பெயரைக் கொண்டவை. இவற்றைத் திசை காட்டி போல் அமைந்த நான்கு

திசைகளிலும் உருவாக்கப்பட்ட வீதிகள், கதவுகள் இணைக்கின்றன.

முதல் சுவரே ஆக்கிரமிக்க இயலாத்து. பாதுகாப்புக்குக் கோபுரங்கள், துப்பாக்கிகள், அகழிகள் இருக்கின்றன. முதல் சுவரைக் கடந்து சென்றால் 285 அடி அகலமுள்ள சமதளம்; பிறகு சுவர்; அதைக் கடந்தால் சமதளம்; சமதளங்களில் மாளிகைகள்; இப்படியே ஏழு வட்டங்கள். இவற்றின் கடைசியில் மலை உச்சி. அங்கு விரிவான சமதளம். மலை உச்சியில் கலைவளம் மிக்க கோயில். அதன் உச்சியில் பறக்கும் கொடி காற்றின் திசையைக் காட்டுகிறது. ஒவ்வொரு வட்டத்தின் சுவர்களின் உள்பக்கத்திலும் குறிப்பிட்ட கல்வித்துறை பற்றிய பாடங்கள் படங்களுடன் விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளன.

5.2 ஆட்சி முறை

வி.ஒ.: அவர்களுடைய ஆட்சி முறையைப் பற்றிக் கூறுங்கள். நான் கேட்க மிக ஆவலோடிருக்கிறேன்.

க.த.: இந்நகர மக்களின் ஆட்சி முறைக்கு வருவோம். அவர்களின் தலைமை ஆட்சியாளர் ஒரு மத குரு. அவர் ஹோ [Hoh] என்று அழைக்கப்படுகிறார். ஆன்மிக வாழ்வு, அன்றாட நடை முறை வாழ்வு இரண்டிற்கும் அவர்தான் உச்ச நிலையில் இருப்பவர். அவருக்குக் கீழ் மூன்று இளவரசர்கள் இருக்கிறார்கள். நாம் புரிந்து கொள்ளும் மொழியில் அவர்கள் பெயர்:

- அதிகாரம் [Power]
- ஞானம் [Wisdom]
- அன்பு [Love]

அதிகாரத்தின் கையில்தான் பாதுகாப்பும் படையும் இருக்கின்றன. போர், சமாதானம் போன்றவை அவர் பொறுப்பு.

ஞானத்தின் கீழ் தான் கலைகள், அறிவியல்கள், கல்வி நிலையங்கள் அனைத்தும் வருகின்றன. அன்பின் கீழ் இனப் பாதுகாப்பு வருகிறது. இவருடைய மேற்பார்வையின் பொறுப்பில், சிறந்த குழந்தைகளைப் பெற்றெடுக்கும் வகையில் ஆண்களும்,

பெண்களும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு இணைக்கப்படுகிறார்கள். நாம் ஆடு, மாடுகளின் இனவிருத்தி பற்றிக் கவலைப்படுகிறோம். ஆனால் மனிதர்களின் இனவிருத்தி பற்றிக் கவலைப்படுவதில்லை என்று இவர்கள் நம்மைப் பார்த்து நகைக்கிறார்கள். குழந்தைகளின் கல்வி இவர் துறையின் கீழ் வருகிறது. மருத்துவம், வேளாண்மை, உணவு, உடை, ஆண் பெண் பாலுறவு ஆகியன இவர் அதிகாரத்திற்குள் வருகின்றன. இவருக்குக் கீழ் ஆண், பெண் அதிகாரிகள் உள்ளனர். ஹோ இவர்கள் மூவரின் துணையுடன் ஆட்சி நடத்துகிறார். அவர் தனியாக எதையும் செய்வதில்லை. ஆனால் அவர் செய்ய நினைத்ததற்கு மற்றவர்கள் ஒத்துப் போவார்கள்.

5.3 நீதி நிர்வாகம்: வாழ்க்கைமுறை

வி.ஓ.: அவர்களுடைய நீதி நிர்வாகிகள், அவர்களுடைய கடமை, மக்களின் வாழ்க்கை முறை, கல்வி, ஆட்சி பற்றிக் கூறுங்கள்.

க.த. இங்கு வாழும் இனத்தவர் இந்தியாவில் இருந்து வந்தவர்கள். ஒரு கொள்ளையர் இனத்தின், கொடுங்கோலர்களின் வன்முறையால் தூரத்தப்பட்டு இங்கு வந்து ஒரு தத்துவார்த்தமான வாழ்க்கையை அமைத்து வாழ்கிறார்கள். ஒவ்வொருவருக்கும் தனியான வீடு, மனைவி, குழந்தைகள் இருப்பதால் தான் சொத்துச் சேகரிக்கும் ஆசை ஏற்படுகிறது. அங்கு சொத்துள்ளவர்கள் தான் மரியாதை பெறுகிறார்கள். அதிகாரம் செலுத்துகிறார்கள். இதன் மூலம் தன்னலம் வளர்கிறது. தன்னலத்திற்கான வேர்களை அகற்றிவிட்டால் தேசநலன் பற்றிய அக்கறை வளரும் என்பது அவர்கள் தத்துவம். அவர்கட்குள் தனிப்பட்டவர்கட்குச் சொந்தமான எதுவுமில்லை. மனைவிகள் பொதுவானவர்கள்; சொத்து பொதுவானது. யாரும் இன்னொருவரிடமிருந்து கொடையாக எதுவும் பெறுவது இல்லை. வேண்டியது எதுவாயினும் சமுதாயத்தினிடமிருந்து பெற்றுக் கொள்கிறார்கள்.

தேவைக்கு மிஞ்சிய எதையும் எவரும் பெறுவதில்லை. தேவையான எதுவும் மறுக்கப்படுவதில்லை.

இந்தக் கட்டத்தில் வி.ஓ. ஓர் ஜயத்தை எழுப்புகிறார். இப்படியிருந்தால் ஒருவரும் தன்னளவில் கடுமையாக உழைக்க மாட்டார்களே. மற்றவர்கள் வேலை செய்யத் தாங்கள் அப்பயண அனுபவிக்க விரும்புவார்களே. இதைத்தானே பிளேட்டோவுக்கு எதிராக அரிஸ்டாட்டில் கூறினார் என்று கூறுகிறார். அதற்குக் கப்பல் தலைவன், அவர்கள் தங்கள் நாட்டை நேசிப்பது போல, வேறு எங்கும் நான் பார்த்ததில்லை. தங்கள் நாட்டுக்காக ரோமானியர்கள் தியாகம் செய்ததை விட அதிகமாகத் தியாகம் செய்யும் மனநிலை உடையவர்களாக இருக்கிறார்கள் என்று கூறுகிறார்.

வி.ஓ: ஒருவர் இன்னொருவருக்கு எந்த நன்மையும் செய்ய வேண்டிய தேவை இல்லாத சூழ்நிலையில் நட்பு வளராதே!

அதற்குக் கப்பல் தலைவன், அவர்கள் போர்க்காலத்தில் ஒருவருக்கொருவர் உதவுகிறார்கள்: ஊனமுற்றவர்கட்கு உதவுகிறார்கள். ஒரு சிலர் கல்வி கற்க உதவுகிறார்கள் என்று கூறிவிட்டு மேலே செல்கிறார்.

ஒரே வயதுடையவர்கள் தங்களைச் சகோதரர்கள் என்று கூறிக் கொள்கிறார்கள். 22 வயதுக்கு மேற்பட்டவர்கள் தந்தையர் என்றும், 22 வயதுக்கு கீழ்ப்பட்டவர்கள் மகன் என்றும் அழைக்கப்படுகிறார்கள்.

அவர்களுடைய நிர்வாகிகள், ஒருவருக்கொருவர் சகோதரத்துவ உணர்வுடன் வாழவும், யாரும் யாருக்கும் தீங்கு செய்யாதிருக்குமாறும் பார்த்துக் கொள்கிறார்கள்.

வி.ஓ: அது எப்படிச் சாத்தியப்படுகிறது?

க.த: ஒவ்வொரு துறைக்கும் ஒரு நிர்வாக அதிகாரி இருக்கிறார். பெருந்தன்மை [magnanimity] என்பதற்கு ஒருவர். மனத்தின்மை [fortitude] என்பதற்கு ஒருவர். கற்புக்கு [chastity] ஒருவர். சுதந்திரத்திற்காக [liberty] ஒருவர். நீதிக்காக [justice]

ஒருவர்; உண்மைக்காக [truth] ஒருவர். இவ்வாறு வாழ்வின் ஓவ்வொரு விழுமியத்தையும் ஒருவர் கண்காணிக்கிறார். விருந்து ஒம்புநர், இந்தக் கட்டத்தில் நீதி நிர்வாகிகள் (magistrate) தேர்ந்தெடுக்கப்படுவது பற்றிக் கேட்கிறார். முறையான கல்விக்கும் நீண்ட பயிற்சிக்கும் பின்னர் அந்தத் துறைகளில் ஆழமாகப் பரிசீச செய்யப்பட்டு, ஓவ்வொரு துறையிலும் நிபுணத்துவமும் தகுதியும் உள்ளவரே அந்தத்துறை அதிகாரியாக [magistrate] நியமிக்கப்படுகிறார் என்பது பதில்.

5.4 சமுதாய வாழ்க்கை: கல்வி

இந்தக் கட்டத்தில் அந்த நாட்டு மக்களுடைய வாழ்க்கை முறைகளில் சில அம்சங்களைக் கப்பல் தலைவன் கூறுகிறார். ஆண்களும் பெண்களும் ஒரே மாதிரி உடை உடுத்துகிறார்கள். பெண்களின் உடை முழங்காலுக்குக் கீழ் வருகிறது. ஆண்களின் உடை முழங்காலுக்கு மேல். இருபாலாரும் எல்லாக் கலைகளையும் ஒன்றாகவே கற்கிறார்கள்.

குழந்தைகள் மூன்றாவது வயதுக்கு முன்னரே அவர்களுடைய மொழியையும் எழுத்துகளையும் சுவர்களிலிருந்து அவற்றைச்சுற்றி நடந்து கற்றுக் கொள்கிறார்கள். அவர்கட்கு நான்கு தலைவர்கள், நான்கு முத்தவர்கள் இருக்கிறார்கள். முதலாமவர் வழி நடத்த, இரண்டாமவர் கற்பிக்க, குழந்தைகள் சில ஆண்டுகட்குப் பின் ஒடுதல், விளையாடுதல், மற்றும் உடற் பயிற்சி போன்றவற்றில் ஈடுபடுகிறார்கள். முதல் வளையத்தில் இருந்து படிப்படியாக ஓவ்வொரு வளையத்திலும் எழுதி வைக்கப்பட்டிருக்கும் பாடங்களைக் கற்கிறார்கள். ஏழாவது வளையத்திற்குப்பின் வாழ்க்கைக்குத் தேவையான காலனி தைத்தல், சமையல் செய்தல், தச்சு வேலை, ஒவியம் வரைதல் போன்றவற்றைக் கற்கிறார்கள்.

ஏழாவது வளையத்திற்குப் பின் அவர்கள் அனைவரும் சுவர்களில் இருந்து கணிதம் பயின்றபின் அவரவர் மேதைமைக்கேற்ப பல அறிவியல் துறைகளில் பாடம்

கற்கிறார்கள். கணிதம், மருத்துவம் போன்ற நுண்ணறிவுத் துறைகளில் எல்லோரும் கல்விபெறுகிறார்கள். தொடர்ந்து நடக்கும் விவாதங்களில் பங்கேற்றுப் பேசிப்பழகுகிறார்கள். பின்னர் எல்லோரும் வேளாண்மைப் பண்ணைகட்டுச் சென்று எல்லாத் தொழிலும் பழகுகிறார்கள்; இங்கு விணைஞர்கள் (workman) பெரிதும் மதிக்கப்படுகிறார்கள். தொழில் பெரிதும் மதிக்கப்படுகிறது. பிறகு அணைவரும் நுட்பமான பாடங்களைக் கற்கிறார்கள். கணிதம், மருத்துவம் மற்றும் அறிவியல் துறைகளில் கல்வி பயில்கிறார்கள். இவர்களில் ஒவ்வொரு துறையிலும் சிறந்தவர்கள் அதன் நிர்வாக அதிகாரியாக (magistrates) நியமிக்கப்படுகிறார்கள்.

ஒவ்வொருவரும் நாட்டுப்புறங்கட்டுச் சென்று அங்கு மேய்ச்சல் நிலங்களை பார்த்துக்கொள்கிறார்கள். கால் நடைகளைப் பராமரிப்பதைக் கற்றுக் கொள்கிறார்கள். இங்கு யார் அதிகமான தொழில்களைச் செய்யக் கற்றிருக்கிறார்களோ அவர்கள் பெரிதும் மதிக்கப்படுகிறார்கள். உங்களைப் போல அடிமைகளிடம் வேலை வாங்கிக்கொண்டு சோம்பேறிகளாக நாட்களைக் கழிப்பவர்களைப் பார்த்து அவர்கள் சிரிக்கிறார்கள்.

5.5 பதவிகட்கான தகுதி

நிர்வாக அதிகாரிகள் தவிர சில பதவிகட்கு அதற்கு உரியவர்கள், அந்தத் துறை ஆசிரியர்களின் உதவியுடன் ஹோ, மற்றும் மூன்று இளவரசர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள். ஆனால் ஹோ பதவிக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவெஏ மட்டும் அசாதாரணமான கல்வித்திறன் பெற்றிருக்க வேண்டும். அவர் மற்ற நாடுகளின் வரலாறு, பழக்க வழக்கங்கள், சட்டங்கள் போன்ற வற்றை அறிந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் அவர்கள் மொழிக் கல்விக்கு அவ்வளவு முக்கியத்துவம் கொடுப்பதில்லை. அதற்குச் சிறந்த மொழி பெயர்ப்பாளர்கள் இருக்கிறார்கள். உலகம் பற்றி, கோள்கள் பற்றி அறிந்திருக்க வேண்டும். அறிவியல் துறைகளில் பயிற்சி பெற்றிருக்க வேண்டும். ஆன்மிகக் கல்வி பெற்றிருக்க

வேண்டும். இந்த மண்ணுலகம், கடல்கள், விண்ணுலகம், கடவுள் பற்றிய சித்தாத்தங்கள் அனைத்தும் அவர் பயின்றிருக்க வேண்டும். அவர் சோதிடமும் தெரிந்திருக்க வேண்டும். அதனால் மக்கட்கு அடுத்து யார் ஹோ பதவிக்கு வருவார் என்பது நீண்ட நாட்கள் முன்பே தெரியும். இது ஆயுட் காலப் பதவி என்று கப்பல் தலைவர் கூறுகிறார்.

இவ்வளவு விரிவாகவும், ஆழமாகவும் கற்றவருக்கு ஆட்சி செய்யத் தெரியாதே என்று வினா எழுப்புகிறார் விருந்து ஓம்புநர்.

அதற்கு அவர் கூறிய பதில் வியப்பானது. நீங்கள் ஒன்றுமே தெரியாதவரைப் பதவியில் அமரவைத்து, அவர்கள் ஆளும் பரம்பரையில் இருந்து வந்ததால், அல்லது ஒரு சக்தி வாய்ந்த குழு தேர்ந்தெடுத்ததால் ஆளத் தகுந்தவர் என்று கருதுகிறீர்கள். ஆனால் எங்கள் ஹோ கற்றவர்; திறமைசாலி; ஆளத் தெரிந்தவர் என்றார். ஒரு துறையை மட்டும் கற்றவர்கட்கு அந்தத் துறையும் தெரியாது, மற்ற துறைகளும் தெரியாது. ஒரு துறைக்கு மட்டும் தகுதியானவர்கள், அதையும் புத்தகங்களில் இருந்து கற்றவர்கள், கல்விமான்களாகவோ, திறமை பெற்றவர்களாகவோ கருதப்பட மாட்டார்கள். எங்கள் ஹோ பல துறைகளிலும் கற்றவர், பயிற்சி பெற்றவர்.

மற்றவர்கள், ஹோ மற்றும் அவரின் கீழ் பணிபுரியும் மூன்று இளவரசர்களாலும். அந்தந்தத் துறை ஆசிரியர்களாலும் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள். அந்த மூன்று இளவரசர்களும் அவர்களுடைய துறையில் ஆழந்த அறிவு பெற்றவர்களாக இருந்தால் போதுமானது.

5.6 அன்றாட வாழ்க்கை: பழக்க வழக்கங்கள்

இந்தக் கட்டத்தில் விருந்து ஓம்புநர் அங்குள்ள மக்களின் வாழ்க்கை முறை பற்றிய விபரம் கேட்கிறார்.

அவர்கள் வாழ்க்கை முறை பற்றிச் சில வார்த்தைகள். அவர்கட்குக் குடியிருப்பு, உறங்குமிடம் போன்றவை பொது வானவை. ஆனால் ஆறுமாதங்கட்கு ஒரு முறை இடம்

மாற்றப்படுகிறது. முன்பே கூறியது போல ஆண்களும் பெண்களும் ஒரே மாதிரி உடை உடுத்துகிறார்கள். பெண்களின் உடை முழங்காலுக்குக் கீழ் வரை நீணம். ஆண்களின் உடை முழங்காலுக்கு மேலேயே நின்று விடும். ஆண்கட்குச் சற்றுக் கடினமான உழைப்பு, நீண்ட பயணம் தேவைப்படும் பணிகள், அதாவது உழுவது, விதைப்பது போன்றவை. ஆனால் பெண்கட்கு பால் கறப்பது, துணி நெய்வது, மருந்துகள் விற்பது போன்ற சற்று மென்மையான பணிகள் கொடுக்கப்படுகின்றன. இசை பெண்கட்கு மட்டுமே. ஆனால் ஊதுகொம்பு, தப்பட்டை போன்றவை பையன்கட்கு மட்டும்.

பெண்கள் உணவு சமைக்கிறார்கள். மேசைகளில் பரிமாறுகிறார்கள். உணவு உண்ணும் பொழுது நாற்பது வயதைத் தாண்டிய பெரியவர்களை இளைஞர்கள் உபசரிக்கிறார்கள். மேசையில் ஒருபுறம் பெண்கள், இன்னொரு புறம் ஆண்கள். எல்லோரும் உண்ணும் பொழுது ஒர் இளைஞன் உரத்த குரலில் ஒரு நூலைப் படிப்பான். நண்பர்கள், சகோதரர்கள், மகன்கள், தந்தையர், தாய்மார், இவ்வாறு ஒரு சமுதாயமாகக் குழுமி உணவு அருந்துவது ஒரு கண்கொள்ளாக் காட்சி.

5.7 குழந்தைகள்: வளர்ப்பு, பயிற்சி

வி.ஓ. அவர்களுடைய குழந்தைகளைப் பற்றிக் கூறுங்கள்.

க.த.: குழந்தைகள் பெற்ற பெண்கள், அவர்கட்கென ஒதுக்கப்பட்ட கோவில்களில் பால் கொடுத்து வளர்க்கிறார்கள். இரண்டு ஆண்டுகள், அல்லது அதற்கும் மேலாக, மருத்துவர் அறிவுறைப்படி பால் கொடுக்கிறார்கள். அதற்குப் பின் பெண் குழந்தைகள் பெண் செவிலியர்களிடமும், ஆண் குழந்தைகள் ஆண் செவிலியரிடமும் விடப்பட்டு வளர்கிறார்கள். கல்வி கற்கிறார்கள். அறிவுத் திறனில் சற்றுக் குறைந்தவர்கள் விவசாயப் பண்ணைகட்கு அனுப்பப்படுகிறார்கள். மற்றவர்கள் அவரவர் திறமைக்கேற்ப நிர்வாக அதிகாரிகளால் பல வகையிலும் கெளரவிக்கப்படுகிறார்கள். ஓவ்வொருவரும் அவரவர் திறமைக்

கேற்பப் பெயரிடப்படுகிறார். இது பண்ணையை ரோமானியர் பழக்கத்தை ஒத்தது. ஓல்லியாக இருப்பவர் குட்டையை என்றும், அழகாக இருப்பவர் எழிலர் என்றும் அழைக்கப்படுவார். ஏதாவது ஒருவகையில் மிகச் சிறந்தவராக விளங்குபவர் கௌரவிக்கப் படுகிறார். அவர்களிடையே தங்கத்திற்கும், வெள்ளிக்கும் முக்கியத்துவம் இல்லை. அவை பாத்திரங்கள் செய்வதற்குப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

வி.ஓ.: அவர்களில் அதிகாரிகள் போன்ற பதவிகட்டுத் தேர்ந்தெடுக்கும் பொழுது போட்டியோ பொறுமையோ ஏற்படுவதில்லையா?

க.த.: அவர்கட்டுள் பொறுமையோ, மாற்றமோ ஏற்படுவதில்லை. யாருக்கும் எந்தத் தனிப்பட்ட தேவையும் ஏற்படுவதில்லை. ஆட்சி எல்லோருடைய நன்மைக்காக நடக்கிறது. சிறந்த சேவக்காகச் சிலருக்கு அளிக்கப்படும் மரியாதை அல்லது கௌரவம் தவிர மற்றவை எல்லாம் பொதுவாக இருக்கின்றன. குழந்தைகள் பெற்றோர்களுடைய சொத்து அன்று: அவர்கள் நாட்டின் சொத்து. குழந்தைகள் பெறுவது தனிப்பட்டவர் இன்பத்துக்காக இல்லை. இனப்பாதுகாப்புக்கும் இனவளர்ச்சிக்கும் தான். தங்களுடைய மனைவிகள், தங்களுடைய குழந்தைகள் என்ற தனி உரிமையோ, தனிப்பாசமோ இல்லை. எல்லாம் நாட்டுக்காகத்தான். அதனால் குழந்தைகளின் கல்வி பெற்றோரிடம் இல்லை. நிர்வாக அதிகாரிகள் பொறுப்பில் விடப்படுகிறது. அவர்கள் நாட்டு நன்மை பற்றிய சிந்தனையுடன் வளர்க்கப்படுகிறார்கள். கற்பிக்கப் படுகிறார்கள். நல்ல உணவும், உடற்பயிற்சியும் இருப்பதால் அவர்கள் நல்ல வண்ணமும் உடல் வலிமையும், உயரமும், சுறுசுறுப்பும் கொண்டவர்களாக உள்ளனர்.

5.8 பெண்கள்

பெண்களின் அழகு, உயரத்திலும் வலிமையிலும் தான் கணிக்கப்படுகிறது. அழகுக்காக முகத்தில் வண்ணம் பூசிக்

கொள்பவர்கள், உயரமாகத் தோன்றுவதற்காக உயரமான குதிகால் கொண்ட செருப்பு அணிபவர்கள் மரண தண்டனை விதிக்கப்படுவார்கள். மேலும் இந்தப் பொருள்கள் அவர்கள் வேண்டினாலும் அவர்கட்டுக் கிடைக்காது. அங்கு ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் இடையே ஏற்படும் ஈர்ப்பு தொடர்பான ஆசையினால் காதல் உருவாவதில்லை. அது அவர்கட் கிடையே ஏற்படும் நட்பினால் உருவாகிறது.

ஒவ்வொருவர் பணியும் கௌரவமானதாகக் கருதப் படுகிறது. சில வீரச் செயல்கட்கான கௌரவம் தவிர, மற்றவை அனைத்தும் அனைவருக்கும் பொது. அடிமைகளை வைத்துக் கொள்ளும் பழக்கம் இல்லை.

5.9 பணி அமைப்பு

ஞாயிறு நகரில் ஒவ்வொருவரும் நான்கு மணி நேரம் மட்டுமே பணி செய்கிறார்கள். மற்ற நேரத்தை, படிப்பது, மகிழ்ச்சியுடன் கற்பது, வாதம் புரிவது, பாடங்கள் ஓப்புவிப்பது. எழுதுவது, உடற் பயிற்சி, விளையாட்டு போன்றவற்றில் செலவழிக்கிறார்கள். உடற்பயிற்சிக்கு உதவாத விளையாட்டு களை அவர்கள் ஆதரிப்பது இல்லை. உட்கார்ந்து கொண்டு விளையாடும் சூதாட்டங்கள், சதுரங்கம் போன்றவற்றை அவர்கள் அனுமதிப்பதில்லை. ஏழ்மை, மிதமிஞ்சிய செல்வம் இரண்டும் தீயவை என்று கருதுகிறார்கள். ஞாயிறு நகர் வாசிகள் செல்வர்களுமாவர்; ஏழைகளுமாவர். அவர்கள் செல்வர்கள், ஏனெனில் அவர்கட்கு இல்லாதது இல்லை; அவர்கள் ஏழைகள் ஏனெனில் அவர்கட்குச் சொந்தமானது எதுவும் இல்லை. அவர்கள் சூழ்நிலைகளின் அடிமைகள் அல்லர்; சூழ்நிலைகள் அவர்கட்கு உதவுகின்றன. இந்த அம்சத்தில் அவர்கள் பெரிதும் கிறித்தவ மதத்தைப் பரிந்துரைக்கிறார்கள்.

5.10 இராணுவம்

வி.ஓ.: இந்த ஏற்பாடு புனிதமானதாகவும், தெய்வத்தன்மை பொருந்தியதாகவும் இருக்கிறது. ஆனால் மனவிகள்

போதுவானவர்கள் என்பதை நடைமுறைப் படுத்துவது எனிதன்று புனிதர் கிளமெண்ட் மனைவிகள் கிறித்தவச் சீடர் வழி முறையில் போதுவாகத்தான் இருக்க வேண்டுமென்று கூறி, அதைப் போதித்த சாக்ரட்டைசையும், பிளேட்டோவையும் பாராட்டுகிறார். ஆனால் community of wives என்பதில் community என்ற சொல்லுக்குப் பொருள் காண்பதில் கருத்து வேறுபாடு இருக்கிறது. கிறித்தவர்கள் ஆரம்பத்தில் மனைவிகளைத் தவிர, மற்ற அனைத்தையும் போதுவாகக் கொண்டிருந்தனர்.

க.த.: ஞாயிறு நகர் வாசிகளிடம் இந்தப் பழக்கத்திற்கு விதிவிலக்கில்லை. அவர்கள் சாக்ரட்டைசையும், பிளேட்டோவையும் புனிதர் கிளமன்ட்டையும் மேற்கோள் காட்டித் தங்கள் பழக்கத்திற்கு ஆதரவு தேடுகிறார்கள்.

அவர்களிடத்தில் இருக்கும் மற்றொரு பழக்கம் பாராட்டத்தக்கது. வயது முதிர்ச்சியில் இயலாமை தவிர, மற்ற உடல் ஊனம் எதுவும் ஒருவரைப் பயனற்றவர் ஆக்குவதில்லை. முடமானவர்கள் காவல் காக்கிறார்கள். குருட்ர்கள் கம்பளியைப் பிரிக்கிறார்கள். ஒவ்வொருவரும் அவருடைய செயல் புரியும் நிலையிலுள்ள புலனைப் பயன்படுத்த வாய்ப்பளிக்கிறார்கள்.

வி.ஓ.: அவர்களுடைய இராணுவ விவகாரங்கள், வாழ்க்கை முறை, கலைகள், அறிவியல், இறுதியாகச் சமயம் பற்றிச் சொல்லுங்கள்,

க.த. இளவரசர் மூவரில் 'அதிகாரம்' என்பவர் கீழ் இராணுவ விவகாரங்கள் இருக்கின்றன. ஆயுதங்கள், குதிரைப்படை, காலாட்படை போன்றன உள்ளன. இளைஞர்கள் பன்னிரண்டாவது வயதுக்குப்பின் இராணுவப் பயிற்சி பெறுகிறார்கள். அவர்கட்கும் பழங்காலப் போர் வீரர்கள் பற்றிய வரலாறு கூறப்படுகிறது.

பெண்களும் போர்க்களத்தில், தேவைப்பட்டால் ஆண்கட்கு உதவும் அளவுக்குப் பயிற்சி பெறுகிறார்கள்.

ஞாயிறு நகர் வாசிகள் சாவுக்கு அஞ்சவது இல்லை. அவர்கள் ஆண்மா அமரத்துவம் கொண்டது என நம்புகிறார்கள். உடலை விட்டுப் பிரிந்தபின், அதன் வாழ்வின் தரத்திற்கேற்பநல்ல ஆவிகளுடனோ, கெட்ட ஆவிகளுடனோ இணைந்து உலவுகின்றன. அவர்கள் பிரம்மாவை [Brahma] அல்லது பிதகோரசை [Pythagores] நம்புகிறார்கள். எனினும் அவ்வளவாக மறுபிறப்பை நம்புவதில்லை.

வி.ஓ.: இவ்வளவு வளமாக வாழும் அவர்கள் யாருடன் என்ன காரணங்கட்காகப் போர் தொடுக்கிறார்கள்?

க.த.: போர் நிகழ்வதில்லை. ஆனால் அவர்கள் இராணுவப் பயிற்சியைக் கடைப்பிடிக்கிறார்கள். எதிர்பாராத ஆயுதங்கள் இருக்கின்றன. பீரங்கிகள் இருக்கின்றன. போருக்கு ஆயுதங்களைக் கழுத்தைகள், கோவேறு கழுத்தைகள், வண்டிகள் மூலம் எடுத்துச் செல்கிறார்கள். இவர்களுடைய செல்வத்தைப் பார்த்துப் பொறுமைப்படும் நான்கு அரசுகள் கற்றி இருக்கின்றன. அந்த நாட்டு மக்கள் அத்துமிறி இங்கு நுழைந்து கொள்ளையடிப்பதைத் தடுக்க வேண்டிய தேவை இருக்கிறது. அவர்களுடைய வீரர்கள் போரில் காயமடைந்தால் பெண்களும் இளைஞர்களும் அவர்கட்கு ஆறுதல் அளிக்கும் பணியைச் செய்கிறார்கள் (மேலும் பல விபரங்களைக் கப்பல் தலைவர் கறுகிறார்).

நகரத்தில் இரவிலும் பகலிலும் காவலர்கள் இருக்கிறார்கள். நான்கு வாயில்களிலும், வெளிவட்டத்தில் சுவர்ப்புறங்களிலும் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். பகலில் பெண்கள், இரவில் ஆண்கள் காவல் பணிபுரிகிறார்கள். அவர்கள் களைப்படையாமல் இருக்க 3-மணிக்கு ஒரு முறை மாறுகிறார்கள்.

5.11. பொதுவான சில செய்திகள்

வி.ஓ. அவர்களுடைய மற்ற பணிகள், வாழ்க்கை பற்றிச் சொல்லுங்கள்.

க.த.: பல பணிகளில் திறமைபெற்றவர்கள் கௌரவிக்கப் படுகிறார்கள். உடலுழைப்பு அதிகம் தேவைப்படும் பணி மிகவும் மதிக்கப்படுகிறது. சிரமம் குறைவான பணிகள் பெண்கட்டுக் கொடுக்கப்படுகின்றன. எல்லோரும் நீந்தப் பழகியிருக்க வேண்டும்.

வணிகத்தில் அவர்கட்டு அவ்வளவு ஈடுபாடு இல்லை எனினும் அவர்கட்டுப் பணத்தின் மதிப்புத் தெரியும். பணத்தின் வாயிலாகத்தான் தங்கள் தூதுவர்கட்டும், ஆய்வாளர்கட்டும் ஊதியம் கொடுக்கிறார்கள். வெளிநாடுகளில் இருந்து வரும் வணிகர்களை வரவேற்கிறார்கள். பொதுவாக ஞாயிறு வாசிகள் பணம் பெறுவதில்லை. பண்டமாற்று வகையில் அவர்களிடமிருந்து தங்கட்டு வேண்டிய பொருட்களை வாங்கிக் கொள்கிறார்கள். சில சமயங்களில் பணம் கொடுத்தும் வாங்குகிறார்கள்.

விருந்தினர்களை நல்ல முறையில் உபசரிக்கிறார்கள், பொதுச் செலவில் பராமரிக்கிறார்கள். சட்டசபைக்குக் கூட்டுச் செல்கிறார்கள். அப்படி வந்தவர்கள் ஞாயிறு நகரின் குழிமக்களாக விரும்பினால் ஒரு மாதத்திற்கு நாட்டுப்புறப் பண்ணையிலும், மேலும் ஒரு மாதம் நகரத்திலும் தங்க வைத்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் நடத்தை நிறைவூட்டுவதாக இருந்தால் சில சடங்குகள், சில சத்தியங்கட்டுப் பின்னர் சேர்த்துக் கொள்கிறார்கள்.

வேளாண்மை மிகவும் விரும்பப்படும் தொழில். பண்படுத்தப்படாது சிறிதளவு நிலம் கூட இல்லை. சாதகமான கிரகமும், காற்றும் அமைந்தபொழுது அவர்கள் கூட்டமாகக் கொட்டுமுழுக்கு, மேளதாளத்தோடு, கொடிகளோடு, பண்ணைகட்டுப்புறப்படுகிறார்கள். அங்கு உழுதல், விதைத்தல், களையெடுத்தல், நிலத்தைச் சமப்படுத்துதல், அறுவடை செய்தல், பழங்கள் பறித்தல் போன்ற பல வேலைகளில் ஈடுபடுகிறார்கள். பாய்மரம் கட்டிய வண்டிகளில் ஏற்றி, காற்றின் துணை கொண்டு, எடுத்து வருகிறார்கள். காற்றுச் சாதகமாக இல்லாவிட்டால் சக்கரங்கட்டுள் சக்கரம் அமைந்த ஒரு அதிசயமான சாதனத்தைப்

பயன்படுத்துகிறார்கள், அல்லது வண்டியை இழப்பதற்கு அதற்கு ஏற்ற ஒரு விலங்கினைப் பயன்படுத்துகிறார்கள்.

அவர்கள் நிலத்திற்குக் கழிவுகளையும், சாணத்தையும் ஏருவாகப் பயன்படுத்துவது இல்லை. சில ரகசியமான பொருள்களைப் பயன்படுத்தி, விரைவில் விளைச்சல் காண்கிறார்கள். ஆடு, மாடு, குதிரை, நாய் போன்ற விலங்குகளின் இன விருத்தியில் மிகுந்த ஆர்வம் காட்டுகிறார்கள். இன விருத்திக்கு ஏற்றவாறு அவற்றை இணைத்து விடுகிறார்கள். அவர்கள் கோழிகளும் வாத்துகளும் வளர்க்கிறார்கள். அவற்றைப் பெண்கள் மேய்க்கிறார்கள்.

அவர்கட்குக் கடல் பயணத்தில் மிகுந்த ஆர்வம் உண்டு. ஒரு விந்தையான கருவி மூலம் அவர்கள் காற்றின் உதவியும், படகு வலிப்பவர்களுமில்லாது கடலில் கப்பல் செலுத்துகிறார்கள். மற்ற நாடுகட்குச் சென்று அந்த மக்களோடு பழக, அவர்கள் கடற பயணம் மேற்கொள்கிறார்கள். அவர்கள் கிறித்தவ நிறுவனங்களை மதிக்கிறார்கள். கிறித்துவின் தூதர்களின் வாழ்க்கை போன்ற வாழ்க்கை முறையைத் தங்கட்குள் உருவாக்க வேண்டுமென ஆசைப்படுகிறார்கள்.

வி.ஒ.: அவர்கள் உணவு எத்தகையது? அவர்கள் எவ்வளவு காலம் வாழ்க்கிறார்கள்?

க.த.: அவர்கள் பொதுவாக 100 ஆண்டு வாழ்கிறார்கள். பலர் 200 ஆண்டுகளை எட்டுகிறார்கள். புலால், மீன், வெண்ணெய், தேன், பல வகைக் காய்கறிகள், தோட்டத்து இலை தழை வகைகள் அவர்களுடைய உணவாகும். ஆரம்பத்தில் அவர்கள் உயிரைக் கொன்று புலால் அருந்துவதைத் தவிர்த்தார்கள். பின்னர் தாவரங்கட்கும் உணர்வு இருப்பதாகக் கருதினார்கள். எனவே தாங்கள் உயிர் வாழ்வதற்கு, அதாவது ஒரு நியாயமான ஒரு காரியத்திற்கு, இன்னொரு நியாயமற்ற செயலைச் செய்யலாம் என்ற முடிவுக்கு வந்து புலால் அருந்தத் தொடங்கினார்கள். மிதமாக திராட்சை மது அருந்துகிறார்கள். சிறு வயதினருக்கு 10

வயதுக்குப் பின் தண்ணீர் கலந்து கொடுக்கிறார்கள். பெண்களும் தண்ணீர் கலந்த மதுவையே அருந்துகிறார்கள். அவர்கள் நல்ல உடற் பயிற்சி செய்கிறார்கள். வியர்வையின் மூலம் இரத்தத்தைச் சுத்தமாக வைத்துக் கொள்கிறார்கள். உடம்பைத் தூய்மையாக வைத்துக் கொள்ள அடிக்கடி திராட்சைப் பானத்தில் குளிக்கிறார்கள். நறுமணமுள்ள எண்ணேய் பூசிக் கொள்கிறார்கள். காக்காய் வலிப்பு அடிக்கடி வரும் நோய். பெரும்முயற்சி செய்து குணப்படுத்துகிறார்கள். காக்காய் வலிப்பு ஒரு விந்தையான நோய். ஹெர்குலிஸ், சாக்ரட்டஸ், காலிமக்கஸ், மகமதுநபி போன்றவர்கள் இந்த நோயால் வருந்தியிருக்கின்றனர்.

வி.ஓ.: அவர்களுடைய அறிவியல் பற்றி, நிர்வாக அமைப்புப் பற்றி ஒன்றும் கூறவில்லையோ?

க.த.: இருபது வயதுக்கு மேற்பட்ட எல்லோரையும் கொண்டது அவர்கள் சட்டசபை. அது பெளர்ன்மியன்றும், அமாவாசை யன்றும் ஒரு பலி கொடுத்தபின் கூடுகிறது. ஒவ்வொருவராக மக்கள் தங்கள் கருத்தை, குறைகளைச் சொல்கிறார்கள். நிர்வாகிகளில் யார் தங்கள் கடமைகளை ஒழுங்காகச் செய்தார்கள், யார் செய்யவில்லை என்பது பற்றியும் கூறுமாறு கேட்கப்படுகிறது. அதற்கு 8 நாட்கள் பின்னர் ஹோ, மூன்று இளவரசர்கள், ஒவ்வொரு இளவரசரின் கீழும் மூன்று நிர்வாக அதிகாரிகள் [magistrates] ஆக 13 பேரும் கூடி, விவாதித்து முடிவு எடுக்கிறார்கள்.

5.12 நீதிநிர்வாகம்: சட்டங்கள்

வி.ஓ. அவர்களுடைய நீதிபதிகள் பற்றி?

க.த.: ஒவ்வொரு தொழிலிலும் அதன் தலைமகன் நீதிபதியாக (judge) நியமிக்கப்படுகிறார். எனவே தொழிலின் தலைமக்கள் அனைவரும் நீதிபதிகள் ஆகிறார்கள். ஒவ்வொரு குற்றவாளியும், நீதிபதிகள் முன் நிறுத்தி விசாரிக்கப்படுகிறார். வழக்குகள் எழுத்து மூலமாகக் கொடுக்கப்படுவது கிடையாது. வாதி, பிரதிவாதி இருவரும் வாய் மூலமாக வழக்கைத் தொடுக்க,

வாய் மூலமாகப் பதிலளிக்க, வழக்கு நடைபெறுகிறது. நீதிபதிகள் தீர்ப்புச் சொல்கிறார்கள். அது கசையாடியாகவோ, தேசத்தை விட்டு வெளியேற்றுவதாகவோ, கண்டிப்பதாகவோ, தொழுகையில் (கோவிலில்) இருந்து விலக்குவதாகவோ, பெண்கள் தோழுமையை மறுப்பதாகவோ இருக்கலாம். அதை எதிர்த்து இளவரசர் மூவர்களுக்கு மேல் முறையீடு செய்யலாம். ஹோ விடம் மன்னிப்புக்கு மனுச் செய்யலாம். பெரிய குற்றங்கள் சட்ட சபையிலேயே விசாரிக்கப்படும். பெரிய குற்றங்கட்டுத் தீர்ப்பு ஒரு கண்ணுக்கு ஒரு கண், ஒரு முக்கிற்கு ஒரு முக்கு, ஒரு பல்லுக்கு ஒரு பல் என்ற அடிப்படையில் அமையலாம். சில குற்றங்கட்டு மரணதண்டனையும் கொடுக்கப்படுகிறது. அங்கு மரண தண்டனையை நிறைவேற்றுபவர்கள் கிடையாது. மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டவர் மக்களால், குற்றம் சுமத்தியவரால், மற்றும் சாட்சிகளால் கல்லால் அடித்துக் கொல்லப்படுவார். சாட்சிகள் தான் முதலில் தொடங்க வேண்டும். நாட்டின் சுதந்திரத்திற்கு எதிராகவோ கடவுளுக்கு எதிராகவோ உயர்நிலை நடுவர்கட்டு எதிராகவோ செய்யப்படும் குற்றங்கட்டு மட்டும் மரண தண்டனை விதிக்கப்படும்.

அவர்கட்டுள்ள சட்டங்கள் மிகக் குறைவு. அவை பலகைகளில் எழுதப்பட்டுக் கோவில் கதவுகளில் தொங்கவிடப் பட்டுள்ளன. வழக்குகள் பொதுவாக எழுத்து வடிவில் எழுதப்படுவதில்லை.

5.12 சமயச் சடங்குகள்

வி.ஓ. அவர்களுடை மதம், மதகுருமார்கள், பலியிடுதல் ஆகியன பற்றி

க.த.: அவர்களின் தலைமை மதகுரு ஹோ. உயர்நிலை நடுவர்களின் (superior magistrates) கடமை பாவங்களை மன்னிப்பதாகும். நாட்டினர் அனைவரும் தங்கள் பாவங்களைச் சொல்கிறார்கள். அவர்கள் மன்னிக்கப்படுகிறார்கள். பின்னர் புனித நடுவர்கள் [sacred magistrates] முன்று தலைவர்களிடமும்

தங்கள் பாவங்களைச் சொல்கிறார்கள். பின்னர் முன்று தலைவர்களும் தங்கள் பாவங்களை ஹோவிடம் சொல்கிறார்கள். ஹோ கடவுளைத் தொழுகிறார். அவர் மக்கள் அனைவரின் சார்பில் பாவங்களை ஒப்புகிறார். அனைவரின் பாவங்களையும் மன்னிப்பதற்காகக் கடவுளுக்கு அர்ப்பணிப்பு [sacrifice] செய்கிறார். அவர்களுக்கெனப் பிரத்தியேகமான ஒர் அர்ப்பணிப்பு முறை இருக்கிறது. இங்கு நாம் அதை விவரிக்கவில்லை.

இருபத்து நான்கு வயதுக்கு மேற்பட்ட மதகுருமார்கள் கோவிலில் உச்சியில் தங்கள் இடத்தில் இருந்து தொழுகிறார்கள். அவர்கள் நடு இரவு, நண்பகல், காலை, மாலை என நான்கு முறை தொழுகிறார்கள். இவர்கள் நடசத்திரங்களின் சலனத்தை, அவற்றின் இடங்களை, தாக்கங்களை கவனிக்கிறார்கள். அவற்றால் ஏற்படும் நன்மை, தீமைகளைக் கணிக்கிறார்கள். நல்ல நேரம், நல்ல நாள் போன்றவற்றைக் கணிக்கிறார்கள். இனப் பெருக்கத்திற்கான நல்ல நேரம், விதைப்பது, அறுப்பது போன்றவற்றிற்கான நல்ல நாள் ஆகியவற்றைக் கணித்துக் கூறுகிறார்கள். இவர்கள் கடவுளுக்கும் மக்கட்கும் இடையே உள்ள தூதுவர்கள். அந்த மக்கள் உணவுக்குப்பின் கடவுளுக்கு நன்றி சொல்கிறார்கள். கிறித்தவர், யூதர், யூதரல்லாதவர், மற்ற நாடுகளைச் சேர்ந்தவர் ஆகிய வீரர்களின் செயல்களைப் பாடுகிறார்கள். அது இன்பம் தரும் அனுபவமாக இருப்பதாகக் கூறுகிறார்கள்.

அவர்கள் பெரிய அளவில் பல விழாக்களை எடுக்கிறார்கள். பெளர்ணமி, அமாவசை அவர்கட்கு விழா நாட்கள். நகர் அமைக்கப்பட்ட ஆண்டு விழாவைக் கொண்டாடுகிறார்கள். தாங்கள் அடைந்த வெற்றி நாட்களை விழா எடுத்துக் கொண்டாடுகிறார்கள். பெண்கள் இசை பாட மேளதாளத்துடன் விழா நடைபெறுகிறது. கவிஞர்கள் வீரர்களின், தலைவர்களின் பெருமையைப் பாடுகிறார்கள். ஆனால் கவிஞர்கள் பாடவில் பொய்மை கலந்திருக்கக் கூடாது.

ஒர் அந்நிய நாட்டு வீரனைத் தாழ்த்திப் பாடனால் கூடத் தண்டிக்கப்படுகிறார்கள். ஒரு கவிஞர் வெறும் புகழ்ச்சிக்காகவோ, தன்னலம் காரணமாகவோ ஒருவரிடத்து இல்லாத பெருமைகளை இருப்பதாகப் பாடக்கூடாது. அப்படிப்பட்டவர்கள் சமுதாயத்தின் பீடைகளாக, தொற்று நோயாகக் கருதப்படுவார்கள்.

யாருக்கும் உயிருடன் இருக்கும் பொழுது சிலை வைப்பதில்லை. புதிய கலைகளை உருவாக்கியவர்கள்க்கு புதிய உண்மைகளைக் கண்டவர்கள்க்கு அல்லது போர்க்களத்தில் பெரும்தொண்டு செய்தவர்கள்க்கு அவர்கள் வாழும் பொழுதே வீரர்கள் பட்டியலில் பெயர் பொறிக்கப்படுகிறது.

இந்த உலகம் எப்படி உருவாக்கப்பட்டது என்பதைப்பற்றி ஆழந்து எண்ணுகிறார்கள். இது அழிந்து விடுமா என்பது பற்றியும் சிந்திக்கிறார்கள்.

இறந்தவர்கள் ஏரிக்கப்படுகிறார்கள். உருவ வழிபாடு கிடையாது.

இந்த உலகம் வெறுமையிலிருந்து உருவாக்கப்பட்டதா அல்லது மற்ற உலகங்களின் அழிவுகளில் இருந்து நிர்மாணிக்கப்பட்டதா அல்லது எப்பொழுதுமே நிரந்தரமாக இருக்கிறதா என்பது ஜயத்திற்குரியது என்று கருதுகிறார்கள். ஆனால் உலகம் உருவாக்கப்பட்டது, நிரந்தரமாக இருப்பதல்ல என நம்புகிறார்கள். அதனால் அவர்கள் அரிஸ்ட்டாட்டிலை நம்புவதில்லை. அவர் வெறும் தர்க்கவாதி [logician], தத்துவ ஞானி என்று கருதுகிறார்கள். உலகம் என்றுமே இருப்பது என்பதற்கு எதிராகப் பல வாதங்களை எடுத்து வைக்கிறார்கள். கடவுள் உலகை உருவாக்கினார் என நம்புகிறார்கள். படைக்கப்பட்ட எதுவும் தொழுவதற்குத் தகுதியானது அன்று என நினைக்கிறார்கள். கடவுள் மட்டுமே தொழுவதற்குரியவர். ஞாயிறு கடவுளின் சின்னம் என்று கருதுகிறார்கள். சூரியனிலிருந்து வெப்பம், ஒளி, உயிர், நல்லவை, கெட்டவை அனைத்தும் வருகின்றன. அவர்கள் ஞாயிற்றுக்கு ஒரு பீடம் கட்டி

இருக்கிறார்கள். அங்கு மத குருமார்கள் [பூசாரிகள்] இறைவனைப் போற்றுகிறார்கள். ஒரே ஒரு சுவர்க்கம் இருப்பதாக நம்புகிறார்கள். அவர்கள் சூரியனைத் தந்தை என்றும், பூமியைத் தாய் என்றும், கடலைப் பூமியின் வியர்வை என்றும் கருதுகிறார்கள். ஆன்மா விற்கு அமரத்துவம் உண்டு என்பது விவாதத்திற்கு அப்பாற்பட்டது என நம்புகிறார்கள். ஆன்மாக்கள் அவற்றின் தகுதிக் கேற்ப நல்ல தேவதைகளையோ கெட்ட தேவதைகளையோ சேர்கின்றன. சுவர்க்கம் என்பது ஒன்றுதான் என நம்புகிறார்கள். மற்ற உலகங்கள் இருக்கின்றனவா என்பது ஜயத்திற்குரியது. இல்லை என்று சாதிப்பது மட்மை என நினைக்கிறார்கள்.

அவர்கள் இறைவனை மும்முரத்திகளாகப் பார்க்கிறார்கள். இறைவன் சர்வ சக்தியின் உருவம். அங்கிருந்து ஞானம் வருகிறது. அங்கிருந்து அன்பு வருகிறது. அன்பு என்பது சக்தி, ஞானம் இரண்டின் கூட்டு.

கிறித்தவ விதிகள் இன்னும் அவர்கட்கு அறிமுகமாக வில்லை. உயர்ந்த இறைமை இயலார் [theologians] கருதுவது போலக் கிறித்தவ மதம், அதன் சூறைகள் களையப் பட்டால், எதிர்காலத்தில் உலகின் அரசியாக உருவாகும். எல்லா நாடுகளும் ஒரு கட்டமைப்பின் கீழ் வர வேண்டும். நாம் என்ன செய்கிறோம் என நமக்கே தெரியாது, ஆனால் இறைவனுக்குத் தெரியும். நாம் இறைவனின் கருவிகள்; இறைவன் உயர்ந்த முடிவுகளை நோக்கித் தனது போரை நடத்திச் செல்கிறான். அவனுக்கே அனைத்துப் பெருமையும் உரியது; அனைத்துக் கீர்த்தியும் உரியது.

வி.ஓ.: நமது நூற்றாண்டில் மட்டும், நாம் சென்ற 4000 ஆண்டுக்கும் மேலான மாற்றங்களையும், முன்னேற்றங்களையும் கண்டிருப்பதாக நமது சோதிடர்கள் கூறுகிறார்கள் - அச்சு யந்திரக் கண்டுபிடிப்பு; துப்பாக்கி, காந்தத்தின் பயன்கள் போன்ற முன்னேற்றங்கள்.

க.த.: கடவுள் எல்லாவற்றையும் உரிய காலத்தில் செய்வார். கணிப்பவர்கள் எல்லாவற்றையும் மிகைப் படுத்துகிறார்கள்.

ஆந்த்ரீயே தாயாரியோலோஜிஸ்

ஆந்த்ரீயே, ஜெர்மன் நாட்டில் ஸ்ட்டுட்கார்ட் [Stuttgart] நகரில் பிறந்தார். இளம் வயதிலேயே தந்தையை இழந்த அவர் தமது தாயுடன் ட்ரூபிங்கன் நகருக்குச் [Tubingen] சென்றார். தாயாரின் அமைதியான, சமயப் பற்றுள்ள இயற்கையின் தாக்கம் ஆந்த்ரீயே வாழ்வில் கணி சமான தாகும். ட்ரூபிங்கன் பல்கலைக் கழகத்தில் ஆறு ஆண்டுகள் பயின்றார். அங்கு இலத்தீன், கிரேக்கம், ஹெப்ரு ஆகிய பண்டைய மொழிகளையும் ஃபிரெஞ்சு, ஸ்பேனிஷ், இந்தாலியன், ஆங்கிலம் ஆகிய நவீனமொழிகளையும் ஆழமாகக் கற்றார். மேலும் அவர் காலத்திய வரலாறு, இலக்கியம் ஆகியவற்றை விரிவாகப் படித்தார். எராஸ்மஸ் போன்ற பல அறிஞர்களின் கருத்துகளின் அறிமுகம் பெற்றார். இவற்றோடு வானவியல் மேதை கெப்லரின் ஆசிரியரான மேஸ்ட்லின் [Mastlin] என்பவரிடம் கணிதம்

பயின்றார். கெப்லருடன் அவர் இறக்கும் வரை தொடர்பு வைத்திருந்தார். அவருடைய எழுத்துப் பணிகளில் கணிதம் முக்கியப் பங்கு வகித்தது.

த்யூபிங்கன் பல்கலைக்கழகத்தில் தனது கல்வியை முடிக்கும் முன் ஏழு ஆண்டுகள் நீண்ட பயணத்தை மேற்கொண்டார். ஜூர்மனியில் பல நகரங்கள், பின்னர் ஃபிரான்ஸ், ஆஸ்த்ரியா, இத்தாலி போன்ற நாடுகளில் சுற்றுப் பயணம் மேற்கொண்டார். 1614-இல் வைகிங்கன் நகரில் ஒரு பதவி பெற்றார்*. அப்பதவியில் 1620 வரை தொடர்ந்தார். பல சோதனைக்கும் இழப்புக்கும் இந்தக் கால கட்டத்தில் ஆளானார். எனினும், இந்தக் காலப் பகுதியில் பல சிறந்த படைப்புகள் உருவும் பெற்றன. அவருடைய வாழ்க்கையின் பிற்பகுதியில் இவர் கடைப் பிழத்த பல தத்துவக் கொள்கைகள் இங்கு வரைவு பெற்றன.

அடுத்ததாக அவர் கால் [Calw] நகரில் சிறப்பு மேற்பார்வையாளராகப் பதவியேற்றார். அவர் ஸ்விட்ஸர்லாந்தில் இருந்த காலத்தில் இருந்து அவர் மனத்தில் உருப் பெற்று வந்த கற்பனைச் சமுதாயத்தை அங்கு உருவாக்க முயற்சித்தார். தனது பக்துர் கூட்டத்தையே தனது செயல்பாட்டிற்கு ஆதாரமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டார். முதலில் குழந்தைகளைத் தனது சோதனைப் பொருள்களாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டார். ஆனால் ஆலைத் தொழிலாளர்கள், சாயப் பட்டறைத் தொழிலாளர்கள் ஆகியோரிடையே ஒருவருக்கொருவர் தற்காப்புக் கழகத்தை உருவாக்கினார். அதைத் தன்விருப்பொடு கொடுத்த சந்தாக்கள் மூலம் பராயரித்தார். அந்த அமைப்பு இன்றும் வசதியுடன் செழிப்பான நிலையில் இருக்கிறது.

கால் [Calw] நகரம் ஜூஹான் ஃபன் வெர்த்தின் [Johann Von Werth] படைகளால் அழிக்கப்பட்ட போது ஆந்த்ரியே பெரிய இழப்புக்கட்டு ஆளானார். சொத்து மட்டுமல்லது அவருடைய ஏராளமான கையெழுத்துப் பிரதிகளை இழந்தார். கடைசிப் படையெடுப்புக்குப் பின்னர் அவர் ஒபர் ஹார்ட் III கோமகனின் அழைப்பை ஏற்று.

Hofprediger என்ற பொறுப்பையும் அந்தாங்க ஆலோசனைக் குழுவில் ஆலோசகர் பொறுப்பையும் ஏற்றார். வர்ட்டெண்பர்க் முழுமையாக அழிக்கப்பட்டிருந்தது. அவருடைய பணிகளில் முக்கியமானவை ட்யூபிங்கன் உடற் பயிற்சிப் பள்ளியைப் புனருத்தாரணம் செய்வதும் சமயப் பிரச்சார மேடைகட்குப் பொருத்தமான நபர்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதும் தான். அவருடைய வருமானம் மிகக் குறைவாக இருந்தது. பிரவுண்ஸ்வைக் - லூனெபர்க் கோமகனின் பொருளாதார உதவியினால்தான் தமது குடும்பத்தையும், அவர் வீட்டில் எப்பொழுதுமே வரவேற்கப்பட்ட எண்ணற்ற அகதிகளையும் அவரால் பராமரிக்க முடிந்தது. 1650-இல் அவர் அப்பை ஃபன் பெகன் ஹாப்கன்னுக்குச் சென்றார். நான்கு ஆண்டுகள் பின்னர் அடல்பர்க் சென்றார். அங்கு மரணமடைந்தார்.

6.1 அறிமுகம்

கேம்ப்ப னெல்லா, .பிரான்சிஸ் பேகன், ஆந்த்ரியே ஆகிய மூவரும் தங்கள் கற்பனை நகரங்கள் பற்றிய படப் பிடிப்பை, பதினேழாவது நூற்றாண்டில் விவரித்திருக்கிறார்கள். முதல் இருவரின் பங்களிப்பை விட ஆந்த்ரேயின் நகரம் சிறந்த தொலை நோக்குப் பார்வையுள்ளதாகக் கருதப்படுகிறது.

மற்ற உட்டோப்பியர்களின் கதைகள் போலவே இங்கும் கடற்பயணம். கடல் அலைகளின் சீற்றத்தில் கப்பல் மூழ்குகிறது. கப்பலில் வந்தவர்களில் சிலர் மூழ்குகின்றனர். மற்றையோர் அலைகளினால் பல திசைகளிலும் தூக்கி எறியப்படுகின்றனர். நீந்தத் தெரிந்தவர்கள் அல்லது மிதக்கும் பலகைகள் கிடைத்த சிலர் கடலில் மிதந்து, ஆங்காங்கு சிதறியது போல் அமைந்துள்ள தீவுகளில் கரையேறுகிறார்கள். ஒரு சிலரே உயிர் தப்பினர். அவர்களுள் ஒருவர், தனியாக ஒரு சிறு தீவில் கரையேறுகிறார். அங்கு அமைந்துள்ள நகரம்தான் கிறிஸ்டியானோ பொலிஸ். அந்த நகரத்தில் அவரைச் சந்தித்த, அந்தத் தீவின் காவல்காரர் போன்ற ஒருவர் அவரை நகருக்கு அழைத்துச் செல்கிறார். அங்கு

அவருடைய விழுமியங்கள் பற்றி, வாழ்க்கை குறித்த எண்ணங்கள் பற்றி ஒருவர் விசாரிக்கிறார். பின்னால் இன்னொருவரிடம் ஒப்படைக்கப்படுகிறார். அவர் இவருடன் பேசிக் கொண்டே இவருடைய அமைதி, பணிவு, பேச்சில் இருக்கும் அன்னி யோன்னியம், அவருடையபார்வையில் இருக்கும் சாந்தி, தோற்றும் ஆகியவற்றை ஒயாது மதிப்பிடுகிறார். பின்னர் இவர் இன்னொருவரிடம் ஒப்படைக்கப்படுகிறார். அவர் இவருடைய நாகரிக வளர்ச்சி, பண்பாடு பற்றி ஆய்கிறார். இவற்றின் பின் இவரை ஏற்றுக் கொண்டு நகரைச் சுற்றிப் பார்ப்பதற்கு உதவுமாறு மூன்று தகுதி வாய்ந்தவர்களை அனுப்புகிறார்.

6.2 கிறிஸ்டியானோபோலிஸ் நகரமைப்பு

கிறிஸ்டியானோபோலிஸ் என்பதும் ஒரு நகரம். அது மற்ற கற்பணை நகரங்கள் போலவே ஒரு தீவின் வளம் நிறைந்த பள்ளத்தாக்கில், 700 அடி பக்கமுள்ள சதுரமாக அமைந்துள்ளது. மதில் சுவர்களால் பாதுகாக்கப்பட்டுள்ளது. ஒரே ஒரு பொதுத் தெரு இருக்கிறது. ஒரு சந்தை இருக்கிறது. இவை தரத்தில் உயர்ந்து இருக்கின்றன. நகரின் நடுவில் 100 அடி வாட்டம் கொண்ட கோயில் இருக்கிறது. கட்டடங்கள் அனைத்தும் மூன்று மாடிகள் கொண்டனவை. இந்நகரில் நானூறு குடி மக்கள் அமைதியும், தூய்மையும் நிறைந்த சூழ்நிலையில் சமய நம்பிக்கை மிக்கவர்களாக வாழ்கிறார்கள். நகரம் மூன்று பகுதிகளைக் கொண்டது: ஒரு பகுதி உணவுப் பொருள்கள் வழங்குவதற்கு; இன்னொரு பகுதி உடற்பயிற்சி விளையாட்டுக்காக; மூன்றாவது பகுதி, நகரின் தோற்றுத்திற்காக. நகரைச் சுற்றியிருக்கும் தீவுப் பகுதி வேளாண்மைக்காகவும், தொழிற்சாலைகட்காகவும் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

தாமஸ் மோர் படைத்த உட்டோப்பியாவின் பண்ணை வீடும் குடும்பமும் மூலக்கூறு போன்ற உறுப்புகள். கிராம வாழ்க்கைக்கு உருவாக்கப்பட்ட ஒழுக்க விதிகள் நகரத்துக்குட்பயன்படுகின்றன. கிறிஸ்டியானோபோலிஸ் ஆலைகளை,

ஆலைத் தொழிலாளிகளை வைத்து உருவாக்கப்பட்ட வாழ்க்கை முறையைக் கொண்டது.

இந்நகரம் உழைப்பாளிகளின் குடியரசு, மக்கள் சமத்துவமாக வாழ்கிறார்கள். அமைதியை விரும்புகிறார்கள். பணத்தின் ஆதிக்கத்தைப் புறக்கணித்து வாழ்க்கை நடத்துகிறார்கள். உட்டோப்பியா, குடும்பங்களின் பொது உடைமைச் சமுதாயம் [communism of the family]. இது தொழிலாளர் சங்கங்களின் பொது உடைமைச் சமுதாயமாகும். [communism of the guild]

முன் கூறியது போல் இந்த நகரம் முன்று பகுதிகளையுடையது. ஒரு பகுதி வேளாண்மைக்காகவும், கால்நடை வளர்ப்புக்காகவும் யண்படுத்தப்படுகிறது. ஓவ்வொரு பகுதியிலும் ஒரு கோபுர வாயில் [tower] இருக்கிறது. அது நகருக்கு நுழைவாயிலாக அமைந்துள்ளது. கோபுரத்தின் கீழ் ஒரு பெரிய அரங்கு இருக்கிறது. இது ஒரு தொழிற் சங்க மண்டபம் [guild hall]. இங்கு குடிமக்கள், பக்திக் காரியங்கட்காக, பொதுப்பணிகட்காக அடிக்கடி கூடுகிறார்கள். இங்கு தொழில் செய்பவர்கள் ஒரு தன்னாட்சிக் குழுவினர். யாருக்கும் பணிந்து வாழ்பவர்களால்லர்.

அடுத்த பகுதியில் ஆலைகள், ரொட்டிக் கடைகள், புலால் கடைகள், தொழிற்சாலைகள் உள்ளன. பொதுவாக இயந்திரங்களைக் கொண்டு உற்பத்தி செய்யும் பல வகைத் தொழிற்சாலைகள் இங்கு அமைந்துள்ளன. இந்த நகரம் புதிய உத்திகளை வரவேற்பதால் பல நவீன முயற்சிகள் இடம் பெற்றுள்ளன. இப்பகுதி இன்றைய நியூயார்க், இலண்டனில் இருந்து வேறுபட்டதன்று.

அடுத்த பகுதியில் நெருப்பின் வெப்பத்தைப் பயன்படுத்திச் செய்யப்படும் பல தொழில்கள் இருக்கின்றன, உலோகத் தொழிற் சாலைகள், சூலைகள், கட்டுச் செய்யப்படும் கண்ணாடி, செங்கல்,

மண்பாண்டங்கள் போன்றவை செய்யும் தொழில்கள் இருக்கின்றன.

இன்று இருப்பது போன்று ஒரு நகரில் தொழிலுக் கேற்ப பகுதிகள் [zones] அமைப்பது, கனரக தொழில்களையும், சிறிய தொழில்களையும் பிரிப்பது, நகரை அடுத்து வேளாண்மைக்கு ஒரு பகுதி ஒதுக்குவது போன்ற திட்டங்கள் நமது நகரங்களில் பின்னர் உருவானவை. அப்படிப்பட்ட ஏற்பாட்டை 17-ஆவது நாற்றாண்டிலேயே இந்த நகர மக்கள் செய்திருப்பது பாராட்டத்தக்கதாகும்.

6.3 தொழிலுக்குத் தகுதி

இந்நகரில் தொழில் செய்பவர்கள் அனைவரும் அறிவியல், தொழில்நுட்ப அறிமுகம் உள்ளவர்களாகவும், அவரவர் தொழிலுக்குப் பயிற்றுவிக்கப்பட்டவர்களாகவுமே உள்ளனர். தொழில் முன்னேற்றம் அறிவியல் ஆய்வின் அடிப்படையிலேயே அமைய வேண்டும் என்ற கருத்து அன்றே இடம் பெற்றது வியக்கத்தக்கதாகும்.

இங்கு யாரும், விலங்குகளை வேலைக்கமர்த்துவது போல, தங்கட்குத் தெரியாத வேலையில் நியமிக்கப்படுவதில்லை. நன்கு பயிற்சி பெற்ற வேலையை விருப்பத்துடன் செய்கிறார்கள்.

எதையும் அலசி ஆராய வேண்டும். சோதனை செய்து பார்க்க வேண்டும். சோதனை மூலம், புதிய கருவிகள் மூலம் முன்னேற்றம் காண வேண்டும் என்பது அவர்கள் கொள்கை. இங்கு வேலைக்கும் ஓய்வுக்கும் இடையே ஒரு சீர்மை இருக்கிறது. யாரும் உழைத்து அலுத்து வருவதில்லை. வேலைக்குச் சுறு சுறுப்புடன் செல்கிறார்கள்

சோதனைகளைப் பயன்படுத்துவது, நெறிப்படுத்தப்பட்ட வேலை நேரம், ஓய்வு நேரம் போன்றன நமக்குப் புதிதாக இருக்கலாம். உட்டோப்பியாவில் அது அன்றைய நடைமுறை.

இது ஒரு தொழிலாளர் குடியாட்சி. அதன் தன்மை என்ன என்ற கேள்வி எழுகிறது. இதை ஆந்தரியே, அவருடைய விளக்கத்தின் ஊடே வெளியிடப்பட்ட கருத்தாகச் சொல்லிச்

சென்றிருக்கிறார். அது இதுதான்:

**அறிஞனாக இருப்பதும் உடலுழைப்பில்
சடுபடுவதும் ஒன்றுக் கொன்று
முரணானவை அன்று. ஆனால்
இரண்டுமே மிதமானதாக இருக்க வேண்டும்.**

சிலர் மட்டுமே பெறக் கூடிய ஒரு கூறுபாட்டை அனைவரும் பெறுவது இயலும் என்று அந்நகரத்தினர் கருதுகிறார்கள். கல்வியறிவின் பொருண்மையோ, வேலை செய்வதின் உழைப்போ, இவற்றில் எதுவும் போதுமான நேரம் ஒதுக்கினால் ஒருவர் பெற முடியாத தன்மையைக் கொண்டதல்ல என்பது அவர்கள் துணிவு. ஆனால் சிலருக்குக் குறிப்பிட்ட தொழில்களில் மட்டும் ஆர்வம் இருக்கிறது. அவற்றுள் சடுபாட்டோடு பணிபுரிகிறார்கள். அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் அந்தந்தத் தொழிலின் தலைவர் ஆக்கப்படுகிறார்கள். அவர்கள் மற்றவர்களுக்குப் பயிற்சி கொடுக்கிறார்கள். பெண்கள் தையல் வேலை, துணிகட்கு ஓட்டுப் போடுவது, துணிகளில் அலங்காரம் செய்வது போன்ற பணிகளைச் செய்கிறார்கள். வீட்டில் செய்ய வேண்டிய அன்றாட வேலைகளைக் கணவனும் மனைவியும் சேர்ந்தே செய்கிறார்கள்.

6.4 சமுதாய அமைப்பு

இங்கு பொதுத் தொழுகை பற்றி ஒருவார்த்தை கூற வேண்டும். முன்று முறை தொழுகிறார்கள். காலை, நண்பகல், சாயுங்காலம் ஆகிய நேரங்களில் நடைபெறுகிறது. மண்டியிட்டுக் கைகளைக் கூப்பி இறைவனுக்கு நன்றி சொல்கிறார்கள். குழந்தைகளைத் தொழுகைக்குக் கூட்டி வருகிறார்கள். குழந்தைப் பருவத்திலிருந்தே இறைவனுக்கு நன்றி கூறும் வழக்கத்தைப் பயிற்றுவிக்க வேண்டும் என்பது அவர்கள் நோக்கம். தொழுகை கட்டாயம்.

ஒவ்வொருவரும் அவரவர் வீட்டில் உணவு உண்கிறார்கள். ஆனால் ஒரு பொது இடத்தில் இருந்து உணவுப் பொருள்களைப்

பெற்றுக் கொள்கிறார்கள். குடும்ப நபர்களின் எண்ணிக்கைக் கேற்பத் தேவையான பண்டங்களை, புலால் முதல் மீன் வரை, பெற்றுக் கொள்ளலாம். பொது இடத்தில் உண்ணும் ஏற்பாடு குழப்பங்களை விளைவிக்கும் என்பதால், குடும்பத்தினர் ஒன்று சேர்ந்து அவர்கள் வீட்டிலேயே உணவு அருந்துகிறார்கள்.

நகரமே ஒரு பெரிய தொழிற்சாலை போல இருக்கிறது. ஒரு மையமான இடத்தில் இருந்து ஒவ்வொரு வாரமும், ஒரு வாரத்திற்குச் செய்ய வேண்டிய பணிகட்குத் தேவையான கருவிகளை வாங்கிக் கொள்கிறார்கள். அந்தந்தக் கருவிகளை வழங்குபவர்கட்கு, எந்த எந்தப் பொருள் என்ன என்ன அளவில் தேவைப்படும் என்பது தெரியும். யாரிடத்திலும் அவர்கட்குச் சொந்தமான பணம் என எதுவுமில்லை. அது தேவையுமில்லை. ஆனால் நகரத்துக்கென ஒரு பொதுக் கருவுலம் இருக்கிறது. இந்த ஏற்பாட்டினால் எல்லோரும் சமம். உயர்வு தாழ்வு இல்லை, ஒருவருக்கு இருக்கும் செல்வம் என்பது அவரவருக்கே அமைந்த மேதமைதான். ஒழுக்கமும், பக்தியும் தான் உயர்ந்தன. அவர்களுடைய வேலை நேரம் மிகச் சுறைவு. ஆனால் யாரும் சோம்பராக இருப்பதில்லை. அவரவர்க்கென ஒதுக்கப்பட்ட தொழில் தவிர, எல்லோரும் ஈடுபடும் பொதுப் பணிகள் பல உண்டு. நாம் ஒரு குடும்பத்தின் தேவைக்கேற்ப ஒவ்வொருவரும் பலவிதமான பணிகளைச் செய்வது போல, அவர்கள் ஒரு நகரத்தின் பராமரிப்புக்கு வேண்டிய பணிகள் அனைத்தையும் ஒரு குடும்ப உணர்வோடு மேற்கொள்கிறார்கள். யாரும் எந்தப் பணியையும் ஏற்கத் தயங்குவதில்லை. எவ்வளவு கடினமானதாக இருந்தாலும் ஏற்றுச் செய்கிறார்கள். எந்தப் பணியும் தாழ்ந்தது என்று யாரும் கருதுவது இல்லை. அவர்கட்கு நகரம் தான் வீடு.

இங்கு பரம்பரை உரிமையாக யாரும் எந்தப் பதவியையும், கவுரவத்தையும் பெறுவதில்லை. தகுதிக்கேற்ப ஒவ்வொருவரும் உயர்ந்த இடத்தை அலங்கரிக்கிறார்கள். பதக்கங்கள், விருதுகள் பெறுகிறார்கள்.

கிரிஸ்டியானாபோலிஸ் நகரில் உள்ளவர்கட்கு உடைமைகள் சேகரிக்கும் உணர்வைவிடப்படைப்புணர்வேதலை தூக்கி நிற்கிறது. இன்னொரு முக்கியமான செய்தியையும் பதிவு செய்ய வேண்டும். அன்றைய செல்வந்தர்கள், அறிவுலகத்தினர். மன்னையும் கல்லையும், நிலக்கரி போன்றவற்றையும் தொட்டுச் செய்யும் வேலைகளைத் தரங் குறைந்தவையாகக் கருதி ஒதுங்கியும் குதிரைகள் வளர்ப்பதும், நாய்கள் வளர்ப்பதும் பொது மகளிர் தொடர்பும் இன்பம் தரும் செயலாகக் கருதியும் வந்த காலத்தில் ஆந்த்ரியே சிந்தனையும், உடலுழைப்பும் சேர்ந்த ஒரு வாழ்க்கை முறையைச் சிலாகித்துப் பேசியிருப்பது பாராட்டுக்குரிய தாகும்.

நாட்டின் மையப் பகுதி எட்டு அதிகாரிகளால் நிர்வகிக்கப் படுகிறது. அவர்களுக்குக் கீழ் எட்டுப் பணியாளர்கள் இருக்கிறார்கள். இவர்களுடைய நிர்வாகம் அதிகாரம் நிறைந்ததாக இல்லாது அன்புடையதாக இருக்கிறது. அவர்கள் மற்றவர்கள் செய்ய வேண்டுமென எதிர்பார்ப்பதைத் தாங்களே கடைப்பிடிக்கிறார்கள். அவர்கள் வாய்மொழியால் வழி நடத்துவதைவிடத் தங்கள் வாழ்க்கை முறையால் வழி நடத்துகிறார்கள்.

நமக்குப் பழக்கமான முறையிலமைந்த வணிகம் அங்கு இல்லை. அதற்குத் தேவையுமில்லை. வணிகம் லாபத்துக்காக அன்று. யாரும் தனிப்பட்ட முறையில் வணிகத் தொழிலில் ஈடுபடுவது இல்லை. அந்தப் பணி அதற்காக நியமிக்கப் பட்டவர்களிடம் கொடுக்கப்படுகிறது. வணிகத்தின் நோக்கம் பலவகையான பொருள்கள் மக்கட்குக் கிடைக்க வேண்டும் என்பது தான்.

திருமண வயது ஆணுக்கு 24, பெண்ணுக்கு 18. திருமணம் எளிமையாகக் கிறித்தவச் சடங்குகளுடன் நடத்தப்படுகிறது. மிதமிஞ்சிய உணவும், குடியும் கூத்தும் இல்லை. வரதட்சனை இல்லை. வீடுதேடும் தொல்லை இல்லை. அனைத்து வீடுகளும்

நகருக்குச் சொந்தம். வேலை தேடவேண்டிய தேவை இல்லை. ஒழுக்கமும், அற உணர்வும், அழகும்தான் திருமணத்தில் ஆளுமையுள்ள அம்சங்கள். ஒரு குடும்பம் என்பது கணவன், மனைவி, ஆறு வயதுக்கு அதாவது பள்ளி செல்லும் வயதுக்கு உட்பட்ட குழந்தைகளைக் கொண்டதாகும்.

நாம் ஒரு குடும்பத்தைப் பார்ப்பதற்குச் செல்வதாக வைத்துக் கொள்வோம். 20 அடி அகலமுள்ள சாலை. வீட்டின் அகலம் 40 அடி: நீளம் 15 முதல் 25 அடி. வெளிச்சத்துக்கும் காற்றுக்கும் பஞ்ச மில்லை. ஒரு சராசரி வீட்டில் மூன்று அறைகள்: ஒரு படுக்கையறை, ஒரு குளியலறை, வீட்டுக்குப் பின்னால் தோட்டம். குளிர் காலத்தில் அடுப்பு ஏரிகிறது.

அங்கு குடும்பத்தில் வேலையாட்கள் இல்லை. கணவனும் மனைவியும் தங்கட்குத் தேவையான வேலைகள் அனைத்தையும் தாமே செய்து கொள்ளப் பழக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். மகப்பேறு காலத்தில் மட்டும் உதவி தேவைப்படுகிறது. மேலும் அவர்களது வாழ்க்கை எனியது. குறைந்த அளவு தேவைக்கு மிஞ்சிய பொருள் எதுவும் வீட்டில் இல்லை.

வீட்டில் அன்றாட வாழ்க்கைக்குத் தேவைப்படும் பொருள்கள் மட்டுமே இருக்கின்றன. மற்றவர்கள் பார்த்து, பிரமித்து நிற்க வேண்டும் என்பதற்காகவோ, பாராட்ட வேண்டும் என்பதற்காகவோ பொருள்கள் வாங்கப் படுவதில்லை. தேவைக்கு உரியனமட்டும் வைத்திருப்பவர்கள், தேவையில்லாதவை இல்லாதிருப்பவர்கள் தாம் உண்மையான செல்வர்கள் என்பவர்கள். சமையலும் பாத்திரங்களைக் கழுவுவதும் சற்றுத் தொல்லையான பணி. எந்த வேலையாயினும் ஒருவரே செய்தால் தான் அது சுமையாக இருக்கும். இன்னொருவர் கூடச் சேர்ந்து செய்தால் எந்தப் பணியிலும் மகிழ்ச்சி இருக்கும். கணவன் மனைவி இருவரும் சேர்ந்தே எல்லாப் பணிகளையும் செய்கிறார்கள்.

6.5 கல்வி

குழந்தைகள் ஆறு வயது முடியும் வரை பெற்றோர்களோடு இருக்கிறார்கள். ஆறு வயது முடிந்து பள்ளிக்குச் செல்லும் வயது வந்த பொழுது சமுதாய நலன் அமைப்புக்கு ஆண், பெண் குழந்தைகள் இருவரும் அனுப்பப்படுகிறார்கள். அங்கு அவர்கள் குழந்தைப் பருவம், இளமைப் பருவம், வாலிபப் பருவம் வரை கல்வி கற்கிறார்கள். பெற்றோர்களைவிட அவர்களை நன்கு கவனித்துக் கொள்ளும் மேலாளர்கள் இருக்கிறார்கள். பெற்றோர்கள் தங்கள் குழந்தைகளை வசதிக்கேற்பச் சென்று பார்க்கலாம். இது பொதுமக்கள் நிறுவனம்; சிறப்பாகப் பராமரிக்கப்படுகிறது. சுவையுள்ள, உடல் நலனுக்கேற்ற உணவு: தூய்மையான படுக்கைகள், தூய்மையான உடை. தோல் சம்பந்தமான, உடல் சம்பந்தமான பினி எதுவானாலும் உடனே கவனிக்கப்படுகிறது. தொற்று நோய்க்கு ஆட்பட்டவர்கள் பிரிவினைப் பகுதியில் வைத்துப் பராமரிக்கப்படுகிறார்கள்.

ஆண்கட்டுக் கல்வி காலையிலும், பெண்கட்டு மாலையிலும் இருக்கிறது. மீதி நேரத்தில் கைத்தொழில் பயிற்சியும், குடும்ப வாழ்வுக்குத் தேவையான பணிகளில் பரிச்சயமும் அவரவர் இயற்கைக் கேற்பப் பெறுகிறார்கள். உடற்பயிற்சிக்கும் நேரம் ஒதுக்குகிறார்கள். விடுதிச் செவிலியர்களும், நன்கு கற்றவர்களும் தான் ஆசிரியர்கள். கற்பிப்பவர்கள் முக்கியமானவர்கள்: அவர்கள் சமுதாயத்தின் கசடுகள் அல்லர்; மற்ற பணிகட்டுப் பயன்பாதவர்கள் அல்லர். அவர்கள் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் தகுதி பெற்றவர்கள். குடியரசில் உயர்ந்த நிலையில் இருப்பவர்களுடன், உச்ச நிலையில் இருப்பவர்களுடன் தொடர்பு கொள்ளவும் தகுதி பெற்றவர்கள்.

கற்பிப்பதைப் பொருத்தவரை, உட்டோப்பியாவில் இருப்பது நமக்குப் புதிதல்ல. ஆனால் நாம் அதைப் பரவலாக்கவில்லை. சில இடங்களில் நாம் அந்த நிலையை எட்டி இருக்கிறோம்.

இனிக் கல்வியின் அடுத்த கட்டத்திற்கு வருவோம். மொத்தம் 12 துறைகள் இருக்கிறன்றன. இவற்றுள் படை வீடு, ஆவணக் காப்பகம், கருவுலம் [treasury], அச்சுக்கூடம் போக மீதியெல்லாம் கலைகட்கும், அறிவியலுக்கும் ஒதுக்கப் பட்டுள்ளன. அவற்றுள் முதலாவது இயற்கையியல். இங்கு உலோகங்கள், கணிமப்பொருள்கள், தாவரங்கள், விலங்குகள் பற்றிக்கூட ஆய்வுகள் நடக்கின்றன. முக்கியமாக இவர்கள் இங்கு நெருப்பு. காற்று, நீர், மண் ஆகியவற்றின் பயன், அவற்றைப் பயன்படுத்துவது பற்றிக் கற்கிறார்கள்.

அடுத்து மருந்தியல் [pharmacy]. இங்கு மருத்துவப் பள்ளி இருக்கிறது. உடல் நலம் பற்றி, உடலின் பாகம் பற்றி, நோய் தீர்ப்பது பற்றிக் கற்கிறார்கள். அடுத்தது இயற்கை வரலாறு [natural history] தொடர்பான பொருட்காட்சி. இங்கு சுவர்களில் எழுதப்பட்ட படங்கள் மூலமாகத் தகவல்கள் தரப்படுகின்றன. வானம் பற்றி, உலகின் பல பாகங்கள் பற்றி, பல இனங்கள் பற்றி, விலங்குகள் பற்றி, மணிகள், வைரம் போன்ற கற்கள் பற்றிக் கற்கிறார்கள். காது வழி கேட்பதைவிடக் கண்வழி பார்ப்பது பயனுடைய கல்விமுறை என்பது அவர்கள் நம்பிக்கை.

அடுத்ததாகக் கணிதம் தொடர்பான பகுதி. இங்கு மண்ணுலகம் பற்றிய படங்கள், தாரகைகள் நிறைந்த வானப் பரப்புப் பற்றிய படங்கள் காட்டப்பட்டுள்ளன. மேலும் கருவிகள், இயந்திரங்கள், வடிவ கணிதப் படங்கள், இயந்திரக் கலை தொடர்பான கருவிகள் போன்றன உள்ளன.

ஆந்தரியே கலைகள் பற்றிய கல்வியை மறந்து விடவில்லை. மருந்தியல் துறைக்கு எதிர்த்தாற்போல் கலைத்துறை இருக்கிறது. இது அந்த நகரம் பெருமைப்படும் பகுதி. இங்கு புகழ் வாய்ந்தவர்களின் சிலைகள் இருக்கின்றன. இது இளைய தலைமுறையினரைத் தாங்களும் அவர்களைப் போல் உயர் வேண்டுமென்ற உந்துதலைப் பெறுவதற்காக அமைக்கப்பட்டவை.

கலை, அறிவியல் இவற்றின் உச்சியில் இருப்பது சமயம் தொடர்பான கோயில். இது ஒரு வட்ட வடிவில் அமைந்த கோவில். இதன் சுற்றளவு 316 அடி, உயரம் 70 அடி. இங்கு பிரார்த்தனைக்கு வரவேண்டுமென்பது கட்டாயம்.

கோயிலின் ஒரு பாதி பொது மக்கள் கூடுவதற்கும், இன்னொரு பாதி இசைக்கும் சமயச் சடங்குகட்கும் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. அங்கு புனிதத் தன்மையுடைய இன்பியல் நாடகங்களும் மூன்று மாதத்திற்கொரு முறை நடைபெறும்.

6.6 ஆட்சி முறை

இதுவரை நாம் கிறிஸ்ட்டியானோ பொலிஸ் நகரின் மக்கள், பணி, இடங்கள் பற்றியும், சற்று மேலெழுந்தவாரியாகப் பண்பாடு, கலை பற்றியும் பேசினோம். இப்பொழுது நாம் அவர்களுடைய ஆட்சிக்கு வருவோம். ஆட்சியின் அடிப்படையாக ஆங்காங்கு தொழிலாளர் சங்கங்கள் இருக்கின்றன. இவற்றின் கூட்டங்கள், ஒவ்வொரு தொழில் பகுதியிலும் நடக்கின்றன. நகர் முழுவதற்குமாக இருபத்து நான்கு உறுப்பினர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள். நிர்வாகப் பொறுப்பில் மூவர் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஒர் அமைச்சர், ஒரு நீதிபதி, ஒரு கல்வி இயக்குநர். இவர்கள் முறையே மனச்சாட்சி [conscience], புரிதல் [understand], உண்மை [truth] ஆகியவற்றிற்கு வாழ்க்கைப் பட்டவர்களாகக் கருதப்படுகிறார்கள். ஒவ்வொருவரும் அவரவர் கடமையைச் செய்கிறார்கள். ஆனால் மற்றவர்களுடன் அவ்வப்போது கலந்து பேசுகிறார்கள். நாட்டின் பாதுகாப்பு என்று வரும் பொழுது மூவரும் கலந்து விவாதிக்கிறார்கள்.

நூல்கள் சோதனைக்குட்படுத்தப்படுகின்றன. வழக் கறிஞர்கள் புறக்கணிக்கப்படுகிறார்கள். மற்ற கற்பனை நகர்களிலும் வழக்கறிஞர்கள் இல்லை. குற்றங்கட்குத் தண்டனை வழங்குவதில் மிதமான போக்கும் இளக்கமான மனப்பான்மையும் காட்டப்படுகின்றன. கடவுளுக்கு எதிரான குற்றங்கட்குக் கடுமையான தண்டனையும், மனிதர்கட்குத் தீங்கு செய்யும் குற்றங்கட்குச் சற்றுக் குறைந்த கடுமையுள்ள தண்டனையும்,

சொத்து அல்லது உடைமைக்கு எதிரான குற்றங்கட்கு மிகவும் எளிதான தண்டனையும் வழங்கப்படுகின்றன. மரண தண்டனை இல்லை என்றே கூறலாம். ஏனெனில் யார் வேண்டுமானாலும் ஒர் உயிரை அழிக்கலாம். ஆனால் தலைசிறந்த ஒருவரால் தான் திருத்த முடியும்.

ஆந்த்ரியே அந்த நகரின் மக்களின் உண்மை உணர்வு, உரையாடல், நகரிலுள்ள நூல் நிலையம், படைக்கலச் சாலை, ஆவணக் காப்பகம், அச்சுக் கூடம், கருவுலம் பற்றிப் பேசுகிறார். முன்பு குறிப்பிட்ட 12 கல்வித் துறைகளையும் விரிவாக விவரிக்கிறார். மேலும் மருத்துவம், நீதி, நிர்வாக இயல், இளைஞர்கட்கு வீட்டு வசதி, கோயில், சோதிடம் பற்றியும். முதியவர் பாதுகாப்புப் பற்றியும் விரிவாக எழுதுகிறார்.

ஆந்த்ரியேவின் வார்த்தையில் சுருக்கமாகச் சொல்வதானால், அந்நகரில் சமயம், நீதி, கல்வி ஆகியன குடிகொண்டிருக்கின்றன. அவற்றின் ஆட்சியில் நகர் இருக்கிறது. மக்கள் பலதரப்பட்டவர்கள், ஆழந்த மதப்பற்றோடு மண்ணுலகு சார்ந்த அனைத்தையும் புறக்கணிப்பவர்களும் இருக்கிறார்கள். மத உணர்வே இல்லாமல் ஆட்சி செய்வதில் மகிழ்ச்சி அடைபவர்களுமிருக்கிறார்கள். கல்வி பெருத்த ஆடம்பரம் செய்கிறது. அதன் விளைவாக, இங்கொருவருக்குப் புகழ்ச்சி: பின்னர் மற்றொருவர்க்குப் புகழ்ச்சி. மொத்தத்தில் தன்னையே மிதமிஞ்சிப் பாராட்டிச் கொள்கிறது. ஒற்றுமையில்லாத சமுதாயத்தில் மனிதர்கள் செய்யக்கூடியது என்ன? இறைவனுக்குக் கோபமுட்டுவார்கள். மனிதர்களைக் குழப்பு வார்கள். இறுதியில் தங்களையே அழித்துக் கொள்வார்கள். வேண்டப்படுவது கூட்டுறவுடன் கூடிய வாழ்வு. இது கிறித்தவத்தினால்தான் முடியும். அது இறைவனுக்கு ஏற்றதாகிறது. மனிதர்களை இணைக்கிறது. அவர்கள் பக்தி நிறைந்த எண்ணங்களுடன் வாழவும், நல்ல செயல்கள் புரியவும் உண்மையை அறியவும், மகிழ்ச்சியுடன் இறந்து அமரத்து வத்துடன் வாழவும் உதவுகிறது.

॥
வள்ளுவர் படைக்கும்
வையத்துச் சுவர்க்கம்

7

வள்ளுவர் அலுவலகம்

காட்சியை* ஏற்பார்; மற்றும்
கருதுதல்** ஏற்பார்; பின்னர்
மாட்சிமை உடைத்தென் ரெந்த
வாக்கையும்+ ஆய்ந்தி டாது

ஏற்றிடல் ஏற்றி டாத
இயல்பினர் வள்ளு வர்பார்
போற்றிடற் குரிய தான்
பொதுமறை கண்டார்; மைய

நாட்சினர், யவனர், சீன
ஞானியர், தமது முன்னோர்
காட்சிய பாதை தேர்ந்து
காதமும் நடந்து தேடி

வாழ்வியல் படைத்தார்; ஞான
வாரிதி என்ப யாவும்
மூழ்கிவெண் முத்து (கு) எடுத்த
முனிவர்: ஓர் முடிவு காண

ஆழ்மன ஆழம் தேடி
அனைத்தையும் உருக்கி வார்த்துக்
காழ்மையின் உருவும் என்னும்
கருத்துகள் தொகுத்துச் சொன்னார்.

* காட்சி - பிரத்யட்சம்

** கருதுதல் - அனுமானம்

+ வாக்கு - ஆப்த வாக்கு

++ ஆர்க்கிமிழெஸ்

பொருள்ளனின் எதுவா னாலும்
புகண்றவர் யாரா னாலும்
கருவெனின் மெய்ம்மை அஃது
காண்பதே கட்ட ணைக்கல்.

நெம்புகோல் ஒன்றி ருந்தால்
நிற்பதற்கு) இடமொன்று) உண்டேல்
அம்புவி தன்னை யானே
அசைப்பன் என்று) உரைத்துன்⁺⁺ போல

ஆள்வினை நெம்பு கோலாய்
அசைவிலாத் திண்மை என்னும்
தோள்வலி தளமாய் வாழ்வின்
சுமையெலாய் தகர்த்துச் சூழும்

ஊழையும் வென்று நிற்கும்
உழைப்பெனும் உண்மை சொன்னார்;
மாழையில் வைரம் மிஞ்சும்
மனவலி என்று கண்டார்.

கடவுளின் உண்மை இன்மை
கருதியோர் முடிவு சொன்ன
தடயம் ஒன் றில்லை. இந்தத்
தரையினில் துறக்கம் கானும்

வழியினில் நடந்து சென்றார்
மண்ணினில் “வாழ் வாங்கு வாழும்”
விழியினர்க்கு) இப்பி றப்பில்
வீடுபேற் றறுதி சொன்னார்.

மண்ணுல கமைந்த வாழ்வை
வான்தூட உயர்த்தும் மார்க்கம்
எண்ணினார், அன்பு பொங்கும்
இல்லற வாயில் கண்டார்.

உள்ளுவ சிகரம் நோக்கும்
உயர்வுள வன்றி, வையம்
எள்ளுவ தழுவும் தேரா
ஏற்றத்தின் ஏற்றம் சொன்னார்.

* விழி - அறிவு

என்றும்நின் றிருப்ப தூண
இயல்புடைப் பண்பு, யாண்டும்
பொன்றுதல் அறிந்தி பாத
புகழுடை வாழ்வு போற்றிப்

பாடிய புலவர்; இந்தப்
பாருக்கே அமர வாழ்வைத்
தேடிய முனிவர்; பண்டைச்
செந்தமிழ் மரபின் செம்மஸ்.

7.1 அறிமுகம்

திருக்குறள் ஒரு வாழ்வியல் கூறும் நூல். வாழ்வில் ஏற்கத்தகுந்தன, தகாதன; செய்யத்தகுந்தன, தகாதன பற்றிப் பேசும் பொழுது அங்கு நீதி வாக்கியங்கள் இடம் பெறுவது இயல்டு. எனவே குறள் நீண்டகாலம் பலரால் ஒரு நீதிநூலாக மட்டும் பார்க்கப்பட்டது. குறள் வெண்பாக்கள் உவமை நயத்திலும், அழகுணர்விலும், இலக்கிய உத்தியிலும் சிறந்து விளங்கியமையின், அது சிறந்த இலக்கியமாகவும் பார்க்கப்பட்டது. ஆனால், வள்ளுவர் படைத்திருப்பது அடிப்படையில் ஒரு வாழ்வியல் தத்துவ நூல். இன்றைக்கு, நாளைக்கு என்பது இன்றி, மனித சமுதாயம் வாழும்வரை, இங்கு, அங்கு என்பதன்றி, வையகப் பரப்பு முழுவதிலும் மாணிடச் சமுதாயத்தின் வாழ்வுக்கு வழிகாட்டியாக அமையத்தக்கதான் ஒரு வாழ்வியல் சிந்தனைத் தொகுப்பை முன்வைக்கும் தத்துவ நூல். அசைவின்மை என்பதை அறியாது, தொடர்ந்து அடி முதல் நுனிவரை மாறிவரும் மனித சமுதாய வாழ்க்கையில், நிலைத்த விழுமியங்களையும், வினை முறைகளையும் வகுக்க முடியுமா என்ற கேள்வி எழுகிறது. ‘முடியும்’ என்பது பதிலாக இருந்தால்தான் இப்படிப்பட்ட ஒரு பனுவலை உருவாக்குவது பற்றி என்ன முடியும்.

நாம் இங்கு இறைவன் இயற்றிய நூல் பற்றிப் பேசவில்லை. அவதாரங்களின் அருள் வாக்குப் பற்றி எண்ணவில்லை மனித சக்திக்கு அப்பாற்பட்ட ஒரு பிறவியும் நமது கருத்தில் இல்லை.

மனித சமுதாயத்தின் அசாதாரணமான சிந்தனைத் திறன் படைத்த ஒரு மேதையின் படைப்புப் பற்றித்தான் இங்கு பேசுகிறோம்.

7.2 நிலையா வாழ்வில் நிலைத்த உண்மைகள்

இமைப் பொழுதும் இடைவெளி இன்றி ஒவ்வொரு பொருளும் மாறிவருகின்ற இந்தச் சமுதாயத்தில், மாறாத உண்மைகளையும் எடுத்துவைக்க இயலும் என்பதற்குப் பல சான்றுகள் கூறலாம். கீழே காணும் கவிதை வரிகளைப் பார்ப்போம்:

சத்தியம் வளரும் மாறும்;
தருமங்கள் மாறும்; வாழ்வில்
உத்தியற்று) ஒழுக்கம் மாறும்;
உயர்ந்துவை என்று கண்ட
தத்துவம் வளரும், மாறும்.
சலனமும் மாற்ற முய்தான்
நித்தியம்.

குலோத்துங்கன் கவிதைகள்: பக். 163

மேலே கூறப்பட்டிருக்கும் கவிதை எந்த இடத்திற்கும் எல்லாக் காலத்திற்கும் பொருந்தும் ஒரு உண்மையை முன் வைக்கிறது. அதைப் போலவே வாழ்க்கையின் சில விழுமியங்களை என்றும் நிலைத்துநிற்கும் மொழியில் சொல்வது இயலும்.

ஒழுக்கம் என்பது எல்லாச் சமுதாயங்கள்க்கும் பொதுவான ஒரு விழுமியம். ஆனால், எது ஒழுக்கம் என்பது இடத்துக்கு இடம் மாறுவது; காலத்துக்குக் காலம் மாறுவது. இருப்பினும் ஒழுக்கம் பற்றி நிலைத்த ஒர் உண்மையை முன்வைப்பதில் வள்ளுவர் வெற்றிபெறுகிறார். ஒழுக்கத்திற்கு அவர் கூறும் இலக்கணம் பின்வருமாறு:

உகத்தோடு ஒட்ட ஒழுகல் பலகற்றும்
கல்வர் அறிவி வாதார்.

[140]

இங்கு வள்ளுவர் ஒழுக்கம் என்பதை விளக்குகிறார்.

உலகம் என்பதற்குத் தமிழ் மரபில் பொருள், ‘சமுதாயத்தில் உயர்ந்தவர்கள்’ என்பதாகும். எனவே, வள்ளுவர் எந்த ஒரு சமுதாயத்திலும் அந்தந்தக் காலப் பகுதியில், அந்தச் சமுதாயத்தில் உயர்ந்தவர்கள் என்று கருதப்படுபவர்கள் எதை ஒழுக்கம் என்று நிரணயிக்கிறார்களோ அதுவே அந்தச் சமுதாயத்தில், அந்தக் காலப்பகுதிக்கு ஏற்படுத்தை ஒழுக்கமாகும் எனக் கொள்கிறார். இந்த விளக்கம் நிலைத்த ஒன்று, நிரந்தரமான ஒன்று என்றும் கூறலாம். ஒரு சமுதாயம் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய இன்னும் பல விழுமியங்களை முன் வைப்பதற்கு வள்ளுவர் இதை ஒத்த உத்தியைக் கையாளுகிறார்.

7.3 வள்ளுவத்தின் ஆன்மிகம்

வையத்தில் மனித வாழ்வு என்று வரும்பொழுது, மிக முக்கியமான இடத்தில் இருப்பது ஆன்மிகம்: அதைத் தொடர்ந்து சமயம். இவற்றைப் பற்றி எண்ணாத, பேசாத எந்த வாழ்வியல் தத்துவமும் முழுமையான ஒன்றாகக் கருதப்படாது.

முதலாவதாக இந்தப் பிரபஞ்சம், அதன் எல்லைகள், அதன் தோற்றம், முடிவு பற்றிய பிரச்சினை முக்கியமான இடத்தை வகிப்பவைகளில் ஒன்று. இரண்டாவதாக மனிதனுடைய உயிர் அல்லது ஆன்மா: அது உடலினின்றும் தனியாகஇருக்கிறதா இல்லையா என்பது பற்றிய கேள்வி; அதற்கு மறு பிறப்புகள் உண்டா இல்லையா என்ற வாதம்; ஒரு பிறவியின் பயன் இன்னொரு பிறவிக்குத் தொடர்வது பற்றிய பிரச்சினை, ஆன்மாவின் ஆதி, அந்தம் போன்றவையும். கடவுள் நம்பிக்கை, நாத்திகம், பகுத்தறிவு வாதம் போன்றவையும், முக்கியமாக விவாதிக்கப்படும் பொருள்கள் ஆகும். இவை அனைத்தையும் கூட்டிக் கழித்துப் பார்க்கும் பொழுது நம் முன் நிற்பவை உலகம், ஆன்மா, கடவுள் ஆகிய மூன்றும், அவற்றின் தன்மையும், அவற்றுள் ஒன்றுடன் மற்றொன்றிற்குள்ள தொடர்புமாகும். இவற்றைப் பற்றி நூலாசிரியர் என்ன கருதுகிறார், என்ன

சொல்கிறார் என்பன ஒரு வாழ்வியல் நூலில் முக்கிய இடம் வகிப்பவை. இவை என்னப்பட வேண்டிய பிரச்சினைகள் ஆகும்.

புத்தர் பெருமானிடம் கீழ்க்கண்ட கேள்விகள் கேட்கப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது:

1. இந்த உலகம் நித்தியமா, அநித்தியமா, இரண்டுமா, அல்லது இரண்டும் அல்லவா?
2. இந்த உலகம் எல்லை உடையதா, எல்லை அற்றதா, இரண்டுமா, அல்லது இரண்டும் அல்லவா?
3. மரணத்துக்குப் பின்னும் ஆத்மா உண்டா, இல்லையா, இரண்டுமா, அல்லது இரண்டும் அல்லவா?
4. உயிரும் உடலும் ஒன்றா, வேறா?

இந்த நான்கு பிரிவுகளும் சேர்ந்து 14 கேள்விகளாகின்றன. இந்த 14 கேள்விகளும் புத்தர் பெருமானின் பதில் மௌனம்தான். அவர் அறுதியிட்டு எந்தப் பதிலும் சொல்லவில்லை.

புத்தர் தமது தலையாய நோக்கமாகத் துயரமில்லாத வாழ்க்கையை மனித சமுதாயத்திற்குக் காண முயன்றவர். அவருடைய அந்தத் தேடலுக்கு, இந்தக் கேள்விகளும் பதில் காண்பது இன்றியமையாத தேவை அன்று. அப்படிப் பதில் கண்டாலும் அது ஊகமாகவே அமையும். எனவே அவர்:

நயனில் சொல்லினும் சொல்லுக; சங்கோர்
பயனில் சொல்லாமை நன்று. [197]

என்ற முடிவுடன், நேரடியாக இந்தக் கேள்விகளும் பதில் கூறுவதைத் தவிர்த்திருக்கலாம்.

புத்தரின் கொள்கைகளில் முக்கியமான ஒன்று: உலகில் அனைத்தும் ஒவ்வொரு இமையும் மாறிக் கொண்டே இருக்கின்றன. ஒரு கணத்தில் இருந்த பொருள், அடுத்த கணத்தில் இல்லை. அது வேறாகிவிடுகிறது. மாற்றம் அப்படித்தான் நிகழ்கிறது. நிகழ்ந்தாக வேண்டும். சான்றாக மனிதனின் முதுமையை எடுத்துக் கொள்வோம். குழந்தையிலிருந்து முதியவன் வரை அவன் ஒவ்வொரு இமையும் மாறிக்கொண்டே இருக்கிறான். ஒவ்வொரு

இமையும் ஏற்படும் மாற்றம் அற்பத்திலும் அற்பம் ஆனதால் நமக்குத் தெரிவதில்லை. ஆனால் மாறுவது உண்மை. ஒவ்வொரு இமையும் ஒரு பொருள் மாறிக்கொண்டே இருக்கும் பொழுது ஒரு இமையில் இருந்த பொருள் அடுத்த இமையில் இல்லை. எனவே நிரந்தரமான பொருள் எதுவும் இல்லை. மாற்றம் தான் நிரந்தரமானது என்று ஆகிறது. அப்படி ஆனால், ஆன்மா என்பது நிரந்தரமானது அன்று; அல்லது, கடவுள் என்பது நிரந்தரமானது அன்று என்ற முடிவுக்கு வரவேண்டியுள்ளது. இவை இரண்டும் அழிவில்லாதவை; நிரந்தரமானவை என்பதுதான் வேதாந்தத்தின் அடிப்படைத் தத்துவம். எனவே மாற்றம் ஒன்றுதான் நிரந்தரமானது; மற்று நிரந்தரமானது எதுவுமில்லை என்ற புத்தரின் தத்துவம் ஆன்மா மறுப்பாக, கடவுள் மறுப்பாக உருவெடுத்திருக்கிறது. புத்தர் இவற்றின் இன்மை, உண்மை பற்றித் தனியாக எதுவும் அறுதியாகக் கூறவில்லை. அவருடைய அடிப்படை நோக்கம் துன்பம் நீங்கிய, துயரம் இல்லாத மனித வாழ்வைக் காண்பதற்கான வழிவகைகளைத் தேடுவதுதான்.

வள்ளுவரும், வையத்தில் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து வான் உறையும் தெய்வத்திற்கு ஒத்த நிலையை வையத்திலேயே காண வழி, வகைகளை வகுத்தவரேயன்றி, மோட்சத்திற்கு வழிகாண முயன்றவர் அல்லர்.

7.4 வள்ளுவர் தத்துவப் பாதை

வள்ளுவர் ஏற்றாழ புத்தர் பெருமானை ஒத்த அனுகுமுறையுடன் தான் சில பிரச்சினைகளை எண்ணி இருப்பது போல் தோன்றுகிறது. இந்தியத் தத்துவ அறிஞர்கள் உண்மையைக் காணுவதற்கு ஆறு பிரமாணங்களை, அதாவது உத்திகளைப்பயன்படுத்துகிறார்கள். அவற்றைக் குலோத்துங்கள் பின் வரும் கவிதைகளில் வரிசைப் படுத்துகிறார்:

**உண்மையை ஆய்ந்து காண
உலகத்தில் அறிஞர் தங்கள்**

ஒண்மையின் ஓளீயில் தேர்ந்த
உத்தீகள் ஆறு: அவற்றுள்
காணுதல்* முதல தாகும்
கருதுதல்,** ஆன்றோர் வாக்கைப்†
பேணுதல் ஏற்கத் தக்க
பிரமாண மென்பர்: மேலும்
உவமையும், அருத்தா பத்தி
ஊகம் மற்று) அனுப ஸ்தி
அவனீயில், அறிஞர் கண்ட
அறுவகைப் பிரமா ணங்கள்.

மேலே குறிப்பிட்டுள்ள அறுவகைப் பிரமாணங்கட்டுள் முதல்
முன்றும் முக்கியமானவை:

- i. காணுதல் - பிரத்யட்சம்
- ii. கருதுதல்- அனுமானம்
- iii. ஆன்றோர் வாக்கு - ஆப்த வாக்கியம்

இந்தியத் தத்துவங்களைப் பொருத்தவரை ஆப்த வாக்கியம்
என்பது வேத உபநிடதங்கள் கூறும் உண்மைகள் ஆகும்.
வேதாந்தம், சைவசித்தாந்தம், ஜீவகை தரிசனங்கள் ஆகியன
மேலே கூறப்பட்டுள்ள முன்று பிரமாணங்களையும் ஏற்பவை.
உலகாயதம், சமணம், பெளத்தம் ஆகியன ஆப்த வாக்கியத்தை
ஏற்காதவை, அதற்கு எதிரானவை. வள்ளுவருடைய தத்துவக்
கொள்கை பற்றி எண்ணும் பொழுது, அவர் வேத, உபநிடதங்களை
ஏற்பவர் என்று கூறுவதற்கில்லை. ஆனால் அவர் வேத,
உபநிடதங்களை மறுப்பவர் என்றும் நாம் கூற முன்வரவில்லை.
வள்ளுவரைப் பொருத்தவரை அவர், நம்பிக்கையினாப்படியில்
ஆய்ந்து பாராது எதையும் ஏற்பதை ஆதரிக்கவில்லை. பின்வரும்
இரண்டு குறள்களின் மூலம் தமது கருத்தை ஜயத்திற்கிடமின்றித்

* காணுதல் - பிரத்யட்சம்

** கருதுதல் - அனுமானம்

† ஆன்றோர் வாக்கு - ஆப்த வாக்கியம்

தெளிவுபடுத்துகிறார்.

எப்பொருள் யார் யார்வாய்க் கேட்டினும் அப்பொருள்
மைய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு. [423]

எப்பொருள் எத்தன்மைத்து ஆயினும் அப்பொருள்
மைய்ப் பொருள் காண்பது அறிவு. [425]

இந்த இரு குறள்கள் விதிக்கும் நிபந்தனைகளில் இருந்து
அவர் வேதங்கட்கும் விலக்களிக்கவில்லை. வேத, உப
நிடதங்களைக்கூட, நம்பிக்கை அளவில், ஆய்ந்து பாராது
ஏற்குமாறு எங்கும் பரிந்துரைக்க வில்லை.

வள்ளுவர் வாழ்ந்த சமுதாயத்தில் பல சமயங்கள் இருந்தன.
ஆத்திகர்களும் இருந்தனர், நாத்திகர்களும் இருந்தனர்; விதியை
நம்பியவர்களும் இருந்தனர், நம்பாதவர்களும் இருந்தனர். அவர்
தமது வாழ்வியல் தத்துவத்தை, கடவுளையும், விதியையும்,
நம்புபவர்கட்கும் வகுத்தார்; இவற்றுள் ஒன்றையோ, ஒன்றுக்கு
மேற்பட்டவையையோ, ஏற்காது மறுப்பவர்கட்கும் வகுத்தார்.
எவ்வாறு வள்ளுவர் தமது சமய நம்பிக்கைகளை
வெளிப்படையாகக் காட்டிக் கொள்ளவில்லையோ, அதைப்
போலவே, உலகம், இறைவன், ஆத்மா பற்றிய சில தத்துவக்
கேள்விகட்குத் தம் நிலை என்ன என்பதையும் காட்டிக்
கொள்ளவில்லை.

நம்பிக்கையுள்ளவர்கட்கு அவர்களுடைய நம்பிக்கையை
மறுக்காது தம் கருத்தை முன் வைத்தார். நம்பிக்கை
இல்லாதவர்கட்கு அவர் எதையும் நம்ப வேண்டும் என்ற அறிவுரை
கூறாது தம் கருத்தை முன்வைத்தார். சற்று ஆழ்ந்து
சிந்திப்போனால் எந்த ஒரு சமுதாயமும் உலகம், கடவுள்,
ஆன்மா போன்ற பிரச்சினைகளில் பல விதமான நம்பிக்கை
களையும் நம்பிக்கை இன்மையையும் கொண்டதேயாகும். அதில்
முடிவு காண்பதோ, முடிவு காண முயல்வதோ, நடை முறையில்
வாழ்வியல் தத்துவ அமைப்பை உருவாக்குவதற்கு உதவக்
கூடியவை அல்ல.

தேடிச் சலித்துடா மனீத சாசி
 திசைசிதெரிந்த பக்கமைவாம் பாதை ஒன்றை
 நாடிச் சலித்துடா மனீதர் சிந்தை
 நாகரீகம் கால்விகாண்ட நாள்விதா டங்கி
 நூற்றாண்டு நூற்றாண்டு நூற்றாண் டாக
 நேரன்பிருந்தும் நுண்ணியன நுழைந்தும், காண
 ஆற்றாதேம்: தத்துவங்கட் களவிவான் றில்லை
 ஆய்ந்த பொருள் அனுவளவும் அறிந்தோ மில்லை.

-குலோத்துங்கன்:

உள்ளத்தில் ஏணிஉளர் உயர்வர். பக். 31
 உயிர் என்பர், உடல் என்பர் இரண்டிற் குள்ளும்
 உறைகின்ற பொருள் என்பர், ஏகம், த்வைவதம்
 பயில்கின்ற ஒருசாரார், விசிட்டாத் வைதுப்
 பாதைனன ஒரு சாரார், பலநூற் றாண்டு
 வாதித்து வாதித்து மனீதர் வாழ்வின்
 மர்மத்தின் வேர்தேடி, மதங்கள் கண்டு
 சாதித்த தென்ன; அடி! தொடக்க நாளீல்
 சந்தித்த புதிர் எதையும் தாண்ட வில்லை.

-குலோத்துங்கன்:

உள்ளத்தில் ஏணிஉளர் உயர்வர். பக். 29

தொடக்க நாளீன்

தேடல்நிலை மாறவிலை; முன்னோர் கண்ட
 சிறுபுதிரும் தீரவிலை; காலந் தோறும்
 ஏடுதீக மானதவால் அருளா ஸர் தம்
 எண்ணிக்கை மிக்கதவால் சமய வாழ்வில்
 ஒளீஸ்துவும் கூடவிலை; உண்மைத் தேட்டில்
 ஒய்வில்லை:

-குலோத்துங்கன்: உள்ளத்தில்..... [பக். 32,33]

என்பது கவிஞரின் பிரகடனம். வள்ளுவர் உண்மையாக நாம்

கானும் நிதர்சன உலகிற்கு வாழ்வியல் வகுத்தவர். ஆதலின் அந்தச் சமுதாயத்தின் சிக்கல்கள் முழுவதையும் கணக்கில் கொண்டு தமது கருத்துகளை முன் வைக்கிறார். உள்ளூடு நம்புபவர்கட்கு உறுதியான உள்ளத்தோடு முயன்றால் உள்ளூடு நம்பிக்கையூட்டுகிறார். பகுத்தறிவவாதியையும் முழுமையாகத் திருப்திப் படுத்துகிறார் [355, 423]. ஆன்மா, முற்பிறப்பு, பழவினை, துறக்கம், நரகம் போன்றவற்றைப் பற்றிப் பேசநேர்ந்த பொழுது அவர் வாழ்ந்த சமுதாயத்தில் இடம்பெற்றிருந்த நம்பிக்கைகளை ஆங்காங்கு குறிப்பிடுகிறாரே அன்றி அவற்றின் உண்மை பற்றிய, இன்மை பற்றிய, எந்த வாதத்திலும் அவர் ஈடுபடவில்லை.

'வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்வதற்கான' வழி, வகைகளைக் காண உதவும் விழுமியங்களையும், சமுதாய உறுப்புகளையும் பற்றி எண்ணி, விவாதித்து, மனித வாழ்வு 'வானுறையும் தெய்வத்திற்கு' இணையானதாக அமையும் பாதையைக் காட்டும் தமது குறிக்கோள் பயணத்தில், எதையும் சமரசமற்ற நிலையில் நின்று எதிர்க்காமல், ஏற்காமல், அணைத்துச் செல்லும் அனுகுமுறையைக் கடைப்பிடிக்கிறார். இருப்பினும் சில இடங்களில் தமது கருத்தைத் தெளிவாகக் கூறுவதை அவர் தவிர்க்கவில்லை. சான்றாக

**அவிசோர்ந்து ஆயிரம் வேட்டலீன் ஒன்றின்
உயிர் செகுத்து உண்ணாமை நன்று. [259]**

என்று கூறும்பொழுது சில வேதகாலச் சடங்குகள் தமக்கு ஏற்படுத்தியனவல்ல என்பதைத் தெளிவாகப் பதிவு செய்கிறார். அது போலவே

**அறத்தாற்றின் இல்லாற்கை ஆற்றின் புறத்தாற்றில்
பேரூய்ப் பெறுவ தெவன். [46]**

என்பதன் மூலம், துறவறத்தினொடு ஒப்பிடும்பொழுது, இல்லறத்தை உயர்த்திப் பிடிக்கிறார். இவ்வாறு இன்னும் சில சான்றுகள் கூறலாம்.

கடவுள், ஆன்மா என்பவை பற்றியும் வள்ளுவர் தமது கருத்தைப் பதிவு செய்யவில்லை என்று கூறினோம். கடவுள் வாழ்த்து என ஒர் அதிகாரமே இருக்கிறதே என்ற கேள்வி எழலாம். ஆனால் கடவுள் வாழ்த்துப் பகுதியை, கடவுள் மறுப்பாளர்களான சமணர்களும் ஏற்கிறார்கள்; பொத்தர்களும் ஏற்கிறார்கள்: கடவுள் நம்பிக்கையாளர்களான வேத மரபினரும் ஏற்கிறார்கள். எனவே வள்ளுவர் கடவுள் வாழ்த்து அவருடைய நம்பிக்கை பற்றி அறுதியிட்டுக் கூறத்தக்க எந்த ஒரு முடிவையும் காண உதவுவதன்று.

கடவுள், ஆன்மா என்பவற்றைப் பற்றிய ஆய்வில் சட்டுப்பாது, இந்த உலக வாழ்க்கையை உயர்த்திப்பிடிக்கும் வகையில், அதன் அன்றாடப் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு காணும் வழிவகைகளைத் தேடும் குறிக்கோளுடன் செய்யப்படும் ஆய்வும் தத்துவ ஆய்வே ஆகும். மனிதன் வாழும் உலகம், மனித வாழ்க்கை, அதன் புதிர்கள், அதன் பிரச்சினைகள், அங்கு காணும் துயரம், துயர நீக்கம், போன்றவற்றின் உண்மைகளை ஆய்வதும் நடை முறையில் பயன்தரும் தத்துவப் பார்வையே ஆகும். வள்ளுவர் அப்படிப்பட்ட ஒர் அனுகுமுறையைத்தான் கடைப்பிடித் திருக்கிறார். புத்தர்முன் வைக்கப்பட்ட 14 கேள்விகட்டும் வள்ளுவர் விடை கூற நினைத்திருந்தால் அவருடைய தெளிவின் அடிப்படையில் கூறி இருக்கக் கூடும். ஆனால், திருக்குறள் என்ற நூல் வழியாக அவர் உருவாக்கிய வாழ்வியலுக்கு இந்தப் பிரச்சினைகள் பற்றிய அறுதியான முடிவு அவருக்குத் தேவைப்படவில்லை. எனவே அவர் அதைப் பற்றிய முடிவுகளை முன்வைக்கவும் இல்லை. அவர் வாழ்ந்த சமுதாயத்தின் விருப்பு வெறுப்புகளை, நம்பிக்கைகளை, நம்ப மறுக்கும் சித்தாந்தங்களை மனத்திற் கொண்டு, நிதர்ச்சனமான மனித சமுதாயத்திற்கு ஏற்ற ஒரு வாழ்வியல் நூலை வகுத்திருக்கிறார் என்றுதான் கொள்ளவேண்டும்.

பரினாம வளர்ச்சி

மனிதன் இன்றியுக்கும் நிலையிலேயே படைக்கப்பட்டவன் அல்லன். அவன் வாலில்லாக் குரங்கினத்தொடு தொடர்புடைய ஒரு வகையான முன்னோரில் இருந்து படிப்படியாக, மிக, மிக, நீண்டகாலப் பரினாம வளர்ச்சிக்குப்பின் இந்நிலையை அடைந்திருக்கிறான். இதை ஆங்கிலத்தில் evolution என்கிறோம். தமிழில் பரினாம வளர்ச்சி என்கிறோம். இது ஒரு மேம்பாட்டு வளர்ச்சி. பலர் மனிதனின் இந்த மேம்பாட்டு வளர்ச்சி முற்றுப் பெற்றுவிட்டதாக நினைக்கிறார்கள். ஆனால் அது முற்றுப் பெறவில்லை. அது தொடர்ந்து நிகழும் ஒன்று. Man is still evolving என்கிறார் தத்துவ மேதை டாக்டர் இராதாகிருஷ்ணன்.

பரினாம வளர்ச்சியில் மனிதன் தொடர்ந்து மேம்பாட்டு நிலைக்கு வளர்ந்து கொண்டே இருக்கிறான். தந்தையினும் மகன் மானிடத் தரத்திலும், தகுதியிலும் ஒரு படி உயர்ந்தவன். மகனினும் பேரன் உயர்ந்தவனாக இருப்பான். இது நாம் அளக்க முடியாத அளவுக்கு நுண்ணிதினும் நுண்ணிதான் மாற்றம். கண்ணுக்குத் தெரியாதது. எளிதில் கருத்திற்குப் புலப்படாதது. ஒரு தலைமுறையிலோ, இரு தலைமுறைகளிலோ உணர இயலாதது. ஆனால் தொடர்ந்து நடைபெற்று வருவது. எனவேதான், கவிஞன்,

மலையாது முன்னேறிச் செல்வோம்; மனீத
வாழ்வு முடிவில்லாது முன்னேற்றப் பயணம்.

-குலோத்துங்கன் கவிதைகள்: பக். 106

என்கிறான். இந்த முன்னேற்றம் அவனது புற வாழ்வில் மட்டும் அன்று. இது அவனுக்குள்ளேயும் அவனறியாது நடைபெறும் ஒன்றுமாகும். அதுவும் தொடர்ந்து நிகழும் ஒன்று.

8.2 வையத்துள் தேவர்

நமது முன்னோர்கள், 'தேவர்கள்' என ஒரு பிரிவினர் இருப்பதாகவும், அவர்கள் வாழும் 'தேவலோகம்' அல்லது 'சுவர்க்கம்' என ஒன்று இருப்பதாகவும் நம்பினார்கள். உண்மையாகவே முழுமையாக நம்பினார்களோ இல்லையோ, அவ்வாறு எழுதியிருக்கின்றனர்; இயம்பியிருக்கின்றனர். அதன் அடிப்படை என்னவோ மனிதன் இன்றுள்ள நிலையிலும் ஒரு மேல் நிலையை அடைய வேண்டும் என்ற ஆசை தான். மனிதர்களும் தேவர்களாக, அல்லது அவர்கட்டுச் சமமாக ஆக வேண்டும்; மனிதர்கள் வாழுமிடமும் தேவலோகத்திற்குச் சமமாக இருக்க வேண்டும் என்ற விருப்பம் தான். இருக்கும் நிலையினும் ஓர் உயர்ந்த நிலையை அடைய வேண்டும் என்ற அவனது தனியாத தாகம் தான். ஆலின் விதை போல, அந்த வளர்ச்சித் திறன் மனிதனுக்குள் இருக்கிறது. அவன் இறந்து தேவனாகப் பிறக்க வேண்டுவதில்லை. இவ்வுலகை நீத்துத் தேவலோகத்திற்குப் போக வேண்டுவதில்லை. இந்த வாழ்க்கையில், இந்த உலகிலேயே தேவனாக வாழலாம் என்று நமது சான்றோர் பலர் நம்பினர்.

அதாவது :

- விஞ்ஞானிகள் கூறுவது போன்று, பல லட்சம் ஆண்டுகள் பரிணாம வளர்ச்சிக்குக் காத்திருக்காது,
- வைதிகர்கள், மதவாதிகள் கூறுவது போன்று, இந்தப் பிறவியில் தவம் மேற்கொண்டு, உடலை வருத்தி, ஆசைகளை அகற்றி, துறவறம் பூண்டு, அடுத்த பிறவி வரை காத்திருக்காது,

இந்த உலகில், இல்லறத்தில் நின்று, இயற்கைக்கு மாறாக இன்றி, இயற்கையொட்டினைந்து வாழ்ந்து, தேவர்கட்டுச் சமமான வாழ்வைக் காணலாம். தேவலோகம் என்று கூறப்படும் உலகுக்கு இணையான உலகை இந்த மண்ணிலேயே படைக்கலாம் என்று நம்பினார்கள், போதித்தார்கள்.

8.3 பாரதி கானும் அமரநிலை

பண்டைய நாகரிகங்களில், கிரேக்கம், எகிப்து. பேரிலோனியா, மெசப்போயியா, சீனம் போன்ற நாடுகளில் சிந்தனையாளர்கள், தத்துவ ஞானிகள், இந்தப் பிரபஞ்சம், அதில் நாம் வாழும் உலகம், இவற்றின் புற நிகழ்வுகள், அவற்றிற்கான காரணங்கள் பற்றிப் பெரிதும் எண்ணினார்கள். தாங்கள் கண்ட அளவில், தங்கட்குப் புரிந்த அளவில் தங்கள் கருத்தைப் பதிவு செய்தார்கள். இந்திய அறிஞர்கள், தத்துவ ஞானிகள் இவற்றைப் பற்றிய சிந்தனைகளில் ஈடுபட்டார்கள் என்றாலும் அவர்கள் இறப்புக்குப்பின் மனிதன் அடையும் மோட்சம், நரகம், மனிதனுடைய ஆன்மா, கடவுள், இவற்றுக்குள்ள தொடர்பு என்பது பற்றிய ஆய்வில் பெரிய அளவில் கவனம் செலுத்தினார்கள்.

வீடுபேறு என்று வரும்பொழுது, தனது வாழ்க்கையின் புனிதத்தால், நற்செயலால், அர்ப்பணிப்பால் ஒவ்வொருவரும் தான் அடைய முயலும் ஒரு நிலையாக அதைப் பார்த்தார்களே தவிர, ஒரு சமுதாயம் முழுவதும் வீடுபேறு அடைவது பற்றிய இயக்கமாக அவர்கள் எண்ணவில்லை.

பாரதி வீடுபேறு பற்றிய சிந்தனையில் பொதுவான இந்திய அனுகுமுறையில் இருந்து மாறுபடுகிறார். பாரதி பல பாடல்களில் பராசக்திக்குத் தன் வேண்டுகோளை வைக்கிறார். பராசக்தி தனக்கு எதிரில் நின்று கேட்டுக் கொண்டிருப்பது போலப் பேசுகிறார். ஆனால் எங்கும் தனக்கு மோட்சம் கேட்கவில்லை. அவர் பராசக்தியை:

வல்லமை தராயே

என்று கேட்டால், அது:

மானுடம் பயனுற வாழ்வதற்கே

என்றுதான் இருக்கும். அவர் பராசக்தியிடம் காணி நிலமும், அங்கு தனக்குக் காவலும் வேண்டுமென்று கேட்டால் அது:

**என்பாட்டுத் தீற்தாலே, இவ்வையத்தைப் பாலித்தீடு
வேண்டும்.**

என்ற அவரது குறிக்கோளை நிறைவேற்றுவதற்காகத்தான் இருக்கும். சுவர்க்கம் என்று வரும்பொழுது பாரதி அவரது ஆசையைத் தெளிவாகவே கூறுகிறார். அவருக்குத் தான் மட்டும் அல்லது ஒருவர் இருவர் மட்டும் இந்த நிலையை அடைவதில் நிறைவு இல்லை. அவர் தனது நாட்டினர் அனைவரும், மற்ற நாட்டினரும் கூட, ஒருமிக்க அந்த நிலையை அடைய வேண்டும் என்கிறார்.

**மாற்றி வையம் புதுமையறச் செய்து
மனீதர் தமிழை அமர்ரக்ஞங்க்க
விரும்புகிறார்.**

**எவ்வோரும் அமரர் நிலை எத்தும் நல்வழியை
இந்தியர் உலகிற்களிக்கும்**

என்று கூறியவர், மீண்டும் அதை உறுதி செய்து, “நம் இந்தியர் உலகிற்களிக்கும்” என்கிறார். பாரதி பேராசைக்காரர், நாம் அமரர் நிலையை அடைந்தால் மட்டும் போதாது, அமர்கள் நம்மைத் தங்கட்டு இணையானவர்களாக மதித்து, நம்மோடு உறவாட வேண்டும் என்பது அவர் விருப்பம். எனவே :

**தூண்டுமின்ப வாடைவீசு துய்ய தேன்கடல்
சூழநின்ற தீவிலங்கு சேஷி வானவர்
ஈண்டு நமது தோழராசி
எம்மோட்டுமுதம் உண்டு குவவ**

வேண்டுகிறார். வானவர் இங்கு வந்து நமது தோழராக வேண்டும், எம்மோடு அழுதம் உண்டு குவவ வேண்டும் என்கிறார். அவர் அத்துடன் திருப்தி அடையவில்லை.

நண்ணி அமரர் வெற்றிகூற,
நமது பெண்கள் அமரர் கொள்ள
வண்ணம் இனிய தேவயகளீர்
மருவ யாழும் உலகை துள்ள

வேண்டுமென்கிறார். நமது வெற்றியைப் பாராட்டி அமரர் பாட வேண்டும். நமது பெண்களை அவர்கள் திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டும். வண்ணத்தில் இனிய தேவ மகளிர் நமது வாழ்க்கைத் துணைகளாக வேண்டும். நாம் இங்கு இந்த உலகில் இந்த வாழ்விலேயே அமர நிலையை, அதற்கு ஒத்த உயர்வை எய்தவேண்டும் என்கிறார். இதன் அடிப்படைப் பொருள் என்ன என்று ஆய்வது பொருந்தும். இது ஏதோ கவிஞரின் பொருளற்ற கற்பனை அன்று. பொருள் பொதிந்த கனவு.

8.4 ஒரு சுவையான கதை

குலோத்துங்கன் இருபதாம் நூற்றாண்டில் இரண்டாம் பகுதியில் கவிதைகள் படைத்தவர். இருபத்தோராவது நூற்றாண்டிலும் தமது கவிதைப் பணியைத் தொடர்பவர்.

மாற்றி வையம் புதுமை யுறச் செய்து

மனீதர் தம்மை அமர்களாக்குவோம்

என்று பிரகடனம் செய்த பாரதியின் குறிக்கோள் நிறைவுபெறும் வழிகளைப் பற்றிச் சிந்தித்து, ஆற்றுப்படுத்துபவர் போலக் குலோத்துங்கன் சில கவிதைகளில் பாடுகிறார்.

துறக்கம் என்பதேன்? சுவர்க்கம் என்பதேன்?

இறக்கும் நாள் வரை இன்னல் ஏன்? புலி

நமக்கின்றுள்ளது: நாயதை மாண்புற

அயைப்பதல்லவோ அறிவின் பாலது

-குலோத்துங்கன் கவிதைகள்: பக்.127

என்பார் குலோத்துங்கன்.

மேலே குறிப்பிட்டுள்ள கருத்தை எண்ணும்பொழுது ஒரு கவிஞன் தொடர்பான சிறுகதை ஒன்று நினைவுக்கு வருகிறது. புனித பீட்டர் சுவர்க்கத்தின் வாயிலில் நின்று கொண்டு அங்கு இடம் பெறத் தகுதி உள்ளவர்களை முறையாக ஆய்ந்து அனுமதி வழங்கிக் கொண்டிருக்கிறார். அப்பொழுது அதன் உள்ளேநுழைய அனுமதி கேட்டு ஒருவர் வருகிறார். புனித பீட்டர் அவரைப்பார்த்து, "சொர்க்கத்திற்குச் செல்வதற்கு உமக்கு என்ன தகுதி இருக்கிறது?" என்று கேட்கிறார். அப்பொழுது அந்த நபர் சொன்னார்:

ஐயா நான் ஒரு கவிஞன். தனக்கு மட்டும் மோட்சத்தில் இடம் வேண்டும் என்று கேட்பது ஒரு கவிஞருக்குப் பொருந்தாது. ஒரு நல்ல கவிஞன் உலக மக்கள் அனைவரும் சுவர்க்கத்தில் வாழும் நிலையை அடைய வேண்டும் என்று நம்புவன். எனக்கு உள்ளே சென்று உங்கள் சுவர்க்கம் ஸ்பாடி இருக்கிறது என்று சுற்றிப்பார்ப்பதற்கு மட்டும் அனுமதி தாருங்கள். நான் பார்த்து விட்டுத் திரும்பிவந்து விடுகிறேன். பிறகு இங்கு இருந்து எனது உலகத்திற்குச் சென்று அங்கே இருக்கும் எனது மக்கள் அனைவருக்கும் நான் இங்கு பார்த்தது போன்ற ஒரு சுவர்க்கத்தை உருவாக்குவேன்.

மேலே கூறிய நிகழ்ச்சியில் வந்த கவிஞர் போலவே குலோத்துங்கனும்:

காலியமாகவும் கற்பனைப் பார்வையில்
இலியமாகவும் உரைத்த வீட்டினை
மண்ணில் நட்டுவும்

- குலோத்துங்கன் கவிஞரங்கள்: பக.126

என்கிறார்.

8.5 ஒரு பல்கலைக்கழக ஆய்வு

உலகில் மனிதன் சிந்திக்கத் தொடங்கிய காலத்திலிருந்து வாழ்க்கையில் மகிழ்ச்சிக்கு, இன்பத்திற்கு, வழி என்ன என்ற

கேள்விக்கு விடைகாணும் முயற்சியில் தொடர்ந்து ஈடுபட்டு வந்திருக்கிறான். இந்தியாவில் புத்தர் காலத்திலிருந்து இந்தத் தேடுதல் தலைமுறை தலைமுறையாகத் தொடர்ந்து இருக்கிறது. இந்தக் கேள்விக்குச் சிந்தனையாளர்கள், தத்துவ அறிஞர்கள், ஆஸ்மிகவாதிகள் கண்ட பதிலின் அடிப்படையில் தத்துவமரபுகள் தோன்றியிருக்கின்றன. சமயங்கள் தோன்றியிருக்கின்றன. அன்று முதல் இன்று வரை எல்லோரும் ஏற்கும் வகையில் ஒரு விடையைக் காண இயலாது நிற்கும் கேள்வி இது.

அண்மையில் (2006), சுவீடன் [Sweden] நாட்டில் உள்ள கோத்தன்பர்க் [Gothenburg] பல்கலைக் கழகத்தைச் சேர்ந்த சில பேராசிரியர்கள் டாக்டர் புரூஸ்டே [Dr. Bruelde] என்பவர் தலைமையில் பொதுவாகப் பல்கலைக்கழகங்களில் அறிவியல் துறையினரோ, சமூகவியல் துறையினரோ ஈடுபடாத ஒரு நீண்ட ஆய்வைத் தொடங்கினார்கள். மனிதர்களுக்கு நாம் வாழும் சமுதாயத்தில் மகிழ்ச்சியும், மனிறைவும் தருவன எவ்வ என்பதுதான் அவர்கள் முன்வைத்த கேள்வி; எடுத்துக் கொண்ட பொருள். சர்வதேச அளவில் பல அறிஞர்களின் கருத்துகளைக் கேட்டுப் பெற்றார்கள். இறுதியாக அவர்கள் கண்ட முடிவு பின்வருமாறு:

They concluded that working hard to reach a goal often brings more self - satisfaction than the goal itself. . . . Striving to achieve something by work gives a purpose to life and this is the meaning of true happiness

அதாவது ஒரு குறிக்கோளை முன்வைத்து, அதை அடைவதற்காகச் சற்றுக் கடுமையாக உழைப்பது தான் மனதுக்கு நிறைவுத்துறும் செயல் ஆகும். உண்மையான இப்பம் அங்குதான் இருக்கிறது என்பது அவர்கள் கண்ட முடிவு.

செய்யும் தொழிலோடு சேர்ந்துவிட்ட நெஞ்சினுக்கு
வய்யும் தரும் இன்பம் வானம் தருவதீவ்வை
- கலேஜத்துங்கன் கலைதகள்: பக. 164 (1980)

எனக் கவிஞர் குலோத்துங்கன் அனுபவத்திற் கண்டு பதிவு செய்த உண்மையை ஆராய்ச்சியின் வழி, கருத்துக் கணிப்பு நடத்திக் கண்டிருக்கிறார்கள். எனவே புனிதமான குறிக்கோளுடன், அதை அடையும் பாதையில் தடைகள் ஆயிரம் தாண்டி, தகர்த்து, முன்னேறும் சமுதாயம்தான் உண்மையான சுவர்க்கம் என்று முடிவு செய்திருக்கிறார்கள். நமது அனுகுழறையைப் பொருத்து, நமது வாழ்க்கையின் விழுமியங்களைப் பொருத்து, நமது தேடல்களைப் பொருத்து, இந்த உலகிலேயே நமது கவிஞர்களும், ஆன்மிகவாதிகளும் கற்பண்ணில் உருவாக்கிய வான்உலகைக் காண முடியும்.

8.6 வள்ளுவர் படைக்கும் வாழ்வியல்

நமது சமுதாய, பொருளாதார, அரசியல் முயற்சி, ஏன் ஆன்மிக முயற்சி கூட, இந்த வையத்தில் நமது வாழ்வைச் சீர்திருத்துவதாக, அதன் தரத்தை உயர்த்துவதாக, மனிதன் மகிழ்ச்சியோடு, மனநிறைவோடு வாழ வழி வகுப்பதாக இருக்க வேண்டும் என்பதுதான் பண்டைத் தமிழர் பண்பாடு, வாழ்வியல் தத்துவம்.

இம்மைச் செய்தது மறுமைக்காமலும்

அறவிலை வரணிகர்

[புறம் 134]

அல்லர் தமிழர்கள். அவர்கள் இம்மையில் முயன்ற தெல்லாம் இந்த வாழ்வைச் செம்மைப்படுத்துவதற்காகத்தான். பழைமை வாய்ந்த நாகரிகத்திற்குச் சொந்தக்காரர்களான தமிழரின் நீண்ட கால அனுபவத்தின் அடிப்படையில் அமைந்தது இந்தத் தத்துவம். அந்தத் தளத்தின் மீது நின்ற மேதை வள்ளுவர், இலட்சிய உலகம் என்பது எட்டாத உயர்த்தில் இருக்கும் ஒன்றுதான் என்பதை ஏற்காதவராக, இலட்சிய உலகை இங்கு நிலைநாட்ட இயலும் [realisable ideal] என்று கூறத்தக்க அளவில் ஒரு தத்துவ அமைப்பை உருவாக்குகிறார்.

வள்ளுவர் படைத்த திருக்குறளை, பிற்காலத் தமிழ் அறிஞர்கள் நீண்ட நாட்கள் ஒரு நீதி நூலாகப் பார்த்தார்கள். திருக்குறள் ஒரு நீதி நூல் என்று சிறந்த தமிழரினரான முனைவர்

க.த. திருநாவுக்கரசு அவர்கள் எழுதிய நூல் சாகித்ய அகாதமி விருது பெற்றது. திருக்குறள் ஒரு கவிதை நூல். அதன் இலக்கியப் பரிமாணங்களைப் பார்த்தவர்கள், அதை ஒரு சிறந்த இலக்கியப் படைப்பாகவும் பார்த்தார்கள். திருக்குறள் ஒரு நீதி நூல், சிறந்த இலக்கியம் என்பன உண்மையோயினும் அது அடிப்படையில் வாழ்வியல் கூறும் தத்துவ நூல்.

வன்னுவன் வாழ்க என்போம்: தீரு
மாயறை தந்தவன் வாழ்வியல் கண்டவன்
தென்னு தழிழ்ப் புலவன். பழஞ்
செந்தழிழ்ப் பண்பில் தீணாத்ததை வையகம்
கொள்ளக் குறன் கொடுத்தான்

- குலோத்துங்கன் கவிதைகள் பக்.341 (பொன்னி, 1947)
என்பது திருக்குறள் பண்டைத் தமிழர் கண்ட வாழ்க்கைத் தத்துவத்தின் இலக்கிய வடிவம் என்பதை அறுதியிட்டுக் கூறுவதாகும்.

தமிழ் இனம் கண்ட தத்துவச் சிந்தனைகளின் கொள்கலனாக இருப்பது குறள். வைய வாழ்வில் மாணிடர் அடைய வேண்டிய, அடையக் கூடிய நிலை பற்றி இரண்டு வரிகளில் சுருக்கமாக, ஆனால் தெளிவாகக் கூறுகிறார்.

வையத்துன் வாழ்வங்கு வாழ்பவன் வானுறையும்
தெய்வத்துன் வைக்கப் படும் [50]

என்கிறார். எனவே இந்த உலகில், முறையாகக் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய ஒழுக்க விதிகளைக் கடைப்பிடித்து, மனித தர்மத்துக்கு மாறாத வழிமுறையில் நின்று, உலகில் எப்படி வாழ வேண்டுமோ அவ்வண்ணம் வாழ்ந்தால் அவர்கள் விண்ணுலகத்தில் இருப்பதாக நாம் நம்பும் தேவர்கட்குச் சமமாக மதிக்கப்படுவார்கள் என்கிறார். அவன் "வையத்தானே எனினும் வானின்கண் உறையும் தேவருள் ஒருவனாக வைத்து நன்கு மதிக்கப்படும்" என்பார் பரிமேலழகர்.

வீடுபேறு என்பது எல்லோருக்கும் எட்டுவது அன்று என்பதும், ஒரு சிலரே காடு சென்று, கடுந்தவம் செய்து, அல்லது உலக வாழ்வினின்று ஒதுங்கி நின்று, நோன்பு நோற்றுப் பெற்றத்தக்க பேறு என்பதும் வழி வழி வந்த மரபு. இல்லறத்தில் நின்று, இயற்கையோடுண்ணந்த வாழ்க்கை முறையை மேற்கொண்டு, குழந்தைகளோடு குலவி, உற்றார் உறவினருடன் மகிழ்ந்து, செல்விருந்து ஓம்பி, வருவிருந்து பார்த்திருந்து, வையத்து வாழ்வாங்கு வாழ்ந்தே வீடு பேற்றையொத்த வாழ்வை இந்த உலகிலேயே அடையலாம் என்பது வள்ளுவம். அதற்கு 2000 ஆண்டுக்குப் பின்னர் வள்ளுவர் வழியில் நின்று, மேலும் பாரதி ஒரு படிமேலே சென்று, வீடு பேறு என்பதை ஜனநாயகப்படுத்தி ஒருவர் இருவர் அன்று; எல்லோரும் அமரர் நிலை யெய்த வேண்டுமென்றும் அதற்கான வழியை இந்தியா உலகுக்கு அளிக்குமென்றும் பிரகடனம் செய்தார். எது எப்படியாயினும் செத்த பிறகு சிவலோகம், வைகுந்தம் சேர்ந்திடலாமென்றே எண்ணி இருப்பார், அவர் பித்த மனிதர்: இத்தரைமீதினில், இந்த நாளினில் இப்பொழுதே முக்தி எதிட இயலும் என்பது வழி வழிவரும் தமிழ்ப் பாரம்பரியக் கவிஞர்கள் பார்வை தரும் காட்சி. அனைத்திற்கும் இரண்டாயிரம் ஆண்டுக்கு முன்னரே அடிப்படை அமைத்துக் கொடுத்தவர், அரிச்சுவடி கற்றுத் தந்தவர் வள்ளுவர். வாழ்வாங்கு வாழவேண்டும் என்று கூறியவர் தமது நூலில் அவ்வாறு வாழ்வதற்கான பாதையையும் காட்டி இருக்கிறார். இரவு நேரத்தில் பயன்பட பாதையின் இரண்டு பக்கங்களிலும் விளக்குக் கம்பங்களையும் அமைத்திருக்கிறார். வழியறியாது மனம் குழம்புவதைத் தவிர்க்கத் திசைக்கல்லும் நாட்டியிருக்கிறார். எனவே வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து வையத்திலேயே வானுலக வாழ்வைக் காண வள்ளுவர் வகுத்தளிக்கும் திட்டம் தான் வள்ளுவம்.

கோழில் வேறுபாடு

அதிகம்

9.1 தொழில் வேறுபாடு

வள்ளுவர் தாம் முன்வைக்க இருக்கும் இலட்சிய நாட்டிற்குச் சில அடிப்படைகளை உருவாக்குகிறார். அந்த அடிப்படையின் மேல் தான் அவர் மாபெரும் சமுதாய மானிகையை எழுப்புகிறார். அவர் அமைக்கும் அடிப்படையில் முதலாவது, மனிதர்கள் எல்லோரும் பிறவியில் சமம் என்பதாகும்.

**இறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும் இறப்பொவ்வா
செய்தொழில் வேற்றுமை யான்.** [972]

என்பது வள்ளுவரின் பிரகடனம்.

இக்குறஞக்கு, பிறப்பில் அதாவது பிறக்கும்பொழுது எல்லோரும் சமம் என்று பொருள் காண்பதை எல்லோரும் ஏற்கிறார்கள். பெரிய அளவில் கருத்து வேற்றுமை இல்லை. பிறக்கும்போது சமுதாயத் தகுதியில் எல்லோரும் சமம் என்றே பொருள் கொள்ளப்படுகிறது. ஆனால் பரிமேலழகர் ‘பிறப்பியல்பு’ என்கிறார். அதாவது உலகில் வந்து பிறத்தல் எனும் நிகழ்வு என்று பொருள் கொள்கிறார். ‘பிறப்பு’ எனும் நிகழ்வை ‘பிறத்தல்’ எனும் வினையாகக் கொள்கிறார். பிறவி எடுத்தல் என்பது எல்லா வருணத்தாருக்கும் பொது எனக்கொண்டு, பின்னர் ‘செய்தொழில்’ என்று வரும்பொழுது அது வருணத்திற்கேற்ப வேறுபடும்; அது ஒப்பாகாது எனப் பொருள் காண்கிறார். ‘பிறப்பு’ என்பதைப்

பிறத்தல், பிறத்தலாகிய நிகழ்வு, என்று கொள்வதற்கு எந்த நியாயமும் இல்லை. வள்ளுவர் வருண தர்மத்தை ஏற்கிறார் என முடிவு செய்து கொண்டு, அதற்கேற்பப் பொருள் கொள்கிறார் பரிமேலழகர். மற்ற உரையாசிரியர்கள் எல்லோரும் சமமானவர்களாகப் பிறக்கிறார்கள் என்றே பொருள் கொள்கின்றனர். அவ்வாறு பொருள் கொள்வது வாதத்திற்குரியது அன்று.

அடுத்து, ‘சிறப்பொவ்வா செய்தொழில் வேற்றுமையான்’ என்ற பகுதிக்கு வருவோம். ‘பிறப்பில் எல்லோரும் சமமானவர்கள்’ என்ற பிரகடனமே நாம் எடுத்துக்கொண்ட பொருளுக்குப் போதுமானது. இருப்பினும் முழுமை கருதி ‘சிறப்பொவ்வா செய்தொழில் வேற்றுமையான்’ என்ற பகுதிக்கும் வருவோமாயின் இங்கு பொருள் காண்பதில் தான் கருத்து வேற்றுமை ஏற்படுகிறது.

“தொழில்கள் வேறுபாட்டால் பெருமை, சிறுமை எனப்பட்ட சிறப்பியல்புகள் ஒப்பாக”

என்பது பரிமேலழகருடைய உரை.

“அந்தந்த உயிர்களை செயல் வேற்றுமையால் உயர்வு தாழ்வு சிறப்புகள் உண்டாகின்றன.”

எனகிறார் மு. வ.

இந்தப் பகுதியில் செய்யும் தொழிலில் உயர்வு தாழ்வு இருக்கிறது, அதைப் பொருத்து ஒருவருடைய உயர் நிலையும், தாழ்நிலையும் இருக்கிறது என்ற கருத்து முன் வைக்கப்படுகிறது.

9.2 செயல் திறன் வேறுபாடு

இந்தப் பகுதிக்கு இன்னொரு வகையிலும் பொருள் காண்பார் உளர்.

செய்யும் தொழிலில் காட்டுகின்ற சிறமையில் மட்டுமே வேறுபாடு கண்டு முடியும்

என்பது கலைஞர் உரை. ஆங்கிலத்தில் உரை கூற வந்த டாக்டர் S.M. டயஸ்:

*“Distinction arises only on the basis of performance.
In the respective occupations they take on.”*

என்று கூறுகிறார்.

முதலாவது கருத்தில் தொழிலிலேயே உயர்வு தாழ்வு இருக்கிறது என்ற எண்ணம் முன் வைக்கப்படுகிறது. இரண்டாவது அணுகுமுறையில், தொழிலில் உயர்வு தாழ்வு இல்லை. பெருமையும், சிறுமையும் ஒருவர் செய்யும் தொழிலில் அதைச் செய்யும் திறமையின் அடிப்படையில்தான் அமைகிறது என்ற கருத்து இடம் பெறுகிறது.

9.3 சிறப்பு வேறுபாடு

இந்தியச் சமுதாயத்தை எடுத்துக் கொண்டால் மனுதர்மம் போன்ற நூல் உழைவ ஒரு தாழ்ந்த தொழிலாகவே கருதுகிறது. நாம் இந்நூலில் கண்ட கற்பனை நாடுகளில் கூடத் திறமையில் குறைந்தவர்கள் உழவுத் தொழிலை மேற்கொள்கிறார்கள் என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. நாம் கருத்தில் கொண்ட கற்பனை நாடுகள் படைத்த ஆசிரியர்கள் அனைவரும் வேளாண்மை நாகரிக காலத்தில் வாழ்ந்தவர்கள்தான். இருந்தும் அவர்களில் சிலர் வேளாண்மைத் தொழிலை உயர்த்திப் பிடிக்கவில்லை. ஆனால் வள்ளுவர் உழவுத் தொழில் அளவுக்கு எந்த ஒரு தொழிலையும் உயர்ந்த இடத்தில் வைத்துப் போற்றவில்லை. எனவே அவர் தொழிலில் உயர்வு தாழ்வு இருப்பதாக எண்ணியிருக்க மாட்டார் என்று கருதுவதற்கு இடமிருக்கிறது.

"அவர் அவர் செய்யும் தொழில் வேற்றுமை காரணமாகச் சிறப்பு நிலைகள் வேறுபடும்" என்கிறார் வ.குப. மாணிக்கம். இங்கு அவர் உயர்வு, தாழ்வு என்ற கருத்தை முன்வைக்கவில்லை.

"சிறப்பு ஒவ்வொ செய்தோழில் வேற்றுமையான்"

என்பதை இன்னொரு முறையிலும் பொருள் கொள்வதற்கான வாய்ப்பு இருக்கிறது என்று கருதுகிறேன்.

ஒவ்வுதல் என்ற சொல்லுக்கு, தமிழ் பேரகராதி, ஒத்திருத்தல், பொருந்துதல் என்று பொருள் கூறுகிறது. திரு. மு. சண்முகம் பிள்ளை அவர்களின் தமிழ் - தமிழ் அகராதி ஒவ்வுதல் என்பதற்கு இணங்குதல், பொருந்துதல், இசைதல், ஒத்திருத்தல் என்று பொருள் கூறுகிறது. க்ரியாவின் தற்காலத்

தமிழ் அகராதி 'ஓவ்வு' என்பதற்குப் பொருந்திவருதல், ஏற்றுக் கொள்ளும்படி வருதல் என்றுதான் பொருள் கூறுகிறது. தமிழ் வழக்கில் ஓவ்வாது என்பதும் பொருந்தாது என்ற பொருளில் தான் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

ஓவ்வாமை என்பதற்கு மட்டும் இயலாமை, பொருந்தாமை, இசையாமை, தகுதிக்குறைவு என்பதுடன் ஒப்பாகாமை என்ற பொருளும் கொடுக்கப்படுகிறது. குறளில் வரும் 'சிறப்பு ஓவ்வா' என்பதில், ஓவ்வா, என்பது ஓவ்வுதல் என்பதன் எதிர்மறையாகவே கொள்ள வேண்டும். எனவே என்னைப் பொருத்தவரை

சிறப்பு ஒக்கும் எல்லா உயிர்க்கும் சிறப்பு ஓவ்வா

செய்தொழில் வேற்றுமையான் [50]

என்ற குறளுக்குப் "பிறப்பில் எல்லோரும் சமம்". செய்கின்ற தொழிலின் வேறுபாட்டின் அடிப்படையில் ஒரு தொழிலைவிட இன்னொரு தொழில் சிறப்பானது என்று கணித்து உயர்வு, தாழ்வு கற்பிப்பது பொருந்தாது என்று பொருள் கொள்வதும் பொருத்தமாகும் என்றே தோன்றுகிறது. பிறப்பொக்கும் என்று கூறிய வள்ளுவர் நான்கு வர்ணங்கள், அவர்களுக்கெனத் தனித்தனித் தொழில்கள், அத்தொழில்களில் உயர்ந்தவை, தாழ்ந்தவை என்ற வேறுபாட்டை மறுக்கும் வகையில் "செய்தொழில் வேற்றுமையான் சிறப்பு ஓவ்வா," அதாவது செய்கின்ற தொழிலின் வேறுபாடுகளின் அடிப்படையில் மட்டுமே ஒருவரினும் மற்றொருவர் உயர்ந்தவர் அல்லது தாழ்ந்தவர் என்பது பொருந்தாது என்று பொருள் கொள்வதற்கும் இடம் இருக்கிறது என்றே கருதுகிறேன்.

"செய்தொழில்

வேற்றுமையான்"

என்பதைச் செய்கின்ற தொழில்கள் வெவ்வேறாக இருக்கும் தன்மையான்' என்று தான் கொள்ள முடியும். நாம் பார்த்த கற்பனை நகரங்களில் தாமஸ் மோர், கேம்பனெல்லா, ஜோஹான் ஆந்த்ரியே மூவரும் எல்லாத் தொழில்களும் மரியாதைக் குரியவை என்று கருதுகின்றனர். "செய்தொழில் வேற்றுமையான் சிறப்பு ஓவ்வாது, அதாவது

பொருந்தாது அல்லது கூடாது", என்று கொள்வது தொழில் தொடர்பாக ஒரு முக்கியமான தத்துவத்தை முன்வைப்பதாகும் என்று கொள்வதே பொருத்தமாகும். இந்த அணுகுமுறை இதுவரை பொருள் கொண்ட அனைவரது அணுகுமுறையில் இருந்தும் வேறுபடுகிறது என்பதையும் உணர்கிறேன். இது வாதத்திற்குரியது. இந்த அணுகு முறையை இத்துடன் விட்டு விட்டு, மீண்டும் உரையாசிரியர்களுக்கு வருவோம்.

சிறப்பு என்ற சொல்லில் உயர்வு, தாழ்வு என்ற வேறுபாட்டைக் காண்பது ஏற்படுத்தயதாகாது. சமுதாய முக்கியத்துவம் என்ற அளவில் தொழிலின் மதிப்பு நிலைகள் வேறுபடலாம் என்று கொள்வது பொருந்தும். தொழிலில் உயர்வு தாழ்வு இல்லாதிருக்கலாம். ஆனால் சமுதாய முக்கியத்துவம் என்ற தராசில் எல்லாத் தொழிலும் ஒரே நிலையில் இருக்க இயலாது.

**உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வர்; மற்றுறவுகளும்
தொழுதுண்டு சின் செல்பவர் [10வர]**

என்ற குறளே அதற்குச் சான்று. சிறப்பு என்னும் சொல்லின் பொருள் பின்வருமாறு:

சிறப்பு, பெருமை, திருவிழா, செல்வம், அன்பளிப்பு,
மதிப்பு, தலைமை, பகட்டு.

ஒரு சமுதாயத்தில், மக்களிடையே, ஒரு தொழிலின் பயன் கருதி, அதற்கிருக்கும் பெருமை, அல்லது மதிப்பு, அல்லது அதனால் சமுதாயம் பெறும் 'செல்வம்' அல்லது 'நன்மை' வேறுபடலாம் என்று கொண்டால், இங்கு 'ஒவ்வாது' என்பதை, ஒப்பாகாது எனக் கொள்வது பொருந்தும். எப்படியிருப்பினும் தொழிலில் உயர்வு, தாழ்வு காண்பதற்கு வள்ளுவரின் அணுகுமுறையில் இடமில்லை.

9.4 மற்ற நூல்கள்

நமக்கு இப்பொழுது தேவைப்படுவது பொருளின் முதற் பகுதிதான். பிறப்பில் எல்லோரும் சமம் என்ற அவரது பிரகடனம்

அவர் வாழ்ந்த காலச் சூழ்நிலைக்கு மிகவும் புரட்சிகரமானது. வேத, உபநிடத் நூல்கள் பெரிதும் மதிக்கப்பட்ட சூழ்நிலையில் உருவான மனு சாத்திரம்* மக்களை நான்கு வர்ணங்களாகப் பிரிக்கிறது. ஒவ்வொரு வர்ணமும் பிறப்பிலேயே அமைகின்றது. அதில் ஒரு பிரிவு உயர்ந்தது, இன்னொன்று தாழ்ந்தது என்று அறுதியிட்டுக் கூறி ஒவ்வொரு பிரிவுக்குமான கடமைகளையும் மனு வகுத்திருக்கிறார். எனவே மக்கள் பிறப்பில் சமமானவர்கள் அல்ல. நான்கு வர்ணங்களில் முதல் வர்ணத்தவர் உயர்ந்தவர்; அதற்குப் பின் வருகின்ற வர்ணங்கள் படிப்படியாகத் தாழ்ந்தவை என்பது அன்றைய கால கட்டத்திலேயே தமிழ்நாட்டில் இடம் பெற்று வந்த தத்துவமாகும்.

குடியரசு என்ற கற்பணை நகரைப் படைத்த பிளேட்டோவும் அந்தக் கற்பணைச் சமுதாயத்தில் கூடப் பிறப்பில் அணைவரும் சமம் என்று கூறவில்லை. பிறப்பில் சிலர் தங்கம் போன்றவர்கள், சிலர் வெள்ளி போன்றவர்கள், இன்னும் சிலர் பித்தளை, இரும்பு போன்றவர்கள் என்று கூறுகிறார். தங்கம் போன்றவர்கள்தான் அந்த நகரக் குடியரசின் காவலர்களாக, தலைவர்களாக இருக்கத் தகுதி வாய்ந்தவர்கள்; பித்தளை, இரும்பு போன்றவர்கள் வேளாண்மை மற்றும் பிற உடலுழைப்புத் தொழில்களுக்குத் தகுதியானவர்கள் என்கிறார்.

மனுவைப் பொருத்தவரை ஒரு வணிகனின் மகன் வணிகனாகத்தான் இருக்க வேண்டும். ஒரு சூத்திரனின் மகன் சூத்திரனாகத்தான் இருக்க வேண்டும் சூத்திரனுக்கு வகுக்கப்பட்ட பணிகளைத் தான் செய்ய வேண்டும் ஆனால் பிளேட்டோ இந்த ஓர் அம்சத்தில் மட்டும் சிறிது வேறுபடுகிறார். தங்கம் போன்ற ஒருவருக்குப் பிறக்கும் சூழ்ந்தை வெள்ளியாக இருக்கலாம். வெள்ளி போன்ற ஒருவருக்குப் பிறக்கும் சூழ்ந்தை பித்தளையாக, இரும்பாக இருக்கலாம். இரும்பு போன்ற ஒரு பின்னணியில்

* மனு சாத்திரம் காலத்தால் பிந்தியது என்ற கருத்தும் உண்டு.

பிறக்கும் குழந்தை தங்கம் போன்றதாக இருக்கலாம். இந்த வேறுபாடு பிறவியிலேயே அமைகிறது என்று அவர் கூறியிருப்பதால், பிறவியில் எல்லோரும் சமம் என்பது அவருக்கு ஏற்பட்டையதன்று.

அரிஸ்டாட்டிலும் அடிமைகள் என்ற ஒரு பிரிவை அங்கீகரிக்கிறார். அவர்கள் இயற்கையிலேயே அடிமை யுணர்வுடன் கூடிய தாழ்ந்தவர்கள் என்ற ஒரு கருத்தைப் பதிவு செய்கிறார். மேலே கூறிய பின்னணியில்

“இறப்பெரக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்”

என்பது அன்றைய சமுதாயம் அமைத்து வைத்திருந்த, கம்பீரமான, உயர்வு தாழ்வுக் கோபுரத்தின் அடிப்படையை அதன் கீழ்த்தளம் முதல், ஒளிவீசும் கலசம் வரை அசைக்கின்ற புரட்சிகரமான கருத்து என்பதில் ஜயமில்லை. இந்த அடிப்படையின் மேல்தான் வள்ளுவர் தனது சமுதாய அமைப்பை உருவாக்குவதற்கான சில தத்துவங்களை முன் வைக்கிறார்.

பிறப்பில் அனைவரும் சமம் என்பதை நிலைநாட்டிய வள்ளுவர் அதற்கு அடுத்தபடியாக மதச் சார்பற்ற ஒரு சமுதாய நிர்வாக அமைப்பை உருவாக்க முனைகிறார். மதச் சார்பற்ற என்ற கருத்துரையை முறையாகப் புரிந்து கொள்வது தேவை. உறுதியாக, ‘மதத்திற்கு எதிரான’ என்பது பொருள் அன்று. ‘சமய நம்பிக்கை அற்றவர்கள் அரசு’ என்பதும் பொருள் அன்று. ஒரு நாட்டில் பல சமயத்தினர் இருக்கலாம். சமய நம்பிக்கை இல்லாதவர்களும் இருக்கலாம். சமய நம்பிக்கைக்கட்டு எதிரானவர்களும் இருக்கலாம். அரசைப் பொருத்தவரை அது எந்த வொரு மதத்தையும் ‘ஆட்சியின் மதம்’ எனச் சார்ந்து நிற்காமல், அரசுக்கு எல்லாச் சமயங்களும் சமம் என்ற கொள்கையை அடிப்படையாக வைத்து நடுநிலையில் நின்று செயல்படும் அரசு எனப் பொருள் கொள்ளலாம், பொருள் கொள்ள வேண்டும்.

10

பீச் சூரியக்காலை நட்டுத்தோற்று முறை

10.1 வழக்கில் இல்லாத வீழுமியம்

வள்ளுவர் வாழ்ந்த காலத் தமிழகத்தில் பல சமயங்களும் வழக்கில் இருந்தன. பெளத்தம் இருந்தது. சமணம் இருந்தது. வேத மரபு சார்ந்த இந்து மதம் இருந்தது. ஆனால் இந்து மதம் என்ற பெயரைப் பெற்றிருக்கவில்லை. தமிழர் சமயம் எனக் கருதப்படும் சிவநெறி இருந்தது. திருமால் வழிபாடு இருந்தது. ஆனால் சைவம், கைவணவம் என்று பெயர் பெறவில்லை. சாங்கியம், யோகம், நியாய, கைவசேஷிகம், மீமாம்சத் தத்துவங்கள் இருந்தன. உலகாயதமும் இருந்தது. சுருக்கமாகச் சொல்வதானால் ஆத்திகர்கள் இருந்தனர். நாத்திகர்கள் இருந்தனர். பகுத்தறிவு வாதிகள் எனச் சொல்லத்தக்கவர்களும் இருந்தனர். அன்றைய அரசு எதுவாயினும் பொதுவாக அது அரசர் சார்ந்த மதத்தைச் சார்ந்தது. அரசர் சமணராக இருந்தால் அது சமண அரசு; அரசர் பெளத்தராக இருந்தால் அது பெளத் அரசு; அரசர் ஒர் இந்துவாக இருந்தால் அது இந்து அரசு என்ற மரபே இருந்து வந்தது. அரசன் எம்மதம், அரசு அம்மதம் என்பதுதான் நடைமுறை. அரசர்கள் ஏதாவது ஒரு சமயத்தைத் தழுவியவர்களாகவே இருந்தனர். எனவே எந்த மதத்தையும் சாராத அரசு, எல்லா மதத்தினருக்கும் பொதுவான வாழ்வியல் தத்துவம் என்பன போன்ற சிந்தனைகள் இடம்

பெறாதிருந்த காலம். முந்தைய அரசர்கள் பலர், மற்றும் முந்தைக் காலத்தில் ஆட்சியிலிருந்தோர் பலர், பிற மதத்தினரை மதித்தார்கள். பிற மதத்தினருக்கு நியாயம் வழங்கினார்கள். ஆனால் அரசு, ஆஸ்பவர் சமயத்தைச் சார்ந்ததாகவே இருந்தது. ‘மதச் சார்பின்மை’ [secularism] என்பது வரையறுக்கப்பட்ட, மதிக்கப்பட்ட, கடைப்பிடிக்கப்பட்ட தத்துவமாக இடம் பெற வில்லை. ‘மதச் சார்பின்மை’ என்ற சொல்லே அகராதிக்குப் புதியது. புதியதாக உருவாக்கப் பட்டது. Secularism என்ற கருத்துரு [concept] ஜோப்பாவில் மறுமலர்ச்சிக்குப் [renaissance] பின்னர் தான் உருப்பெற்றது. ‘குடியரசுத் தத்துவம்’ அரசியல் நடைமுறையாக உருப்பெற்று வளர்ச்சியடைந்த பின்னர்தான் ஆட்சியிலிருந்து சமயம் பிரிக்கப்பட்டது. அதன் பின்னர் தான் அரசுக்கு எல்லா மதமும் சம்மதம் என்ற தத்துவம், அரசு ‘எம்மதத்தையும் சாராமை’ என்ற நிலைக்கு வளர்ச்சி பெற்று நடைமுறைப் படுத்தப்பட்டது. இன்றும் குடியரசு என்று கூறிக்கொள்ளும் நாடுகளில் ‘மதச் சார்பின்மை’யை இந்தியா போன்று அரசியலமைப்பின் அங்கமாகக் கடைப்பிடிக்கும் நாடுகள் மிகச் சிலவே. இந்தியாவைச் சுற்றி இருக்கும் நாடுகளில், இந்தியாவின் அண்டை நாடுகளில், மதச்சார்பற்ற நாடு என்று எதுவும் இல்லை. இந்தப் பின்னணியில், ‘மதச் சார்பின்மை’ என்பது ஒரு தத்துவமாக அறியப்படாத கால கட்டத்தில் வள்ளுவர் தமது நூலில் கடைப்பிடித்திருக்கும் அனுகுழறை எண்ணி எண்ணி வியக்கத்தக்கதாகும்.

10.2 சமயம் கடந்த தத்துவம்

வள்ளுவரைப் பொருத்தவரை இரண்டு கூறுபாடுகள் குறிப்பிடத்தக்கவை:

1. திருக்குறளில் வரையறுத்துக் குறிப்பிடத்தக்க அளவில் எந்த விதமான சமயச் சார்பும் இடம் பெறவில்லை. எந்தச் சமயமும் முன்னிலைப் படுத்தப்பட வில்லை.

2. திருவள்ளுவர் தன்னளவில் அவர் எந்த மதத்தைச் சார்ந்தவர் என்பதையும் கூட ஜெயம், திரிபு அற, குறள் நூலில் இருந்து அறிந்து கொள்ள இயலவில்லை. அவர் தமது சமய நம்பிக்கை தொடர்பான தடயம் எதையும் விட்டு வைக்கவில்லை.

திருவள்ளுவமாலையில், கல்லாடர் பெயரில் இடம் பெற்றிருக்கும் வெண்பா, குறளின் சமயச் சார்பற்ற தன்மையை அப்பொழுதே அடையாளம் காட்டியிருக்கிறது.

**ஓன்றே பொருளென்னீன் வேறெறன்ப, வேறெறனீன்
அன்றெறன்ப ஆறு சமயத்தார்-நன்றெறன
எப்பாலவரும் இயைபலே வள்ளுவனார்
முப்பான் மொழிந்த மொழி**

என்ற வெண்பா, திருவள்ளுவ மாலையில் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும். இதனினும் முக்கியமாகக் கூறத்தக்கது திருவள்ளுவ மாலையில் இடம் பெற்றிருக்கும் வெள்ளிவீதியார் பாடிய பின்வரும் வெண்பா:

**செய்யா மொழிக்கும் திருவள் ஞவர் மொழிந்த
பொய்யா மொழிக்கும் பொருளென்றே-செய்யா
அதற்குரியர் அந்தண்றே ஆராயின் ஏனை
இதற்குரியர் அல்லாதார் இல்.**

செய்யா மொழி என்பது வேதம். அதற்குரியவர்கள் அந்தணர். ஆனால் பொய்யாமொழி என வழங்கும் திருக்குறள் எல்லோருக்கும் உரியது என்பதை விட, இன்னும் சற்று அழுத்தமாக இதற்கு உரியவர் அல்லாதார் யாருமில்லை என்றே அந்த நாளிலேயே அதன் தனிச்சிறப்பாகிய பொதுமையை எடுத்துரைக்கிறார்.

திருவள்ளுவர் அன்று வழக்கில் இருந்த சமயங்கள், தத்துவங்கள், புராண-இதிகாச மரபுகள் அனைத்தையும் அறிந்திருந்தார் எனத் துணிய இடமுண்டு. இந்திரன், செய்யாள்,

செய்யவள், தாமரையினாள், முகடி, அடியளந்தான், தாமரைக்கண்ணான், காமன் ஆகிய பெயர்கள் குறளில் இடம் பெற்றுள்ளன. இவை வேத மரபுத் தெய்வங்கள். இவற்றை அவர் கடவுள் கோட்பாட்டு நிலையில் அறிமுகப்படுத்த வில்லை. அன்றைய வழக்கை முன்னிறுத்தி இலக்கிய உத்தியாகிய எடுத்துக் காட்டுகளாகவே பயன்படுத்துகிறார். வேத மரபான வேள்வியில் உயிர்ப்பலி, பிறப்பில் உயர்வு, தாழ்வு போன்றவற்றை அறிந்திருந்ததோடு அவற்றை மறுக்கிறார்.

நீத்தார் பெருமை, புலாலுண்ணாமை, கொல்லாமை பற்றிய கருத்துகளும், துறவு நிலைக்கு, இல்லறத்திற்குச் சமமாக இன்றேனும் அதற்கு அடுத்த நிலையில் முக்கியத்துவம் கொடுத்திருப்பதும், பெளத்த, சமண சமயங்களின் தாக்கத்திற்குச் சான்றுகளாக அறிஞர்கருதுவர். எனவே அவர் வாழ்ந்த காலத்திய சமயங்கள், தத்துவங்கள், அவற்றுக்குள் இருந்த முரண்பாடுகள் அனைத்தையும் அறிந்திருந்தார். அவற்றை

எப்பொருள் யார் யார் வாய்க் கேட்டினும் அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்ப தறவு. [423]

என்ற நிலையில் நின்று தமது நூலைப் படைத்தாரேயன்றி எந்த ஒரு சமயத்தையும் முன்னிலைப் படுத்தினாரில்லை.

பாயிரவியலில் இடம் பெற்றுள்ள கடவுள் வாழ்த்து என்பது நூலாசிரியர் வழிபடு கடவுளையோ, அல்லது நூல் பேசும் பொருளுக்கு ஏற்பட்டைக் கடவுளையோ வாழ்த்துதல் மரபு எனினும், திருவள்ளுவர் எந்தக் கடவுளரையும் வெளிப்படையாக இனங்காட்ட வில்லை. கடவுளைச் சுட்டுவதற்கு அவர் பயன்படுத்தும் பண்புப் பெயர்கள் ஒவ்வொரு சமயத்தவரும் தங்கள் கடவுளை அடையாளம் காணக் கூடியனவாகவே உள்ளன. கடவுள், அல்லது கடவுள் ஒத்த ஏதோ ஒரு சக்தி, உண்மையை உணர்த்துவதாகவும் அவரை வழி படுவதால் அடையும் பயன் பற்றிக் கூறுவதாகவும் மட்டுமே இவ்வதிகாரம் அமைந்துள்ளது. நாத்திகர் தவிர்த்து மற்ற அனைத்துச் சாரார்க்கும்

ஏற்படைத்தாகவே இவ்வதிகாரம் அமைந்துள்ளது என்பது பெரும்பான்மையர் கருத்து. கடவுள் உள்ளார் என்பதை ஏற்காத பெள்த, சமண சமயத்தாரர்க்கும் இந்த அதிகாரம் ஏற்படையதாகவே உள்ளது என்பது குறிப்பிடப்பட வேண்டிய ஒன்று. பகுத்தறிவாதி உட்பட அனைவருக்குமே, பின்னர் இடம் பெற்றுள்ள

**எப்பொருள் யார் யார் வாய்க் கேட்கினும் அப்பொருள்
மைய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு [423]**

**எப்பொருள் எத்தன்மைத் தூயினும் அப்பொருள்
மைய்ப் பொருள் காண்பது அறிவு [455]**

என்ற குறல்கள் அமைதி தரத் தக்கவை. வள்ளுவர் இங்கு பகுத்தறிவுத் தளத்தின் மேல் நிற்பது கண்டு மனநிறைவு பெறலாம். குறள் நூல் முழுவதிலும் கூறப்பட்டிருக்கும் கருத்துகள் அனைத்துமே, இந்த இரண்டு குறட் பாக்கள் தரும் அளவு கோலுக்கு உட்பட்டவையே ஆகும். இந்தப் பிரகடனத்திற்கு விதி விலக்கில்லை. வள்ளுவர் குறனும் விலக்கில்லை.

10.3 வள்ளுவர் மதம்

வள்ளுவர் ஊழி, அதன் விளைவு பற்றிப் பேசுகிறார். முற்பிறப்பு, மறுபிறப்பு பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். கடவுள் வாழ்த்துப் பாடுகிறார். எனவே அவர் தமது நூலை ஒரு பொது வாழ்வியல் தத்துவமாக அளித்திருந்தாலும், தனிப்பட்ட முறையில் அவருக்கென ஒரு சமய நம்பிக்கை இருந்திருக்கக் கூடும். அது அன்றுள்ள சமயங்களில் ஒன்றாகவோ, அல்லது அவர் தமக்கென வகுத்துக் கொண்ட கடவுட் கோட்பாடாகவோ இருக்கலாம். ஆனால் வள்ளுவரின் கடவுட் கொள்கை என யாரும் அடையாளம் காட்டத்தக்க ஒன்றை அவர் முன் வைக்கவில்லை. தன்னுடைய நம்பிக்கைகள், கொள்கைகள் எவையாயினும் அவற்றை அவர் முதன்மைப் படுத்தாது, ஒரு பொது அறத்தை முன்வைக்கிறார். அவருடைய இந்த அனுகு முறை வள்ளுவரை மத அடிப்படையில்

அடையாளம் காட்ட முடியாதவராக நம் முன் நிறுத்துகிறது. ஒவ்வொரு சமயத்தினரும் அவரைத் தம் சமயத்தினராகக் காண்கின்றனர்.

திரு.வி.க. ‘தமிழ் நூல்களில் பெளத்தம்’ என்னும் தமது நூலில் ‘எனது சிற்றாராய்ச்சியில் திருக்குறள் சமண அறத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டெழுந்த பொது நூல் என விளங்கியிருக்கின்றது’ என்கிறார். ‘தமிழ்ச் சூடர் மணிகள்’ எனும் நூலில் பேராசிரியர் வையாபுரிபிள்ளை வள்ளுவரின் சமயம் பற்றிப் பேசும்பொழுது சமண மதத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டு, கீழ்க்காணும் கருத்தை முன் வைக்கிறார்:

கொல்லாமை முதலிய கொள்கைகளை அது மிகவும் போற்றி வந்தது. நல்லொழுக்கத்தின் அவசியத்தை அது அறிவுறுத்தியது. சாமானிய லௌகிக நிலையிலிருந்து அதனினும் மேம்பட்ட ஒழுக்கநிலையை நாட்டில் பரப்புவதற்கு ஜென சமயத்தவர்கள் மிகவும் முயன்றார்கள். இம்முயற்சியால் கணிந்த கணியே திருவள்ளுவரது திருக்குறள் என்று கூறுதல் வேண்டும்.

திருக்குறளை நன்கு ஆராய்ந்த காஞ்சிபுரம் வச்சிரவேல் முதலியார் தக்க பல ஆதாரங்களைக் காட்டித் ‘திருக்குறளின் உட்கிடை சைவ சிந்தாந்தமே’ என மெய்ப்பிக்க முயல்கிறார். மறைமலையடிகள் தமது ‘பழந் தமிழ்க் கொள்கையே சைவ சமயம்’ எனும் நூலில் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

பெளத்த சமணச் சமயக் குருக்கண்மார் இல்லறத்தை இகழ்ந்து, துறவறத்தையே பெரிதும் கொண்டாடி நிற்பர். இவ்வுண்மை கண்டு தெய்வத் திருவள்ளுவர் அவர் தம் கொள்கையை மறுத்தற் பொருட்டே, இன்பத்தின் வழித் தாகிய இல்லறத்தை முன்வைத்து நூல் செய்ததும், இல்லறத்தைத் தமிழ்ச் சான்றோர் வழக்குப் பற்றித் துறவறத்தினும் மிக்கெடுத்துக் கூறிய தூங் மென்க.

திருக்குறளுக்கு உரிமை கொண்டாடியவர்களில் சமண அறிஞர்களே அதிகம். சிறந்த ஆய்வாளராகிய மயிலை சீனி. வெங்கடசாமி, பேராசிரியர் வீடுர் அ. சக்ரவர்த்தி நயினார், காஞ்சிபுரம் தி. அனந்தநாத நாயினார், போன்றவர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். அடுத்ததாகத் திருவள்ளுவரைத் தம்மதத்தவர் என்று நிறுவ முயன்றவர்கள் சைவர்கள். மற்றவர்களும் அவரை விட்டுவிடவில்லை. திருவள்ளுவர் வைணவரே என்று வழக்கறிஞரான கேசவ ஐயங்கார் அவர்களும் ஒரு நூலை எழுதினார். கிறித்தவர்களும் பின்தங்கிவிடவில்லை. தமிழுக்குப் பெருந்தொண்டு செய்தவரான G.U. போப் அவர்களும் திருவள்ளுவரின் காலத்தைச் சற்றுப் பின்தள்ளி ஏகவின் சீடரான புனிதர் தாமகடன், அவர் சென்னை வந்தபொழுது, விவிலியக் கருத்துக்களைப் படிக்கும் வாய்ப்புத் திருவள்ளுவருக்கு இருந்ததாகவும், அத்தொடர்பின் தாக்கம் திருக்குறளில் இடம் பெற்றிருப்பதாகவும் எழுதியுள்ளார். நாம் மேலே கூறியுள்ள தகவல்கள் ஒருபுறமிருக்க, திருவள்ளுவருடைய சமயம் பற்றி இன்று புதிய ஒரு கருத்தும் முன் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அக்கருத்துப் பின்வருமாறு: வள்ளுவர் சைவராகப் பிறந்தவர்; ஆனால் அவருடைய சமயம் சன்மார்க்கம். இது வள்ளலார் நிறுவனங்களின் அறங்காவலர் குழுத் தலைவர் ஊரன் அடிகளார் பார்வை. சாரமுள்ள கருத்தேயாகும்.

இதுகாறும் நாம் கூறியவற்றின் நோக்கம் வள்ளுவரின் சமயம் என்ன என்பதை ஆராய்ந்து தீர்மானிப்பதன்று. அவர் தமது நூலில் எந்தச் சமயச் சார்புக்கும் இடம் கொடுக்கவில்லை. ஒவ்வொரு சமயத்தினரும் நம்மவர் என ஏற்கும் வகையில் மதச்சார்பற்ற ஒரு வாழ்வியல் தத்துவநூலைப் படைத்திருக்கிறார் என்பதை வலியுறுத்தவேயாகும்.

பல சமயங்களும், சமயச் சார்பான ஆழந்த சிந்தனைகளும் இடம் பெற்றிருந்த சூழ்நிலையில், 'சமயச் சார்பின்மை' என்பதை ஒரு தத்துவமாக எண்ணிப்பார்க்கும்

வளர்ச்சி நிலை இடம் பெறாத கால கட்டத்தில், தமது சமயம் என்ன என்று அடையாளம் காட்டாது, பின்னணியில் நின்று, சமயச் சார்பற்ற ஒரு வாழ்வியல் நூலை வள்ளுவர் இரண்டாயிரம் ஆண்டுக்கு முன், மன்னராட்சிக் காலத்தில் படைத்தளித்திருப்பது எந்த அடிப்படையில் பார்த்தாலும் எண்ணி, எண்ணி வியக்கத் தக்கதே யாரும்.

10.4 வாழ்வியல் தத்துவம்

திருக்குறளைப் புலவருலகம் ஒரு நீதி நூலாகவே நீண்ட நாளாகப் பார்த்து வந்திருக்கிறது. பின்னர் அதை ஒர் இலக்கிய நலம் கொண்ட படைப்பாகவும் பார்த்தார்கள். திருக்குறளின் பரிமாணங்களை நாம் ஆழமாக ஆராயவில்லை. முழுமையாக அறிந்து கொள்ளவில்லை. கீதை வேதமரபை அடிப்படையாக வைத்து வாழ்வியல் வகுத்த மறை நூல். திருக்குறள், தமிழ்ச் சமுதாயப் பண்பாட்டின் பின்னணியில், அன்பையும், அறத்தையும் அடிப்படையாக வைத்து, வேதமரபை, அன்றைய பெளத்த, சமண உலகாயதச் சிந்தனைகளை [நாம் ஊகிக்க தக்க அளவில் மேற்கே கிரேக்க, ரோமானிய நாகரிகத்தை, ஆசியாவில் கன்.பூசியஸ் சிந்தனை வரை உலகப் பண்பாட்டு மரபுகளை] அவர் ஆய்ந்த அளவிற்கு மனத்திற் கொண்டு, தம் ஆழந்த சிந்தனையின், மேதமையின், விளைவாக உருவாக்கிய வாழ்க்கைத் தத்துவ நூல்; புதுப்படைப்பு: சில கூறுபாடுகளில் புரட்சிப் படைப்பும் கூட. அது மதச் சார்பின்மைக்கு மட்டுமேன்றி இன்றைய நடைமுறையில் முக்கியமான இடத்தைப் பெற்றிருக்கும் மனித நேயத்திற்கும் ஒரு முன்னோடி. வள்ளுவம் நாம் அறிதொறும் அறியாமை காணும் வாழ்வியல் தத்துவம்.

10.5 குவலயக் குடும்பம்

இரண்டாயிரம் ஆண்டுக்கு முன்பே,
யாதும் ஊரே, யாவரும் கேள்வி [புறம் 192]

என்று பிரகடனம் செய்த தமிழ்க் கவிஞர்கள் மானுடம் ஒரு குவலயக் குடும்பம் என்ற சிந்தனைக்கு வித்திட்டான். வாழையிட வாழையென அவன் மரபில் வந்து, மதம், இனம் மொழி கடந்த வாழ்வியல் வகுத்துத் தந்த தமிழ்ப் புலவரான, தத்துவ அறிஞரான வள்ளுவர் பண்டைத் தமிழர் தம் சிந்தனை மரபின் மகத்தான பிரதிநிதி. கையத்தை ஒரு குடும்பமாக அன்றைய தமிழர் பார்த்தனர். கையம் தழுவிய மொழிக் குடும்பமாக இன்றைய தமிழர்கள் வாழ்கின்றனர்.

11

அட்சியை பற்றி உர்க்குவது

11.1 ஆட்சி அமைப்பு

மாபெரும் கிரேக்க அறிஞரான பிளேடோவில் தொடங்கிப் பின்னர் வரலாறு போற்றும் சிந்தனையாளரான சர் தாமஸ் மோர் [Sir Thomas More] முதல் H.G. வெல்ஸ் [H.G. Wells] வரை பல அறிஞர்கள் இன்றைய உலகினின்றும் உயர்ந்த ஒரு மக்கள் சமுதாய அமைப்பை ஒரு வரைவு [design] போல முன்வைத்திருக்கின்றனர். இருக்கின்ற அமைப்பைப் பேரளவிற்குப் புறக்கணித்துவிட்டுப் பெரும்பாலும் அவர்கள் கற்பணையில் உருவாக்கப்பட்ட ஒரு புதிய சமுதாயத்தை முன்வைக்கிறார்கள். அது அவர்கள் படைக்கும் இலட்சிய சமுதாயம்.

ஒர் இலட்சிய அரசை உருவாக்கும் முயற்சியாக நாம் இப்பொழுது வள்ளுவத்தைப் பார்க்கிறோம் அப்படியானால் வள்ளுவர் அந்த அரசிற்கான ஆட்சி முறைபற்றிப் பேசவில்லையே; அன்றிருந்த மன்னர் ஆட்சி பற்றித் தானே பேசுகிறார்; அவருடைய இலட்சிய சமுதாயம் மன்னர் ஆட்சியைக் கொண்டதா என்ற கேள்வி எழலாம். அது நியாயமான கேள்வியும்கூட. வள்ளுவர் குறிப்பிட்டு எந்த ஒர் ஆட்சி அமைப்பையும் பரிந்துரைக்க வில்லை என்பது தான் உண்மை. அவர் எடுத்துக்கொண்ட பொருளுக்கு, அவர் கடைப்பிடிக்கும் அனுகுழுமுறைக்கு அதுதான் பொருத்தமானது.

என்றும் மாறாத, எல்லாச் சமுதாயத்திற்கும் பொதுவான ஆட்சி முறை என ஒன்றை நிர்ணயிக்க இயலாது. பின்டோதனது குடியரசில் தத்துவ அறிஞரின் ஆட்சி, அல்லது சான்றோர் குழுவின் ஆட்சியைப் பரிந்துரைக்கிறார். அவர் வாழ்ந்த கிரேக்க சமுதாயம் சிந்தனையாளர்களை மதித்த சமுதாயம். பல தத்துவ அறிஞர்களை உருவாக்கிய சமுதாயம். தத்துவ அறிஞர்களை உயர்த்திப் பிடித்த சமுதாயம். அவரே ஒரு தத்துவஞானி. எனவே அவருக்கு ஒரு தத்துவ அறிஞரைத் தலைவராகக் கொண்ட குடியரசு ஏற்றதாகப்பட்டது. அங்கு பெண்கள்கு வாக்குரிமை இல்லை. பொதுமக்களான வினைஞர்கள்கு வாக்குரிமை இல்லை. அப்படிப்பட்ட ஒரு ஆட்சிமுறையை இன்று நாம் ஏற்க மாட்டோம். சர் தாமஸ் மோர் பிரித்தானியர், மன்னர் ஆட்சி நடக்கும் நாட்டில் இருந்து வந்தவர். மக்கள் புரட்சியில் மன்னனின் அதிகாரத்தைக் குறைத்தார்கள். நாடாஞ்சமன்றத்தை உருவாக்கினார்கள். ஆனால் மன்னரை அகற்றவில்லை. எனவே அவர் மன்னர், அதாவது வாழ்நாள் முழுவதும் ஆட்சி செய்யும் உரிமை வாய்ந்த ஒருவருடைய ஆட்சியைப் பரிந்துரைக்கிறார். இன்று நாம் எந்தச் சமுதாயத்திற்கும் புதிதாக ஒர் அரசு பரம்பரையை உருவாக்கச் சம்மதிக்கமாட்டோம். உலகின் நாடுகள் அனைத்திற்கும் ஒவ்வொரு நாட்டிலும் ஒரு மன்னர் இருக்கலாம் எனவும் ஏற்கமாட்டோம். பிரான்சிஸ் பேகனும் மன்னர் ஆட்சி நடக்கும் நாட்டில் இருந்து வந்தவர். எனவே அவரும் ஒர் அரசர் ஆட்சியைப் பரிந்துரைக்கிறார். குரிய நகரைப் படைத்த தொமாசோ கேம்ப்பனெல்லா ஒரு மதகுரு. வட்டிகன் [Vatican] நகரில் இருந்து கொண்டு, அந்நகரை நிர்வகிப்பதுடன் கிறித்தவ மக்கட்கே தலைவர் போல ஆட்சி நடத்துபவர் போப். இது நேரான ஆட்சி அன்று எனினும், அவருக்கு ஒரு பேரரசர் போன்ற செல்வாக்கு இருந்தது. இந்தப் பின்னணியில் மதகுருவான கேம்ப்பனெல்லா தமது இலட்சிய நகரில் மதகுருவை ஆட்சியின் தலைவர் ஆக்கினார். ஜோஹான் ஆந்தரியே ஆஸ்ட்ரிய நாட்டைச்

சேர்ந்தவர். அங்கு நடந்ததும் மன்னர் ஆட்சிதான். ஆனால் ஆந்தறியே, தலைமுறை தலைமுறையாகத் தொடரும் மன்னர் ஆட்சிக்கு முடிவுகண்டு, தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட முவரைக் கொண்ட ஆட்சியை [aristocracy] உருவாக்குகிறார்.

இன்னும் உலகில் உள்ள இருநூறுக்குப் பக்கமான நாடுகளில், இது வரை வரலாறு கண்ட ஆட்சி முறைகள் எத்தனை உண்டோ அத்தனையும் நடைமுறையில் உள்ளன. இன்று ஏற்கத்தக்கதாகப் பரவலாகப் பேசப்படுவது குடியரசு. அதற்கும் ஒரே வடிவம் இல்லை. குடியரசிற்கும் பல அவதாரங்கள் உள்ளன. கார்ல் மார்க்ஸின் பொது உடைமைத் தத்துவத்தை ஏற்று அமைந்துள்ள பொது உடைமை நாடுகளில் கூட, முழுவதும் ஒரே மாதிரியான ஆட்சி தொடர்ந்து அமையவில்லை. காலம் முழுவதுக்கும். உலகின் எல்லா நாடுகள்க்கும் பொதுவான ஒர் ஆட்சி முறையை வகுப்பது இயலாத ஒன்று. மனித சமுதாயம் முன்னேறும் சமுதாயம். கால வளர்ச்சியில் மாறும் சமுதாயம். அதன் அமைப்புகளும் மாறுக் கூடியவை. மாறுக் கூடிய ஒன்றுக்கு நிரந்தரமான உருவம் கொடுப்பது இயலுவது மன்று: ஏற்படுத்தையது மன்று.

ஆட்சி பற்றிய பிரச்சினைகட்டுத் தீர்வுதான் என்ன என்ற கேள்வி எழுகிறது. ஒர் இலட்சிய அரசு என்னும் பொழுது, ஆட்சி முறை பற்றிப் பேசுவது தவிர்க்க இயலாதது. ஆட்சி அமைப்பு எதுவானாலும் அதற்கெனச் சில பொது உறுப்புகள் உண்டு. வள்ளுவர் தமது ஆய்வுக்கு அந்தப் பொது உறுப்புகளை எடுத்துக் கொள்கிறார். அவ்வறுப்புகளின் பெயர்கள் ஏதாவது ஒர் ஆட்சி முறையைச் சார்ந்ததாக இருக்கலாம் ஆனால் பொறுப்பு என்று பார்க்கும் பொழுது எல்லா ஆட்சி முறைகட்டும் பொதுவானவை.

எந்தச் சமுதாயம் ஆயினும் அதை நிர்வகிக்க ஒர் அமைப்பு வேண்டும். அதைத்தான் நாம் அரசு என்கிறோம். ஒர் அரசமைப்பு, ஆட்சியின் தலைமைப் பீடத்தில், பரம்பரையாக வரும் மன்னனைக் கொண்டதாக இருக்கலாம்: அல்லது மக்களால் தேர்ந்தெடுக்

கப்பட்ட தலைவன் என்பது போன்ற அமைப்பும் இருக்கலாம். குடியாட்சி என்று வரும்பொழுது முதலாளித்துவ அடிப்படையில் அமைந்த ஒன்றாகவும் இருக்கலாம். அல்லது சமதர்ம அடிப்படையில் அமைந்த ஒன்றாகவும் இருக்கலாம். இவை இரண்டுக்கும் இடைப்பட்டுத் தனியார் துறை, அரசு நிறுவனங்கள் என்ற இரு துறையினர் கடுபாட்டுக்கு வழிவகுத்து மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட மக்கள் நல அரசு [welfare state] ஆகவும் இருக்கலாம். எது எப்படி இருப்பினும் எல்லாக் காலத்திற்கும் எல்லா நாட்டிற்கும் மாறுதல் இல்லாது தொடரும் ஆட்சிமுறை ஒன்றை நாம் உருவாக்க இயலாது. அது தொடர்ந்து மாறிவரும் ஒன்றாகவே இருக்கும். ஆட்சியின் கடமைகளை ஒரளவு பட்டியலிடலாம். அது நிலைபெறும் தன்மையுடையது. ஆனால் ஆட்சி அமைப்பு, காலந்தோறும் மாறக் கூடியது. மாறுவதன் மூலம் அதன் பயனில், தரத்தில் வளரக் கூடியது. எனவே வள்ளுவர் அரசியல் தத்துவ அடிப்படையில் மன்னர் ஆட்சியா, மக்களாட்சியா என்பது போன்ற விவாதத்தில் இறங்கவில்லை. அவற்றின் நிறை, குறை பற்றிப் பேசவில்லை.

11.2 ஆட்சியின் தலைவன்

ஒர் ஆட்சி எப்படிப்பட்டதாக இருப்பினும், அதற்கு ஒரு தலைவன் வேண்டும் அந்தத் தலைவனுக்கு இருக்க வேண்டிய தகுதிகள், பண்புகள். அவன் ஆற்ற வேண்டிய கடமைகள் பொதுத் தன்மை கொண்டவை. அவற்றை முடிக்க அவன் கையாள வேண்டிய வழிகள் பொதுவானவை. அவற்றைப் பற்றி விரிவாகப் பேசுகிறார் வள்ளுவர். அவர் குறிப்பிடும் ஆட்சித் தலைவனின் பெயர் மன்னன். ஏன்னில் அவர் மன்னர் ஆட்சியின் கீழ் வாழ்ந்தவர். ஆனால் அவர் மன்னனுக்குக் கூறும் இலக்கணம் ஒரு குடியரசின் அல்லது எந்த ஒர் ஆட்சியின் தலைவனுக்கும் பொருந்தும். மேலும் சொல்வதானால் எந்த ஒரு நிறுவனத்திலும் தலைமைப் பொறுப்பில் இருக்கும் அனைவருக்கும் பொருந்தும். எனவே வள்ளுவர் மன்னன் என்று கூறுவதன் பொருள் ஆட்சித்

தலைவன் என்பதுதான். சான்றாகச் சில குற்பாக்களைப் பார்க்கலாம்.

**தூங்காயை, கல்வி, துணிவுடையை, இம்முன்றும்
நீங்கா நிலணர்ஸ் பவர்க்கு.** [383]

இங்கு முன்று அம்சங்களைக் குறிப்பிடுகிறார். தூங்காமை என்பது எதையும் கால தாமதம் செய்யாது முடித்தல். விரைவுடையை என்பார் பரிமேலழகர். பொதுவாக அரசு, அல்லது பெரிய நிறுவனங்களாயின் சில தனியார் நிறுவனங்களில் கூட, செய்ய வேண்டிய ஒன்றைக் காலத்தில் செய்யாமை, தாமதித்தல், ஒத்திப்போடுதல், போன்றவையே தலையாய குறைகளாகக் கூறப்படுகின்றன. நாமும் அனுபவித்திருக்கிறோம். தாமதமும், தள்ளிப்போடுதலும் பல ஊழல்கட்குக் காரணமாக உள்ளன. எனவே விரைவு ஒருவகையில் திறமையின் அளவுகோல். எந்த நிறுவனமாயினும் தலைமைப் பொறுப்பில் இருப்பவர்க்கு விரைவில் முடிவு எடுக்கும் திறன் வேண்டும்.

கல்வி அடுத்தது. கல்வியின் முக்கியத்துவத்தைப் பற்றி இன்று பேசவேதேவை இல்லை. நாம் வாழும் காலமே கல்வியுகம் என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. அன்றும் கல்வி, ஆட்சிப் பொறுப்பில் இருப்பவர்கட்கு முக்கியமான தேவையாகக் கருதப்பட்டது. வள்ளுவருக்கு நான்கு நூற்றாண்டுகள் முன்பு வாழ்ந்த பிளேட்டோவே ஆட்சிப் பொறுப்புக்கு ஆழந்து கற்ற தத்துவ ஞானியைத்தான் தகுதியுடையவராக்குகிறார். பழந்தமிழ் அவையில் நடப்பது தத்துவ உரையாடல் ஆயினும், கவிதைப் படைப்பாயினும் காவிய அரங்கேற்றமாயினும் அரசன் நுண்ணிய தாய நுழைபுலன் உள்ளவனாகவே காணப்படுகிறான். சில அரசர்கள் கவிஞர்களாகவே இருந்திருக்கின்றனர். காவியம் படைத்த அரச பரம்பரையினரும் உண்டு. எனவே கல்வி அன்று தலையாய தேவை; இன்று இன்றியமையாத தேவை.

எந்த அமைப்பானாலும் ஆட்சிப் பொறுப்பில் அமர்ந்திருப்பவர்கட்குத் துணிவு உடலுக்கு உயிர் போன்ற தேவை.

சாதாரணக் குழமக்கள் கூட்டத்திற்குள்ளேயே, கோழை ஒரு களங்கம். கோழை எதிர்ப்புச் சக்தி [immunity] யில்லாது இளைத்த உடல் போன்றவன். அவனை எந்தப் பிணியும் எந்தச் சமயத்திலும் எளிதில் தாக்கலாம். அவனுக்குப் பாதுகாப்பே இல்லை. அதனால் தான் "அச்சமுடையார்க்கு அரண் இல்லை" என்றார் வள்ளுவர்.

இராமாயண, மகாபாரத காலத்தில் இருந்து, சங்க காலம் தான்டி, இருபத்து ஓராவது நூற்றாண்டிலும், தலைமைப் பொறுப் பேற்றிருக்கும் ஒருவரிடம் தவறாது இருக்க வேண்டிய, மேலும் இரண்டு பண்புகளை வள்ளுவர் முன் வைக்கிறார்:

**காட்சிக்கு எளியன், கடுஞ் சொல்லன் அல்லனேல்
மீக்கூறும் மன்னன் நிலம். [386]**

நிதி வேண்டியோ, நீதி கேட்டோ, குறைகட்கு நிவாரணம் தேடியோ வருபவர்கள் காண்பதற்கு எளியன் என்பது மட்டுமின்றி, அவர்கள் கூறுவதை, ஏற்றாலும், ஏற்காவிட்டாலும் இன்முகத்தோடு காது கொடுத்துக் கேட்போனாகவும் இருக்க வேண்டும் என்று கூறும் வள்ளுவர், இவற்றினும் அரியதான் இன்னொரு பண்பின் தேவையையும் வலியுறுத்துகிறார்.

ஆட்சியில் இருப்பவர்கள் புகழ்மொழியை (praise) - புகழ்ச்சி மொழியையும் (flattery) கூட, - கேட்டுப் பழக்கப்பட்டவர்கள். குறைகளை எடுத்துச் சொல்பவர்கள் அருகில் இருப்பது அரிது. அப்படி இருப்பினும் அவர்கள் கூறுவதைத் திறந்த மனத்தோடு கேட்பவர் அரிதினும் அரிது. ஆனால் வள்ளுவர் ஆட்சிப் பொறுப் பேற்றிருப்பவர்கட்குத் திறந்த மனது தேவையான தென்கிறார்.

**செவிகைப்பச் சொற்பொறுக்கும் பண்புடை வேந்தன்
கவிகைக்கீழ்த் தங்கும் உலகு [389]**

என்பது வள்ளுவம். மேலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பண்புகள் அனைத்தையும், இன்றைய மேலாண்மைத் துறை நிபுணர்கள்

[management experts] இன்றியமையாத தேவைகளாக வலியுறுத்துகிறார்கள்.

வள்ளுவர் ஒரு தலைவனுக்கு இருக்க வேண்டிய பொதுவான, முக்கியமான பண்புகளை, மன்னன் என்ற பதவியை எடுத்துக் கொண்டு, அப்பதவியின் மேல் ஏற்றிக் கூறுகிறார்.

11.3 செயல் முறை

இனி ஒரு மன்னனின், தலைவனின் செயல் முறைக்கு வருவோம். ஒரு தனி நபர் எவ்வளவு கற்றவராயினாம், எல்லாச் சிக்கல்கட்கும் தானே தனது அறிவுப் பரப்பின், ஆழத்தின் எல்லைக்குள் நின்றே தீர்வு காண இயலாது. ஒரு பிரச்சினை ஒரு துறை அனுபவத்தைச் சார்ந்ததாக இருக்கலாம்; பல துறை அனுபவங்களை உள்ளடக்கியதாகவும் இருக்கலாம். ஒரு துறையில் ஆழந்த அறிவுடைமை தேவைப்படும் கேள்வியாயின்

செய்வினை செய்வான் செயல்முறை அவ்வினை

உள்ளறிவான் உள்ளம் கொள்ளல்

[677]

என்பார் வள்ளுவர். ஒரு வினையைச் செய்து முடிப்பதற்கு அவ்வினையுடன் தொடர்புடைய "உள்ளறிவு", அதாவது நிபுணத்துவம், கொண்டவனின் கருத்தை அறிய வேண்டுமென்கிறார். அருகு போல் வேறுன்றி, ஆல்போல் விழுதிறக்கி அறிவுத்துறைகள் வளர்ந்திருக்கும் இந்தக் காலத்தில் நாம் துறை நிபுணர்கள் [professionals] எவ்வளவு முக்கியமானவர்கள் என்பதை உணர்ந்திருக்கிறோம். அதைக் கூட, இன்னும் முன்னேறிய நாடுகள் அறிந்திருப்பது போல, இந்தியா போன்ற முன்னேறும் நாடுகள் அறிந்திருக்கவில்லை. பொது அறிவின் அடிப்படையிலேயே அனைத்துப் பிரச்சினைகட்கும் தீர்வு காணலாம் என்ற நம்பிக்கை மிகுதியாக இருக்கிறது. மருத்துவத்தில் சர்வரோக நிவாரணி பற்றி நம்பிய காலம் தீர்ந்து விட்டது. அதைப் போலவே சிக்கல்கள் நிறைந்த அரசியல், சமுதாய வாழ்வில் "பொது அறிவு பூரணம் அன்று". இதை அன்றே வள்ளுவர் உள்ளுணர்ந்து உள்ளம்

கொஞ்சம் பண்டு ஒரு தலைவனுக்கு வேண்டும் என்று கூறியிருக்கிறார். இது அவர்காலப் பின்னணியில் வியக்கத்தக்க அணுகுமுறை.

பல பிரச்சினைகள் ஒருவருடைய நிபுணத்துவத்திற்குள் அடங்குவதில்லை. பல துறைகளின் பின்னலாக அமைந்த பல பிரச்சினைகளைப் பெரிய அமைப்புகள் சந்திக்க நேருகின்றது. அப்பொழுது, உரிய உறுப்பினர்களைக் கொண்ட குழுவின் ஆலோசனை தவிர்க்க முடியாததாகிறது. இது பெரிய பொறுப்புள்ள எந்தத் தலைவனுக்கும் பொருந்தும். அப்படிப்பட்ட சூழ்நிலைகளை மனத்திற் கொண்டுதான் வள்ளுவர்:

**தெரீந்த இனத்தோடு தேர்ந்தெண்ணீச் செய்வார்க்கு
அரும் பெருன் யாதோன்றும் இல் [462]**

என்கிறார். எனவே நாம் முன்பே கூறியது போல வள்ளுவர் ஒரு மன்னனை ஊடகமாக வைத்து, எந்த ஒர் ஆட்சியின் தலைவனுக்கும் வேண்டிய "ஆற்றுப்படுத்து முதுரைகளை" முன் வைக்கிறார்.

அரசனுக்கு அடுத்ததாக, ஒர் அமைச்சர் அல்லது அமைச்சர் குழு [கேபினெட்] ஒர் ஆட்சியின் இரண்டாவது முக்கியமான உறுப்பு. ஒர் அமைச்சருக்கு இருக்க வேண்டிய தகுதிகள் பற்றி விரிவாகப் பேசுகிறார். அவை அமெரிக்கா போன்ற குடியரசிலிருந்து, மன்னர் ஆட்சியைக் கொண்ட இங்கிலாந்து முதல், பொது உடைமை நாடான சீனா வரை அமைச்சர் பொறுப்பேற்கும் அனைவருக்கும் பொருந்தும்.

**தெரீதலும் தேர்ந்து செயலும் ஒருதலையாச்
சௌல்லலும் வல்லது அமைச்ச. [634]**

ஒரு பிரச்சினையின் பரிமாணங்கள் அனைத்தையும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். பின்னர் அதற்குத் தீர்வு காணப் பல வழிகள் இருப்பின் அவற்றுள் முறையான ஒன்றை ஆராய்ந்து தேர்வு செய்ய வேண்டும். தேர்ந்தபின் அதைச் செயல்படுத்தும்

வழிகளைக் காண வேண்டும். இவையனைத்தையும் ஒருங்கிணைத்து இப்பிரச்சினைக்கு இதுதான் தீர்வு; அதைச் செயல்படுத்த இதுதான் வழி என்று முடிந்த முடிவாக ஓர் அமைச்சர் முன்வைக்க வேண்டும். இப்படியும் செய்யலாம் அப்படியும் செய்யலாம் என்று சாத்தியக் கறுகளை விளக்குவதோடு நின்று விடக்கூடாது. இந்தப் பிரச்சினைக்கு இப்போதைய சூழ்நிலையில் இதுதான் முறையான தீர்வு; இதை இந்த வழியில் செய்வதே ஏற்றது எனச் செயலுக்கு வழிவகுக்கும் முறையில் சொல்வது அமைச்சரின் கடமை. இந்தத் தகுதி தேவை என்பது இப்படிப்பட்ட பொறுப்புக்கு, எல்லா ஆட்சிமுறைக்கும் பொருந்தும். வள்ளுவர், மேலும் கறும் சொல்வன்றை, வினைத் தூய்மை, வினைத் திட்பம், வினை செயல் வகை போன்றன அமைச்சருக்கு மட்டுமன்றி மக்கட் குலத்துக்கே பொதுவாகப் பேசப்பட வேண்டிய பண்புகளாகும்.

11.4 பொது உறுப்புகள்

ஒற்றாடல், தூது, படை போன்றன ஒரு நாட்டின் ஆட்சிக்குப் பொதுவான உறுப்புகளேயாகும். போரில்லா ஓர் உலகை நடைமுறைக்கு ஏற்ற ஒன்றாகக் கற்பனை செய்யும் நிலைக்கு மானிடம் உயரும் வரை படை தேவையான ஒன்றேயாகும்.

மேலே கூறப்பட்டிருப்பவை சில கறுபாடுகள். இவற்றைப் போலவே, அரசியல், அங்கவியல், பொருளியல் ஆகிய பகுதிகளில் பொறுப்பில் இருப்பவர்கள், தொடர்பு கொள்ள வேண்டிய சான்றோர்கள், தவிர்க்க வேண்டிய கயவர்கள், வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டிய பண்புகள், கடைப்பிடிக்க வேண்டிய நெறிமுறைகள், ஆற்ற வேண்டிய கடமைகள், தவிர்க்க வேண்டிய பழக்கங்கள் என்ற பல கறுபாடுகளைப் பற்றி விரிவாகப் பேசுகிறார். அவர் எடுத்து வைக்கும் பல வாழ்வியல் விதிகள் மன்னனுக்கும் பொருந்தும்; மற்ற தலைவர்கட்கும் பொருந்தும்; மக்கட்கும் பொருந்தும்.

சில ஒழுக்க விதிகள், விழுமியங்கள் அன்றாட வாழ்வில் கடைப்பிடிக்க இயலாத்தவை போலத் தோன்றலாம். அங்கெல்லாம்

நடைமுறைக்கு ஏற்ற வகையில் சில திருத்தங்களை முன் வைக்கிறார். தாம் முன்வைக்கும் விழுமியங்களை அவை நடைமுறைப் படுத்துவதற்கு இயலாதவபோலத் தோன்றும் சூழ்நிலைகளில், நடைமுறைப் படுத்துவதற்கான உத்திகளையும் முன்வைப்பது தான் வள்ளுவரின் தனிச்சிறப்பு. எதையும் அவர்களனுவலகச் சூத்திரமாக விட்டுவைப்பதில்லை. பின்வரும் அத்தியாயங்களில் சில சான்றுகள் கொடுத்துள்ளோம்.

இங்கு நாம் சூத்திரப்பிட விரும்புவதெல்லாம் வள்ளுவர் மன்னராட்சி பற்றிப் பேசுவதாக அமைந்திருந்தாலும், ஒரு நாட்டின் ஆட்சி எதுவாக இருந்தாலும், இன்றியமையாது அந்த ஆட்சிக்கு இருக்க வேண்டிய தலைமை, அமைச்சு, படை, தூது போன்ற உறுப்புகளைப் பற்றித்தான் பேசுகிறார் என்பதேயாகும். இவை எல்லா ஆட்சியிலும் இருப்பன. ஆட்சி அமைப்பு மாறக் கூடியது, ஆனால், ஆட்சியின் சில அடிப்படை உறுப்புகள், ஆட்சியின் கடமைகள் மாறுவதில்லை. வள்ளுவர் அத்தகைய மாறாத கூறுபாடுகளையே எடுத்துக் கொள்கிறார். இது அவருடைய அனுகுமுறையின், தத்துவத்தின் அடிப்படை.

மன்னர் ஆட்சியைத் தனது ஊடகமாக [medium] எடுத்துக் கொள்ளும் வள்ளுவர், மன்னர் ஆட்சிமுறையை எங்கும் பரிந்துரைக்கவில்லை. வாரிசு பற்றி அறவே பேசவில்லை. வள்ளுவருக்கு மன்னர் ஆட்சிமுறை மட்டுமென்றி, மற்ற ஆட்சிமுறைகள் பற்றியும் அறிந்திருக்கும் வாய்ப்பிருந்தது; அவர் அறிந்திருக்க வேண்டும். கிரேக்கத்தொடு, ரோம் நகரோடு, அங்கு நடந்த ஆட்சியோடு வள்ளுவர் காலத் தமிழகத்திற்குத் தொடர்பிருந்தது. கீழே நாடுகளுடனும், அன்றைய தமிழகத்திற்குத் தொடர்பிருந்தது. மன்னராட்சி மட்டுமின்றி, மற்ற ஆட்சி முறைகளும் நடைமுறையில் இருந்ததை வள்ளுவர் அறிந்திருப்பார் என்று கொள்வதில் தவறில்லை. ஆனால் அவர் தமது இயற்கைக்கும், கொள்கைக்கும் ஏற்ப, மாறும் தன்மையுடைய எதையும் நிரந்தர அமைப்பாகப் பரிந்துரைக்க

வில்லை. மன்னராட்சிச் சமுதாயத்தில் வாழ்ந்தவர் ஆதலின், அன்றிருந்த ஆட்சிமுறையை ஊடகமாக வைத்துக் கொண்டு, ஒர் ஆட்சியின் உறுப்புகளைப் பற்றி மட்டும் பேசுகிறாரே தவிர, மன்னர் பரம்பரை பற்றியோ, மன்னரின் வாரிசு முறை பற்றியோ, குடும்பம் பற்றியோ, அல்லது தலைவனைத் தேர்ந்தெடுப்பது பற்றியோ, அவர் பேசவில்லை.

இறுதியாக ஒரு கருத்தைச் சற்று ஆழமாகப் பதிவு செய்ய வேண்டும். வள்ளுவர் மன்னர் ஆட்சியை ஏற்றவர் என்று சிலரும். அறிஞர் பெருமக்கள் ஆட்சியை ஆதரித்தவர் என்று இன்னும் சிலரும், சமதர்மத் தத்துவத்தை, பொதுவுடைமை அமைப்பை ஆதரித்தவர் என்று மற்றோரும் ஆங்காங்கு குறிப்பிடுகின்றனர். வள்ளுவரை இந்தப் பார்வையில் பார்ப்பதோ, இவ்வாறு அனுகுவதோ அவருடைய கருத்துகளின் அடிப்படையைப் புரிந்து கொள்ளாத தன்மை எனக் கூறுவது தவறாகாது. குறிப்பிட்ட நிறுவனம் என்னும் எதுவும், வரையறுக்கப்பட்ட அமைப்பு என்பது எதுவும் நிரந்தரமானது அல்ல. காலத்துக்குக் காலம் மாறக்கூடியது. மன்னராட்சி ஆயினும், இன்று நடைமுறையில் இருக்கும் மக்களாட்சி ஆயினும், பொதுவுடைமை ஆட்சி ஆயினும் இவற்றிற்கு நிரந்தரம் இல்லை. காலத்திற்கேற்ப மாறுகின்ற, மாற வேண்டிய, எந்த ஒரு வரையறுக்கப்பட்ட நிறுவனத்தையும் வள்ளுவர் பரிந்துரைக்க வில்லை. அப்படியானால் வள்ளுவர் முன்வைக்கும் சமுதாய அமைப்பு எது? ஆட்சி முறை எது என்ற கேள்வி வருகிறது. ஆட்சி முறை எதுவாக இருந்தாலும், ஆட்சி முறைகள் அனைத்திற்கும் பொதுவாகச் சில உறுப்புகள் உள்ளன. உதாரணமாக எந்த ஆட்சிக்கும் ஒரு தலைவன் வேண்டும். ஆட்சியின் பல துறைகளிலும் தலைவனுக்கு வழிகாட்ட ஆலோசனை கூற ஒரு குழு வேண்டும்.

இவ்வாறு அமைந்துள்ள தலைவனின் பண்புகளை வள்ளுவர் ஆய்ந்து முன்வைக்கிறார். அந்தத் தலைவன் அரசனாக

இருக்கலாம், பிரதம மந்திரியாக இருக்கலாம், வேறு எந்த ஒரு பொருத்தமான பெயராலும் அழைக்கப்படலாம். ஆட்சிக்குத் துணை புரிய மந்திரி இருக்கலாம், மந்திரி சபை இருக்கலாம். தெரிந்த இனத்தோடு தேர்ந்தெண்ணிச் செய்வதாகவும் இருக்கலாம். சுருக்கமாகச் சொல்வதானால் மனித வரலாற்றின் நீண்ட பாதையில் இடம் பெற்ற எந்த ஒரு குறிப்பிட்ட ஆட்சிமுறையையும் அந்த ஆட்சி முறைக்கு மட்டும் உரியதான் உறுப்புகளையும் வள்ளுவர் பரிந்துரைக்கவில்லை, முன் வைக்கவில்லை. ஆட்சிமுறை எதுவாயினும், அதற்குப் பொதுவாக, இன்றியமையாதவையாகத் தேவைப்படும் உறுப்புகளை மனத்திற் கொண்டு, ஒவ்வொரு உறுப்பிற்கும் அமைந்திருக்க வேண்டிய பண்புகளை, தகுதிகளை, அவருக்கே உரிய வழியில், ஒவ்வொன்றிலும் பொதுமைப்படுத்தி முன் வைக்கிறார்.

காலமும் இடமும் கடந்து நிற்கும் பொருண்மையுடைய நூலை வள்ளுவர் படைத்தளித்திருக்கிறார் என்று கூறும் பொழுது அவருடைய நூலில் அவர் வாழ்ந்த காலத்தின், வாழ்ந்த நாட்டின் தாக்கம் அறவே இல்லையா என்ற கேள்வி எழுகிறது. அனுவாவும் இல்லை என்று கூற முடியாது. அரிதாக, அங்கும், இங்கும் அவர் வாழ்ந்த காலத் தாக்கத்தின் நிழல்படுகின்றது. ஆனால் அது வள்ளுவத்தின் மையப் பொருண்மையை இம்மியும் குறைப்பதில்லை. அது உயர்ந்து நிற்கும் மலை முகட்டின் மீது மழை மேகம் படர்ந்தது போன்றது. அது மலையையும் மறைப்பதில்லை, அதன் திண்மையையும் குறைப்பதில்லை.

வினாக்கள் மற்றும் பதில்கள்

ஒரு நாடு அல்லது நகரம் என்று வரும்பொழுது அதன் அரசமைப்பு முறைப் பற்றிப் பேச வேண்டுவது தவிர்க்க முடியாததாக அமைகிறது. நிர்வாக அமைப்புப் பற்றிய வள்ளுவர் அனுகு முறையை, ஆட்சி பற்றிய ஒரு தனி அத்தியாயத்தில் [அத்.11] விளக்கியிருக்கிறோம். அரசமைப்பின் இன்னொரு பரிமாணமும் குறிப்பிடப்பட வேண்டிய ஒன்று; அது ஒரு சமுதாயத்தின் பொருளாதார அமைப்பு.

ஆரம்ப காலத்தில் வேளாண்மை, அடிப்படைப் பொருளாதாரத் தொழிலாகவும், நிலம் மனிதனின் முக்கிய உடைமையாகவும் இருந்தது. அவரவர் வசமிருக்கும் நிலம் அவரவருக்குச் சொந்தம் என்ற பொதுவுடைமைதான் தொடக்கம். பின்னர் நில உரிமையாளர்கள் தோன்றினர். பரந்த நிலப்பகுதிக்குச் சொந்தமான நிலக்கிழார்கள் உருவாயினர். அங்கு பணிபுரியும் பண்ணையாட்கள் இருந்து வந்தனர். 18-ஆம் நூற்றாண்டில் தொழிற்புரட்சி தோன்றியது. ஆலைகள் உருவாயின. வாழ்க்கையிலிருந்து தனியாகப் பிரிக்கப்படாது இருந்த ‘வேலை நேரம்’ பிரிக்கப்பட்டது. தொழிலாளர் என்ற ஒரு பிரிவினர் உருவாயினர். அதன் பிறகு முதலாளித்துவம், சமதர்மம், பொதுவுடைமை, பொதுத் துறைத் தொழில்களும், தனியார் துறைத் தொழில்களும் இயங்க அனுமதிக்கப்படும் உடன் உறை அமைப்பு [joint sector] ஆகியன உருவாயின. காலப் போக்கில்

இன்னும் பல மாற்றங்கள் ஏற்படுவது எதிர்பார்க்கத் தக்க ஒன்றாகும். பொருளாதாரத்தைப் பொருத்தவரை இவை அனைத்தையும் உள்ளடக்கிய தன்மை கொண்டதான் ஒர் அணுகுமுறையை, வேளாண்மை நாகரிக காலத்திலேயே வள்ளுவர் கையாண்டு இருக்கிறார். அது பின்வருமாறு.

வளங்கள் இயற்கையின் கொடை; அவை நாம் படைத்தவை அல்ல. வளங்களைப் பயன்படுத்தித்தான் செல்வம் உருவாக்கப் படுகிறது. அவ்வாறு செல்வத்தை உருவாக்குபவர்கள் மக்கள். ஆனால் அவர்கள் செல்வத்தை உருவாக்குவதற்கு வழி வகுப்பவர்கள், அந்த வழியில் அவர்களை ஆற்றுப்படுத்துபவர்கள், உழைப்புப் பயன்தரும் பொருளாக உருவாகும் உத்தியைக் காண்பவர்கள் தனிமனிதர்கள். அவர்களுடைய முயற்சியில் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட செல்வத்திற்கு அவர்களும் சொந்தக்காரர்கள் ஆகிறார்கள். இவை அனைத்தையும் மனத்திற் கொண்டு வள்ளுவர் ஒரு செல்வனின் உடைமையைக் கீழ்க்காணுமாறு வர்ணிக்கிறார்.

ஊருணி நீர்நிறைந் தற்றே உலகவாம்

பேரறி வளன் தீரு. [215]

**பயன்மரம் உள்ளுர்ப் பழுத்தற்றால் செல்வம்
நயன்லடை யளங்கண் படுன்.** [216]

தனிமனிதனின் செல்வம் ஊர்க்கிணற்று நீர் போன்றது; எல்லோருக்கும் பயன்பட வேண்டிய பொருள். அப்படிப் பயன்படத் தக்க அமைப்பு வேண்டும். ஒரு செல்வனின் வளம் பயனுள்ள மரம் பழுத்த கனிகளைக் கொண்டு விளங்குவது போன்றது. அது எல்லோருக்கும் பயன்பட வேண்டும். அவ்வாறுபயன்படும் தன்மை உடையவைதான் அம்மரத்தின் கனிகள். அதற்கு ஏற்ற பொருளாதார அமைப்பு வேண்டும். செல்வம் இருந்தாலும், எவ்வாறு உருவாக்கப்பட்டாலும் அது பலராலும் பயன்படுத்தப்படும் இயற்கையைக் கொண்டது. செல்வத்தின் தன்மையை இவ்வாறு விளக்கிய வள்ளுவர், ஒருபடி மேலே சென்று இன்னொரு கருத்தையும் முன் வைக்கிறார்.

பகுத்துஉண்டு பல்லுயிர் ஒம்புதல் நூலேர்
தொகுத்தவற்றுள் எல்லாம் தலை. [322]

குவிந்திருக்கும் செல்வம் எல்லோருக்கும் பயன்படத் தக்கதாகக் கருதப்படும் ஒரு கொள்கையும், அச்செல்வத்தைப் பகுத்து உண்டு வையத்தின் பல உயிர்களும் வாழ்வதற்கான திட்டமும், ஒரு சமுதாயத்தில் அமைந்திருக்க வேண்டும். அந்த அமைப்பு இடத்திற்கு ஏற்ப, காலத்திற்கு ஏற்ப அமைவது வாழ்க்கையின் இயல்பாகும். அப்படி அமையாது ஏற்படும் சூழ்நிலை பற்றியும் வள்ளுவர் எண்ணுகிறார்.

**இரந்தும் உயிர்வாழ்தல் வேண்டின் பரந்து
கெடுக உலகீயற்றி யான் [1062]**

இருக்கின்ற செல்வத்தைப் பகுத்து, உண்டு வாழ்வதற்கு ஏற்ற அமைப்பு உருவாக்கப்படாமல், ஒரு தனி மனிதன் பிச்சை எடுத்துத்தான் பிழைக்க வேண்டும் என்ற நிலைமை தவிர்க்க இயலாதவகையில் ஏற்பட்டிருக்குமாயின், அந்தக் குற்றம் இந்த உலகைப் படைத்தவன் அல்லது அவன் வாழும் நிலப்பகுதியை நிர்வகிப்பவன் குற்றமேயாகும். அப்படிப் பட்ட குற்றத்தைச் செய்த ஓர் அதிபனை வள்ளுவர் மன்னிக்கத் தயாராக இல்லை. வைதிக மொழியில் சொல்வதானால் 'பரந்து கெடுக' என்று சபிக்கிறார். எனவே பொருளாதார அமைப்பு என்று வரும்பொழுது சில அடிப்படைக் கொள்கைகளை முன் வைத்து அவற்றை நிறைவேற்றும் அமைப்பை உருவாக்கும் பொறுப்பை, அந்தந்தச் சமுதாயத்திற்கு, அந்தந்தக் காலப் பகுதியில் தலைமை ஏற்று இருப்பவர்கள் கடமையாக விட்டுவிடுகிறார்.

கருத்துரைத் திறன்

இன்று ஒருவர் பணிபுரியும் துறை எதுவாயினும், தமது கருத்தைத் தெளிவாகவும், தேவையான ஆதாரத்துடனும் கூறும் ஆற்றல் எல்லோருக்கும் தேவைப்படுகிறது. கருத்துரைத் திறன் [communication skill] இன்று கல்வியின் ஒர் உறுப்பாகவே இடம் பெறும் ஏற்றத்தைப் பெற்றிருக்கிறது.

அறிஞர் அவையின் முன் அல்லது மக்கள் மன்றத்தின் முன் ஒரு கருத்தை, அல்லது தாம் முன் வைக்க விரும்பும் திட்டத்தை, ஈர்ப்புடைய சொற்களில், ஏற்பைப் பெறும் வகையில் சொல்லும் திறனுக்கு இணையான வலிமை வேறு எதுவும் இல்லை. குடியாட்சித் தத்துவம் கோலோச்சும் இன்றைய சூழ்நிலையில் சொல்வன்மை தலைவருக்கும் தேவைப்படுகிறது; தொண்டருக்கும் தேவைப்படுகிறது. ஆனால் இரண்டாயிரம் ஆண்டுக்கு முன், வள்ளுவர் இத்தலைப்புக்கு, நாம் பார்த்த கற்பனை நகர்கள் எதனினும் காண இயலாத தலையாய இடத்தை அளித்துள்ளார்.

13.2 அமைச்சர்க்கு மட்டும் அன்று

வள்ளுவர் சொல்வன்மை, அவையறிதல், அவையஞ்சாமை என ஒன்றோடொன்று தொடர்புடைய முன்று அத்தியாயங்களை வகுத்திருக்கிறார். இந்த முன்று

அதிகாரங்களும் அமைச்சருக்கும் தூதுவர் போன்றவர்களுக்கும் இருக்க வேண்டிய தகுதியைக் கூறுவதாகக் கருதப்படுகின்றன. அதற்குக் காரணம், குறளில் இவ்வதிகாரங்கள் அங்கவியலில் இடம் பெற்றிருப்பது தான்.

சொல்வன்மை என்ற அதிகாரத்தின் கீழ், முதறிஞர் தண்டபாணி தேசிகர் தமது திருக்குறள் - உரைக் களஞ்சியம் என்ற பனுவலில் பின் வருமாறு கூறுகிறார்:

பிற்கால உரையாசிரியர்களில் கா.க.* 'நாவன்மை என்னுஞ் சிறப்பினை உடைத்தாயிருக்க வேண்டும்' என்பர். இதில் யார் இருக்கவேண்டும் என்பது குறிக்கப் பெறாமையால் இயல் நோக்கி அமைச்சரை எழுவாயாகக் கூறுவர் எனலாம். . . .

* * * *

இலக்குவணர் 'நாநலன் என்னும் நலனுடை என்ற தொடரையே எழுவாயாக்கி' யாவருக்கும் இன்றியமையாதது எனப் பயனிலை வருவித்து முடிப்பார். அமைச்சர்க்கே சிறப்பு வகையில் அமைய வேண்டிய சொல்வன்மையைப் பொதுமைப்படுத்துவர் இவர்.

- பொருட்பால், அங்கவியல்: பகுதி -1 , பக்.48-49.

உண்மையில் வள்ளுவர் இந்த அதிகாரத்தினும் சரி, பின்னர் வரும் 'அவையறிதல்', 'அவையஞ்சாமை' என்ற அதிகாரங்களிலும் சரி அமைச்சர் என்றோ, அமைச்சர் என்ற பொருள்படக் கூடிய வகையிலோ, அல்லது தூதுவர் என்றோ எங்கும் குறிப்பிடவில்லை. "அமைச்சர்க்கே சிறப்பு வகையில் அமைய வேண்டிய சொல்வன்மையை பொதுப்படுத்துவர்" என்று கூறுவதற்குப் பதிலாக, வள்ளுவர் பொதுவானதாகப் பேசியிருக்கும் 'சொல்வன்மையை' அது அங்கவியலில் வருவதால் உரையாசிரியர்கள் அமைச்சர்க்கே அமைய வேண்டியதாக்கினர் என்று கூறுவது பொருந்தும்.

* கா. சுப்ரமணிய பிள்ளை

அவையறிதல், அவையஞ்சாமை என்ற அதிகாரங்களில் வரும் 'அவை' என்பதை அரசாவை அல்லது அறிஞர்கள் மன்றம் என்று மட்டுமே இறுக்கமாகப் பொருள் கொள்ள இடமில்லை. அவ்வாறு இருந்தால்

**புல்அவையுள் போச்சாந்தும் சொல்லற்க; நல்அவையுள்
நன்கு செலச்சொல்லு வார் [719]**

**அங்கணத்துள் உக்க அமிழ்து அற்றால், தம்கணத்தர்
அல்லார் முன் கோட்டி கொளல் [720]**

போன்ற குற்பாக்கள் இடம் பெற இயலாது. அரசாவை எதுவானாலும் அங்கு பேசுவதோ, அறிஞர் மன்றத்தில் பேசுவதோ, 'புல் அவை' ஆகாது; 'அங்கணத்துள் அமிழ்தை ஊற்றுவது' ஆகாது.

வள்ளுவர் பொதுவான அவையையும், பொதுவான மன்றத்தையும், அதன்முன் பொறுப்பில் இருப்பவர்கள் பேசுவேண்டிய தேவையையும்தான் மனத்திற் கொண்டுள்ளார். ஆனால் நாம் முன்பு கூறியிருப்பது போல மன்னர் ஆட்சியை அவர் ஊடகமாக வைத்துப் பேசுவதால், அமைச்சர்க்கோ, தூதுவர்க்கோ அல்லது அவர்களையொத்த அலுவலர்க்கோ தேவைப்படும் பண்பாக 'நாநலம்' பேசப்படுகிறது.

13.3 அவை முன் செல்ல அணியமாதல்

இந்தப் பின்னணியுடன் நாம் வள்ளுவரின் அவையறிதல், அவையஞ்சாமை ஆகிய அதிகாரங்கள்க்கு வருவோம். ஒர் அவையின் முன் ஒருவர் தமது கருத்தைச் சிறப்பாக எடுத்து வைப்பதற்கு அடிப்படைத் தகுதியாகச் சொல்வன்மை வேண்டும். இந்தத் திறமை எல்லோருக்கும் இயற்கையாகவே அமைவதில்லை. சிலருக்கே வாய்க்கிறது. சில பொறுப்புகளை ஏற்பதற்கு, மற்ற தகுதிகள் ஒரு புறம் இருக்க, சொல்வன்மையும் ஒரு முக்கியமான தகுதி என வள்ளுவர் முன்வைத்திருப்பது என்னத்தக்கது. அவையின் முன் செல்லும் முன் ஒருவர் தம்மை எவ்வாறு

அனியமாக்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்பதைச் சொல்வன்மை என்ற அதிகாரத்தில் பட்டியலிட்டு வைக்கிறார். சொல்வன்மையில் இடம் பெற்றுள்ள பத்துக் குற்பாக்கட்கும் முறையாகப் பொருளும், விளக்கமும் எழுதினால் அது கருதுவ கூறல் [Communication] துறையில் பட்டப் பாடப்பிற்குப் பாட நூலாக அமையும்.

தாம் சொல்லும் ஒரு சொல்லை, அதாவது கருத்தை அல்லது வாதத்தைப் பிறிதொரு சொல் வெல்லும் தன்மை இல்லாது இருக்க வேண்டுவதை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டுமென்கிறார். அப்படியானால் தாம் சொல்வதற்குத் தேவையான ஆதாரங்களைத் திரட்ட வேண்டும். தாம் முன் வைக்கும் வாதத்திற்கு எதிராக என்னென்ன வாதங்கள் இருக்கக் கூடும் என்பதை விரிவாக எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். அவற்றிற்குத் தேவையான மறுமொழிகளை மனம் கொள்ள வேண்டும்.

சொல்லும்பொழுது ‘சோர்வு’ நேராது காத்துக் கொள்ளும் கவனம் வேண்டும். அவையில் மற்றவர் கூறுவதைக் கேட்டுச் செரிமானம் செய்துகொண்டு தம் கருத்தை முன்வைக்கும் பண்பு வேண்டும்.

அவைஅறிதல், அவையஞ்சாமை எனும் அதிகாரங்களில் தமக்கு இயற்கையாக அமைந்த ஆற்றலுடன், தாம் கற்றும், பயின்றும் பெற்ற திறமையை எப்படிப் பயன்படுத்துவது என்பது பற்றிப் பல வழிமுறைகளை [guidelines] வள்ளுவர் முன் வைக்கிறார்.

13.4 செவ்வி அறிதலின் தேவை

ஒரு கருத்தை எடுத்துக் கூறும் இடம் ஒரு மாபெரும் மக்கள் திரள் கொண்ட அவையாக இருக்கலாம். சில நூற்பேர் மட்டுமே கொண்ட மாநாடாக இருக்கலாம். அதனினும் சிறிய கருத்தரங்காகவும் இருக்கலாம். இவற்றின் முன் ஒருவர் தமது கருத்தை எடுத்து வைப்பதற்குத் தேவையான இலக்கணம் கூற அவையறிதல், அவையஞ்சாமை என இரண்டு அதிகாரங்களை

வள்ளுவர் வகுத்திருக்கிறார் என்பதைப் பார்த்தோம். இன்றிருப்பது போன்ற அரசியல் கட்சிகளும். பொதுக் கூட்டங்களும். சட்டப் பேரவைகளும் வாக்கு வாதங்களும், வாக்கெடுப்புகளும் இல்லாத சூழ்நிலையில் ஒரு சபையின் முன் பேசுவதற்கு இரண்டு அதிகாரங்கள் அவர் வகுத்திருக்கிறார் என்பது முக்கியமாகக் கருத வேண்டிய ஒன்று.

சொல்வன்மை பற்றி வள்ளுவர் கருத்தைக் கூறுபவர்கள் முக்கியமாக அவையஞ்சாமையின் தேவை பற்றிப் பேசுவார்கள். உயிர்க்கஞ்சாது பகையை எதிர்கொள்ளும் துணிவுடையாரும் அவைமுன் நின்று தம் கருத்தை முன்வைக்க அஞ்சுவர். எனவே அவைமுன் நம்பிக்கையுடன், துணிவுடன் நின்று கருத்தை முன்வைக்கும் நெஞ்சறுதியின் முக்கியத்துவத்தை வள்ளுவர் வலியுறுத்துவதைக் குறிப்பிடுவர்.

ஒருவர் தாம் எதிர்கொள்ளும் அவையின் தன்மையை, அதாவது அவையினரின் கல்விப் பின்னணி என்ன, சமுதாயத்தில் அவர்கள் தரம் என்ன, தாம் சொல்வதை எந்த அளவிற்கு உள்வாங்கிச் செரிமானம் செய்து கொள்ளக் கூடியவர்கள் என்பதை மதிப்பிடவேண்டும் என்பதைப் பொதுவாக எல்லோரும் எடுத்துவிளக்குகிறார்கள், பேசுகிறார்கள். நம்முடைய கவனத்தை அவ்வளவாகக் கவராத ஆணால் மிகுந்த அனுபவ அறிவு செறிந்துள்ள ஒரு குறள் குறிப்பிடத்தக்கது. அதை இங்கு வலியுறுத்த வேண்டும்.

இடைதெரிந்து நன்குணர்ந்து சொல்லுக; சொல்லின் நடை தெரிந்த நன்மையைவர் [712]

என்கிறார். ‘இடை தெரிந்து சொல்லுக’ என்பது சொற் பொழிவாளருக்குத் தாரக மந்திரம் போன்ற அறிவுரை. பரிமேலழகர் அவையின் ‘செவ்வி’ தெரிந்து சொல்ல வேண்டும் என்கிறார். செவ்வி என்பது இந்த இடத்தில் இடைதெரிந்து என்பது, அவையோர் எந்த அளவிற்கு நமது உரையைக் கேட்க விருப்ப முள்ளவர்களாக இருக்கிறார்கள் என்பதை உய்த்து உணர்வதாகும். ஆங்கிலத்தில் கூறுவதானால் இது understanding the mood of the audience.

நாம் பங்கேற்கும் கூட்டத்தில் நாட்டின் பிரதமரே பேச இருக்கிறார்; அல்லது மிக முக்கியமான தலைவர் ஒருவர் உரை நிகழ்த்த இருக்கிறார் என்று வைத்துக் கொள்வோம். அவருடைய உரையைக் கேட்க மக்கள் கூடி இருக்கிறார்கள். அவர் கடைசியில் பேசுவார். இடையில் உரைநிகழ்த்தும் சிலரில் நாமும் ஒருவராக இருந்தோமாயின், நாம் எவ்வளவு சிறப்பாகப் பேசினாலும் ஒரு குறிப்பிட்ட, குறுகிய காலத்துக்கு மேல் நாம் பேசுவதை அவையினர் அவ்வளவாக விரும்ப மாட்டார்கள் என்பதை நாம் உணர்ந்து பேசுவேண்டும். அந்த 'அவை' சிறந்த சொற்பொழிவைப் புரிந்து கொள்ளும் திறனுடையதாக இருக்கலாம்; இருந்தாலும். அந்தச் சூழ்நிலையில் அதன் 'செவ்வி' நமது சொற்பொழிவில் சிறிது நேரத்திற்கு மேல் மனத்தைச் செலுத்துவதாக இருக்காது.

சில சமயங்களில் சொற்பொழிவிற்குப் பின் கலை நிகழ்ச்சி இருக்கும். வந்திருப்பவர்களில் பெரும்பாலோர் முக்கியமாகக் கலை நிகழ்ச்சிக்காகவே வந்திருப்பார்கள். சொற்பொழிவுகள் எப்பொழுது முடியும் என்று காத்துக் கொண்டிருப்பார்கள். பொன்னையும், மணியையும் பழிக்கும் கருத்துக் கோவையை இனிய குரலில், எனிய நடையில் சொன்னால் கூட அவர்கள் ஈபோட்டுடன் கேட்க மாட்டார்கள். அது அவர்கள் அறிவாற்றலின் குறை அன்று. நமது சொற்பொழிவின் தரத்தின் குறை அன்று. சபையின் செவ்வி ஏற்றதாக இல்லை. அவர்கள் வேறு எதற்கோ காத்திருக்கிறார்கள். ஒரு சொற்பொழிவாளர் அவை எதுவாயினும் வெற்றிகரமாகச் செயல்படவேண்டுமானால், அவர் அவையின்,

- இடைதெரிந்து
- நன்குணர்ந்து

சொல்லவேண்டும். அவையறிதலில் இது தலையாய தேவை. சொற்பொழிவாளருக்கு வேதவாக்கு. வள்ளுவர் ஓர் இலட்சிய சமுதாயத்திற்கான உறுப்புகளின் இலக்கணத்தை வகுப்பதில் ஈபோடு கொண்டிருக்கிறார் எனினும், ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் நடைமுறைத் தேவைகளையும் மனத்திற் கொண்டே தமது படைப்பை வடிவமைக்கிறார்.

அந்தாய் முனை: அந்தாய் அடிமுழுமை

14.1 இனிய உலகு தேடும் ஏக்கம்

மனித சமுதாயம் சிந்திக்கத் தொடங்கிய நாளில் இருந்து வானுலகம் அல்லது இறப்புக்குப் பின் இன்ப நிலை என்பது பற்றிய ஆய்வில் ஈடுபடாத நாகரிகமே இருந்ததில்லை. ஒரு சில சமுதாயத்தினர் இதற்கு விதிவிலக்கு. அவையும் நீண்ட நாள் நிலைத்ததில்லை.

பிறந்து, வளர்ந்து எண்ணைத் தொடங்கிய நாளில் இருந்து அந்த வாழ்வு ஏதோ தற்காலிகமானது போலவும் இதனினும் மேலான இன்னொரு உலகத்திற்கு, அந்த உலக வாழ்வுக்கு நாம் நம்மைத் தயார் செய்து கொள்வதுதான் ‘பிறவிப் பயன்’ என்பது போலவும் மக்கள் கற்பிக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறார்கள். அதற்கான வழிகளைக் காணும் முயற்சியில் ஈடுபட்ட அறிஞர்கள்கு அளவிலை. சான்றோர்கள்கு அளவிலை. தத்துவ ஞானியர்கள்கு அளவிலை. அவர்கள் உருவாக்கிய தத்துவத்தின் பெருமையில் உதித்த நம்பிக்கைகள் பல. அவற்றின் வழி அமைந்த சமயங்கள் பல. எழுதப்பட்ட இலக்கியங்கள் பல. அவற்றின் அடிப்படையில் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கும் சம்பிரதாயங்கள் பல, சுடங்குகள் பல.

காடு சென்று கடுந்தவம் நோற்றோர், ஆயுள் முழுவதும் நாள்தொறும் பல்வகை விரதங்களை மேற்கொண்டோர், உயிரை

வளர்க்க உடலை வருத்தினோர், பறவைகளின், விலங்குகளின் பலி ஏற்கும் எண்ணற்ற சிறு தெய்வங்களில் இருந்து, உருவமற்ற ஒரு தெய்வம் வரை வழிபடுவோர் எனப் பரலோகத்திற்குப் பாதை அமைத்து இந்த உலகத்தில் இருக்கும்பொழுதே பயணத்தை மேற்கொள்வோர் என வையக வாழ்க்கை மேடையில் அரங்கேறும் நாடகங்கட்டு அளவில்லை. இவ்வனைத்தையும் ஒதுக்கிவைத்து, ஆயிரம் முடிச்சுக்களை ஒர் அசைவில் அவிழ்ப்பது போல, விண்ணையும் மன்ணையும் ஒருங்கிணைத்து உள்ளங்கையில் வைத்து உண்மைதேடுவது போல, இயற்கையோடுயைந்த, எல்லோர்க்கும் இயன்றதான் ஒரு தத்துவத்தை வள்ளுவர் முன் வைக்கிறார். புலர்கின்ற பொழுதனைய மென்மையான சொற்கள்; ஆனால் பொழுதில் பொதிந்துள்ள கதிர் போன்ற சோதியைத் தன்னுள் கொண்ட புரட்சிகரமான பிரகடனம்.

14.2 வையத் துறக்கத்திற்கு வள்ளுவர் பாதை

வையத்துன் வருஷவர்க்கு வருஷபவன் வரனுறையும்*

தெய்வத்துன் வைக்கப் படும் [50]

என்பது வள்ளுவர்தம் ஒப்பற்ற பிரகடனம். இவ்வளவு தெளிவாக ஜயத்திற்கு அணு அளவும் இடமின்றி வாழ்வாங்கு வாழ்ந்தால் வானத்தில் இருக்கும் தேவர் உலகம் அல்லது சுவர்க்கம் என்பதை இந்த உலகினிலேயே காணலாம் என்று வள்ளுவர் வாழ்ந்த கால கட்டத்தில் அறுதியிட்டுக் கூறிய இன்னொரு தத்துவ ஞானியை நம்மால் எண்ணிப் பார்க்க இயலவில்லை.

வாழ்வாங்கு வாழ்வது பற்றி உரைத்த வள்ளுவர் வாழ்வாங்கு வாழ்வதற்கான நெறிமுறைகளை அறிந்து வாழ்க்கைப் பயணத்தை மேற்கொள்வதற்கு ஒவ்வொருவரையும் ஆற்றுப்படுத்தும் அளவைகளை முன்வைக்கிறார். மனித வாழ்க்கையில் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் முடிவு காண வேண்டிய தேவை, இருப்பவற்றுள் ஒன்றைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டிய

* இக்குறள் முன்பே மேற்கொள் காட்டப்பட்டிருக்கிறது எனினும். இக்கட்டுரையின் முழுமை கருதி இங்கும் குறிப்பிடப்படுகிறது.

குழநிலை ஏற்படுகிறது. ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் நாம் நமது முன்னோர்களின் அனுபவங்களின், அறிஞர்களின் அறிவுரை களின், அவ்வப்போது கிடைக்கும் தகவல்களின் அடிப்படையில் எந்த ஒரு பிரச்சினையிலும் முடிவு காண்கிறோம். அவ்வப்பொழுது நாம் எடுக்கும் முடிவைப் பொருத்தே நம் வெற்றியும் தோல்வியும் அமைகின்றன; நம் எதிர்காலம் அமைகிறது. தேர்வு செய்யும் பணியில் தீர்வு காணும் முறையில் தவறு நேராது தடம் காண வள்ளுவர் இரண்டு உரைகற்களைத் [touchstones] தருகிறார். வள்ளுவர் படைத்திருக்கும் 1330 அருங் குறள்களில் இரண்டு குறள்கள் மனித சமுதாயத்தைக் காலம், இடம் ஆகிய எல்லைகளைக் கடந்து வழி நடத்தும் தன்மையுடையவை. மாணிட வளர்ச்சி எனும் நீண்ட சரிதை ஏட்டில் உண்மையிலேயே போன எழுத்துகளால் பொறிக்கத்தக்கவை. அவை பின்வருமாறு:

எப்பொருள் எத்தன்மைத் தூயினும் அப்பொருள்

மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு [355]

எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்மீனும் அப்பொருள்

மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு [423]

வள்ளுவரின் ஆன்மிகக் கருத்துகளை, நம்பிக்கைகளை அறிந்து கொள்வதற்கு, இந்த இரண்டு குறட்பாக்களும் அடிப்படையானவை என்பதை அத்தியாயம் 7-இல், வள்ளுவர் தத்துவப் பாதை என்ற தலைப்பில் விளக்கியிருக்கிறோம். பெளத்தம், சமணம், உலகாயதம் தவிர, இந்திய ஆன்மிகத் தத்துவம் முழுவதும் ‘ஆப்தவாக்கியம்’ எனும் பிரமாணத்தை, அதாவது வேத, உபநிடதங்களை - அடிப்படையாகக் கொண்டே உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறது. வள்ளுவர் இந்தக் குறட்பாக்கள் மூலம் மேற்கண்ட அடிப்படையையே தகர்க்கிறார். புத்தரின், மகாவீரரின் போதனைகள் கூட இக்குறட்பாக்கட்கு விதிவிலக்கல்ல. அமைதியாக, ஆரவாரமின்றி, இரண்டாயிரம் ஆண்டுக்கு முன் மனித சமுதாயத்திற்கு வள்ளுவர் கொடுத்திருக்கும் இந்த உரைகல் மாணிடச் சிந்தனையின் விகவருபம்.

இந்த இரண்டு குறட்பாக்கள் மூலம் ஒரு தனி மனிதனுக்கு, அவனது வாழ்வில் அவ்வப்பொழுது எழும் பிரச்சினைகட்டுத் தீர்வு காண்பதற்கு, அறிவியல் பார்வையை, அறிவியல் அணுகு முறையை வழிகாட்டியாக வள்ளுவர் முன் வைக்கிறார் என்பது இங்கு பதிவு செய்யப்பட வேண்டிய உண்மையாகும். இக் குறட்பாக்கள் அறிவியற் பார்வையின் வரையறை [definition] போன்றவை.

திருவள்ளுவர் பொதுவாகத் தாம் பதில் கூற இயலாத கேள்விகளை எழுப்புவதில்லை. கேள்விகட்டு அவருடைய குறளிலேயே பதில் இருக்கும்; அல்லது கேள்வியின் அமைப்பே அதன் பதில் எல்லோரும் எதிர்பார்க்கத் தகுந்ததாக இருக்கும், ஆன்மா, கடவுள், அண்டம் என்பன பற்றிய பிரச்சினைகளின் ஆய்வில் அவருக்கு ஈடுபாடும், அவற்றைப் பற்றி அவர் கொண்டுள்ள சில கருத்துகளும் இருக்கலாம். எனினும் குறளில் அவர் இந்த விவாதத்திற்குள் நுழைந்து முடிந்த முடிவாக எதையும் முன்வைக்கவில்லை. ஆன்மிகத் தத்துவ விசாரணையில் ஈடுபோது, சமுதாயத்தை அது இருக்கும் நிலையில் எடுத்துக் கொண்டு, ஆன்மிக உலகம் பற்றிய தனி மனித நம்பிக்கை எதுவாக இருந்தாலும், அனைவரும் வையத்து வாழ்வாங்கு வாழ்வதற்கு வேண்டிய விழுமியங்களைக் கூறுவதே அவருடைய அணுகுமுறையாக இருக்கிறது. இந்தப் பின்னணியில் அவருடைய ஒரு குறளில் அவர் எழுப்பிய கேள்விக்கு அவரே பதில் கூற இயலாத நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. அவர் காணும் பதில், அவருடைய அறிவியல் பார்வைக்குச் சான்றாக அமைகிறது.

அவ்விய நெஞ்சுத்தான் ஆக்கழும் செவ்வியான் கேடும் நீணனக்கப் படும். [169]

அவ்வியம் என்ற சொல்லுக்கு மனக் கோட்டம், வஞ்சகம், பொறாமை என ஆசிரியர்கள் பொருள் கொண்டுள்ளனர். அழுக்காறாமை என்ற அதிகாரத்தில் வரும் பத்துக் குறள்களில், ஒன்பதில் அழுக்காறு என்ற சொல் பயன்படுத்தப் பட்டிருக்கிறது.

இந்த ஒரு குறளில் மட்டும் அவ்வியம் என்ற சொல்லையும், அக்குணத்திற்கு நேர் எதிரான செவ்வியல் தன்மை பற்றியும் குறிப்பிட்டு, ஒரு புறம் தீயவர்கள் நன்றாக வாழ்வதும், சான்றோர் அனைய நல்லவர்கள் துன்பங்களை அனுபவிப்பதும் ஆகிய நியாயத்திற்கும், தர்மத்திற்கும் முரணான நிலைமை ஏன் என்ற கேள்வியை எழுப்புகிறார்.

"அவ்விய நெஞ்சத்தான் ஆக்கமும் செவ்வியான் கேடும் உளவாயின்" என்று ஒரு நிலைமையை உருவாக்கி, அப்படிப்பட்ட நிலை இருந்தால் அதற்கான காரணம் பற்றி வள்ளுவர் பேசுவதாகப் பரிமேலழகர் கொள்கிறார். சாதாரணமாக இல்லாத நிலை என்பது போன்ற தோற்றத்தை உருவாக்குகிறது பரிமேலழகர் விளக்கம். குறளைப் பொருத்தவரை 'உளவாயின்' என்ற நிபந்தனையை வள்ளுவர் விதித்திருப்பதாகக் கூற இயலாது. அவ்விய நெஞ்சத்தான் ஆக்கமும் செவ்வியான் கேடும் நிகழ்வதை வள்ளுவர் பார்த்திருக்கிறார். இல்லாத ஒன்றைப் பற்றி 'அது இருந்தால்' என்று கொண்டு அவர் பேசுவதாகக் கொள்ள இடமில்லை. அவர் பார்த்த ஒரு முரணான நிலைமைக்குத்தான் விளக்கம் தேடுகிறார். அவ்விய நெஞ்சத்தான் ஆக்கமும் செவ்வியான் கேடும் இன்றும் நாம் காணும் நிகழ்ச்சியே ஆகும். 2000 ஆண்டுகள் கழித்தும் அதில் மாற்றமில்லை.

குறளில் வரும் 'நினைக்கப்படும்' என்பதற்குப் பரிமேலழகர் உரையில், ஆராய்ந்து பார்க்கப்படும் என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் கவிராசர் போன்றவர்கள் பழவினை தான் காரணம் எனக் கொண்டு, அது யாது என்றும், மற்றவைகளும் ஆராயப்பட வேண்டும் எனவும் வள்ளுவர் கூறுவதாகப் பொருள் கூறுகின்றனர்.

இந்தப் பிறவியில் ஒருவர் அனுபவிக்கும் இன்பதுன்பங்கள் பழவினையின் பயன் என்று விளக்கம் கூறுவதாயின், அங்கு வேறு ஆய்வு எதுவும் தேவையில்லை. வள்ளுவர் நியாயத்திற்கும் தர்மத்திற்கும் எதிரானதாகத் தோன்றும் ஒரு நிலைமை ஏன் என்பதை ஆராய வேண்டும் என்று நேராகச் சொல்லி இருக்கிறார்.

ஆன்மா, அது அனுபவிக்க வேண்டிய கண்மம் பற்றிய, எந்தத் தத்துவத்தையும் அவர் இங்கு முன்வைக்கவில்லை.

வேத காலத்திலிருந்து அன்மைக் காலம் வரை உருவான இந்திய ஆன்மிகத் தத்துவங்கள், சமயங்கள் ஆகியவற்றுள் பொத்தம், சமணம் மட்டுமன்றி ஒரு சில வைதிக மதங்கள் கூடக் கடவுள் உண்டு என்பதை ஏற்க மறுக்கின்றன. ஆனால் ஆன்மா, கண்மம் என்பவற்றை இந்தியச் சமயம் எதுவும் மறுப்பதில்லை - பொத்தம், உலகாயதம் தவிர*. ஆனால் வள்ளுவர், முந்தைய பிறவி, அதில் செய்த கண்மம், இந்தப் பிறவியில் அதன் பலன் என்ற விளக்கத்தை இங்கு முன்வைக்க இசையவில்லை. அதனால் தான் ஆராயப்படவேண்டும் என்கிறார்.

ஆன்மிகவாதிகள் உலகம், உடல், ஆன்மா ஆகியவை பற்றிய தத்துவ விசாரணையில் அனைத்துக் கேள்விக்ட்ரும் பதில் காணும் வகையில், அவர் அவர் சிந்தனைக்கு ஏற்ப ஒரு தத்துவ அமைப்பை உருவாக்கினர். அந்த அமைப்பில் எல்லாக் கேள்விக்ட்ரும் விடை கண்டனர். விடை காண முடிந்தால் தான், தாங்கள் உருவாக்கியிருக்கும் தத்துவ அமைப்பு, முழுமையானது என ஏற்றனர். இந்தப் பின்னணியில் ஆராய வேண்டும் என்பது ஆன்மிகவாதிகளின் அனுகுமுறையாக இருக்க இயலாது. பதில் தெரியவில்லை என்பதும் அவர்கட்கில்லை. ‘மேலும் ஆராயப்பட வேண்டும்’ என்பது அறிவியல் உலகத்தில் மட்டுமே இடம் பெறும் அனுகுமுறை. வள்ளுவர் அவ்விய நெஞ்சத்தான் ஆக்கமும், செவ்வியான் கேடும் ஏன் என்பதற்குப் பழவினையை முன்வைத்து அதன் அடிப்படையில் பதில் காண்பதை ஏற்கவில்லை. ஏற்றிருந்தால் ஆராய்வது தேவை இல்லை. சுருக்கமாகச் சொல்வதானால், இந்திய துணைக் கண்டத்தில் பரவலாக ஏற்கப்பட்டிருந்த சில ஆன்மிகக் கருத்துகளை அவர் இங்கு காரணமாகக் காட்ட முயலவில்லை. மேலும் ஆராயப்பட வேண்டும்

* ஆன்மா பற்றிய பொத்தமதத்தின் நிலையில் கருத்து வேறுபாடு உண்டு.

என்பது அறிவியல் உலகின் பாதை. அறிவியல் உலகின் தத்துவத் தடம். அதைத்தான் வள்ளுவர் இங்கு முன்வைத்திருக்கிறார். வள்ளுவரின் அனுகுமுறைக்கு இந்தக் குறள் முக்கியமான ஒன்று. நாம் மீண்டும் இங்கு வலியுறுத்த விரும்புவது, வள்ளுவர் கடவுள் பற்றிய, பிரபஞ்சம் பற்றிய, ஆன்மா பற்றிய, இவற்றின் ஆதி, அந்தம் பற்றிய பொருள்களில் அவர் அளவில் அவர் எந்த நிலையை உடையவராயிருந்திருப்பினும், குறளில் இவை தொடர்பான நம்பிக்கைகளில் ஏற்போர், ஏற்காதோர் ஆகிய இரு சாராரையும் தமது அவையினராக வைத்துக்கொண்டு தமது பாடத்தை நடத்திச் செல்கிறார். வள்ளுவரை முழுமையாகப் புரிந்து கொள்வதற்கு, அவர் காலம் காலமாக முடிவு காண இயலாது தொடர்ந்து கேள்விக்குறியாக இருந்துவரும் சில பிரச்சினைகளில், அவருடைய கருத்து என்ன என்பதைக் குறளில் முன்வைக்காது, அனைவரையும் அவர் அவர் நிலையில் ஏற்று வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்வதற்கான தத்துவ நெறிகளை, தமது விழுமியங்களை வள்ளுவர் முன்வைத்திருக்கிறார் என்பதை நாம் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

14.3 பண்டிதர் நேரு: அறிவியல் பார்வை

முந்தைய இந்தியப் பிரதமரான பண்டிதர் ஜவஹர்லால் நேரு அறிஞர்கள் அவையில் மட்டுமின்றிப் பொதுமக்கள் கூட்டத்தில் பேசும் பொழுதும் நமது மக்கட்கு ‘அறிவியல் பார்வை’ வேண்டும்; ‘அறிவியல் அனுகுமுறை’, வேண்டும் என்று கூறுவார். அறிவியல் பார்வை என்றால் என்ன என்பதைப் பாரதியின் அறிவியல் பார்வை என்ற எனது நூலில் பின் வருமாறு விளக்கியுள்ளேன்.

மனிதன் தனது அன்றாட வாழ்வில் எடுக்கும் முடிவுகளில் தனது பகுத்தறிவிற்கு, ஆய்விற்கு, அதன் வழிகண்ட முடிவுகட்கு, நடைமுறையில் என்ன இடம் கொடுக்கிறான்; எவ்வளவு முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறான் என்பதைப் பொருத்ததே அறிவியல் பார்வை ஆகும்.

அறிவியல் அறிவு வேறு: அறிவியல் பார்க்கவ வேறு. அறிவியல் துறையினர் அனைவருமே அறிவியல் பார்க்கவ கொண்ட வர்கள்லர். அத்துறையில் சட்டோடு கொள்ள தவர்கள், அல்லது அதில் ஆழந்தபுலமை இல்லாதவர்கள் அனைவருமே அறிவியல் அனுகுழுதை இல்லாதவர்களுமல்லர். (பக்.24)

பொதுவாக அறிவியல் உலகம் நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் எதையும் ஏற்றுக் கொள்ளத் திருப்பும் உடையது. . . கொள்கையாயினும் கோட்பாடாயினும் அவை முறையான வாதங்கட்டும், சோதனைகட்டும் உட்படுத்தப்பட வேண்டும். அவற்றின் அடிப்படையில் ஏற்கப்படுவதோ, புறக்கணிக்கப்படுவதோ முடிவு செய்யப்பட வேண்டும். (பக்.21-22)

அறிவியலும், தொழில்நுட்பமும் மனித சமுதாயத்திற்குச் செய்த நன்மைகள் அளவில்லாதவை. இன்று நாம் அனுபவித்து வரும் என்னற்ற வசதிகள் அறிவியலும் தொழில்நுட்பமும் தந்த நன்கொடைகள் தான். வேட்டையாடி விலங்கெறிந்து வாழ்ந்த காட்டுமிராண்டி நிலையிலிருந்து, விண்ணனையும், மண்ணையும் அளக்கும் திறம் கொண்ட மேன்மைநிலைவரை, வளர்வதற்குத் துணை நின்றது அறிவியலும் தொழில்நுட்பமுமேயாகும். இவையனைத்தும் அறிவியலின் மாபெரும் பங்களிப்புகள் என்றாலும், இவற்றைவிட அறிவியல் மனித சமுதாயத்திற்குத் தந்த வரம் ‘அறிவியல் பார்க்கவயாகும்’; ‘அறிவியல் அனுகுழுறையாகும்’. தனி மனிதன் என்ற அளவில் எழுகின்ற பிரச்சினைகளையும், சமுதாயம் என்ற அளவில் எழுகின்ற பிரச்சினைகளையும் அல்லது இந்த எல்லைகளைக் கடந்து நாடுகட்கிடையே எழுகின்ற பிரச்சினைகளையும் முறையாகத் தீர்ப்பதற்கு இன்று மனித சமுதாயத்திற்கு உதவுவது, உண்மையிலேயே துணை நிற்பது அறிவியல் பார்க்கவயும், அறிவியல் அனுகுழுறையும் தான்.

14.4 வள்ளுவர் காலம் முதல் மறுமலர்ச்சிக் காலம் வரை

வள்ளுவர் வாழ்ந்த காலம் பெரும்பாலும் உலக சமுதாயத்தின் நடைமுறைகள் நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் அமைந்த காலம். மனிதர்களின் முயற்சிக்கும், புரிதலுக்கும் அப்பாற்பட்ட ஒரு சக்தியால் அனைத்தும் நிகழ்கின்றன என்ற நம்பிக்கை உலகில் பரவலாக நிலவிய காலம். அந்தச் சக்தி பல பெயர்களில், பல உருவங்களில் வழிபடப்பட்டு வந்த காலம். கோயில் பூசாரிகள், குருக்கள், மதத் தலைவர்கள், சன்னியாசிகள், தவ வேடம் பூண்டோர் எனப் பல வகையினர் மக்களது அறிவின் மீது ஆட்சி செலுத்திய காலம். அவர்கள் சொல்வதையும், போதிப்பதையும் ஏன் என்று கேட்காது ஏற்க வேண்டும் என்பதே மரபாக இருந்த காலம். அப்படிப்பட்ட காலங்களெல்லாம் கடந்து, மனித சமுதாயம் வளர்ந்து ஓரளவு அறிவியல் பார்வை புலர்ந்திருந்த காலத்தில் கூடப் பல நம்பிக்கைகள் ஆய்வுக்கு அப்பாற்பட்டவையாகக் கருதப்பட்டன. ஆய்வு செய்வதே தண்டனைக்குரியது என்ற நடைமுறை மதத்தின் பெயராலோ மன்னர் ஆட்சியின் பெயராலோ வழக்கில் இருந்தது.

சமயத் தலைவர்கள் ஐரோப்பிய மக்களிடையே பூமிதான் மையமானது. அதைச்சுற்றிச் சூரியன் முதல் அனைத்துக் கோள்களும் வலம் வருகின்றன என்ற நம்பிக்கையை மதத்தின் பெயரால் வளர்த்திருந்தனர். ஆனால் *Copernicus* மாறுபட்டார். அவருடைய காண்டல் [invention] போப் அவர்களின் கருத்துக்கு மாறாக இருந்ததால் அதைத் தன் வாழ்நாளில் அவர் வெளியிடவில்லை. அவருடைய கருத்தினைக் கொண்ட, பூமிதான் தனக்குத்தானே சுற்றிக் கொண்டு சூரியனையும் சுற்றி வருகிறது என்று கூறிய, அவர் நூல் அவர் இறந்துபோன ஆண்டான 1543 - இல் தான் பதிப்பிக்கப்பட்டது. வள்ளுவர் காலத்திற்கு ஏத்தாழ் 1600 ஆண்டுக்குப் பின்னரும், காப்பர்நிக்கஸின் கருத்தை ஆதரித்ததற்காக, சரியானது என்று கூறியதற்காக அறிவியல் அணுகுமுறையின் தந்தையான கெலிலியோ 8 ஆண்டுகள் தமது

வாழ்வின் இறுதிக்காலத்தில் ஒர் இல்லத்தில் சிறையில் இருந்தார். பரிணாமத் தத்துவத்தைக் கண்டுபிடித்த டார்வின், நாம் வாழும் உலகம், அங்குள்ள மனிதர்கள், மற்ற உயிர்கள் அனைத்தும் சில நாட்களில் இறைவனால் படைக்கப்பட்டவை என்ற கருத்துக்கு அவருடைய சித்தாந்தம் எதிராக இருந்ததால், *inquisition* என்னும் மதத் தண்டனைச் சட்டத்திற்குப் பயந்து பல ஆண்டுகள் தனது ஆய்வின் விளைவுகளை வெளியிடாமலே வைத்திருந்தார். அவருக்குப் பின்னர் அவரைப் போன்றே ஆய்வில் ஈடுபட்ட டாக்டர் ஆல்லீப்ரெட் வாலஸ் [Alfred Wallace] அதே முடிவுக்கு வந்திருந்தார், அதை அவர் டார்வினுக்கும் அனுப்பியிருந்தார். டார்வின் தமது முடிவுகளை இனியும் வெளியிடாதிருப்பது முறையாகாது என்று நண்பர்கள் அறிவுரை கூறியதின் பேரில் தமது பரிணாம வளர்ச்சிக் கொள்கையை வெளியிட்டார். காப்பர் நிக்கசின் கொள்கையைப் பிடிவாதமாக, துணிவாக ஆதரித்ததால் புருனோ [Bruno] 1600 - ஆவது ஆண்டில் போப் கிளமெண்ட் VIII [Pope Clement VIII] அவர்களின் ஆணைப்படி மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டுக் கடவுள் விரோதக் கொள்கை விதிகளைப் பேசிய அவரது நாக்குப் பேச இயலாது கட்டப்பட்டு உயிருடன் ஏரிக்கப்பட்டார். இப்படிப்பட்ட நிகழ்வுகட்கு ஏறத்தாழ 16 நூற்றாண்டுகள் முந்திய காலத்தில், மனித சமுதாயத்தின் ஆய்வு வளர்ச்சியும், அறிவு வளர்ச்சியும் 16 நூற்றாண்டுகள் பின் தங்கியிருந்த கால கட்டத்தில், மேலே கண்டுள்ள இரண்டு குற்பாக்கள் எடுத்து வைத்திருக்கும் அளவுகோல், அது தாங்கி நிற்கும் அனுகுமுறை, எண்ணி எண்ணி வியக்கத்தக்கதாகும். அறிவியலும், தொழில் நுட்பமும் அபாரமான முன்னேற்றம் கண்டுள்ள இன்றைய சூழ்நிலையில் பார்த்தால் கூட, இந்த இரண்டு குறள்களும் அறிவியல் அனுகுமுறைக்கு ஒப்பற்ற இலக்கணமாகத் திகழ்கின்றன.

அறிவியல் வளர்ந்து அதன் தாக்கம் வான் தழுவும் கொடுபோலப் பறக்கும் இந்த நாளிலும் கோடிக்கணக்கான மக்கள்

ஆய்வு செய்ய அனுமதிக்கப்படாத நம்பிக்கைகளின் கீழ் தான் வாழ்கிறார்கள். எந்தச் சமயம் ஆனாலும் அந்தச் சமயத்தின் அங்கீரிக்கப்பட்ட வேதத்தை முழுமையாக நம்பாது அந்த மதத்தில் தொடர இயலாது. விவிலியத்தின் உண்மையை ஆய்வு செய்கிறேன் என்று கூறும் ஒருவன் கிறித்தவனாக இருக்க இயலாது. குரானின் நம்பகத்தன்மையை ஆய்வு செய்கிறேன் என்று கூறும் ஒருவன் இஸ்லாமியனாக இருக்க இயலாது. கொள்கை எதுவானாலும், தத்துவம் எதுவானாலும் சம்பந்தப்பட்ட போருளின் புனிதத்திற்காகவோ, சொன்னவரின் கடவுள் தன்மைக்காகவோ நம்புவதைத் தவிர்த்து, ஆய்ந்து தெளிந்த பின்னர்தான் ஏற்க வேண்டும் என்ற அறிவுரை இந்த யுகம் தான்டு இனிவரும் யுகங்கட்டும் மனித சமுதாயத்திற்குப் பொருத்தமான வழிகாட்டுதலாகும். வாழ்வாங்கு வாழும் பாதையில் பயணம் செய்ய வள்ளுவர் ஒரு நம்பிக்கையான திசை காட்டும் கருவியை மனித சமுதாயத்திற்கு வழங்கி இருக்கிறார்.

உலகிலுள்ள அறிவியல் அமைப்புகள், அறிவியல் ஆய்வுச் சங்கங்கள் [academy of sciences] அறிவியல் அனுகுழுறை பற்றிய இலக்கணத்தை விவரிக்கின்றன: அறிஞர்கள் அறிவியல் அனுகுழுறை பற்றி விளக்கம் அளிக்கிறார்கள். உண்மையில் அறிவியல் அனுகுழுறை என்பதற்கு இந்த இரண்டு குறட்பாக்களையும் உலகு தழுவிய வரையறையாக [definition], இலக்கணமாக ஏற்றுக் கொள்ளலாம்.

ஊழியர் உதவை

15.1 ஊழியர்களுக்கான வாழ்வும்

மனிதன் சிந்திக்க தொடங்கிய காலத்திலிருந்து அவனது வாழ்வின் வெற்றி தோல்வியை, உயர்வு தாழ்வைப் பாதிக்கும் இருசக்திகள் பற்றிய விவாதம், கருத்துப் பரிமாற்றம், கருத்து வேற்றுமை இருந்தே வந்திருக்கின்றன. அவையாவன :

1. ஊழியர்களுக்கான அல்லது விதி
2. ஆள்வினை அல்லது முயற்சி

இந்த இரண்டின் முக்கியத்துவம் பற்றி, இவற்றின் வலிமை, வலிமைக் குறைவு பற்றி என்னற்ற தத்துவங்கள், விளக்கங்கள் உருவாகியுள்ளன. ஊழியர்கள், தலைவிதி என்பதை நம்பாதவர்களும் இருக்கிறார்கள். எனினும் பலர், ஏதாவது ஒரு வகையில், வாழ்க்கையில் சில நிகழ்வுகள் முன்கூட்டியே நிரணயிக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதில் கூடவோ, குறையவோ, நம்பிக்கை உள்ளவர்களாகவே இருக்கிறார்கள். இந்த நம்பிக்கையில் கற்றவர்களும் கல்லாதவர்களும் பெருத்த வேறுபாடு இல்லை. பயன்படுத்தும் மொழி வழக்கு, சொல் நயம் வேறாக இருக்கலாம். ஆனால் அடிப்படையில் வேற்றுமை இல்லை, அறிவியலறிஞர்களும், அதாவது விஞ்ஞானிகளும் இதற்குப் புறம்பானவர்கள் அல்லர். முன்னேறிய மேலை நாடுகளிலும் சரி,

முன்னேறிக் கொண்டிருக்கும் நாடுகளிலும் சரி, செய்தித் தாள்களில் வார பலன், அல்லது மாத பலன் வருவது சாதாரண நடைமுறையாகிவிட்டது. 'நம்பிக்கையில்லை' என்று சொல் பவர்களும் இவற்றைப் படிக்கிறார்கள்.

வள்ளுவர் உலகியலை அறிந்தவர். அவர் பொதுவான வாழ்வியலை வகுக்க முன்வந்தவர். எனவே, அவர் 'ஊழ்வினை', 'ஆள்வினை', இரண்டையும் கருத்திற்கொண்டு, தனித்தனியாக, 'ஊழ்', 'ஆள்வினையுடைமை' என இரண்டுக்கும் முழு அதிகாரம் வகுத்திருக்கிறார். ஊழ் என்ற சொல்லுக்குப் பொருள் காண்பதில் கருத்து வேறுபாடு இருக்கிறது. கலைஞர், மற்றும் சில அறிஞர்கள் 'இயற்கை நிலை' என்று பொருள் காண்பர். மற்ற உரையாசிரியர்கள் காணும் பொருள் பின்வருமாறு:

- மணக்குடவர் - ஊழாவது முன்பு செய்த வினை பின்பு விளையும் முறை
- பரிதியார் - ஊழாவது போன சென்மத்தின் வினைப் பயன்
- பரிமேலழகர் - அ.தாவது இருவினைப் பயன் செய்தவனையே சென்று அடைவதற்கான நியதி
- அருள் தந்தை ட்ரீ [Rev. Drew]
- ஜான் லாசரஸ் [John Lazarus]
- வீரமாழுவிவர் - பழைய காலத்தில் செய்த பாவுண்ணியங்கள், ஒருத்தன் நினையாத சமயத்திலே பலன் கொடுக்க வருகிறதற்கு ஏதுவான தேவசித்தம்
- V.V.S. Aiyar - destiny
- தேவநேயப் பாவாணர் - பழம் பிறப்புகளில் செய்யப் பெற்ற இரு வினைகளின் பயன் செய்தவனையே சென்றடையும் இயற்கை ஒழுங்கு
- வ. உ. சி- விதி

ஊழ் என்ற சொல் வள்ளுவருக்கு முந்திய அல்லது வள்ளுவர் காலத்திய சங்க நூல்களில் எங்கும் பழவினைப் பயன் என்ற பொருளில் வழங்கப்படவில்லையென்றும் பண்டை வழக்கின்

அடிப்படையில் ‘உலக இயற்கை’ அல்லது ‘உலக நடைமுறை’ என்று பொருள் கொள்வதே பொருந்தும் என்று கூறுவாருளர்.

உண்மையான பொருள் துல்லியமான நிலையில் எதுவாயினும். இந்த அதிகாரப் பயன்பாட்டை எண்ணும் பொழுது, நமது விருப்பத்திற்குட்படாது, நமது ஆற்றலுக்கு உதவுவதாகவோ, எதிராகவோ செயல்படும் ஒர் ஆற்றல் என்பது ஏற்கத்தக்க பொருளேயாகும். வள்ளுவரைப் பொருத்தவரை, நம்பிக்கை உடையவர்களை மனத்திற் கொண்டு பழவினையின் பயன் என்பதையொத்த கருத்தில் பேசுவர் போன்றே தோன்றுகிறார். அவர்:

வகுத்தான் வகுத்த வகையல்லால், கோடி

தொகுத்தார்க்கும் துய்த்தல் அரீது [377]

என அறுதியிட்டுக் கூறுகிறார். கோடியெனக் கணிக்கத்தக்க அளவில் செல்வத்தைக் குவித்து வைத்திருந்தாலும், அவற்றை அனுபவிப்பதும், அனுபவிக்க இயலாமற் போவதும், அவரவர் ஊழைப் பொருத்தது; அதாவது, விதியைப் பொருத்தது. இதே அடிப்படைக் கருத்தை, அல்லது இதையொத்த கருத்தையே, ‘ஊழ்’ என்ற அதிகாரத்தில், வெவ்வேறு வழிகளில், வெவ்வேறு நிலைகளில் விளக்குகிறார். அதாவது வள்ளுவர் ஊழை மறுத்து, அதில் நம்பிக்கையுள்ளவர்களைத் தமது அவையிலிருந்து விலக்கி வைக்கவில்லை. அவர்களையும் ஏற்றுக் கொண்டு தமது கருத்தை முன்வைக்கிறார்.

15.2 ஆள்வினை

ஊழ் அவ்வளவு வலியுடையது என்பது பற்றிய அவரது கருத்தை ஏற்றுக்கொள்வோமாயின் பின்னர் முயல்வதன் பயன் என்ன, ஆள்வினையால் அடைவது என்ன, என்ற கேள்வி எழுகிறது. ஊழ்வினையை நம்பும் உலகத்தாருக்கு வள்ளுவர் ஆள்வினையின் ஆற்றல் பற்றிப் பேசுகிறார். ஊழ்வினை சாதகமாக இருந்து, அத்துடன் ஆள்வினையும் சேரும்பொழுது வெற்றி எளிதாகிவிடுகிறது. இங்கு பெரிய பிரச்சினையோ, தத்துவ

விசாரணையோ தேவையில்லை எனக் கொள்ளலாம். இந்தப் பார்வை நம்மை அவ்வளவாகப் பாதிப்பதில்லை. இவை ஒன்றுக்கொன்று எதிராக நிற்கும்பொழுது தான் பிரச்சினை எழுகிறது. வள்ளுவர் அப்படிப்பட்ட ஒரு நிலையையும் மனத்தில் நிறுத்தித் தீர்வு காண்கிறார். சில கருத்துகளை ஐயந்திரிபு அற எடுத்து வைக்கிறார்.

15.3 ஊழ்வலிமை மிஞ்சும் உள வலிமை

**பெருமீன்மை யார்க்கும் பழியன்று; அறிவறந்து
ஆள்வினை இன்மை பழி [618]**

என்கிறார் வள்ளுவர். பொறி என்ற சொல்லுக்கு உரையாசிரியர்கள் பலவாறு பொருள் கண்டுள்ளனர். புலவர் குழந்தை, செல்வமின்மை எனப் பொருள் கொள்கிறார். மனக்குடவர் புண்ணிய மின்மை என்றும், ஐம்பொறி இன்மை என்று பரிதியும், விதி என்று பரிமேலழகரும் பொருள் கொள்கின்றனர். பரிமேலழகர் வழி நிற்போமாயின் விதி தனக்குச் சாதகமாக இல்லாதது, அல்லது பேச்சு வழக்கில் கூறுவதானால், ‘அதிர்ஷ்டம் இல்லாமை’ யாருக்கும் ஒரு குற்றமாகாது. விதியென ஒன்று இருக்குமாயின், அது நாம் இந்தப் பிறவியில் உருவாக்கிக் கொண்டது அன்று: உருவாக்கக் கூடியதும் அன்று; எனவே ஒருவருக்கு அது குற்றமாகாது. ஆனால், முயன்று வினை செய்யாமை ஒருவருக்குக் குற்றம் ஆகும். அதைப் ‘பழி ஆகும்’ என்றே வள்ளுவர் கூறுகிறார்.

விதி நமக்கு எதிராக அமைந்தபொழுது, முயன்று என்ன பயன் என்ற ஐயம் எழலாம். அதன்வழி பல கேள்விகளும் எழலாம். இந்தச் சிக்கலை வள்ளுவர் எண்ணிப் பார்க்கிறார். இந்த இரண்டு சக்திகளையும், அவற்றின் வலிமையையும் சீர்தூக்கிப் பார்த்துச் சிந்திக்கிறார். பின்னர், முடிந்த முடிவாக:

**ஊழையும் உப்பக்கம் காண்பர் உலைவின்றித்
தாழாது உருற்று பவர் [620]**

என்கிறார். சோர்வில்லாது முயற்சி செய்பவர்கள், ஊழையும் புறங்காணச் செய்வர், தோற்கச் செய்வர் என்கிறார். மனித சமுதாயத்தினை அன்றும் இன்றும் முன்னோக்கி நிற்கும் ஒரு முக்கியமான கேள்விக்கு, ஒரு பெரிய புதிருக்கு வள்ளுவர் கற்றி வளைக்காது, நேரடியாகப் பதில் கூறுகிறார். ஊழ் வலியதே எனக் கொள்ளினும், சோர்விலாத முயற்சி அதையும் வெல்லும் என்கிறார். இதே கருத்தை இன்னும் சற்றுத் தெளிவாகவே இன்னொரு குறளில் வலியுறுத்துகிறார்.

தெய்வத்தான் ஆகாது எனினும் முயற்சிதன் மெய்வருத்தக் கூலி தரும். [619]

கடவுள் அருளால், அந்த அருளின் வலிமையால் செய்து முடிக்க இயலாத அரும் பணியாயினும், உடலை வருத்தி வினை செய்யும் முயற்சியுடையார் தமது முயற்சிக்கு ஏற்ற பயனைப் பெறுவர். அதையாராலும் தடுக்க முடியாது. எனவே வள்ளுவர் கூறும் வாழ்வியலில், முயற்சி திருவினையாக்கும்; சோர்விலாத முயற்சி, விதியையும் வெல்லும். முயல்வது நமது கடன். ஆள்வினையுடைமை மனித சமுதாயத்தின் வெற்றிக்கு அடிப்படைச் சக்தி. செயலுக்கு முயற்சி தான் ஆத்மா. எனவே வள்ளுவர்

அருடை உடைத்தென்று அசாவரைய வேண்டும் பெருடை முயற்சி தரும் [620]

என்கிறார். இவ்வளவு பெரிய காரியமாயிற்றே என ஒருவர் மனந்தளர்வது கூடாது. முயற்சியே ஒருவருக்கு ஒரு காரியத்தை முடிக்கும் தகுதியை, உயர்நிலையைக் கொடுக்கும்.

விதி என்பது இறைவன் கட்டளை. அதன் வழி அனைத்தும் நடக்கும். அதற்கு விலக்கில்லை என்று தலைமுறை தலைமுறையாக நம்பி, நடந்து வந்த சமுதாயத்தில்

ஊழிற் பெருவலி யாவுள்
என்று கேட்டு, அதற்குத் தெளிவான பதிலாக,

**தாழாது உனர்றுபவர்
ஊழியும் உப்பக்கம் காண்பர்,**

அதாவது ஆள்வினையுடையார் விதியையும் பறமுதுகு காண்பர் என்று உலகுக்குப் பிரகடனம் செய்கிறார். ஊழ் என ஒன்று இருக்கிறதா, இல்லையா எனும் தீர்வு காண முடியாத வாதத்தில் இறங்குவதைவிட, ஊழ் இருப்பினும், இருப்பதாகக் கொள்ளினும், உழைப்பு அதை வெல்லும் என்ற தீர்ப்பை அவர் தமது வாழ்வியல் தத்துவத்தின் அனுகுமுறையாக முன் வைக்கிறார். ஆள் வினையை, இந்த அளவிற்கு உயர்த்திப் பிடித்துச் அரியணையிலேற்றிய இன்னொரு பண்டைக் கவிஞரை நினைவு கூர இயவில்லை.

பெருமை முயற்சி தரும் ; இது வள்ளுவர் வாக்கு. எனவே ஆள்வினைக்கு மகுடம் சூட்டி, முயன்றால் முடியாதத்தில்லை எனும் தன்மைபிக்கையுடைய சமுதாயத்தை வள்ளுவர் முன்வைக்கிறார்.

கலை கலைார் வாணிகம்

16.1 பழகினர்பால் பரிவு

மனித சமுதாயம் இதுவரை முன்று யுகங்களைக் கண்டிருக்கிறது. முதலில் வேளாண்மையுகம், அடுத்துத் தொழில் யுகம், அதையடுத்து இன்று நாம் காணும் கல்வியுகம். இந்தக் காலகட்டத்தில் மனிதர்களுடைய சமுதாய, பொருளாதார, அரசியல் விழுமியங்களில் தொடர்ந்து படிப்படியாகப் பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அரசியலில் முதலில் குழுக்களின் தலைவர் ஆட்சி; பின்னர் சிறு அரசர்கள்; பின்னர் பேரரசுகள்; சர்வாதிகாரிகள் ஆட்சி, குடியாட்சி போன்ற பல அரசியல் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. பொருளாதாரத்திலும், நிலச்சுவான்தாரர் முறை, முதலாளித்துவம், சமதர்மம், பொதுவுடைமை எனப் பல வளர்ச்சிகள் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. வேளாண்மை நாகரிக காலத்தில் இருந்து, தொடர்ந்து, பல பெயர்களில், பல உருவங்களில், மனித நேயம் எனும் பண்பு இடம் பெற்று வந்திருக்கிறது. இன்று humanism, human outlook, government with a human face எனப் பல வகைகளில் அது பங்கு வகிக்கிறது. இந்தப் பண்பு தனிமனிதருக்கும் தேவை; சமுதாய அளவிலும் தேவை. நடைமுறையில் இதைக் கையாணுவதில் பல சிக்கல்கள் ஏற்படுகின்றன. ஓரண்டாயிரம் ஆண்டுக்கு முன்பே வள்ளுவர் இந்தப் பிரச்சினையைக் கண்ணோட்டம் என்ற பொருள் பொதிந்த சொல்லால் குறிப்பிட்டார்.

**மண்ணோ டியைந்த மரத்தனையர் கண்ணோ
டியைந்துகண்ணோடோ தவர் [576]**

என்பது வள்ளுவர் குறள். அதாவது கண்ணோட்டம் இல்லாதவர் மண்ணில் வேறுன்றி நிற்கும் மரம் போன்றவர் என்கிறர் வள்ளுவர். மேலும் கண்ணோட்டம் என்ற விழுமியத்தைச் சமுதாய நடைமுறையின் ஒர் அங்கமாக வைத்து:

**கண்ணோட்டத்து உன்னது உலகீயல்: அஃதீஸர்
உன்னமை நிலக்குப் பொறை [572]**

என்கிறார், கண்ணோட்டத்தின் நுணை கொண்டே ஒரு சமுதாயம் நடைபெறுகிறது. அது இயல்பான வாழ்வில் ஒரு பகுதி. அது இல்லாதவர்கள் இந்த பூமிக்கே பாரம் என்று அறுதியிட்டுக் கூறுகிறார்.

‘கண்ணோட்டம்’ என்ற சொல்லுக்குப் பொருள் கூற வந்த பரிமேலழகர் அதைச் சொற்களால் மட்டும் விளக்காமல் சான்று கூறித் தெளிவுபடுத்துகிறார்.

‘தன்னோடுபயின்றாரைக் கண்டால் அவர் கூறியன மறுக்க மாட்டாமை’ என்கிறார். இன்றைய தமிழ் நடையில் சொல்வதானால் தமக்கு வேண்டியவர்கட்குத் தாட்சண்யம் காட்டவேண்டும் என்கிறார்.

16.2 நடுநிலைமை

உடன்பயின்றாருக்கு உதவ வேண்டும் என்ற மனநிலை, அன்றாட வாழ்வில் நடுநிலைமையுடன் நிற்பதற்குத் தடையாக அமையாதா என்ற கேள்வி எழலாம்.

**சமன்செய்து சீர்தாக்கும் கோவ்போல் அயைந்தோருபால்
கோடாயை சங்ரோர்க் கணி [118]**

என்பது பலரும் மேற்கோள் காட்டும் குறள். அதாவது சாங்ரோர் தராக்போல நடுநிலைமை வகிக்க வேண்டும் என்று அவரே கூறியிருக்கும் அறிவுரைக்குக் கண்ணோட்டம் என்பது எவ்வாறு பொருந்தும் என்ற கேள்வி எழுகிறது.

பொதுவாகப் பொறுப்புள்ள பதவிகளில் இருப்பவர்கள் ஒருபுறம் நடுநிலைமை, நியாயம்; இன்னொருபுறம் தமது உறவினர், நண்பர்கள், ஆகியோர் வேண்டுகோள் என்ற பிரச்சினையை எதிர்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. நடுநிலைமையும் வேண்டும். நண்பர்களின் வேண்டுகோளை மதிக்கவும் வேண்டும். இந்தச் சூழ்நிலையில் வள்ளுவர் ஒரு பாதை வசூக்கிறார் ஓர் அளவுகோல் தருகிறார்.

**கருமஞ்சிதையாது கண்ணோட வஸ்ஸர்க்கு
உரையை யுடைத்தில் வலகு [578]**

என்பது வள்ளுவம். அதாவது நம் முன் உள்ள ஒரு குறிக்கோளுக்குத் தீங்கு வராது தாட்சண்யம் காட்ட வேண்டும் என்கிறார்.

16.3 நடைமுறையில் கண்ணோட்டம்

கருமஞ்சிதையாது கண்ணோடுவது நடைமுறையில் எப்படி முடியும் என்ற கேள்வி எழுகிறது. இந்த அறிவுரை எப்படிப் பொருந்தும் என்பதற்கு என் நண்பர் ஒரு சான்று கூறினார். அவர் ஒரு நிறுவனத்தின் இயக்குநர். அதை நடத்துபவர் ஒரு தொழில் அதிபர். ஒரு நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் அத்தொழில் அதிபருக்கு மிகவும் வேண்டியவர்: முக்கியமான புள்ளியும் கூட. ஒரு மாணவனுக்கு அவர் நிறுவனத்தில் இடம் வேண்டுமெனத் தொழில் அதிபரிடம் கூறினார். தகுதியின் அடிப்படையில் அந்த மாணவனுக்கு இடம் கொடுக்க முடியுமா என அவர் இயக்குநரைக் கேட்டார். இயக்குநர் அந்த மாணவனுடைய தேர்வெண்களைப் பார்த்துவிட்டு, தகுதியினிடப்படையில் சேர்க்க இயலாது; விதிவிலக்காக, அதாவது சலுகை காட்டினால்தான் இயலும் என்று கூறிவிட்டார். சலுகை காட்டுவது நிறுவனம் நிர்ணயித்திருக்கும் தகுதி என்ற குறிக்கோளைச் சிதைப்பதாகும். எனவே தொழில் அதிபர் இயக்குநரிடம் ஒரு மாற்று வழி கூறினார். தென் மாநிலங்களில் பல நல்ல சுயநிதிக் கல்லூரிகள் இருக்கின்றன. இந்த மாணவன் இடம்பெறுவதற்கு வேண்டிய தொகையை நான்

என்கையிலிருந்து கொடுத்து விடுகிறேன். இந்த மாணவனுக்கு அங்கு ஏதாவது ஒரு நல்ல கல்லூரியில் இடம் வாங்கிக் கொடுத்து விடுங்கள். நமது நிறுவனத்தில் சேர்க்க வேண்டாம் என்று கூறிவிட்டார்.

- அந்தமாணவனுக்குக் கண்ணோட்டம் அதாவது தாட்சண்யமும் காட்டியாகிவிட்டது.
- நிறுவனத்தின் மாணவர் சேர்க்கும் தகுதியையும் கருமம் சிதையாது காப்பாற்றியாகிவிட்டது.

இந்த ஏற்பாட்டில் செய்த செலவை எளிதாக ஏற்கும் சக்தியும் தொழில் அதிபருக்கு இருந்தது.

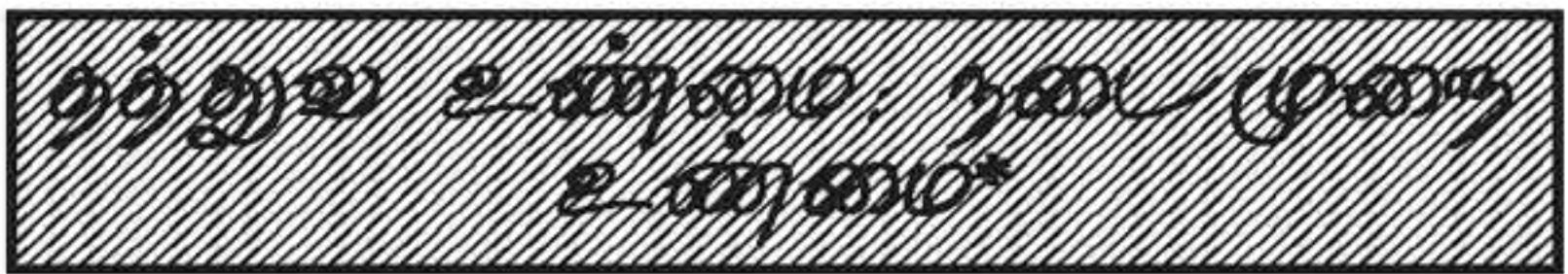
எனவே வள்ளுவரின் மனித நேயம் தொடர்பான அனுகு முறை நமக்குக் காட்டும் பாடம் ஒன்று உண்டு. ஒருவர் நம்மிடம் ஒர் உதவி நாடி வந்தால் தகுதிக்கேற்ப உதவும் உள்ளம் வேண்டும். உதவப் பல வழிகள் இருக்கக் கூடும். ஒருவழியில் இல்லாவிட்டால் இன்னொரு வழியில் உதவுவது இயல்வதாகலாம். எனவே இயந்திரம் போல, குறிப்பிட்ட வழியை மட்டும் கருத்தில் கொண்டு பார்க்காது, சுட்டம், விதிகள் என்றவற்றிற்குட்பட்டு அவர்கேட்கும் வழியில் அதைச் செய்ய இயலாவிட்டாலும் அவருடைய தேவை நிறைவேறும் வகையில் வேறு வழிகளில் உதவ முடியுமா என்பதையும் என்னிப் பார்க்க வேண்டும். அதைத்தான்:

கரும் சிதையாது கண்ணோட்டம் காட்டும் வல்லமை

என்கிறார் வள்ளுவர். இந்த வல்லமை பொறுப்பில் உள்ளவர்கட்குத் தேவை, தனிமனிதருக்கும் தேவை. இந்த வல்லமையுடையவர்கள் உலகத் தலைவர்களாக விளங்கும் வாய்ப்புடையவர்கள். இவர்கட்கு உரிமை உடைத்திவ்வுலகு என்கிறார். உலகம் அவர்களைப் புரிந்து கொள்ளும். தம்முள் ஒருவராக ஏற்றுக் கொள்ளும். தங்களை அவருக்குச் சொந்தமாக்கும் என்கிறார்.

வள்ளுவத்தின் சிறப்பு ஓர் உயர்ந்த இலட்சியத்தை முன் வைப்பதில் மட்டுமில்லை. இலட்சியம் என்றாலே அது சற்று உயரத்தில் இருப்பது, எட்டாதது, அல்லது நடைமுறைக்கு இயலாதது என்பதாகத்தான் கருதப்படும். ஓர் இலட்சியத்தை முன் வைப்பதுடன் அதை நடைமுறைப்படுத்துவதில் இருக்கும் சிக்கல்களையும் மனத்திற் கொண்டு, அதற்குத் தீர்வும் தருவதுதான் நடைமுறையில் இல்லாது, இலட்சியம் என்ற அளவிலேயே இருக்கும் ஒரு விழுமியத்தை, நடைமுறைப்படுத்த இயலும் ஒன்றாக மாற்றுகிறது. இந்த அணுகுமுறை மூலம் தான், ‘கண்ணோட்டம் தேவை’ என்ற இலட்சியக் கோட்பாட்டை, ‘கருமஞ் சிதையாத கண்ணோட்டம்’ என்ற நடைமுறைக் கோட்பாடாக மாற்றுகிறார். இது ஒரு சான்று. ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் அவர் பார்வையில் செயலை உறுதிப்படுத்து வதற்கான சாத்தியக் கறுகளைக் கவனத்திற் கொள்கிறார்.

இது வள்ளுவத்தின் தனிச் சிறப்பு.

17.1 இலட்சியப் பாதை

மனித சமுதாயத்தில் நாகரிக வாழ்க்கை தோன்றிய காலம் முதல், மன நிறைவும் மகிழ்ச்சியும் கொண்டதாக இச் சமுதாயம் இருக்க வேண்டுமெனின் அதன் அமைப்பு எப்படி இருக்க வேண்டும் எனப் பல அறிஞர்கள் சிந்தித்திருக்கிறார்கள், வாதித்திருக்கிறார்கள். இந்தச் சிந்தனை மரபு, சீன நாகரிகம், இந்திய நாகரிகம், கிரேக்க நாகரிகம் போன்றவற்றில் பண்டைக் காலம் முதல் இடம் பெற்றிருக்கிறது. சீன மரபில் லா ஓட்ச (Lao-tse): கன். பூசியஸ் (Confucious) போன்றவர்கள், இந்திய மரபில் வேதங்கள், உபநிடதங்கள் தவிர புத்தர், மகாவீரர், வள்ளுவர் போன்றவர்கள், கிரேக்க மரபில் சாக்ரடீஸ், பிளேட்டோ போன்றவர்கள் தமது சிந்தனைகளை எழுத்து வாடவிலோ, வாய்மொழி வாடவிலோ நமக்கு விட்டுச் சென்றிருக்கிறார்கள். தமிழ்க் காப்பிய வழக்கிலும் ஒர் இலட்சிய நாட்டைப் படம் பிடித்துக் காட்டுவது மரபாக இருந்து வந்திருக்கிறது. கோசல நாட்டின் பெருமை கூற வந்த கம்பர் அந்நாடு பற்றிப் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

*இந்தக் கட்டுரையின் தொடக்கத்தில், முன்பு கூறப்பட்ட சில செய்திகள் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு கட்டுரையும் அதனாவில் முழுமை பெற்றதாக இருக்க வேண்டுமென்பதற்காக, கூறியது கூறல் தவிர்க்கப்படவில்லை.

வண்மை இல்லை ஒர் வறுமை இன்மையால்
தீண்மை இல்லை நேர் செறுநர் இன்மையால்
உண்மை இல்லை பொய் உரை இலரமையால்
ஒண்மை இல்லை பல் கேள்வி ஒங்கலால்.

இது கம்பரின் கோசல நாடு பற்றிய படப்பிடிப்பு. மேலை நாட்டில் மறுமலர்ச்சிக் காலப் பகுதியில் தோன்றிய சிந்தனையாளர்களான சர் தாமஸ் மோர் [Sir Thomas More] தமது உட்டோப்பியா [Utopia] என்ற நூலிலும், சிறந்த எழுத்தாளரும் தத்துவ அறிஞருமான பிரான்சிஸ் பேகன் (Francis Bacon) தமது புது அட்லாண்டிஸ் [New Atlantis] என்ற நூலிலும் நாம் இந்நூலின் ஆரம்பத்தில் குறிப்பிட்டுள்ள மற்ற சில அறிஞர்களும், ஒர் இலட்சிய சமுதாயத்தை [Ideal Society] மனத்திரயில் வடித்து உலகிற்குத் தந்திருக்கிறார்கள். நாம் குறிப்பிட்டிருக்கும் பட்டியல் முழுமையானது அன்று. இவை நமது அளவில் சற்றுப் பரவலாகத் தெரிந்தவை.

இலட்சிய உலகைப் படைக்கும் நூல்கள் வரிசையில் திருக்குறளும் ஒன்று எனக் கருதப்படலாம். ஆனாலும் அவர் மற்ற சிந்தனையாளர்களில் இருந்து பெரிதும் வேறுபடுகிறார். பொதுவான தமிழ் இலக்கிய மரபு என்பது, 'இல்லது, இனியது நல்லது'— என்ற அடிப்படையில் அமைந்தது. அதாவது, காப்பியம் காட்டும் காட்சி, 'நடைமுறையில் இல்லாதது: ஆனால் இனியது: இருந்தால் நல்லது' என்ற அனுகுமுறையைக் கொண்டது. காலம் காலமாக, பிளேட்டோவின் குடியரசிலிருந்து A Modern Utopia என்ற தலைப்பில் H.G. Wells படைத்த கற்பனை உலகம் வரை அனைத்தும் நடைமுறையில் இல்லாதன இடம் பெற இயலாதனன்ற தன்மையைக் கொண்டவைதான். வள்ளுவரும் ஒர் இலட்சிய சமுதாயத்தைப் படைக்கிறார் எனினும் நடைமுறைக்கு இயன்ற ஒர் இலட்சிய சமுதாயத்தைக் குறள் மூலம் நமக்கு அளிக்கிறார். இதை நான் 'வாழும் வள்ளுவம்' என்ற நூலில் 'இலக்கியல் இணைந்த இயல்பியல்' என்ற தலைப்பில் சற்றுச் சுருக்கமாக ஆய்ந் திருக்கிறேன். இந்தக் கட்டுரையில் வாய்மை

எனும் இல்சியம் பற்றிய வள்ளுவரின் சித்தாந்தம் எவ்வாறு நமது பார்வை மட்டுமன்றி மேலை நாட்டார் அனுகுழுறையிலும் இந்த நூற்றாண்டின் நடைமுறைக்கு ஏற்றதாக அமைந்திருக்கிறது என்பதை விளக்க முயல்கிறேன்.

உண்மை பேச வேண்டும் என்பது ஒழுக்க விதிகளில் தலையாயது. பொதுவாக இதற்கு விதிவிலக்கு இல்லை. எல்லாச் சமுதாயத்திலும் குழந்தைப் பருவம் முதல் போய் சொல்லக் கூடாது எனக் கற்றுக் கொடுக்கப்படுகிறது.

வள்ளுவர் இரண்டு விழுமியங்களை உயர்த்திப் பிடிக்கிறார். அவையாவன:

- i கொல்லாமை
- ii போய்யாமை

கொல்லாமை முதலாவது. அதை அடுத்துப் போய்யாமை, இவை இரண்டையும் வள்ளுவர் அறத்துப்பாலில் துறவறவியயில் வைத்துள்ளார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. ஒருவர் போய்யாமை எனும் விழுமியத்தைக் கடைப்பிடிப்பாராயின் மற்ற எந்த அறமும் செய்யாவிட்டாலும் தீங்கில்லை என்பது அவருடைய முடிவான தீர்ப்பு.

**பெரும்பாலை பெரும்பாலை ஆற்றன் அறம்பிற
செய்யாலை செய்யாலை நன்று [297]**

எனப் போய்யாமையை நன்னடத்தையின் உச்சத்தில் வைக்கிறார்.

நடைமுறையில் பல சமயங்களில் ஒருவர் உண்மை பேசுவது குற்றமற்ற பலருக்குப் பெருந் தீங்கு விளைவதாக அமையும் குழநிலைகள் உருவாகின்றன. நம் செயல் எதுவானாலும், அதனால் ஏற்படும் விளைவுக்கு நாம் பொறுப்பேற்க வேண்டும். நாம் உண்மை பேசுவதன் மூலம் எந்தக் குற்றமும் செய்யாத ஒருவருக்கோ, ஒன்றுக்கு மேற்பட்டவர்கட்கோ தீங்குநேருமாயின், "உண்மை பேசுவது நல்லொழுக்கம். எனவே நான் உண்மையைச் சொன்னேன். அதனால் மற்ற யாருக்கோ தீங்கு நேருமாயின் அதற்கு நான் பொறுப்பல்லன்" என்று கூறமுடியாது, கூறக்கூடாது. இப்படிப்பட்ட குழநிலைகளை எப்படிக்

கையாளுவது என்ற கேள்வி எழுகிறது. உண்மை ஒர் இலட்சியம். அதைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டுமானால் நடைமுறையில் எழுக்கூடிய சிக்கல்களைத் தீர்க்க வேண்டும். வள்ளுவர் காணும் தீர்வு பற்றி விளக்குவது இக்கட்டுரையில் நமது நோக்கம். அதற்கு முன் மேலை நாட்டில் அன்றாடச் செயல் முறையில் இந்தப் பிரச்சினைக்கு எவ்வாறு தீர்வு காண முயன்றிருக்கிறார்கள் என்பதற்கு ஒரு சான்று காண்போம்.

17. 2 நடைமுறை ஒழுக்கம்

‘மின்சக்தி, மின்னணு பொறியியலர் கழகம்’ [Institution of Electrical and Electronics Engineers] என்ற ஒரு நிறுவனம் அமெரிக்காவில் இருக்கிறது. அதன் தலைமையிடம் இருப்பது அமெரிக்காவில் எனினும் அதற்கு உலகு தழுவிக் கிளைகள் இருக்கின்றன. ஏராளமான உறுப்பினர்கள் இருக்கின்றனர். இந்தியாவிலும் உறுப்பினர்கள் இருக்கின்றனர். இந்த நிறுவனம் இதை யொத்த மற்ற நிறுவனங்களைப் போலவே ஒழுக்க விதிகளை (code of ethics) உருவாக்கியிருக்கிறது.

ஒழுக்க விதிகளைக் கொள்கை அளவில் உருவாக்குவது எனிது. அன்றாட வாழ்க்கைச் சூழலில், எண்ணற்ற வேறுபாடுகள் நிறைந்து இருக்கும் சந்தர்ப்பங்களில், வகுத்த விதிகளைச் செயலில் அனுசரிப்பது எனிதாக இருப்பது இல்லை. நாம் முன்பு குறிப்பிட்டது போல, எனிதில் பதில் கூற முடியாத, பல சிக்கலான சூழ்நிலைகள் எழுகின்றன. இந்தப் பிரச்சினை பற்றி ஆராய வந்த அடால்.ப் ஜே, ஷ்வாப் [Adolf J. Schwab] என்பவர் ‘மின்சக்தி, மின்னணு பொறியியலர்’ கழகத்தின் ஒழுக்க விதிகளை இரண்டு பிரிவாகக் காண்கிறார். அவை :

- i. Principle Ethics
- ii. Applied Ethics

அதாவது தமிழில் கூறுவதானால் :

- i. தத்துவ ஒழுக்கம்
- ii. நடைமுறை ஒழுக்கம்

தத்துவ ஒழுக்கம் என்பது

- பொய் சொல்லக் கூடாது
- திருடக் கூடாது

என்பது போன்ற அறிவுரைகள் ஆகும். இதில் கருத்து வேறுபாடுகூட்கோ, வாதத்திற்கோ இடமில்லை. தனிப்பட்டவர் களுடைய நல்லது, கெட்டது என்னும் தீர்ப்புக்கும் இடமில்லை.

பொய் சொல்லக் கூடாது என்பது முடிவானது;

திருடக் கூடாது என்பது முடிவானது.

தத்துவ ஒழுக்கம் என்பது அதைக் கடைப் பிடிப்பதால் ஏற்படும் பிரச்சினைகளைக் கண்டு கொள்வதில்லை. நடைமுறை ஒழுக்கம் என்பது தத்துவ ஒழுக்க எல்லைகளைத் தாண்டிச் செல்வது. அன்றாடச் சிக்கல்களைக் கணக்கிற் கொள்வது. நல்லது, கெட்டது பற்றிய தனிப்பட்டவர்களின் நியாயமான தீர்வுக்கு இடம் கொடுப்பது. தீர்வுக்கு மதிப்புக் கொடுப்பது. மற்றவர்களின் உண்மையான, நியாயமான நன்மைக்காக, தத்துவ ஒழுக்கத்தில் இருந்து விலகிச் செல்ல அனுமதிப்பது. திரு. அடால்.ப் ஏவாப் அவர்களின் கூற்றுப்படி:

It allows for deviation from principle ethics when it is for the legitimate benefit of others.

இதற்கு உதாரணம் கூறவந்த அடால்.ப் ஏவாப் பின் வருமாறு கூறுகிறார்.

An extreme example would be the permissibility of lying to protect refugees from an authoritarian military regime [Spectrum, November 2000].

அதாவது ஒரு சர்வாதிகார ராணுவ ஆட்சியிலிருந்து தப்பி ஒடும் அகதிகளைப் பாதுகாக்கப் பொய் சொல்வதை நடைமுறை ஒழுக்கம் ஏற்கும் என்கிறார்.

17.3 வள்ளுவர் படைக்கும் புறநடைப் பாதை

நாம் இப்பொழுது வள்ளுவருக்கு வருவோம்.

வள்ளுவர் பொய்யாமைக்கு எதிராக, உண்மை என்பதற்குப் பதிலாக வாய்மை என்ற சொல்லைப் பயன் படுத்துகிறார். தமிழில் மூன்று சொற்கள், 'ஒரு பொருள் பல சொல்' என்பது போல, பயன்பாட்டில் இருக்கின்றன. அவையாவன:

- i உண்மை
- ii வாய்மை
- iii மெய்ம்மை

இம்மூன்று சொற்களும் உடலாவில் ஒன்று போலத் தோன்றினும் இவற்றின் ஆன்மா வெவ்வேறாகும். வாழும் வள்ளுவம் என்ற எனது நூலில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் விளக்கம் பின்வருமாறு:

உண்மை என்பது உள்தாந்தன்மை, பெரும்பாலும் ஆங்கிலத்தில் *fact* என்று சொல்லப்படுவதற்கு இணையான ஒன்று, கருத்து வேற்றுமைக்கு இடமில்லாதது, கண்டதைக் கண்டவாறு சொல்வது. நிகழ்ந்ததை நிகழ்ந்தவாறு கூறுவது. அங்கு சித்தாந்தங்கள், தத்துவங்கள் இடம் பெறுவதில்லை. உண்மை என்பது என்ன என்ற கேள்வியை ஏழப்பி அதற்கு ஒரு விளக்கம் தர வேண்டிய தேவை இருப்பதாக நாம் நினைப்பதில்லை. வாய்மை என்று வரும்பொழுது, அங்கு சிந்தனைக்கும், கருத்துக்கும் இடம் வந்து விடுகிறது. . .

உண்மை, வாய்மை, மெய்ம்மை என்பன உண்மையின் மூன்று நிலைகள். அவை மூன்றையும் இணைத்து அவரவர் வளர்ச்சி நிலைக்கேற்ப அவற்றைப் பயன்படுத்த வள்ளுவர் இடமளிக்கிறார். இன்று உண்மை என்ற சொல் வாய்மை, மெய்ம்மை என்ற பொருளிலும் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

வாழும் வள்ளுவம்: அத்.8

பெரும்மையும், வரும்மை இடத்து புரைதீர்ந்த
நன்மை பயக்கு மென்ன் [292]

என்பது குறள். வாழும் வள்ளுவம் என்ற எனது நூலில்

இக்குறஞ்கு விளக்கம் கொடுக்கும் பொழுது நான் கீழ்க்காணுமாறு கூறியிருக்கிறேன்.

அரசியல் துறையாயினும் பொருளாதாரத் துறையாயினும் சமுதாயத் துறையாயினும் மக்கள்து அன்றாட வாழ்வில் நன்மை, தீமை, சரியானவை, தவறானவை, மரபு, நீதி, அநீதி போன்றவை பற்றிய எண்ணங்களை, சிந்தனைகளை ஆய்ந்து அதனைப்படையில் நிறுவப்படுவது தான் வாய்மை ஆகும்...

...பொய்ம்மையும் மாசற்ற நன்மை பயக்கும் சூழ்நிலைகட்டு எண்ணிறந்த சான்றுகள் கூறலாம். போதை வெறியில் புத்தியிழந்து கத்தியோடு வரும் முரடனிடமிருந்து தப்பி ஒடி வந்து தஞ்சம் புகுந்த பெண்ணை ‘அவள் இங்கு வந்தாளா’ என்று கேட்பானிடம் ‘இல்லை. வேறு எங்காவது தேடவும்’ என்று கூறுவது பொய்யேயாகும். ஆனால் புரை தீர்ந்த நன்மை பயக்கும் ஒன்று. இந்த இடத்தில் பொய்யாமை, பொய்யாமை என்று ஒர் இயந்திரம் போல் செயல்படுவது அறமாகாது. (அத்.8)

இது நான் 1987-இல் எழுதிய வாழும் வள்ளுவம் என்ற நூலில் இடம் பெற்றுள்ள பொய்யாமை பற்றிய குறஞ்குக்குக் கொடுத்த விளக்கம்: இதை IEEE என்ற நிறுவனத்தின் ஒழுக்க விதிகளின் கீழ், நடைமுறை ஒழுக்கம் பற்றி 2000-இல் கொடுத்திருக்கும் விளக்கத்தோடு ஒப்பிடும்பொழுது 2000 ஆண்டுகட்டு முன்பு வள்ளுவர் வகுத்த நியதியானது, உலகு தழுவி வளர்ந்திருக்கும் ஒரு நிறுவனம் இந்த நூற்றாண்டிற்கு வகுத்துள்ள நடைமுறை ஒழுக்க விதிகளுடன் ஒத்திருக்கிறது என்பது எண்ணி எண்ணி வியக்கத்தக்கதாகும். நாம் கூறியிருக்கும் சான்று, வள்ளுவருடைய

பெரியம்மையும் வரய்மை இடத்த புரைதீர்ந்த

நன்மை பயக்கு மெனின்

[292]

என்ற குறஞ்கு விளக்கம் தர உதவுவதாகும்.

17.4 வாய்மைக்கு ஒர் இலக்கணம்

"புரை தீர்ந்த நன்மை பயக்குமெனின் பொய்ம்மையும் வாய்மை இடத்த" என்று முடிவுகட்டுவதற்கு அடிப்படை என்ன, அப்படி எந்த அற நூல் கூறுகிறது, எந்த ஒழுக்க நூல் கூறுகிறது, என்ற கேள்வி எழுகிறது. இதற்கு வள்ளுவர் முதலிலேயே அடிப்படை அமைத்துக் கொள்கிறார்.

வாய்மை என்பது என்ன என்ற கேள்வியை எழுப்புகிறார். உள்ளதைச் சொல்வது, கண்டதைச் சொல்வது உண்மை. அங்கு சொல்வதன் நன்மை, தீமை பற்றிய விளைவு கருதப்படுவதில்லை. வாய்மை என்னும் பொழுது காட்சியோடு, கருத்தும் இடம் பெறுகிறது. மனிதர்தம் செயலின் நன்மை தீமை பற்றிய விழுமியழும் இடம் பெறுகிறது. வள்ளுவர் தனது சொந்தச் சித்தாந்தமாக வாய்மை என்பதற்கு ஒர் இலக்கணம் வகுக்கிறார். 'வாய்மை எனப்படுவது யாது' என்ற கேள்வியை எழுப்பி அதற்கு அவரே பதிலும் கூறுகிறார் :

வாய்மை எனப்படுவது யாதெனின் யாதென்றும்
தீமை யிலாத சொல்ல [291]

என்பது வாய்மை என்பதற்கு வள்ளுவர் வகுத்த ஒப்பற்ற இலக்கணம். நாமறிந்தவரை யாரும் வகுக்காத இலக்கணம். தீமை இலாததைச் சொல்வது தான் வாய்மை. இக்குறளுக்குப் பரிமேலழகர் தரும் விளக்கம் பின்வருமாறு:

தீங்கு பயவாத நீகழ்ந்தது கூறலும் நன்மை
பயக்கும் நீகழாதது கூறலும் மெய்ம்மை
எனவும், நன்மை பயவாத நீகழாதது கூறலும்
தீங்கு பயக்கும் நீகழ்ந்தது கூறலும் பொய்ம்மை
எனவும் அவற்ற இலக்கணம் கூறப்பட்டது

இந்த இலக்கண விதியென்னும் உரைகல்லில் உரைத்துப் பார்த்துத் தான் 'பொய்ம்மையும் வாய்மையிடத்த' என்று கூறுவதன் நிறை, குறை பற்றி முடிவு செய்ய வேண்டும்.

தீமை இலாத் சொலல் வாய்மை

என்பதற்கு நாம் IEEE நிறுவனத்தின் ஒழுக்க விதிகட்டு வருவோம். அடால்.ப் ஏத்வாப் சில சமயங்களில் பிரச்சினை மிகவும் சிக்கலாகிவிடும்பொழுது எப்படி முடிவு எடுப்ப தென்பதற்கு ஒரு நம்பகமான அலகு தேவைப்படுகிறது என்றும் அதற்கு IEEE ஒழுக்க விதிகட்டுக் கீழ்க்கண்டவாறு ஒரு திருத்தமும் சேர்க்க வேண்டும் என்றும் கூறுகிறார்:

In those cases the engineer is advised to do what his conscience suggests, provided he is certain that retrospectively his decision would be approved by the majority of all the rational members of the Society and would benefit humankind.

இப்படிப்பட்ட கட்டங்களில், தன்னுடைய முடிவு சமுதாயத்தில் நியாயமாகவும், அறிவு பூர்வமாகவும் சிந்திப்பவர்களில் பெரும்பான்மையினரால் ஏற்கப்படும் என்றும், மனித சமுதாயத்திற்கு நன்மை பயக்கும் என்றும் கருதினால் தன் மனச் சான்றின்படி முடிவு செய்யலாம்.

இங்கு முக்கியமானது 'மனித சமுதாயத்திற்கு நன்மை பயக்கும்' என்ற தெளிவுதான் — அதாவது 'யாதோன்றும் தீமையிலாத சொலல்'. இது ஒரு நம்பகமான, பயன்படுத்தத்தக்க உரைகல்.

17.5 புரை தீர்ந்த நன்மைக்கு உரைகல்

இந்த உரைகல்லைப் பயன்படுத்துவதிலும் சில சிக்கல்கள் எழலாம்.

**பொய்ம்மையும் வாய்மை இடத்த புரைதீர்ந்த
நன்மை பயக்கு மெனின்**

[292]

என்ற குறளின் வழி நின்று செயல்படும் பொழுது "புரை தீர்ந்த நன்மை பயக்கும் எனில் ஒரு தனி நபர் பொய் சொல்லலாம்" என்றாலும் "தான் எடுக்கும் முடிவு புரை தீர்ந்த நன்மை பயக்கும் என்று எவ்வாறு உறுதி செய்வது?". அப்படி உறுதி செய்ய ஒருவருக்கு இருக்கும் 'அலகு' என்ன? கருத்து வேற்றுமை

ஏற்படும்போழுது ஆற்றுப்படுத்துவதற்கான 'கைவிளக்கு' என்ன என்ற கேள்வி எழுகிறது. சில சமயங்களில் எந்த ஒரு முடிவும் எல்லோரும் ஏற்கத்தக்கதாக இல்லாததாகவும் இருக்கலாம். அந்தச் சமயத்தில் பின்பற்ற வேண்டிய பாதை பற்றி IEEE ஒழுக்க விதிகளின் அடிப்படையில் அடால்.ப் ஷ்வாப் பின் வருமாறு கூறுகிறார்.

*There are also dilemmas about which the majority of all rational members of a society cannot agree; the individual then **has to rely on his or her personal conscience.***

சில சமயங்களில் ஒரு சமுதாயத்தின் அறிஞர்களில் பெரும்பாலோர் ஒற்றுமை காண இயலாத நிலைமையும் உருவாகலாம். அப்பொழுது முடிவு எடுக்கும் பொறுப்பில் இருப்பவர், தமது மனச் சான்றுக்கு உண்மையுள்ள வராக நடந்து கொள்வது தான் ஏற்கத்தக்க ஒழுக்கம்.

இங்கு வள்ளுவர் பெருமகளின் பின்வரும் குறள் ஒப்பு நோக்கத்தக்கது:

**உள்ளத்தாற் பெரும்பாலும் உலகத்தாற்
உள்ளத்துள் எல்லாம் உளன்.** [294]

இக்குறள் நாம் மேலே குறிப்பிட்ட IEEE விதிகட்கு அடிப்படை வகுத்துக் கொடுக்கும் சூத்திரம் போல அமைந்துள்ளது. இக்கட்டான் சமயத்திலும் முடிவு எடுப்பதற்கு முடிவான உரைகல்லை வள்ளுவர் நம் முன் வைக்கிறார்.

நாம் அவ்வப்பொழுது ஏதாவது ஒரு பிரச்சினையில் ஒரு முடிவு எடுக்க வேண்டி இருக்கிறது. அந்த முடிவின் விளைவுக்கு நாம் பொறுப்பேற்க வேண்டும். போய் சொல்லக் கூடாது என்பது அறநெறி. எனவே அந்தப் பெண்ணைத் துரத்தி வந்த குடி வெறியன் 'அவள் எங்கிருக்கிறாள், இங்கு வந்தாளா' என்று கேட்டதற்கு, ஆம் இதோ இந்த இடத்தில் ஒளிந்து இருக்கிறாள் என்று உண்மையைக் கூறிவிட்டேன். அவனுக்கு ஏற்பட்ட தீங்குக்கு நான் பொறுப்பாளி

அல்ல’ என்று கூறுவதை நடைமுறை உலகம் ஏற்காது. எனவே ஒருவர் தன் செயலுக்கேற்ற பொறுப்பை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். அப்படியானால் ஒரு குறிப்பிட்ட சூழ்நிலையில் என்ன வழியைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்பதையும் நாம் தான் தீர்மானிக்க வேண்டும். அறநூல்களின் மீது பாரதத்தைப் போட்டுவிட்டு இயந்திரம் போல ‘கண்டதைச் சொன்னேன்: உண்மையைச் சொன்னேன்’ என்று பதில் சொன்னால் அதை உலகம் ஒப்பாது.

17.6 செந்தமிழ் தந்த செல்வம்

முன்றாவது ஆயிரத்துக்கு [third millennium] ஏற்ற IEEE நடைமுறை ஒழுக்க விதிகள் என IEEE நிறுவனத்தின் ஒழுக்க விதிகள் பற்றி அடால்.ப் ஷ்வாப் கூறி இருப்பது ஏதோ திருவள்ளுவர் தந்த குறளை ஆதாரமாக வைத்துக் கொண்டு எழுதியது போல் அமைந்திருக்கின்றது.

இனமெனும் பேதம், மற்றும்
 இடமெனும் பேதம், மாறும்
 தினமெனும் பேதம் யாவும்
 தீர்த்தொரு பொதுமை கண்டு
 வாழ்வியல் படைத்த மேதை
 வள்ளுவன் தந்த முப்பால்
 சூழ்நிலை அனைத்தும் தன்னுள்
 சூழ்ந்தொரு பாதை காட்டும்
 மானிட வேதம்: இந்த
 வையத்தர் அனைவர் கட்கும்
 தேனினும் இனிய எங்கள்
 செந்தமிழ் தந்த செல்வம்

-குலோத்துங்கன் கவிதைகள் பக்.406

என்று கூறித் தமிழர்கள் பெருமைப்பட்டுக் கொண்டால் அதில் அணுவும் தவறில்லை. அந்தப் பாரம்பரியத்தின் வாரிக்கள் நாம்.

தினமில்லை நூல்கள் பொழுதும் நூல்

18.1 புகழூடு தோன்றுக

மனித உடல் வேண்டுமானால் தசையாலும், நாராலும், எலும்பாலும் ஆனதாக இருக்கலாம். ஆனால் மனித வாழ்வு என்பது காலத்தால் ஆனது.

**காலமாம் விந்தைக் கல்லிடை யிழைத்தது
ஞால வாழ்வெனும் நற்சிலை**

[குலோத்துங்கன் கவிதைகள்: பக்.78]

காலம் செயல்களின் வழி அடையாளம் காணப்படுவது. செயலற்ற வாழ்வு பரந்து மனை நிறைந்த பாலைவனம் போன்றது. அங்கு நாட்கள் இருக்கலாம். குறிப்புகள் இல்லை.

வள்ளுவர் செயலை மதித்தவர்; அவர் உலகம் செயல் உலகம்.

**பெருமைக்கும் ஏனைச் சிறுமைக்கும் தத்தங்
கருமே கட்டளைக் கல்** [505]

**செயற்கரிய செய்வார் பெரியர் சிறியர்
செயற்கரிய செய்க ஸதார்** [26]

**இலமென் றசைகி இருப்பாரைக் காணின்
நிலமென்றும் நல்லாள் நகும்.** [1040]

வினையின் சிறப்பே மேதினிச் சிறப்பு. ஆற்றுவதனைத்தும் தகுதியிலும் தரத்திலும் உச்சநிலை பெற வேண்டும். செய்வன திருந்தச் செய்ய வேண்டும். செயலின் சிறப்பு செய்வார் திறனைப் பொருத்தது. ஒர் இலட்சிய சமுதாயத்தில் ஒவ்வொருவரும் திறமைசாலிகளாக இருக்க வேண்டும். நல்லவர்களாக இருக்க வேண்டும். சமுதாயத்தால் பாராட்டப்படக் கூடியவர்களாக இருக்க வேண்டும். அதனால்தான் வள்ளுவர்

தோன்றின் புகழோடு தோன்றுக; அ.திலார்

தோன்றவின் தோன்றாமை நன்று [236]

என்று கூறினார். தமிழர்கள் புகழை மதித்தவர்கள், போற்றி யவர்கள்.

18.2 தமிழ்ப் பண்பாட்டில் புகழ்

தமிழர்களைப் பற்றி, தமிழ் நாட்டைப் பற்றிப் பொதுவாக அறிஞர்கள் எழுதும் பொழுதும் பேசும் பொழுதும் பண்டைத் தமிழர் பண்பாடு பற்றி, நாகரிகம் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார்கள். பண்டைத் தமிழர் பண்பு எனும் பொழுது அதன் கூறுபாடுகள் என்ன, குறிப்பிடத்தக்க, கோட்டுக் காட்ட வேண்டிய அம்சங்கள் என்ன என்ற கேள்வி எழுகிறது. இவற்றைப் பற்றி ஒர் அயல் நாட்டவர் அறிய விரும்பினால், அவருக்குப் பரிந்துரைக்கத்தக்க வகையில் தெளிவான ஒரு நூல் ஆங்கிலத்தில் இல்லை; மாணவர்களுக்குப் பரிந்துரைக்கத்தக்க வகையில் ஒரு தகுதியான நூல் தமிழில் கூடக் காண்பது அரிதாக இருக்கிறது. தமிழர் வாழ்வு, தமிழர் நாகரிகம் போன்ற தலைப்புகளில் அமைந்த நூல்கள் தமிழர்களது பழக்க வழக்கங்கள், மரபுகள், சமயம், சடங்குகள் போன்றவற்றைக் கூறுவனவாகவே அமைந்துள்ளன.

தமிழர் தங்கள் வாழ்வில் மிக உயர்ந்த விழுமியங்களாகக் கருதியவை, வாழ்வின் குறிக்கோளாக அமைய வேண்டுமென எண்ணியவை எனும் பண்புகள் பல. அவற்றுள் முதலிடம் பெறுவது ‘புகழ்’. நாம் முன்பே குறிப்பிட்டது போல:

**தோன்றின் புகழோடு தோன்றுக; அ.திலார்
தோன்றவின் தோன்றாமை நன்று [236]**

என்பது பலரும் அறிந்த குறள். வைய வாழ்வில் தங்கள் திறன் மூலம், செயல் மூலம் சமுதாயத்தின் ஏற்பை, பாராட்டுதலைப் பெறாதவர்கள், புகழ் பெறத் தவறுபவர்கள் பிறக்காமலேயே இருந்திருக்கலாம் என வள்ளுவர் அறுதியிட்டுக் கூறுகிறார். இது எமக்குத் தோன்றும் பொருள். இக்குறளுக்குப் பலரும் பலவகையில் பொருள்காண முயல்கிறார்கள். பரிமேலழகர் 'மக்களாய்ப் பிறக்கின் புகழுக் கேதுவாகிய குணத்தோடு பிறக்க; அக்குணமில்லாதார் மக்களாய்ப் பிறத்தலின் விலங்காய்ப் பிறத்தல் நன்று' எனப் பொருள் காண்கிறார். பிறப்பு நம் கையில் இல்லை. அதுவும் பிறக்கும் பொழுதே குறிப்பிட்ட குண நலன்களோடு பிறப்பதென்பது நாம் முடிவு செய்யக் கூடியது அன்று. பிறக்காமலிருப்பதும் நாம் முடிவு செய்யக் கூடியது அன்று. இந்த அடிப்படையில் ஒர் அவையில் தோன்றினால், ஒரு நிகழ்ச்சியில் பங்கு பெற்றால் புகழுக்கு உரியவர்களாக, புகழ் பெறத்தக்க வர்களாகத் தோன்ற வேண்டும். இல்லாவிட்டால் அந்த அவையில் தோன்றக் கூடாது; அந்த நிகழ்ச்சியில் பங்கு பெறக் கூடாது எனவும் பொருள் காண்கின்றனர். இது ஏறத்தாழ ஒர் அறிவுரை. சாதாரணமாக யாரும் கூறக்கூடிய அறிவுரை. இதில் அவ்வளவாக வள்ளுவர் முத்திரை இருப்பதாகப்படவில்லை. "நீ பிறந்தது மன்னுக்குப் பாரம். நீ பிறக்காமலே இருந்திருக்கலாம்" என்று நாம் கூடப் பொதுவாகக் கூறுகிறோம். நாம் காணும் பொருள் இந்த அடிப்படையில் அமைந்தது தான்.

18.3 சங்க நூல்கள்: தமிழரும் புகழும்

தமிழர்கள் புகழை விரும்பியவர்கள். அதை ஒரு மகத்தான விழுமியமாக மதித்தவர்கள். ஒவ்வொரு மனிதனும் புகழ் தேட வேண்டும் என்று என்னியவர்கள்.

**புகழீனின் உயிரும் கொடுக்குவர்
பழியீனின் உலகுடன் பெறினும் கொள்ளலர்**

[புறம்: 182]

என்பது பாண்டிய மன்னன் கடலூள் மாய்ந்த இளம் பெருவழுதியின் வாழ்வியல் இலக்கணம். நிலையில்லாத இந்த உலகத்தில் நிலைத்து நிற்க விரும்பியவர்கள், அதாவது 'மன்னா உலகத்து மன்னுதல் குறித்தோர்' அதற்கெனக் கண்டவழி ஒன்றே உண்டு அவர்கள்:

தம்புகழ் நிறுவித் தாம் மறைந்தனர் [புறம்: 165]

புகழ் ஒன்றே அமரத்துவம் உடையது. நிலையா உலகில் நிலைத்து நிற்க வல்லது. அது வேண்டத்தக்கது, விழையத்தக்கது.

தலையாலங் கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் தன்னுடைய, தனது படையினுடைய வலிமை பற்றிப் பேசும் பொழுது, என் மிகுதியான வலிமைக்கு அஞ்சாது, பகைத்துச் சினம் பெருகிப் புன்மையான மொழிகளைச் சினமுடைய வேந்தர் கூறினர். அவ்வாறு கூறியோரைப் பொறுத்தற்கரிய போரில் சிதறுமாறு போர் செய்து அவருடைய முரசங்களுடன் கைக்கொள்ளுவேன். அவ்வாறு அவரைக் கொள்ளாவிடல்:

**ஒங்கிய சிறப்பின் உயர்ந்த கேள்வி
மாங்குடி மருதன் தலைவன் ஆக
உலகோடு நிலைஇய பஸ்ர் புகழ் சிறப்பின்**

புலவர் பாடாது வரைகளன் நிலவரை [புறம்: 72]

என்று சூஞரக்கின்றான். அதாவது "சிறந்த தலைமையும், மேம்பட்ட புலமையும் உடைய மாங்குடி மருதன் முதல்வனாக, உலகத்தில் வாழும் நிலையுடையோர் பலராலும் பாராட்டப்பட்ட சிறப்பினையுடைய புலவர் பலரும் என் நிலவரையைப் பாடாது நீங்குக" என்று பாடுகிறான். எனவே புலவர்பாடும் புகழோடு வாழ்வதை ஒர் உயர்ந்த குறிக்கோளாகக் கொண்டு அன்றைய தமிழர் வாழ்ந்தனர் என்பது தெளிவாகிறது.

பாண்டிய மன்னன் உயர்த்திப் பிடித்த அதே விழுமியத்தை ஏற்தாழப் பத்து நூற்றாண்டுக்குப் பின் கம்பர் தாம் படைத்த ஒவ்வொரு பாத்திரத்தின் மூலமும் முன்னிடத்தில் வைக்கிறார்.

18.4 புகழ் வாழ்வு: இராமாயணம்

இராவணன் சீதையைச் சிறை வைத்தது தவறு என்பது வீடனன் கருத்து மட்டுமென்று. அது கும்பகர்ணனின் கருத்துமாகும். எனவே, இராவணனை விட்டுவிட்டு இராமனிடம் சரண்புகுந்து விட்ட வீடனன், தன்னோடு ஒத்த கருத்துடைய கும்பகர்ணனையும் இராமனோடு வந்து சேர்ந்துவிடுமாறு அழைக்கிறான். அதற்கு மறுமொழி கூறும் கும்பகர்ணன் தன் நிலையைத் தெளிவு படுத்துகிறான்:

**மலரின் மேல் இருந்த வள்ளல்
 வழுவிலா வரத்தினால் நீ
 உலைவிலாத் தருமம் பூண்டாய்:
 உலகுள தனைத்தும் உள்ளாய்
 தலைவன் நீ உலகுக்கெல்லாம்:
 உனக்கது தக்கதேயால்
 புலையறு மரணம் ஏதல்
 எனக்கது புகழ்தேயால்**

என்கிறான். இராமனோடு சேர்ந்ததன் மூலம் நீ உலகுக்கே தலைவன் ஆகிறாய். உனக்கு அது ஏற்ற சிறப்புத்தான். நான் என் அண்ணோடு இருந்து போரிட்டுப் புன்மையான மரணத்தை அடையப் போகிறேன் என்கிறான். புன்மையான மரணம் என்று சொன்னவன் அதே சமயத்தில் "எனக்கது புகழ்தேயால்", அதாவது எனக்குப் புகழ் சேர்ப்பது அத்தகைய மரணம்தான். எனவே அப்புகழைத் தேர்ந்தெடுக்கிறேன் என்று முடிவாகக் கூறி விடுகிறான்.

இப்பொழுது நாம் இலங்கையிலிருந்து அயோத்தி செல்வோம். இராமனுக்கு முடி சூட்டுவதற்கான ஆயத்தங்கள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. இதைப் பொறுக்காத கூனி கைகோயிடம் சென்று, தசரதன் கொடுத்த வரங்களைப் பயன்படுத்தி இராமன் 14 ஆண்டுகள் காடு செல்ல வேண்டுமென்றும், பரதன் முடி சூடு வேண்டுமென்றும் கோரிக்கை வைக்குமாறு அறிவுரை

கூறுகிறாள். இந்தக் கொடுமை நிறைந்த யோசனைக்கையேயிக்கு ஏற்படுத்தியதாக இல்லை. கைகேயிக் கூற்றாகக் கம்பர் கூறுவது பின்வருமாறு:

**பிறந்து இறந்து போய்ப் பெறுவதும்
இழப்பதும் புகழே
நிறம் திறம்பினும், நியாயமே
திறம்பினும் நெறியின்
திறம் திறம்பினும் செய்தவம்
திறம்பினும் செயிர்தீர்
மறம் திறம்பினும் வரன்முறை
திறம்புதல் வழக்கோ**

அவ்வளவாக உயர்ந்த விழுமியங்களைக் கொண்டவளாகக் கருதப்படாத கைகேயியும் மனித வாழ்க்கையில்:

**பிறந்து இறந்து போய்ப்
பெறுவதும் இழப்பதும் புகழே**

என, வாழ்க்கையில் பெற்றத்தக்க, பெற வேண்டிய ஒர் ஒப்பற்ற பண்பு புகழ் என்கிறார்.

நாம் அகரர்களை விட்டு விட்டு, மனிதர்களை விட்டு விலங்கினமாகிய குரங்குக்கு வருவோம். இராமன் தன்னை மறைந்து நின்று கொன்றதைக் கடுமையாகச் சாடிய வாலி, இறுதியாக அச்செயலால் இராமன் புகழை இழந்து விட்டான் என்கிறான்.

**அரக்கர் ஒர் அழிவு செய்து கழிவரேல் அதற்கு வேறு ஒர்
குரக்கினத்துரசைக் கொல்ல மனு நெறி கூறிற்றுன்டோ
இரக்கம் எங் குகுத்தாய்: என்பால் என்பிழை கண்டாயப்பா
பரக்கழி இது நீ புண்டால் புகழையார் பறிக்கற் பாலார்**
மறைந்துநின்று அம்பை எறிந்து என்னைக் கொன்றதன் பழியை ஏற்றுப் புகழை இழந்து விட்டாயே என வாலி வருந்துகிறான்.

சங்க காலம் முதல் வாழையடி வாழையாக வருவது மனிதர்கள் புகழ் பெற வாழ வேண்டும் என்ற விழுமியம். புகழ் பெற

வாழ்வது என்பது பல நல்லியல்புகளை உள்ளடக்கியது. புகழ், என்பது கல்வி போல, உடல் வலிமை போல, தானே முயன்று, தன்னோடு நின்று பெறுவது அன்று. புகழ் மற்றவர்கள் அங்கீகரிப்பால் வருவது: சமுதாய ஏற்பால் வருவது. எனவே சமுதாயத்தோடு தொடர்பு கொண்டுள்ள வாழ்வதான் புகழ்தரும்: சமுதாயத்திற்கு நன்மை செய்வதாக அமைந்த வாழ்வு தான் புகழ் தரும். தனிமனிதர் ஏதாவது ஒரு துறையில் தமது சாதனை மூலம் சமுதாய அங்கீகாரம் பெறுவதாயின், ஒருவருடைய சாதனை உச்ச நிலைத்தரம் [excellence] கொண்டதாக இருக்க வேண்டும். இவையனைத்தும் கொண்டதுதான் புகழ் என்ற விழுமியம். இதை வேறு யாரும், எந்தச் சமுதாயமும் வலியுறுத்தாத அளவிற்கு வள்ளுவர் உயர்த்திப் பிடித்திருக்கிறார். அவருடைய வாழ்வாங்கு வாழ்தலில் இது ஒரு முக்கியமான கூறுபாடாகும்.

இலங்கை வெந்தனை இராவணனும் தமிழ் மரபிற்கேற்ப வாழ்வில் புகழ் ஒன்றே விரும்பத்தக்கது, வேண்டத்தக்கது, அழியாது நிலைத்து நிற்பது எனக் கருதுகிறான். ‘ஆசைதான் அச் சீதைபால் விடுதி’ என்று வேண்டிய தன் மகன் இந்திரசித்துவிடம் இராவணன்:

**பேதமை உரைத்தாய் பிள்ளாய்
உலகெலாம் பெயரப் பேராக்
காதைன் புகழினோடும்
நிலைபெற, அமர்ர காண
மீதுளமு மொக்குள் அன்ன
யாக்கையை விடுவது அல்லால்
சீதையை விடுவது உண்டோ**

எனக் கூறுகிறான். தன் உயிரினும் மேலாக அவன் மதித்தது, ‘உலகெலாம் பெயரினும் பெயராது அவன் புகழ் பேசும் காதை’. இராவணன் மேலும் பேசுகிறான் :

**வென்றிலென் என்ற போதும்
வேதம் உள்ளவும் யானும்**

நின்றுளன் அன்றோ மற்ற
இராமன் பேர் நிற்கும் ஆயின்
பொன்றுதல் ஒரு காலத்துத்
தவிருமோ? பொதுமைத்து அன்றோ?
இன்றுளர் நாளை மாள்வர்
புகழுக்கும் இறுதி உண்டோ?

என்பது இராவணன் கூற்று. உலகில் இறுதி இல்லாத நிலைபேறு உடையது புகழ். பண்டைத் தமிழர் வீடுபேற்றினும் கையக வாழ்வில் புகழையே மேலாக மதித்தனர்.

18.5 தனி மனிதர் சாதனை

**புகழைனின் உயிரும் கொடுக்குவர்
பழியைனின் உலகுடன் பெறினும் கொள்ளலர் [புறம்: 182]**

என்பது கடலுள் மாய்ந்த இளம்பெருவமுதியின் பிரகடனம்.

**ஈதல் இசைபட வாழ்தல் அதுவல்லது
ஊதியம் இல்லை உயிர்க்கு [231]**

என்பதும் பொய்யாமோழிப் புலவர் தீர்ப்பு. ‘ஈடிய ஒன்றைத் தேவைப்பட்டார்க்கு ஈதல் ஒரு தலைசிறந்த செயல்’; அதன் பயன் ‘புகழ்’. தனி மனிதர் புகழ் பெறுவதை, புகழ் பொங்கும் வாழ்வை விரும்ப வேண்டும்; வலியுறுத்த வேண்டும். ‘புகழ்’ போற்றப்பட வேண்டிய ஒரு கூறுபாடு, ஒவ்வொருவரும் தேடவேண்டிய, அடைய முயற்சி செய்ய வேண்டிய ஒரு மனிதப் பண்பு என்பது தான் நாம் கூறிய கவிதைகள் நமக்குக் காட்டும் உண்மை.

ஒவ்வொரு துறையிலும் சிகரம் போல் உயர்ந்து நிற்கும் தனி மனிதர்களின் பங்களிப்பின் மூலம் தான் உலகம் முன்னேறுகிறது. புதிய வித்துகளை உருவாக்குபவர் ஒருவர். அல்லது ஒரு சிலர். அதை விதைத்து, ஏருவிட்டு, நீர் பாய்ச்சி விளைவு காண்பவர் பலர். இதையே தான்:

..... அரிய பொருள் எதையும்
 தேடியளிக்கச் சிலர் போதும்,
 மற்றதனைக்
 கூடிச் சுவைக்கக் குவலயத்தை
 நாமழைப்போம்

- குலோத்துங்கன் கவிதைகள்: பக்.117

என்கிறான் கவிஞர். 'தத்துவம் சொல்வேன், தனிச் சிலர் சாதனை தவழும் மாணிடம் தாவிட விசைதரும்' என்பது கவிஞர் வாக்கு. மனித வரலாற்றை ஆய்வோமானால், மானுட யாத்திரை எனும் நீண்ட பயணத்தில் அவ்வப்பொழுது தோன்றிய சில மேதைகளின் பங்களிப்புத்தான் புரட்சிகரமான மாற்றங்கட்கு வழிவகுத்தது. அடையாளம் தெரியாத ஒரு மேதையின் புனைவு கலப்பை. இந்த எளிய கருவிதான் வேளாண்மை யுகத்தை உருவாக்கியது. பதினெந்தாவது நூற்றாண்டில் கூட்டங்பர்க் [Gutenberg] கண்டுபிடித்த அச்சுப் பொறிதான் ஐரோப்பாவில் ஏற்பட்ட அறிவுப் புரட்சிக்கும், அறிவியல் வளர்ச்சிக்கும் வித்திட்டது. பதினெட்டா வது நூற்றாண்டில் ஜேமஸ் வாட் [James Watt] என்பவர் புனைந்த நீராவியந்திரம் தொழிற்புரட்சி வலிவும், வளமும் பெற்று முன்னேற உதவியது. மார்க்கோனியின் [Marconi] தொலைபேசி இன்று மனித சமுதாயத்தையே ஆட்கொண்டிருக்கும் தகவல் தொடர்பு [communication] புரட்சிக்கு வித்திட்டது. கணிப்பொறியைக் கண்டு பிடித்தவர்கள் கல்வியுகத்தைத் [knowledge era] தோற்றுவித்தனர்.

18.6 புகழ்மிக்கவர்கள் உருவாக்கம்

இந்தப் பின்னணியில்தான் ஒரு சமுதாயத்திற்குப் புகழ்மிக்கவர்கள் எவ்வளவு முக்கியம் என்பதை வள்ளுவர் வலியுறுத்துகிறார்:

**வசையிலா வண்பயன் குன்றும்; இசையிலா
 யாக்கை பொறுத்த நிலம்**

[239]

என்பது வள்ளுவம். புகழில்லாத உடம்பின் பாரதத்தைச் சுமக்கும் நிலத்தில் குற்றமில்லாத விளைச்சல் குறையும் என்கிறார். சுருக்கமாகச் சொல்வதானால் புகழில்லாத உடம்பைச் சுமக்கும் ஒரு நாடு விளைவில்லாத களர் நிலம் போன்றது என்கிறார். இதன் மூலம் வள்ளுவர் கூறும் செய்தி என்ன, உணர்த்தும் உண்மை என்ன என்ற கேள்வி எழுகிறது.

‘தோன்றின் புகழோடு தோன்றுக’ என்பது வள்ளுவர் ஒரு சமுதாயத்தில் தனி மனிதர்க்குச் சொன்ன அறிவுரை. இசையிலாயாக்கை பொறுத்த நிலத்தில் வசையிலா வண்பயன் குன்றும் என்பது அவர் ஒரு சமுதாயம் முழுவதற்குமாகச் சொன்ன செய்தி. ஒரு மகத்தான் அறிவுரையைத் தன்னுள் கொண்டது. ஏனோ புலவர் உலகம் அவ்வளவாக இதன் முக்கியத்துவத்தைச் சமுதாயத்தின் முன் வைக்கவில்லை.

‘ஒரு நாட்டில் புகழ் பெறாதவர்கள் பலர் தோன்றுகிறார்கள். அந்த நாடு என்ன செய்ய முடியும். அவர்களை ஒதுக்கிக் கடவில் தள்ளிவிட முடியாது. அவர்களைப் பொறுமையாகத் தாங்கித் தானேயாக வேண்டும்! இதில் ஒரு நாடு செய்வதற்கு என்ன இருக்கிறது’ என்ற கேள்வி எழலாம்; எழுவது இயல்பு.

ஒரு நாட்டில் புகழ் உள்ளவர்கள் தாமாக உருவாகி விடுவதில்லை. வானத்தில் இருந்து மழை வருவதுபோல் நமது முயற்சி எதுவுமின்றி வந்து விடுவதில்லை. ஒரு சமுதாயம் புகழ் பெறும் வித்து [potential] உள்ளவர்களை அடையாளம் கண்டு, ஆதரித்து, ஊக்குவித்து, புகழ் மிக்கவர்களை உருவாக்க வேண்டும். புகழ் மிக்கவர்கள் உருவாவதற்கான சூழ்நிலையை ஏற்படுத்த வேண்டும். ஆண்டுதோறும் நோபல் பரிசு பெறுபவர்கள் பெயர்கள் அறிவிக்கப்படுகின்றன. அந்தப் பட்டியலை ஒரு சில ஆண்டுக்கு ஆய்வோமானால், அதில் அமெரிக்க நாட்டினர் பெரும்பான்மையாக இருப்பதைக் காணலாம். அப்படியானால் நோபல் பரிசு பெறும் மேதைமை உள்ளவர்கள் அமெரிக்காவில் தான் பெரும்பான்மையினராகத் தோன்றுகிறார்களா என்ற கேள்வி

எழலாம். அவ்வாறு கருத இடம் இல்லை. மற்ற நாடுகளில் இருந்து அங்கு குடியேறியவர்களும் அவ்விருதைப் பெற்றிருக்கிறார்கள். இந்தியாவிலிருந்து அமெரிக்காவில் குடியேறிய மூன்று இந்தியர்கள் நோபல் பரிசு பெற்றிருக்கின்றனர். அப்படிப்பட்ட பரிசு பெறுவதற்கானவர்களை உருவாக்கும் சூழ்நிலை அங்கிருக்கிறது. அந்தத் தகுதி உள்ளவர்கள் அடையாளம் காணப்படுகிறார்கள். அங்கீராம் பெறுகிறார்கள். ஊக்குவிக்கப்படுகிறார்கள். உலகுக்குத் தெரியும்படி உயர்த்திப் பிடிக்கப்படுகிறார்கள். பிரகாசப்படுத்தப்படுகிறார்கள்.

அன்றைய கிரீசிலிருந்த [Greece] ஏதென்ஸ் ஒரு சிறிய நகரம். அங்கு தோன்றிய சாக்ரேஸ் 2400 ஆண்டுக்குப் பின்னர் இன்றும், கிரேக்கர்களால் மட்டுமல்ல, ஐரோப்பியர்களால் மட்டுமல்ல, உலக அளவில் அறிவின் சின்னமாக மதிக்கப் படுகிறார். அவருடைய மாணவர் பிளேட்டோ: இன்று உலகு முழுவதும் அவரைக் குடியரசுத் தத்துவத்தின் தந்தை எனக் கருதுகிறது. அவருடைய மாணவர் அரிஸ்டாட்டில், பதினேழாவது நூற்றாண்டு வரை, துறை எதுவாயினும், அரிஸ்டாட்டில்தான் அதன் தலைமகன் என்ற நிலை இருந்து வந்தது. ஒரு சிறிய நகரத்தில் ஒரு நூற்றாண்டுக்குள் இவ்வளவு சிறப்புள்ள மாமனிதர்கள் எப்படித் தோன்றினார்கள்? அன்றைய கிரேக்க சமுதாயம் சிந்தனையாளர்களை, தத்துவவாதிகளை, அறிஞர்களை மதித்தது. சாக்ரேசுக்கு நஞ்சு கொடுத்ததையும் மனத்திற் கொண்டே இதைக் கூறுகிறேன். ஒரு சமுதாயம் எந்தத் திறமையை மதிக்கிறதோ, அந்தத் திறமை தோன்றும், எதை ஊக்குவிக்கிறதோ அது வளரும். எனவே புகழ் மிக்கவர்கள் வேண்டுமெனில் ஒரு சமுதாயம் அவர்கள் உருவாவதற்கான சூழ்நிலையை ஏற்படுத்த வேண்டும்.

எதனை விரும்புகிறோமோ அது தோன்றுகிறது
எதை ஆதரிக்கிறோமோ அது வளர்ச்சி பெறுகிறது

பேணாத பண்டம் அழிந்து போகும். பழக்கத்திலே
இல்லாத திறமை இழந்து விடப்படும்.
அறிவுடையோரையும், ஸோகோபகாரிகளையும்,
வீரரையும்
கொண்டாத தேசத்தில் அறிவும் ஸோகோபகாரமும்
வீரமும் மங்கிப் போகும்,
என்பது பாரதி வாக்கு. எனவே:

**வசைஇலா வண்பயன் குன்றும் இசைஇலா
யாக்கை பொறுத்த நிலம் [239]**

என்பது வள்ளுவர் சமுதாயத்திற்காக எழுதிய குறள். ஒரு சமுதாயம் 'இசை' பட வாழும் மக்களை ஒவ்வொரு துறையிலும் உருவாக்க வேண்டும். அதற்கான சூழ்நிலையை ஏற்படுத்த வேண்டும். 'தோன்றிற் புகழோடு தோன்றுக' என்பது வள்ளுவர் தனி மனிதர்க்குச் சொன்ன தத்துவம். 'இசையிலா யாக்கை பொறுத்த நிலத்தில் வசையிலா வண்பயன் குன்றும்' என்பது வள்ளுவர் ஒரு சமுதாயத்திற்குச் சொன்ன செய்தி. இது அன்றும் பொருத்தமாக இருந்தது. இன்றும் பொருந்தும். நமது சமுதாயம் மட்டுமென்றி உலகம் முழுமைக்கும் பொருந்தும்.

குழந்தை மாண்பும் கலைக் ஏடுகள்

19.1 தமிழர் பண்பில் மானம்

பண்டைத் தமிழர் மதித்த பண்புகளில் மான உணர்வு, அதாவது, தன்மானம் தலையாயது; உயிரினும் மேலானது. மானத்திற்குக் கேடு வந்த காலை, வடக்கிருந்து உயிர் விட்ட மன்னர்களைப் பற்றித் தமிழ் இலக்கியம் பேசுகிறது. வள்ளுவர் மானம் என்பதற்கு ஒர் அழிகாரமே வகுத்திருக்கிறார்:

மயிர் நீப்பின் வாழாக் கவரிமா அன்னார்
உயிர்நீப்பர் மானம் வரின் [969]

என்கிறார். எப்படி ஒரு கவரிமான் தனது மயிர்த்திரளில் ஒரு மயிர் நீங்கினும் உயிர் வாழாதோ அது போன்று தாம் பிறந்த குடிக்கு ஏற்பத் தமது மானத்தைக் காப்பதற்கு உயிரைத் தியாகம் செய்ய வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டாலும் தியாகம் செய்வர். அதாவது உயிரா, மானமா என்ற தேர்வு செய்யவேண்டிவரின் மானத்தையே தேர்ந்தெடுப்பர் என்கிறார்.

மானத்தை இந்த அளவு உயர்த்திப் பிடித்த வள்ளுவர் அதற்கு ஒரு விதிவிலக்குக் காண்கிறார். பொதுவாக வள்ளுவர் வாழ்விற்குத் தேவையான உயர்ந்த ஒழுக்கத்தை முதலில் நிறுவுவார். அதைக் கடைப்பிடிப்பதில் இயல்பாகவே சிக்கல்கள் ஏற்படும் சந்தர்ப்பங்கள் வரும்பொழுது அதற்கேற்ற விதி விலக்குகளையும் தாம் வகுத்த ஒழுக்க விதிகளை

இணைத்துவிடுவார். அதனால்தான் முன்னை அறிஞர்கள் எழுதிய Utopia போன்ற நூல்கள் ஏட்டளவினதாக மட்டுமே இருக்க, வள்ளுவம் நடைமுறைக்கு ஏற்றதாக இருக்கிறது.

19.2 நடைமுறைக்கேற்ற விதிவிலக்கு

நமது நாட்டில் இன்று பல சேவை நிறுவனங்கள் [service organisations] இருக்கின்றன. இதில் பணிபுரிபவர்கள் பொது நலனுக்காகச் சில பணிகளை மேற்கொள்கிறார்கள். அவர்களுடைய நடத்தை விதிகளை எண்ணும்பொழுது அவை தனிமனித்ரின் நடத்தை விதிகளினின்றும் மாறுபட்டிருக்க வேண்டிய தேவை எழுகிறது.

உடை வேண்டியோ, உணவு வேண்டியோ பொருள் வேண்டியோ இரப்பதைக் கடுமையாக எதிர்ப்பவர் வள்ளுவர். ஆனால் ஒருவர் பொது நலனுக்காக நன்கொடை கேட்கலாம். ஒருவர் தமது சமுதாயத் தகுதிக்குக் கீழிறங்கி ஒரு செயலைச் செய்யக் கூடாது என்பார் வள்ளுவர். தம்மொடு கொள்ளாத கொள்ளாதுலகு என்பார். ஆனால் உயர் பதவியில் இருப்பவராயினும் பொது நலன் என்று வரும்பொழுது நம் தகுதி என்ன, அவர் தகுதி என்ன, அவரை நாடி நாம் செல்வதா என்பது போன்ற அனுகு முறை பொதுத் தொண்டுக்குப் பொருந்தாது. இன்னும் சில சமயங்களில் சமுதாயத்தினரால் கௌரவமானவராகக் கருதப்படுபவர்களிடம் செல்ல வேண்டிவந்தால் அவர் நம்மை மதிப்பாரா, ஒருக்கால் மரியாதைக் குறைவாக நடத்துவாரோ என்ற ஜயம் எழலாம். பொதுத் தொண்டாற்ற வந்தவர்கள் இதையொத்த நிலைகளிலும் சுய கௌரவம் பார்க்கக் கூடாது.

வையகம் தன்னைக் குடும்பம் என்றேற்ற பின்

மற்றொரு சுற்றுமிலை: குடி

செய்யத் தொடங்கிய தியாகியர்க் கெந்தத்

திசையிலும் எல்லையில்லை.

- குலோத்துங்கள் கவிதைகள்: பக்.73

என்பான் கவிஞர். குடி செய்யும் பணியை ஏற்றவர்க்கு, காலம்,

கெளரவம், இடம் போன்ற வரம்புகள் எவ்வயும் இல்லை. மழைகாலம், வெய்யிற்காலம் என்ற பருவமோ, ராகு காலம், எமகண்டம் என்ற காலமோ தொண்டர்கட்டுக் கிடையாது. இவையனைத்தையும் உள்ளடக்கி வள்ளுவர் அறுதியிட்டுக் கூறுகிறார்:

குடசெய்வார்க் கில்லை பருவம் முடசெய்து மானம் கருதக் கெடும் [1028]

என்பது வள்ளுவம். தொண்டுப் பணிக்குப் பருவம் தடையில்லை. ஆனால் முக்கியமாக ‘மானம் வரின் உயிர்நீப்பர்’ என மற்றவர்கட்டுக் கூறிய வள்ளுவர் பொது நலத் தொண்டர்கள்:

‘மானம் கருதக் கெடும்

எனவே மானம் பார்க்கக்கூடாது. என்றே கூறிவிடுகிறார். என்னைப் பொருத்தவரை உயர்ந்த பொறுப்பில் இருக்கும் அரசு அதிகாரிகளும் பொது நலத் தொண்டர்களே. மக்கள் நலன் என்று வரும் பொழுது அவர்களும் பருவம், காலம் பார்க்கக் கூடாது என்பது மட்டுமன்றித் தங்கள் சுய கெளரவம் பற்றிய உணர்வும் அவர்களிடம் தலைதூக்கக் கூடாது.

19.3 துரும்பணையரின் துணையும் ஒரு தூண்

பொதுநலனுக்குத் துணைநிற்கும் தகுதி துரும்பணையாரிடத்தில் இருப்பின் அவர்களையும் நாடு அத்துணையைப் பெற வேண்டும். தம் பதவியின் பெருமையை எண்ணி, சாமான்யர்களையும் தேவைப்படும் பொழுது அனுகத் தயங்கக் கூடாது:

குட செய்வார்க்கில்லை பருவம்:முடசெய்து மானம் கருதக் கெடும் [1028]

என்ற இந்தக் குறள் அரசு அலுவலகங்களில், குறிப்பாக உயர் அதிகாரிகளின் அலுவலகங்களில் எழுதி மாட்டப்பட வேண்டும். ஏனெனில் அரசு அலுவலர்கள் அனைவரும் அதிகாரிகள் மட்டுமல்லர். அவர்கள் பொது நலத் தொண்டர்களுமாவர். அவர்கள் பருவம் பார்க்காது, காலம் பார்க்காது, சுய கெளரவம் பார்க்காது மக்கட்குத் தொண்டாற்ற வேண்டும்.

சமூகம்: ஒரு நிலை

வள்ளுவருடைய அணுகுமுறையில் இழையளவும் பிழையாது தொடரும் ஒரு கூறுபாடு உண்டு. காலத்தால், இடத்தால் மாறுபடும் தன்மை வாய்ந்த எந்த ஒரு அமைப்பையும் [organisation] தன் பரிந்துரை என அல்லது தனது வரைவு [design] என அவர் முன்வைப்பது இல்லை. தனி மனிதன் தான் அவருடைய அலகு [unit]. அது பிரிக்க முடியாதது, குறைக்க முடியாதது. எனவே அவர் அரசு, படை, சமுதாயம், மருத்துவம் போன்ற அமைப்பு எதுவாயினும் அவற்றில் அங்கம் வகிக்கும், பொறுப்பு ஏற்கும் தனி மனிதர்களைப் பற்றித்தான் பேசுகிறார். அரசு எனில் மன்னரைப் பற்றிப் பேசுவார். அமைச்சரைப் பற்றிப் பேசுவார். தூதுவரைப் பற்றிப் பேசுவார். அரசு அமைப்பு என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதில் எல்லா அரசுக்கும் பொதுவான கடமைகள் பற்றிப் பேசுவார். ஆனால் மன்னர் ஆட்சி என்றோ, மக்களாட்சி என்றோ, அறிஞர் ஆட்சி என்றோ அரசு அமைப்பை விவரிக்கமாட்டார். மருத்துவம் பற்றிப் பேசுவார். ஆனால் ஒரு சமுதாயத்தின் மருத்துவ அமைப்பு எப்படி இருக்க வேண்டும் என்பது போன்றவை பற்றிப் பேசுமாட்டார். இல்லறம் பற்றிப் பேசுவார், சான்றோர் பற்றிப் பேசுவார். நட்புப் பற்றிப் பேசுவார், ஆனால் சமுதாய அமைப்புப் பற்றி எதுவும் கறமாட்டார். அமைப்பு

என்னும் வகையில் வள்ளுவர் விதிவிலக்களித் திருப்பவை இல்லறம், குடும்பம் மட்டும் தான். ஓரளவு குடும்ப அமைப்பு, குறளில் இடம் பெறுகிறது. கணவன், மனைவி, மக்கள், குழந்தைகள், மழலை இன்பம், தாய், தந்தையர் என்ற உறவு, தந்தை மகனுக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமை, மகன் தந்தைக்குப் பட்டிருக்கும் கடன், வருகிற விருந்தை வரவேற்று உபசரித்தல் என ஒரு குடும்பத்தின் எல்லாக் கூறுகளையும், உறவுகளையும் பற்றிப் பேசுகிறார். இவை பெரும்பாலும் போதுவானவை. அவர் திருமணமுறை, சடங்குகள் பற்றிப் பேசமாட்டார். அவை இடத்தாலும், காலத்தாலும் மாறக்கூடியவை.

ஒரு சமுதாயத்தில் தனி மனிதர்கள் அனுக்களைப் போன்றவர்கள். தனித்து நின்று செயல்படக் கூடியவர்கள் அல்லர். ஒரு சமுதாயத்தின் மூலக்கூறு [molecule] குடும்பம். மனிதன் தனது நீண்ட வரலாற்றில் உருவாக்கிய அமைப்புகளில் குடும்பம் போன்று பழையதுமில்லை; அதற்கு ஒப்ப, அதை மிஞ்சி, பயனுள்ளதுமில்லை: இன்று வரை நிலைத்து நிற்கும் பண்டைய ஏற்பாடும் இல்லை.

இருவர் ஒர் ஆனும் பெண்ணும்
இணைந்திரு வாழ்வு காணும்
நீறுவனம் பய்யப் பய்ய
நிலைத்திடும் முறைகள் தேடி

இல்லறம் கண்டார்: வாழ்வில்
இன்பத்தின் கேணி கண்டார்
நல்வன அனைத்தினுள்ளும்
நல்வதாம் என்ப துண்டேல்

இல்லறம், குடும்பம் விஞ்ச
எதனை நாம் கண்டோம்: அன்பில்
உள்ளும் உயிரும் ஒன்றும்
உறவுகள் படைக்கும் இன்பம்

விண்ணிலூ மில்லை: கூற
 வேறாரு உலக மில்லை
 மண்ணிதில் முன்னோர் கண்ட
 மாபிப்பும் கூட்ட யைப்பு
 சுற்றுமும் நட்பும் வந்து
 சூழ்ந்திடும் கோவில்: தூய
 பற்றுகள் வளரும் பண்ணை
 பணிமலர் மழுவைப் புங்கா:
 குடியையின் மூலக் கூறு;
 கோள்களீன் பரீதி; பெண்ணை
 வடிவினில் அரவ ணைப்பின்
 மகத்துவம் ஒளிரும் தீபம்;
 மனையிடை மாட்சி யுண்டேல்
 மானுடம் உயரும்

- மானுட யாத்திரை: குலோத்துங்கன், பக். 38,39

கவிஞரின் இந்தப் பிரகடனம் முற்றிலும் உண்மை. முன்னேறிய நாடுகள் சிலவற்றில் குடும்பம் என்ற ஏற்பாட்டின் வலிமை குறைகிறது; எனினும் அந்த இடத்திற்கு நிலையான மாற்று ஏற்பாடு கண்டார் இல்லை. காண்பதும் எளிதன்று. எங்கு சென்றாலும் திரும்ப இங்குதான் வந்தாக வேண்டும்.

வள்ளுவர் கணவன், மனைவி என்ற இருவரை அடிப்படையாகக் கொண்ட இல்லற வாழ்க்கையை உயர்த்திப் பிடிக்கிறார். கற்பு குடும்ப வாழ்வின் அடிப்படை அறம். அது ஆண் பெண் இருவருக்கும் பொருந்தும். பெண்ணின் நிறை வழுவாத் திண்மை 'கற்பு': ஆணின் நிறை வழுவாத் திண்மை பேராண்மை: பிறன்மனை நோக்காத பேராண்மை என்பார் வள்ளுவர். இல்வாழ்க்கை பற்றிய வள்ளுவர் பார்வை, கற்பனை நகர் படைத்த பல சிந்தனையாளர்களின் விழுமியங்களிலிருந்து பெரிதும் மாறுபட்டது. பிளேட்டோவின் குடியரசில், மேல் மட்ட வாழ்வினரிடையே மனைவிகள் பொதுவானவர்கள். கேம்ப்ப

னெல்லாவின் சூரிய நகரில் இன விருத்திக்காக ஆடு மாடுகள் தேர்ந்தெடுத்து இணைக்கப்படுவது போல் ஆண்களும், பெண்களும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு இணைக்கப்படுகிறார்கள். மனைவிகள் பொதுவானவர்கள். வள்ளுவர் அப்பழக்கற்ற ஒருவன், ஒருத்தி எனும் ஆண் பெண் உறவினடிப்படையில் அமைந்த இல்லற வாழ்க்கையை வலியுறுத்துகிறார்.

குடும்ப வானுக்கு ஒளி செய்வன குழந்தைகள். குழலினும் யாழினும் இனியது என்பார் குழந்தைகளின் மழைல.

மழையையின் இனையை விஞ்ச
வானத்தும் அழிழ்தும் இல்லை
குழலோடு நரம்பும் மிஞ்சும்
குயிலீனக் குரலும் மிஞ்சும்

ஆடியும் அசைந்தும் சின்ன
அடியெடுத் தருகீல் வைத்தும்
கூடிய கலக ஸப்பும்,
குறுநடை அழுகும் மிஞ்சு

நரட்டிய உலகு கண்ட
நடனமொன் றில்லை; பொற்புத்
தேட்டினீல் மலரீன் மென்மைச்
செவ்விதழ் சிரப்பை மிஞ்சும்

காட்சி யாம் கண்ட தில்லை;
கள்க்குமொன் றறியாத் தூய்யை
ஆட்சி ஓர் வடிவம் கொண்ட
அரும் பொருள்: குழந்தை இன்பம்

கண்டிலார் வைய வாழ்வின்
கரையிலா இன்ப ஊற்றின்
அண்டரும் அறிந்தி வாது
ஆனந்தக் களஞ்சி யத்தீன்
பூரணம் கண்டிலார்.

- மானுட யாத்திரை, குலோத்துங்கன், பக்.40-41

என்பது இம்மை வாழ்வின் இன்பப் பூங்காவாகிய இல்லறத்தின் வண்ண மலர்களாம் மழலையர் பற்றி இன்றைய கவிஞரின் படப்பிடிப்பு. இவையனைத்தும் மிஞ்சும் வகையில் வள்ளுவர் பேசுகிறார்:

**மக்கள்மெய் தீண்டல் உடற்கு இன்பம் மற்று அவர்
சொல் கேட்டல் இன்பம் செவிக்கு [65]**

**குழல் இனிது யாழ் இனிது என்பதம் மக்கள்
மழலைச் சொல் கேளா தவர் [66]**

இக்குறுப்பாக்கட்கு விளக்கம் தேவை இல்லை. விளக்கினால் அவற்றின் விழுமை சிதையும்.

இந்தச் சூழலோடு, குழந்தைகள் பிறந்தவுடன் காப்பகத் திற்கு அனுப்பிவிடும் பிளேட்டோவின் குடியரசின் இல்லறத்தை ஒப்பிடுவது பயன் தரும்.

மக்களைப் பெறுவது மட்டுமன்றி, அவர்களை இளமைப் பருவத்தில் வளர்ப்பது மட்டுமின்றி, 'இவன் தந்தை என்னோற்றான் கொல்' என உலகம் வியக்கும் அளவிற்கு வளர்த்து, கல்வி கேள்விகளில் சிறந்தோனாக்குவதும் குடும்பத்தின் கடமை. இந்தக் கடமை உணர்வை முன்னிறுத்தி, இந்த அமைப்போடு கற்பனை நகர்கள் சிலவற்றின் ஏற்பாடுகளை ஒப்பிடலாம். பிளேட்டோவின் குடியரசில் குழந்தைகள் பிறந்தவுடன் காப்பகத்திற்கு அனுப்பப்படுகின்றனர். தாயார் சென்று பால் கொடுக்கலாம். தங்கள் குழந்தைகள் என்ற அடையாளம் கூடத் தெரியாது.

. . . That the wives of the guardians are to be common, and their children are to be common and no parent is to know his own child, nor any child his parent (p.343).

கேம்ப்பனெல்லாவின் சூரிய நகரில் குழந்தைகட்கு ஒரு கோவிலில் அதன் தாயார் இரண்டாண்டுகள் வரை பால் கொடுத்து, வளர்க்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளது. அதற்குப் பின் பெண்

குழந்தைகள் பெண் செவிலியர்களிடமும், ஆண் குழந்தைகள் ஆண் செவிலியர்களிடமும் விட்டு வளர்க்கப்படுகிறார்கள்: கல்வி கற்கிறார்கள்.

கிறிஸ்ட்டியானோபாலிஸ் நகரில் ஆறு ஆண்டுகள் வரை குழந்தைகள் பெற்றோர்களிடம் இருக்கலாம். பள்ளி செல்லும் வயது வந்தவுடன் பெற்றோர்களிடமிருந்து பிரிக்கப்பட்டு விடுவார்கள். பொது விடுதிகளில் வளர்க்கப்படுவார்கள். அங்கு கற்பிக்கப்படுவார்கள். ‘இவன் தந்தை என்னோற்றான் கொல்’ எனச் சமுதாயம் வியக்கும் வண்ணம் வளர்க்கும் வாய்ப்பு மேலே கூறப்பட்டுள்ள அமைப்புகளின் தந்தைக்குக் கிடையாது. அப்படிப்பட்ட எதிர்பார்ப்புக்கும் இடமில்லை. இவை கற்பனை நகர் படைத்த அறிஞர்கள் பரிந்துரைத்துள்ள ஏற்பாடுகள். இவற்றில் எதுவும் உருவாக்கப்படவில்லை, அல்லது நீண்ட நாள் நிலைத் திருக்கவில்லை. இன்றுவரை நிலைத்திருப்பது என்னவோ வள்ளுவர் முன்வைக்கும் சமுதாய இல்லற அமைப்புத்தான்.

இல்வாழ்க்கை என்பதற்கே ஒர் அதிகாரம்; வாழ்க்கைத் துணை நலம் என மனைவியின் பண்புகள் பற்றிய ஒர் அதிகாரம்; பிறனில் விழையாமை என்ற தலைப்பில் ஆண்மகனின் கற்பை வலியுறுத்த ஒரு முழு அதிகாரமே அமைத்திருக்கிறார். இவையனைத்தினும் மேலாக மக்கட் பேறு பற்றி விரிவாகப் பேசுகிறார்.

மனித சமுதாயம் செல்வத்தைப் பல உருவங்களில் காண்கிறது. அவையனைத்தினும் வள்ளுவர் முன்வைக்கும் செல்வம் மக்கட் செல்வம் தான்:

**பெறுவற்றுள் யாமறிவ தில்லை அறிவறிந்த
மக்கட்பேறு அல்ல கிற [61]**

என்று ஜயத்திற்கிடமின்றி, அறுதியிட்டுக் கூறுகிறார். மனிதன் அமரன் அல்லன்; அவன் பிறந்து, வாழ்ந்து, மறைபவன். ஆனால் மானுடம் அமரத்துவம் வாய்ந்தது. அந்த அமரத்தவத்தின் ஊற்று குழந்தைகள் தான்.

குழந்தைகள் எப்படி வளர்க்கப்படுகிறார்களோ, எப்படி வளர்கிறார்களோ, அதைப் பொருத்துத் தான் எதிர்கால சமுதாயம் அமையும். எனவே, மக்கள் பேறு என்பது பெருஞ் செல்வம் எனக் கூறியவர் அவர்களை வளர்ப்பதில் முன்னிற்க வேண்டிய குறிக்கோளையும் கூறுகிறார்:

**தந்தை மகற்குஆற்றும் நன்றி அவையத்து
முந்தி இருப்பச் செயல் [67]**

ஒரு தந்தை தன் மகனுக்குச் செய்ய வேண்டிய நன்மை என்பது மகனை அறிஞர் அவையில் தனது அறிவு நலனால் முந்தி இருக்கும்படி உருவாக்குவதாகும் என்கிறார். அவனைச் செல்வனாக்க வேண்டும் என்று கூறவில்லை. போர் வீரனாக்க வேண்டும் என்று கூறவில்லை. அவனை அவையில் தலைமை ஏற்கும் அறிஞனாக்க வேண்டுமென்கிறார். வள்ளுவர் தாம் விரும்பும் சமுதாய அமைப்பில் கல்விக்கு எப்படிப்பட்ட இடத்தை அளித்திருக்கிறார் என்பது என்னி, என்னி வியக்கத்தக்கது.

கல்வி, கல்லாமை, கேள்வி எனக் கல்வி தொடர்பான கருத்துப் பதிவிற்கே மூன்று அதிகாரங்களை ஒதுக்குகிறார்.

அவர் வாழ்ந்தது வேளாண்மையுகம். வேளாண்மைப் பொருளாதாரத்தில் உற்பத்திகள் [products] எழுத்தறிவு பெற்றவரை நம்பி இருக்கவில்லை. வேளாண்மைப் பொருளாதாரம் வாழையடி வாழையெனப் பயின்ற கைத்தொழிலை நம்பித்தான் இருந்தது. அந்தக் காலச் சூழ்நிலையில் கூட வள்ளுவர் கல்வியை உயர்த்திப் பிடிக்கிறார். இல்லற வாழ்வில் தந்தை பொதுவாக மகனுக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமை பற்றிப் பேச வந்தவர், அனைத்தையும் ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு, கல்வி, கேள்விகளில் வல்லவனாக, அறிஞர் அவையில் முன்னிற்பவனாக அவனை வளர்க்க வேண்டுமென்கிறார். கல்வி, கேள்வி என்ற அதிகாரங்களை அடுத்து, அவற்றின் பயனால் கூர்மை யடைவதாகிய அறிவுடைமை பற்றிய அதிகாரத்தை வைக்கிறார்.

தயக்கம் எதுவுமின்றி, உலகு அறிய உரத்த குரவில்: ‘அறிவுடையார் எல்லாம் உடையார்’ என்று பிரகடனம் செய்கிறார். கல்வியை வள்ளுவர் ஒரு சமுதாயத் தேவையாக்குகிறார். பிளேட்டோ கூட அவருடைய குடியரசில், காவலர், ஆடசியாளர் போன்றோரின் கல்வி பற்றித்தான் பேசுகிறார். பொது மக்களைப் பொருத்தவரை அவரவர் குடும்பத் தொழிலை நன்றாகப் பயின்று செய்ய வேண்டும் என்றே கருதுவதாக ஊகிக்கத் தோன்றுகிறது.

சமுதாய வாழ்வில் ஒருவர் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய பல விழுமியங்களை வள்ளுவர் பட்டியலிடுகிறார். இல்லற வாழ்வில் விருந்து ஒம்பல், செய்ந்நன்றி அறிதல், ஒழுக்கம் உடைமை, பயனில் சொல்லாமை, ஒப்புரவு அறிதல், ஈகை, புகழ் போன்ற பல பண்புகளைப் பற்றிப் பேசுகிறார்.

வள்ளுவர் படைக்கும் இலட்சிய நாட்டில் இல்வாழ்வு, குடும்பம் தலையாய இடம் பெறுகின்றன. கணவன், மனைவி என்ற இருவரின் கூட்டமைப்புத்தான் சமுதாயத்தின் மூலக் கூறு. அவர்கள் கருத்தொருமித்த கற்பு வாழ்வில் நன்மக்கள் பெற்று, தகுதியோடு மக்களைப் பயிற்றுவித்து, செல்விருந்து ஒம்பி, வருவிருந்து பார்த்திருந்து வாழ்க்கை நடத்துகிறார்கள். வள்ளுவர் வரையும் இல்வாழ்வு ஒர் இன்பபுரியை நம் கண் முன் நிறுத்துகிறது.

நீர்வளத் துறை

கருர் மாவட்டம் வாங்கலாம் பாளையம் என்ற சிற்றூரில் 14.07.1929-இல் பிறந்தவர். இந்தியா, ஜெர்மனி, அமெரிக்கா ஆகிய நாடுகளில் கல்வி பயின்றவர். நீர்வளத் துறையில் டாக்டர் பட்டம் பெற்றவர்.

நீர்வளத் துறைப் பேராசிரியர்; தமிழகத் தொழில்நுட்பக் கல்வி இயக்குநர்; UNESCO ஆலோசகர்; மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்; அண்ணா பல்கலைக்கழகம்; சென்னை; இந்திரா காந்தி தேசியத் திறந்த நிலைப் பல்கலைக்கழகம்; புது தில்லி; ஆகியவற்றின் துணைவேந்தர் போன்ற பொறுப்புகளை வகித்தவர்.

நீர்வளத் துறையில் இவரது பங்களிப்பு Kulandaiswamy Model என்ற பெயரில் அத்துறை இலக்கியத்தில் இடம் பெற்றுள்ளது. உலக அளவில் நீர்வளத் துறை வளர்ச்சியில் வல்லுநர்களால் குறிப்பிடப்படுவது.

பல்கலைக்கழக மாணியக் குழுமம் (U.G.C.), அனைத்திந்தியத் தொழில் நுட்பக் கல்விக் கழகம் (AICTE), அனைத்திந்தியத் தொழில் பயிற்சிக் கல்விக் குழு, தமிழகத் திட்டக் குழுமம் போன்ற பல நிறுவனங்களில் உறுப்பினராக இருந்தவர். சர்வ தேசியத் தொலை நிலைக் கல்விக் கழகத்தில் ஆசியாவின் துணைத் தலைவராகவும் (International Association for Distance Education : Asian Vice-President), காமன் வெல்த் நாடுகளில் பல்கலைக்கழகக் கழகத்தின் (Association of Commonwealth Universities, London) தலைவராகவும் இந்தியப் பல்கலைக்

கழகங்கள் கழகத்தின் (Association of Indian Universities) தலைவராகவும் இந்தியத் தொழில் நுட்பக் கல்விச் சங்கத்தின் (Indian Society for Technical Education) தலைவராகவும் பணியாற்றியவர்.

ஆர்வம் காட்டும் மற்ற துறைகள்: தமிழ் வளர்ச்சி, தமிழ் இலக்கியம், தமிழ் எழுத்துச் சீரமைப்பு, 'பொன்னி' இதழ் 1948-இல் பாரதிதாசன் பரம்பரையில் அறிமுகப்படுத்தியது. 'குலோத்துங்கன்' என்ற புனை பெயரில் கவிதைகள் 10 தொகுதிகளாக வெளிவந்துள்ளன. இவருடைய உரைநடை நூல்கள் பல பல்கலைக்கழகங்களில் பாட நூல்களாக இடம்பெற்றன. தமிழ் வரிவடிவச் சீரமைப்பு, இவர் மிகுந்த ஈடுபாடுகாட்டும் மேம்பாட்டுப் பணி ஆகும். யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் 1980-இல் D.Litt., பட்டம் கொடுத்துச் சிறப்பித்தது. கௌரவ டாக்டர் பட்டம் வழங்கியுள்ள மற்ற பல்கலைக்கழகங்கள்: அழகப்பா பல்கலைக்கழகம், D.Sc., (1997); பாண்டிச்சேரி பல்கலைக்கழகம், D.Litt., ஐவகர்லால் நேரு தொழில் நுட்பப் பல்கலைக்கழகம், Ph.D., (1999); இந்திராகாந்தி தேசியத் திறந்த நிலைப் பல்கலைக்கழகம் D.Litt., (2000); கர்நாடக திறந்த நிலைப் பல்கலைக்கழகம், மைசூர், D.Litt., (2002). Dr. B.R. அம்பேத்கார் திறந்த நிலைப் பல்கலைக்கழகம், ஹெதராபாத், D.Litt., (2002).

இவர் பெற்றுள்ள விருதுகள் பல. அவற்றுள் குறிப்பாகச் சில: 'வாழும் வள்ளுவம்' என்ற நூலுக்கு 'சாகித்ய அகாடெமி' விருது (1988); இந்திராகாந்தி தேசிய ஒருமைப்பாடு விருது (1988); கல்விக்காக U.G.C. விருது (1990); மைய வேளாண்மை வாரியத்தின் வைர விழாச் சிறப்பு விருது (1991); தமிழக அரசின் திருவள்ளுவர் விருது (1999); ராஜா சுர் அண்ணாமலை செட்டியார் விருது (2005); முரசொலி கலைஞர் விருது (2008); தமிழ்நாடு அறக்கட்டளை, U.S.A; சாதனையாளர் விருது (2008). இந்தியப் பொறியியலாளர் நிறுவனம், இந்தியாவின் சிறந்த பொறியியல் வல்லுநர்களில் ஒருவராக அறிவித்தது (1991). வாங்கூவர் (கனடா) காமன்வெல்த் கல்வி நிறுவனம் (COL) அதன் கௌரவ உறுப்பினராக (Honorary Fellow) ஆக்கிரப் பெருமைப்படுத்தியது (1999).

குடியரசுத் தலைவர், இவருக்கு கல்வி-அறிவியல் துறையில் இவர் செய்த சேவைகளுக்காக 1992-இல் 'பத்ம ஸ்ரீ'

விருதும், அறிவியல்-தொழில் நுட்பத் துறையில் இவர் செய்த சேவை, படைத்த சாதனைகளுக்காக 2002-இல் 'பத்ம பூஷண்' விருதையும் வழங்கிக் கொரவித்தார்.

இந்தியாவில் உள்ள தொழில்நுட்பக் கல்வி நிறுவனங்களில் தலையாயதான I.I.T. Kharagpur, அதன் 50 - ஆவது ஆண்டு நிறைவு விழாவினையோட்டி அந்நிறுவனத்து விருந்து பட்டம் பெற்ற 35000 -த்திற்கு மேற்பட்ட பழைய மாணவர்களில் தலைசிறந்த இருவரில் ஒருவராக இவரை 2003 - இல் தேர்ந்தெடுத்தது.

தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகத் தலைவர், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனத்தின் (I.A.T.R.) துணைத் தலைவர், தமிழ் இணையப் பல்கலைக்கழகத்தின் (Tamil Virtual University) நிறுவனத் தலைவர், மைய அரசின் மனித வள மேம்பாட்டு அமைச்சகம் செம்மொழி தொடர்பாக நிறுவியுள்ள 'செம்மொழித் தமிழ் மத்திய ஆய்வு நிறுவனத்தின் ஜம்பெரும் குழு: என்போயத்தின் துணைத் தலைவர்' போன்ற பல பொறுப்புகளை வகித்து வருகிறார்.